

பொருளால் பெரிதெளிந்தவர்கள் அருங்கடையொருவரால்

ஆனந்தமெய்யொருவரால் உயர்ந்தவையொருவரால்

நடிக் கொடுத்த நாச்சியார்

திருவாய்மலர்த்தநாயி

தாச்சியார் திருமொழி.

புநீ காஞ்சிப்ரசுவாசிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர்

இயற்றிய

திவ்யார்த்ததிரிகையுரைபுடன்

நான்காம் பதிப்பு

கிடைக்குமிடம்:—

கரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சிபுரம்.

புநீ வேங்கடேசுவரா பிரஸ், காஞ்சீபுரம்.

விலை]

1956 ஏப்ரல் [ரூ. 3—0—0]

Nachayen Thirumoli

போராளான் பெருந்தேவிச்சாயார் திருமடிகளே சரணம்.
ஆழ்வார் எம்பெருமான் ஜீயர் திருமடிகளே சரணம்.

நாச்சியார் திருமொழி

இஹை ஆண்டான் அருளிச்செய்த பிரபந்தங்களிரண்டினுள், பிந்திய பிரபந்தம். ஸ்ரீ
எவண்ணவ ஸம்பந்தாயத்தில் நாழமுனிகளென்னும் பூர்வாசாரியரால் வகுக்கப்பட்டதான
தமிழ் வேதமாகிய நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்தத்துள் முதலாயிரத்தில் நான்காவது பிரபந்தமாகச்
சேர்க்கப்பட்டது இந்த நாச்சியார் திருமொழி. திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழி,
திருப்பாவை, நாச்சியார் திருமொழி என அடைவுகாண்க.

‘நாயச்சியார்’ எனினும் ‘நாச்சியார்’ எனினும் லுக்கும். ‘தலைவன்’ என்னும் பொருள்
தான் ‘நாயகன்’ என்ற வடசொல், தமிழில் ‘நாயகன்’ எனச்சொல்பதும்; பெண்பாலைக் குறிக்கு
மிடத்து, ‘நாயச்சி’ என்றாகும். [இடையன்-இடைச்சி, ஆயன்-ஆயச்சி, பேயன்-பேயச்சி.]
‘நாயச்சி’ என்றசொல்லின் மேலுள்ள ஆர் விசுதி-உயர்வு குறித்தற்பொருட்டு வந்தது.
ஆகவே, நாச்சியார் என்ற பெயர், மூவுலகங்கட்கும் தலைவியாய், ஸர்வேச்வரனுக்குத் தேவி
யானவளை உணர்த்தும்; ப்ரகாணபலத்தினால் இங்கு, * பெரியாழ்வார் பெற்றெடுத்த பெண்
பிள்ளையாகிய ஆண்டாளை உணர்த்துகின்றது.

இனி, நாச்சியார் திருமொழி என்ற தொடர் ஆண்டாளுடைய சிறந்த வார்த்தை
எனப் பொருள்படும். ஆண்டான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திவ்யப்பிரபந்தமென்பது கருத்து.
திருமொழி என்பது மேன்மையான சொற்களினாலாகிய நூலைக் குறித்தலால், அடையடுத்த
கருவியாகு பெயராய். ‘நாயச்சியார் திருமொழி’ என்ற தொடர் ஆறும் வேற்றுமைத்தொகை
யும், திருமொழி என்பது பண்புத்தொகையுமாய். ‘பெரியாழ்வார் திருமொழி’ ‘பெருமாள் திரு
மொழி’ என்ற இடங்களிற்போல, ‘நாயச்சியார் திருமொழி’ என்ற பெயரிலும் தொக்கு
நின்ற ஆறும் வேற்றுமைபுருபு - செய்யுட்குழமைப் பொருள்தென அறிக. திருமொழி என்
பதை, மேன்மையையுடையசொல் என இரண்டாம் வேற்றுமைபுருபும் பயனுற் தொக்க
தொகையாகவுங் கொள்ளலாம். ‘நாயச்சியார் திருமொழி’ என்றவிடத்து, நிலைமொழி
உயர்திணைப்பெயராதலால், அதன்முன் வருமொழி முதல்வலி இயல்பாயிற்று “பொதுப்
பெயர்திணைப் பெயர்களிற்று பெய்வலிவரின் இயல்பாம் ஆவியாமுன் வன்மையிகா” என்ற
நன்னூல் விதி உணர்த்தக்கது. சிற்றக,

இப் பிரபந்தத்திற்குப் பெரியவாச்சான்மீனார் அருளிச்செய்த மணிப்ரவாள வியாக்
யானத்தைத்தழுவி எளியதெளிய நடையில் இவ்வரை எழுதப்படுகின்றது. (*)

ஸ்ரீ:

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார் அருளிச்செய்த நாச்சியார் திருமொழியின் தனியன் உரை.

அல்லிநாள் தாமரைமே லாரணங்கி னின்றூணைவி *

மல்லிநாடாண்ட மடமயில்—மெல்லியலாள் *

ஆயர் குலவேந்த னுகத்தாள் தென்புதுவை

வேயர் பயந்த விளக்கு.

அல்லி	இதழ்களையுடைய	மெல்	மென்மைத்தன்மை யுடையனா
நாள் தாமரை	அப்போதலர்ந்த தாமரைப்	யலாள்,	யுமிருக்கின்ற ஆண்டாள்
மேல்	பூவில	ஆயர் குலம்	இடைக்குலத்திற்குத் தலைவ
ஆர்	பொருந்தியிராநின்ற		னான கண்ணபிரானுடைய
அணங்கின்	தெய்வப் பெண்ணை பெரிய	ஆகத்தாள்,	திருமேனியிற் பொருத்த
இன் துணைவி	பிராட்டியார்க்கு		முடையளாயும்
மல்லிநாடு	இஷ்டஸகியாயும்,	தென் புதுவை	அழகிய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு
ஆண்ட	திருமல்லிநாட்டை	வேயர்	(த்தலைவராய்) [வேயர்குலத்
மடமயில்,	(குணத்தாலே ஈடு படுத்தி)		துதித்தவரான பெரியாழ்வா
	ஆளாநின்ற	பயந்த	ராலே]
	அழகிய மயில்போன்ற	விளக்கு	பெறப்பட்ட
	வளாயும்		விளக்காயுமிராரின்றான்.

இத்தனியனில், ஆண்டாளுடைய ஐச்வரியம், ஆபிஜாத்யம் முதலிய வைபவங்கள் கூறப்படுகின்றன. ஆண்டாள் பெரியபிராட்டியார்க்கு உயிர்த்தோழி என்கிறது—முதலடி. “மண்மகளுந் திருவும் கிழற்போல்வனா” என்ற திருவிருத்தமும், * அமாயிலிவாஹா—அமிலிவ டீ—அதலாஹா: —சாயாமிவாப்யுதயநீம் அவநீஞ்ச தஸ்யா: * என்ற ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவமும் அறியத்தக்கன. பூமிப்பிராட்டியின் அம்சமாகவன்றோ ஆண்டாள் கூறப்படுவது. மல்லி நாடு—ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்க்கு அடுத்த நாடு. அதனை ஆண்டாள் ஆளுகையாவது—அங்குள் ளாரைத் தனது குணங்களால் தன்னிடத்து ஈடுபடுத்துகை. மடமயில்—மயில் ஒருவருடைய அபிமானத்தில் ஒதுங்கி வளருவதுபோல ஆண்டாள் “விட்டு சித்தர் தங்கள் தேவரை வல்ல பரிசு வருவிப்பரேல் அதுகாண்டுமே” என்னும்படி பெரியாழ்வாருடைய அபிமானத்தில் வளர்ந்தமையால் மயிலாகக் கூறப்பட்டனளென்க. முற்றுவமை. மெல்லியலாள்—“கொங்கைமேற் குங்குமத்தின் குழம்பழியப்புகுந்து ஒருநாள், தங்குமேல் என் ஆவி தங்கும்” என்னும்படி சுஷணகாலமும் பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாத ஸௌகுமார்யமுடைய ளென்கை. ஆயர்குலவேந்தனுகத்தாள் —கீழ்ச்சொன்ன ஸௌகுமார்யத்தாற் பிரிவாற்றமாட்டாமல், “என்னுகத்திளங்கொங்கைவிரும்பித்தான் நாடோரும், பொன்னுகம் புல்குதற்கென் புரிவுடமை செப்புமினே” என்னும்படி கண்ணபிரானுடைய திருமேனியிற் பொருத்தமுற்றிருக்கும்வ ளென்கை.

இனி, ஆபிஜாத்யத்தாலும் இவள் கண்ணபிரானுக்கு ஏற்றவளென்கிறது கடையடி யால். * ஆயர்குலத்தினிற்றோன்ற மணிவிளக்கு, * வேயர்பயந்த விளக்கு. அநுரூபமஈயிருக் குமென்க. வேயர்—* வேயர்தங்கள் குலத்துதித்த விட்டுசித்தன்” என்றபடி. திருவரங்கத் தமுதனுடைய குடி ‘மூங்கிற்குடி’ எனப்படுவதுபோல், பெரியாழ்வார் குடி ‘வேயர்குடி’ எனப்படுமென்க.

....

....

....

....

(*)

தனியன் உரை முற்றிற்று.

நாச்சியார் திருமொழி உரை அவதாரிகை.

கீழ்ப் பிரபந்தமாகிய திருப்பாவையில், “உன்றன்னைப் பிறன்பெருந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம்” என்று லித்தஸாதனஸ்சிகாரமும், “எற்றைக்குமேமேழ் பிறவிக்கு முன்னன்னெடுற்றோமேயாவோ முனக்கே நாமாட்செய்வோம்” என்று ப்ராப்ய நிஷ்கர்ஷமும் செய்யப்பட்டன. பேற்றுக்கு உறுப்பாக இவ்வளவு ப்ரதிபத்தி இவ்வாண்டாளுக்குப் பிறந்தவனிலும், சண்ணபிரான் இவளுடைய அபிர்வேசாதியத்திற்குத் தக்கவாறு வந்து கலவிசெய்து திறக்காணுமையாலே, ஆண்டாள் புத்தாயுத்த கிருபணம் பண்ணமாட்டாதபடி கலங்கி, அபிமதவிஷயத்தைப் பிரிந்தவர்கள் மீண்டுங் கூடுதற்கு மடலெடுப்பதுபோல. பிரிந்த வர்களைக் கூட்டுகையே இயல்பாகவுடைய காமன்காலிலே விழத்தொடங்குகிறான் இப்பிரபந்தத்தின் முதற்றிருமொழியில்.

ஸாத்விகர் தலைவரான பெரியாழ்வாருடைய திருமகளாய்ப் பிறந்த இவள் * மறந்தும் புறந்தொழாதிருக்கவேண்டியிருக்க, ஸ்வரூபவிருத்தமாக தேவதார்த்தத்தின் காலில் விழுகையென்பது பொருந்துமோ? எனின்; பொருந்தும்; எங்ஙனையென்னில்; “காமதேவா!..... உன்னையு மும்பிசையுந் தொழுதேன்” “பேசுவதொன்றுண்டிங் கேட்பெருமான்” என்று காமன் பக்கலில் தேவதா புத்திபண்ணி அவளை ஆரதித்தல்-ப்ராப்யவஸ்துவில் ப்ராவண்யாதிசயத்தினால் உண்டாகின்றதேயன்றி, தேவதார்த்தத்தினிடத்து ஸ்வதந்திரமாகப் பரதவபுத்தி பண்ணுவதனால்; ப்ரேமபரவசர்க்கு இது அவத்யத்தை விளக்கக்கூடியதன்று. ஆனால் இது கலக்கத்தினால் செய்யுஞ்செயலன்றோ? அஜ்ஞாந மூலமாக வருமலையொன்றும் ஆதரிக் கத் தக்கதன்றேயெனில்; “ஞானங்கனிந்த நலம்” என்கிறபடியே ஞானபரிபாகரூபமான பக்தியின்காரியமாக ஸம்பவிகின்ற ப்ராப்தாப்ராப்த விவேக சூர்யதையினால்வரும் ப்ரவ்ருத்திவிசேஷங்களெல்லாம் மிகவும் புகழுத்தக்கனவேயாம்: கருமமடியான அஜ்ஞானத்தினால் வருமலையே ஹேயம் என்று கொள்ளக்கடவது. ஆனாலும், சேதனனிடத்து ஒருவகையான ப்ரவ்ருத்தியையும் ஸஹியாத லித்தோபாயத்தின் கார்யகரத்வத்திற்கு இந்த அதிப்ரவ்ருத்தி ப்ரதிபந்தகமாகமாட்டாதோ? என்னில்; இந்த அதிப்ரவ்ருத்தியும் லித்தோபாயமான எம்பெருமான் பண்ணின க்ருஷ்ணின் பயனெனக் கருதத்தக்கதாம். “மயர்வறமதிரல மருளினன்” “பேரமர்காதல் கடல்புரைய விளைவித்த காரமர்மேனிநக்கண்ணன்” என்று—இப்படிப்பட்ட ப்ரவ்ருத்திக்கு ஹேதுவான பக்தியைப் பிறப்பிக்கும்வனும் வளர்ச்செய்பவனும் அவ்வெம்பெருமான்ருளுகவேயிறே சொல்லப்பட்டது. ஆகையாலே பக்திபாரவச்ய ஸிபந்தமான இந்த ப்ரவ்ருத்தியை உபாய பலமென்று பூர்வாசாரியர்கள் லித்தார்த்தீகரித்தனர். அன்றியும், ப்ராப்யத்தைக் கடுகப்பெறவேணுமென்ற விரைவின் மிகுதியினால் கண்ணஞ்சமுழையிட்டு இத்தலைபடுகிற அலமாப்பெல்லாம் “நம்மை ஆசைப்பட்டு இப்படி படப்பெறுவதே” என்று அவன் முசும் மலருகைக்கு உறுப்பாகையாலே, மடலெடுக்கை, நோன்புநோற்கை முதலான இந்த ப்ரவ்ருத்திகளையாவும் அவனுடைய முகமலர்த்திக்காகப் பண்ணும் கைங்கர்யத்தோடொத்த உபேயத்தில் அந்தர்ப்பூதமாய்விடும். ஆகையால், நாய்ச்சியாருடைய காம ஸமாச்ரயணம் ஸ்வரூபவிருத்தமென்ன வழியில்லை.

திவ்யப்ரபந்த திவ்யர்த்ததீபிகை

இனி, பரமதபங்கமென்னும் ரகஸ்யத்தில் இருபத்தோராவது அதிகாரத்தில்—“நாராயணனே நமக்கேபறைதருவான்” “எற்றைக்குமேமேழ் பிறவிக்கு முன்றன்னேடுற்றேமேயாவோ முனக்கே நாமாட்செய்வோம் மற்றை நம்காமங்கள் மாற்று” என்ற நாச்சியார்க்ருஷ்ணனைப்பெறுகைக்காகப் பண்ணின காமதேவார்க்சநம் [புற. ௨௦௮௮ வரையிலுள்ள ௩௩௦-௩௩௩] “ச்ருங்கார ஸமாத்யநுகுணக்ருஷ்ண ஸுபாந்தரவிஷயம்” என்று நம் தூப்புல்பிள்ளை அருளிச்செய்ததும் காண்க. அதுவொரு அபிப்ராய விசேஷம்.

இங்கனே ஆண்டாளைப்போலே ஜ்ஞாநவிபாக கார்யமான பக்திக்குப் பரவசப்பட்டு தேவதாந்தரத்தைத் தொழுதார் ஆரேனுமுண்டோ? எனின்; உண்டு; சக்ரவர்த்தித்திருமகனையல்லது அறியாத அயோத்தியிலுள்ளார் அவற்கு நன்மையை விரும்பி ஸகலதேவதைகளின் காலிலும் விழுந்தார்களாக ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் சொல்லப்பட்டது. “ஸ்ரீவாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே” என்றது காண்க. அன்றியும், ராமபக்தரில் தலைவரான திருவடிகடலைக்கடக்கும்போது * நமோஸ்து வாசஸ்பதயே * என்றார். இங்ஙனமெடுத்துக்காட்டப் பல உதாரணங்களுண்டு. ஆக இவ்வளவாலும், ‘வழியல்லவழியே முயற்சி செய்தாகிலும் கண்ணபிரானேடு கலக்கப்பெறவேணும்’ என்ற அளவற்ற அபிநிவேசம் ஆண்டாளுக்குப் பிறந்தமை இப்பிரபந்தத்தால் வெளியாகிற தென்றதாயிற்று. இவ்வளவு அபிநிவேசமுடைய ளான ஆண்டாளுடைய மனோரதத்தைக் கண்ணபிரான் சடக்கெனத் தலைக்கட்டுவியாதொழிவானென்? எனில்; குழந்தைக்கு ஆமமற்றுப் பசிக்குந்தனையுஞ் சோறிடாத தானியப் போலே இவனும் ஆண்டாளுக்கு ஆசை கடல்போலப் பெருகிவரவேனுமென்று தாழ்க்கின்றனென்க.

....

....

....

....

(*)

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார் அருளிச்செய்த

நாச்சியார் திருமொழி.

(ஸ்ரீ காஞ்சீ. பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

திவ்யர்த்ததீபிகை யுரையுடன்.)

முதல் திருமொழி—தையொருதிங்கள்.

கண்ணபிரானைப் பெறுகைக்காக மார்கழித்திங்கள் முழுதும் நோன்பு நோற்ற ஆண்டாள் அவன் கலவியை எதிர்பார்த்தும் அவன் வந்து கலக்கக் காணாமையாலே தரித்திருக்க மாட்டாமல், பிரிந்திருப்பவர்களைக் கூட்டிவிடவல்ல காமனைநோக்கி ‘உன்னையும் உன் தம்பியையுந் தொழுகிறேன். நீ என்னைக் கண்ணபிரானேடு கூட்டிவிடவேணும்’ என்று அவன் காலில் விழுந்து இரக்கும்படியைக் கூறும், இத்திருமொழி.

தையொருதிங்களுந்தரைவிளக்கித் தண்மண்டலமிட்டு மாசிமுன்னாள் *
ஐயநுண்மணற்கொண்டேருவணிந்து அழகினுக்கலங்கரித்தனங்கதேவா *
உய்யவுமார்க்கொலோவென்றுசொல்லி உன்னையுமும்பியையுந்தொழுதேன் *
வெய்யதோர்தழுவமிழ்சக்கரக்கை வேங்கடவற்கென்னை விதிக்கிறியே.

நாச்சியார் திருமொழி—1. தையோருதிங்கள்

அனங்கதேவா	காமதேவனே!	உய்யவும் ஆம்	} (காமனைத் தொழுதால் எாம்) உஜ்ஜீவிக்கலாகுமோ? எனக்கருதி
தைஞருதிங்களும்	தைமாதம் முழுதும்	கொலோ என்று சொல்லி	
தரை விளக்கி	{ எழுந்தருளவேண்டிய இடத் தைச் சீசாதித்த மண்டல புணைக்காக}	உன்னையும் உம்பையையும் தொழுதேன், வெய்யது	(காமஞ்சிய) உன்னையும் உன்தம்பியான சாமனையும் வணங்காநின்றேன்; (பாதிக்கவர் பக்கில்) உக்கிர மானதும்
தன் மண்டலம் இட்டு	{ குளிர்ந்த (அழகிய) மண்டலா காரத்தைத் துட்டு	தஞல் உயிற்	நெருப்புப்பொறிகளை உமிழா நித்பதுமான
மாசி முன்றான்	மாசிமாத்தந்தின் முத்தற்பகடித்	தூர் சக்கரம்	நுப்பற்ற திருவாழியாழ்வானை
ஐய நுண்மணல்	{ அழகிய சிறிய மணல்களினால் கொண்டு	கை	தருக்கையில் அணிந்துள்ள
தெரு		வெங்கடவற்கு என்னை	திருவெங்கடமுடையாலுக்கு என்னை
அழகினுக்கு அணைந்து	{ அழகுண்டாவதற்காக என்றும் அலங்கரித்து	விசிககிற்றி	நாங்கரிய உபண்ணும்படி கலங்கவேண்டும்;
			(எ-ஏற்றசை.)

* * *—கண்ணபிரானோடகக் கலனியைக் கணிசித்துத் தீர்ப்பாவையில் நோன்பு நோற்ற ஆண்டாள் அலவ்வளவும் அவன் வந்து கலக்கக்காணாமையாலே ஆற்றமை மிகப் பெற்று, ‘இனிநாம் வெறுமனிநுந்தாலாகாது; பிரிந்தாபைச் சேர்ப்பிக்கவல்லவன் மன்மதனென்று கேளாநின்றோம்; அவனது காலில் விழுந்தாவது கண்ணபிரானோடு கூடப்பெறுவோம்’ எனக்கருதி, அங்ஙனமே அந்த மன்மதனாத் தன் காரியஞ்செய்யும்படிக்கு கூடாக ஆராதிக்க நினைத்து, அவன் வரவேண்டிய இடங்களைபும் செருக்களைபும் பரிஷ்கரித்து அழகிய சிறு மணல்களால் அலங்கரித்து அழகுபெறுவித்து (மண்டலபூணைக்காக) மண்டலாகாரமான மெடையிட்டு அவனையும் அவன் தமபியையும் வணங்குவதாகக் கூறும் பாசாம், இது.

“உய்யவுமாம்கொலோ!” என்று ஐயப்படுவதற்குக் காரணம் யாதெனில், ஸ்வரூப நாசத்தை விளைவிக்கவல்ல தேவதையைப் பற்றினமையால் துப்பற்று உஜ்ஜீவந ஹேதுவாமோ அன்ற, கீழ்விழுக்கைக்கு ஹேதுவாமோ? என்று நெஞ்சதளமுபுகிறபடி.

திங்கள்—சந்திரன்; அமாவாசைக்கு அமாவாசை ஒருபாதமெனக்கொண்டு சந்திர சம்பந்தத்தாற் காலத்தை வரையறுக்கும சாந்திரமானரீதிபற்றி, (திங்கள்’ என்று மாதத்திற்குப் பெயர்வழங்கவாயிற்று; மதி என்பதும் இத; இலக்கணம்.

தரை—பூமிக்குவாசகமான ‘யஸா’ என்ற வடசொல் தரையெனத்திரும். விளக்கி—விளங்கச்செய்து என்றபடி. மண்டலமீடுகையாவது மண்டல பூணை யென்கிற ஒரு ஆராதனைத்தைச் செய்வதற்காக மண்டலவடிவமானமேடை அமைத்தல். ஐயநுண்மணல்—மன்மதன் தனது ஸுகுமாரமான காலிக்கொண்டு நடக்குமிடத்தில் பெரிய மணல்களிருந்தால் காலில் உறுத்துமென்று நொய் மணல்களாக ஆராய்ந்து அலங்கரித்தபடி.

அணிந்து—என்று சொல்லிவைத்து, மீண்டும் “அழகினுக்கு அலங்கரித்து” என்றது, புனருத்தமாகாதோ எனில்: ஆகாது; தெருவை அலங்கரித்து என்றவாறே வேறொரு பிரயோஜனத்தை உத்தேசித்து அலங்கரித்த படியோ, அழகு பெறுவித்தலையே ப்ரயோஜனமாகக் கொண்டு அலங்கரித்த படியோ? என்று சங்கையை ஏற்றிடுக்கொண்டு, ‘அழகினுக்கலங்கரித்து’ என்றதென்க. மீமிசைச் சொல்லுமாம்; ‘தொழுதிறைஞ்சி, ஏத்தித்துதித்து’ என்பனபோல.

அனங்கதேவா!—இது வடமொழியினி. அனங்கன்—உடம்பில்லாதவன்;

காமன் உடலிழந்தவரலாறு:— முன்னொருகாலத்திற் கைலாஸமலையிற் பரமசிவன், ஸநகர் முதலிய நால்வர்க்கு யோகநிலையை உணர்த்துவதற்காகத் தான் யோகஞ்செய்து கொண்டிருக்கையில், பிரமனது ஏவலால் மலரம்புகளை எய்து தனது தவத்தைக்கெடுக்கலுற்ற மன்மதனைச் சினந்து நெற்றிக்கண்ணை விழித்து அதன் நெருப்புக்கு இரையாய் உடலெரிந்து சாம்பலாய்போம்படி செய்தனனென்பதாம். மன்மதனுக்குப் பல பெயர்களிருக்க, அவற் றைவிட்டு ‘அனங்கதேவா!’ என்றழைத்தமையால், நீ உன் உடம்பை இழந்தும் பிரிந்தாரைக் கூட்டுமவனல்லையோ’ என்னுங் கருத்துத்தோற்றுமாறு காண்க.

“என்று சொல்லி” என்றவிது—வார்த்தைப்பாடு; ‘என்று நினைத்து’ என்பது அதன் பொருள். ‘நீ இங்கிருப்பாயென்று சொல்லி நான் வந்தேன்’ என்றால், ‘நீ இங்கிருப்பா யென்று நினைத்து நான் வந்தேன்’ எனப் பொருளாகக் கடவரி? "

[உன்னையும் இத்யாதி.] மன்மதனை மாத்திரம் தொழுதாற் போராடோ? கூட அவன் தம்பிக்கும் வந்த வாழ்வு என்? எனில்; ஆண்டாள் திருப்பாவையில் கண்ணபிரானைப் பற்றும் போது நம்பிழத்தபிரான்முன்குபப் பற்றினளாதலால், அந்த.வாஸனையாலே இங்கும் மன்ம தனை உடன் பிறந்தானோடு கூட உபாஸிக்கிறபடி. “நஹை ஸு-ராராய ஸஹக்ஷணாய-நமோ ஸ்து ராமாய ஸலக்ஷணாய *’ என்றதுங் காண்க.

உம்பி—‘உன்தம்பி’ என்பதன் மரூஉ. “காமன்தம்பி சாமன்” என்று பெரியவாச் சான்பின்னை உரைத்தருளினர்; அதன் விவரணம்; கண்ணபிரானுக்குத் தேவியார் பலர் உள ரென்றும், அவர்களுள் ருக்மிணிப்பிராட்டியிடத்தில் மன்மதாம்சமாக ப்ரத்யும்நன் பிறந்தனன் என்றும், ஜாம்பவதி தேவியினிடத்தில் ‘ஸாம்பன்’ என்பவன் பிறந்தனன் என்றும் ஸ்ரீபாக வதத்திற் கூறியுள்ளதனாலும், இங்குச் சாமன் என்பது ஸாம்பனையேயாகையாலும்காமனுக் குச் சாமன் தம்பியாயினென்க. (வேற்று வரிற்றுத்தம்பி.)

மன்மதனைத் தொழுகைக்கு ப்ரயோஜனஞ் சொல்லுகிறது-நான்காமடி. ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் அயர்வறுமமார்கட்டுக் காட்சிகொடுத்துத் தன் செருக்குத்தோற்ற வீற்றிருக்குமவன் ‘ஸம்ஸாரிகளும் இப்பேற்றைப்பெற்று வாழவேணும்’ என்று அங்குநின்றும் போந்து முதற் பயணமெடுத்துவிட்டு, அடியாருடைய விரோதிகளை ஒழிக்கு மியல்வினனான திருவாழியாழ் வானைக் கையிலுடையனுய்க் கொண்டு திருமலையில்வந்து நிற்கிறவனோடே என்னைக் கூட்ட வேணுமென்கிறாள்.

[விதிக்கிற்றி] விதிக்க + கிற்றி, விதிக்கிறி; விகாரப்பணர்ச்சி. இனி, கிற்றியே’ என்றவிடத்துள்ள ஏ என்பதை அசையாகக்கொள்ளாமல் வினாக்குறிப்பாகக் கொண்டு, எம்பெருமானோடு என்னை நீ கூட்டவல்லையோ? என வினாவியதாகவும் உரைப்பர். (1)

வேள்நாநுண்மணற்கொண்டுதேருவணிந்து வேள்வரைப்பதன்முன்னந்துறைபடிந்து முள்ளுயில்லாச்சுள்ளியேரிமடுத்து முயன்றுன்னை நோற்கின்றேன்காமதேவா கள்ளவிழ்ப்புங்களைதோடுத்துக்கொண்டு கடல்வண்ணனென்பதோர் பேரெழுதி புள்ளினைவாய்பிளந்தானென்பதோர் இலக்கினிற்புகுவென்னை யெய்கிறியே.

(2)

காமதேவா	மன்மததேவனே!	கள் அவித்	தேன் பெருகாரின் றுள்ள
வெள்ளை நுண்	வெளுத்த சிறிய மணல்களைக்	பூ	பலபங்கனாகிற
மணல் கொண்டு	கொண்டு	கரீண	அம்புகளை
தெரு அணிந்த	விதிகளை அலங்கரித்த,	தொடுத்த,	(வல்லில்) தொடுத்தக்
வெள்வரைப்பதன்	கிழங்கு வெளுப்பதற்கு	கொண்டு	கொண்டு
முன்னம்	முன்னே	கடல் வண்ணன்	கண்ணபிரானுடைய கடல்
புறநகரம்	நீர் நகரங்களில் முழுநீர்,	என்ப, நூர் பேர்	வண்ணனென்கிற
முற்றமா	(எறமாப முதலியவை தில்லாத	எழுதி	ஒரு திருநாமத்தை
தில்லா	வளையெய்ந்தியை) முன்ன		(அம்பிலே) எழுதிக்கொண்டு
சுள்ளி	மில்லாத சுள்ளிகளை	பள்ளியா வாய்	'பகாஸுரனுடைய வரையக்
எரி மடுத்த	நெருப்பில்தீர்	பிளந்தான் என்	கிண்டிந்தவன், என்னும்
முயன்று	(தில்லாறா) ப்ரயக்கங்களைச்	பட நூர் திலக்	ஒர் குறியாகிற அக்கடல்
	செய்த	கிளில்	வண்ணன் பக்கல்
உன்னை	உன்னைக்குறித்த	பக	(நான்) சென்று சேரும்படி
சொற்கின் றேன்	சொன்ப சொற்காரின் றேன்:	என்னை	என்னை
	(ஆளியன்பி)	எப்பெற்றி	(சீ) சேர்ப்பிக்கவேண்டும்.

* * *—சிறிய வெண்மணல்களைக் கொண்டு விதிகளை அலங்கரித்ததும், நாட்காலே நிராடுதலும், ஸமித்துக்களை நெருப்பிலீட்டுச் சிவளர்த்ததும் இங்குக் காமநோன்புக்கு உறுப் பாகச் செய்யுமவை என்க. சுள்ளி=இள விறகு. முயன்று=எம்பெருமான் றனே வந்து நம்மை ஸ்விகரிக்க நிற்பல் ஸ்வரூபாது சூபம் என்று அறுதியிட்டு நிற்கக் கடவான நான், இப்போது அவனைப் பெறுகைக்குச் செய்யும் முயற்சி இது காலாய் என்கை.

இம் முயற்சிக்கு ப்ரயோஜனம் கூறுவன, பின்னடிகள். கள்ளவழிபுங்களை-அரவின் தம், அசோகம், மா, நவமல்களை, கருநெய்தல் ஆகிய இவ்வவந்து மலர்களும் மன்மதனுக்கு அம்புகளாம். (கடல்வண்ணன் இத்யாதி.) 'எழுதி' என்றது—அம்பிலே எழுதி என்றவாறு மாம்; நெஞ்சிலே எழுதிக்கொண்டு என்றவாறுமாம்; 'அம்பிலே எழுதிக்கொண்டு' என்ற பாகுத்தில் 'சாமுறாமான வடிவையுடைய உன்னை ஆண்டாள் ஆசைப்பட்டாள்' என்று அம்பிலே எழுதி எய்து அவ்வழியாலே அவனுக்கு என்மீது ஆசையை உண்டாக்கப் பின்னே அவனோடு என்னைச்சேர்க்கவேண்டுமென வேண்டுவதாகக் கருத்து உரைத்தக்கது; இனி 'நெஞ்சிலே எழுதிக்கொண்டு' என்ற பாகுத்தில், இன்னுறாது இவனைச் சேர்ப்பிக்கவேண்டு மென்று ஸங்கல்பித்தற்கொண்டு என்றபடி.

“வெள்வரைப்பதன் முன்னம்” என்றது. 'வரைவெருப்பதன் முன்னம்' என்றடி யாய், உதயகிரி வெருப்பதற்குமுன்னே எனப் பொருள்படுமென்பர்.

புள்ளினைவாய் பிளந்த வரலாறு—ஒரு காலத்தில் கண்ணபிரான் பலராமனோடும் இடைப்பிள்ளைகளோடும் கன்றுகளை மேய்த்துக்கொண்டு யமுநாததியைச் சேர்ந்து, யாவருங் கட்டுச்சோறு தின்று யமுனையிலிறங்கி நீர் குடித்துக் கன்றுகளையும் நீருட்டிக் கரையேறுகை யில், தன்னை நலிவதற்காகக் கம்ஸனால் எவப்பட்டுக் கொக்கின் வடிவங்கொண்டு வந்த பகா ஸுரனைக் கண்டு பலராமன் முதலியோர் கூப்பாடுபோட, அதுகண்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணன், இது வெறும் பட்சியேயென்று ஸாமான்யமாக நினைப்பவன்போலப் புன்முறுவல் செய்து நிற்க அப் போது அவ்வசுரன் கண்ணனை விழங்கிவிட, பலராமன்முதலியோர் சொல்லமுடியாத வளவு துக்கத்தையடைந்து கதற, அவ்வசுரனுடைய நெஞ்சில் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் நெருப்புப்போல

எரிக்கவே, அவன் பொறுக்கமுடியாமல் கண்ணனை வெளியே உமிழ்ந்து மூக்கினால் குத்த நினைக்கையில், கண்ணபிரான் அவனது வாயலகுகளைத் தனது இருகையினாலும் பற்றி விரைவாகக் கிழித்திட்டான் என்பதாம். இலக்கு—ஆண்டாள் தன்னுடைய ஆசை சென்று சேரும்படியான குறிப்பிடம். எய்கிறியே? — சேர்ப்பிக்கவல்லையே? என்றாமாம். என்னை என்பதை உருபுமயக்கமாகக்கொண்டு, ‘எனக்காக’ எனப்பொருள்கொண்டு, எய்கிறி—புஷ்பபாணங்களைக் கண்ணபிரான்மீது பிரயோகிக்கவேணும் என்றவாறாகவு முரைக்க இடமுண்டு. (2)

மத்தநன்னுமலர்முருக்கமலர்கொண்டு முப்போதுமுன் னடிவணங்கி *
தத்துவமலியென்றுநெஞ்சேரிந்து வாசகத்தழித்துன்னைவைதிடாமே *
கோத்தலர்பூங்கணைதொடுத்துக்கொண்டு கோவிந்தனைன்பதோர்பேரமுதி *
வித்தகன்வேங்கடவாணனைன்னும் விளக்கினிற்புகவென்னை விதிக்கிறியே. (3)

(காமதேவா!)	கொத்து அவர் பு	} கொத்துக்கொத்தாக விவரியா நின்ற புஷ்பங்களாகிற அம் புகளை வில்லில் தொடுத்தக் கொண்டு
நல் உறு மத்தமலர் நல்மணமிக்க ஊமத்த மலர் கூளையும்	கணைதொடுத்துக் கொண்டு	
முருக்கமலர் கொண்டு	முருக்க மலர்களையுங்கொண்டு	} கோவிந்தன் என் பது ஓர் பேர் எழுதி
முப்போதும்	மூன்று காலங்களிலும்	
உன் அடி வணங்கி	உன்னடியை வணங்கி	} அற்புதஞான திருவேங்கடமுடையான் என்கிற
தத்துவம் இலி என்று நெஞ்ச எரிந்து வாசகத்து அழித்து உன்னை வைதிடாமே	‘இவன் பொய்யான தெய்வம், என்று சொல்லி மனக்கொ தித்து (உன் சுவரவத்தை) அழித்து வாய்கொண்டு உன்னை நிந்திக்கவேண்டாத படி	
	வித்தகன் வேங்கடம் வாணன் என்னும்	} அற்புதஞான திருவேங்கடமுடையான் என்கிற
	புக என்னை விதிக்கிறி—என்னை நீ செய்யவேணும்.	

* * *—மன்மதன் ரஜோகுண ப்ரசரஞ்சலால் மதகரமான மலர்கள் அவனுக்கு இடத் தக்கவையென்று கொண்டு ஊமத்தை மலர்களைபும் முருக்க மலர்களைபுமிடுகிறபடி. முப்போது-இரண்டு சந்தியும் ஒரு உச்சிப்போதும்.

இரண்டாமடியின் கருத்து:—நான் உன் அடியணிவதற்குப் பணுக என் மனோரதத்தை நீகிறைவேற்றுகொழியில், எனது நெஞ்சானது மிகவுங்கொதிப்படைந்து, ‘மன்மதன் மெய்யே பலன்தருந் தெய்வமல்லன்; இவன் பொய்த்தெய்வம்’ என்று நாடெங்குமறியும்படி நான் உன் மஹிமையை அழித்து நிந்திக்க நேரிடும்; அப்படிப்பட்ட பரிபவத்தை நீ அடையாது தப்பாமல் பேறுபெறுவீக்கப் பாராய் என்கை. தத்துவம்-உண்மை; இலி-இல்வாதவன். வாசகத்து என்றது - நெஞ்சில் கினைக்குமனவே யன்றியே வெளிப்படையாகக் கூறுதலைக் கூறியவாறு. [கோவிந்தனைன்பதோர் பேரமுதி] கீழ்ப்பாட்டில் “கடல்வண்ணை நென்பதோர் பேரமுதி” என்றவிடத்து உரைத்தவையெல்லாம் இங்கு கொள்ளத்தக்கன.

வித்தகன்—ஆச்சரியப்படத்தகுந்த குணசேஷத்தங்களை யுடையவன் என்றபடி. வாணன் என்பது. ‘வாழ்நன்’ என்பதன் மரூஉ. திருவேங்கடமுடையானை விளக்கென்றது.—அவன் தன்னுடைய குணங்களெல்லாம் திருமலையில் நன்று விளங்குமாறு கிற்றல் பற்றி யென்க. “வேடார் திருவேங்கடம் மேயவினக்கு” என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். (3)

சுவர்ப்புராணின்பேரேழுதிச் சுறவநற்கொடிக்கொளுத்தூங்கங்களும் *
 கவர்ப்பினுக்கொளுக்கருப்பல்லுங் காட்டித்தந்தேன்கண்டாய்காமதேவா *
 அவரைப்பிராயத்தோடங்கி என்றுமாதரித்தேழுந்தவென்தடமுலைகள் *
 துவரைப்பிரானுக்கேசங்கற்பித்தத் தொழுதுவைத்தேனெல்லைவிதிக்கற்றியே. (4)

புராண	தேவநாகனக்கு உபகரித்து மவனே!	அவரைப் பிராயம் } இளம்பருவமே தொடங்கி தொடங்கி
காமதேவா	மன்மதனே!	என்றும் அக
சுவரில்	சுவரில்	ரித்து
நின் பெர்	உனது பெயர்உன	எழுந்த
எழுதி	எழுதி	என்ற தடர்
		முலைகள்
சுறவரால்	மீன்களாகி நில்ல தல்லுங்	துவரைப்
கொடக்கொழும்	கொடியம்	பிரானுக்கே
		சங்கற்பித்து
தூரங்ககளும்	குதிரைகளையம்	
கவரி பினுக்களும்	சாமரம் வசுகின்ற பெண்களை	தொழுது
	யம்	வைத்தேன்
கருப்பு வல்லும்	கருமயாகி நிறுப்பினையு	
காட்டித்தந்தேன்	உனக்கு உரியனதாகக் காட்டிக்	ஒல்லை விதிக்கிறி
கண்டாய்	கொடுத்தேன்	விக்கவேணும்.

***—கண்ணபிரானைக் காவனேனுமென்ற ஆவதுடைய ஆண்டாள் அவனைக் கண்டால் பின்பு காமதேவனை மறக்கக்கூடுமாதலால், அங்ஙனம் மறதி நேரிடாமெக்காக, அந்த மன்மதனைப் பரிஹர பரிவாங்களுடன் சுவரில் எழுதி வைக்கும்படியைக் கூறுவன, முன்னடிகள். புராண - பிரிந்தவர்களைக்கூட்ட வல்லவனாகப் புராணங்களில் கூறப்பட்டுள் ளவனே! என்றும் கூறுவர். சுறவம் - மதல்யவச்சேஷம். காமன் மீனைக்கொடியாகவுடைய வனாகல் அறிக. தூரங்கம் வடசொல். கவரி - கவரீ என்ற வடசொல் விகாரம். பிணு - பெண்பொதுப்பெயர். கருப்பு+வில். கருப்புவில்; காமனுக்கு 'இசுணுதன்வா' என்று வடமொழியிற் பெயர் வழங்குமாற்றிக.

பின்னடிகளில், கண்ணபிரானை யன்றி மற்றொரு தேவதையை அநுபவிக்கத்தனக்கு நுகியில்லாமையும், அந்த நுகியைப் பயன்பெறுவிக்கவேண்டுமென்பதையும் கூறுகின்றன.

[அவரைப் பிராயம் இத்தயாதி], "பிராயத்தொடங்கி அவரை ஆதரித்து" என்று உரைப் பார் உளரேனும் அது இகழ்த்தக்க உடையாம்; 'சுவர' வன்ற வடசொல் இங்கு அவரை என்று திரித்தென்க. சிறுபிராயமென்றபடி. அந்நியாக்காலத்தள்ளே அன்பு முதிர்ந்தமை சொன்னபடி.

துவரை — 'துவராக' என்ற வடசொற்சிறைவு. ஆண்டாளுடைய கொங்கை களோடே ஆடல்கொடுக்கைக்குப் பதிலுயிரம் பெண்களுக்கும் முன்னோட்டுக் கொடுத்த கண்ணபிரான் வேணுமாய்த்து என்று ஸோகத்தியாக உரைப்பார்.

[தொழுது வைத்தேன்] இத்தொழுகையைக் காமனிடத்து அந்நவியிப்பியாமல் முலைகளிடத்தே அந்நவியிப்பித்துப் பொருள் கொள்ளுதலும் மிகச் சிறக்கும். அதாவது— கண்ண பிரானிடத்தில் ஆதரமே எருவாக வளர்ந்த இம்முலைகள் அவனுக்கே யென்று ஸங்கல்பித்துக்

கொண்டு, இம்முலைகளைத் தொழாநின்றேனென்கை; அவற்றைத் தொழுவானென் எனில்; எம்பெருமானுடைய விபூதிகளையெல்லாம் வணங்குங்குடியிலே பிறந்தவளாதலால், அவனுக் கென்று ஸங்கல்பிக்கப்பட்ட தன் முலைகளையும் பகவத்பிபூதிதவ ப்ரதிபத்தியாலே தொழலா மிதே. “அவனுக்கென்று ஸங்கல்பித்தால் பின்னை அவன் குணங்களோபாதி உபாஸ்யமா மித்தனாயிதே” என்பது பெரியவாச்சான்பின்னை யருளிச்செயல்.

ஒல்லை — இம்முலைகளின் செவ்வி அழிவதற்கு முன்னமே என்று கருத்து. (4)

வானிடைவாழும்வ்வானவர்க்கு மறையவரவேள்வியில்வகுத்தவவி *
கானிடைத்திரிவதோர்நரிபுகுந்து கடப்பதும்மோப்பதும்செய்வதோப்ப *
ஊனிடையாழிசங்குத்தமற்சென்று உன்னித்தேழுந்தவென்தடமுலைகள் *
மானிடவார்க்கென்றுபேச்சுப்படிவ் வாழ்கில்வேன்சண்டாய்மன்மதனே. (5)

மன்மதனே !—:		ஊனிடையாழிசங்கு	
வானிடை	ஸ்வர்க்கலோகத்தில்	ஊனிடையாழிசங்கு	(தனது) திருமேனியில்
வாழும்	வாழ்கின்ற	ஆழிசங்கு	திருவாழியையும் திருசச்சுக்கை யு (அணிந்துள்ள)
அவானவர்க்கு	விவகலணரான தேவர்களுக் கென்று	உத்தமற்கு என்று	புருஷோத்தமனுக்காக
மறையவர்	ப்ராஹ்மணர்	உன்னித்து எழுந்த-ஆதரவுடன்கிளர்ந்த	என்தம்
வேள்வியில்	யாகத்தில்	என்தம்	முலைகள்
வகுத்த அவி	கொடுத்த ஹவிஸ்ஸை	மானிடவார்க்கு	(அப்பருஷோத்தமனையொழியச் [சில] மனுஷ்யர்களுக்கு (உரி யவை) என்கிற பேச்சு (காட் டில்; உண்டாகுமேயானால் உயிர்வாழ்ந்திருக்கமாட்டேன்;
கானிடை திரி	காட்டிலே திரிகின்ற ஒரு நரி	என்று பேச்சு	
வது ஒர் நரி	புகுந்து	படிவ்	
கடப்பதும்	கடந்தம் மோத்தபார்த்தம்	வாழ்கில்வேன்	
பதும் செய்வது	கெடுப்பதுபோல		
ஒப்ப			

(கண்டாய் - முன்னிலைபாசை.)

* * *—இந்நிலவுலகில் அந்தணர்கள் அனுட்டிக்கும் யாசங்களில் ‘உருப ஸ்வர வ-உருப ஸ்வர ஸ்வர’ என்று இந்திரன் முதலிய தேவர்கட்குவருக்கும் புரோடாசத்தை, மிகவும் அற்பஜந்துவாகிய ஒருகாட்டுநரி கிட்டி அந்த ஹவிஸ்ஸைக் காலால் கடந்தும் மூக்கால் மோந்தும் நஷ்டமாக்குவதுபோல், கண்ணபிரானுக்காகக் கிளர்ந்தெழுந்த என் கொங்கைகளை மானிடர்க்கு உரியனவாகப் பேசும்பேச்சொன்று இப் பூமண்டலத்தில் கிளம்புமேயாகில் எனது உயிர் உடனே மாய்ந்துவிடும், அப்பேச்சுத்தானே எனக்கு விஷபாகுமென்று காமனா நோக்கிக்கூறுகின்றான். இதனால் மனுஷ்யரூப்பிற்றந்த ஒரு பின்னாக்கு ஆண்டானைத் தான்! வார்த்துத் தாலாமென்ற ஒரு பேச்சு ஒரு காபுருஷன் வாயில்வந்தாலும் அது தனக்கு அனாதைய மெனக்கூறும் முகத்தால் ‘கண்ணபிரா நெருவனையே தான் பதியாகப்பெற விரும்பு மாற்றைக் கூறியவாறு. ‘அங்கைத்தலத்திடையாழி கொண்டானவன் முகத்தன்றிவிழியே னென்று செங்கச்சுக் கொண்டு கண்ணிடையார்த்துச் சிறுமானிடவரைக் காணில் நாணங், கொங்கைத்தலமலை நோக்கிக் காணீர் கோலந்தனுக் கல்லால் வாயில் போகா’ என்று பேசும் கூறுவர். தேவர்களுக்கு இட்ட புரோடாசத்தை நரி கெடுக்கும்போல—என்ற இவ்வுவமையினால் ‘இவளுடைய கொங்கை மானிடர்க்கு உரியன என்னும் பேச்சு உலகி லுண்டானால் பின்பு அம்முலைகள் எம்பெருமானுக்கு ஹேயமா மென்னுமிடம் தோற்றுவிக்கப் பட்டும். அவ்—ஹவிஸ் என்ற வடசொல் விகாரம். ... (5)

உருவடையார்நாயார்களல்லார் ஓத்து வல்லார்களைக்கொண்டு * வைகல்
தேருவடையேதிர்கொண்டு பங்குநாள் திருந்தவேநோற்கின்றேன்காமதேவா *
கருவடைமுகில்வண்ணன்காயாவண்ணன் கருவினோபால்வண்ணன் கமலவண்ணத்
திருவுடைமுகத்தினில்திருக்கண்களால் திருந்தவேநோக்கெனக்கருன்கண்டாய். (6)

காமதேவா	மன்மதனே !	கரு உடை முகில்	} (நீரைக்) கருவிலேயுடைய மே வண்ணன்
உரு உடைபார்	அழகிய வடிவையுடையராயும்		
நீளையார்கள்	பெளவண பருவமுடையராயும்		} கம்போன்ற திருநிறமுடை யவனும்
வல்லார்	காமத்திரத்திற்சொன்ன	சாய வண்ணன்	
	ஆசாரங்கொளையுடையராயும்		காயம்பூப்போன்ற நிறமுடைய
ஓத்து வல்லார்	} காமஸூத்திரத்தில் வல்லவன் ம களை கொண்டு	கருவினோபால்	} காக்கணம் பூப்போல் பளபளப் வண்ணன்
		யுடையராயுமுள்ளவர்களை	
	முன் விட்டுக்கொண்டு		பிரான்
வைகல்	நாள்தோறும்	கமலம் வண்ணன்	} செத்தாமரை மலரின் நிறம்போ திரு உடை முகத்
செருவிடை	நீ வரும் வழியிலே	திரு உடை முகத்	
எதிர்கொண்டு	எதினேசொன்று	திருவிட திருகன்	
பங்குநாள் நாள்	பங்குநாள் மாதத்துப்பெரிய	களால்	
	திருநாளில்	எனக்கு	என் விஷயத்தில்
திருந்தவே நோம்	நல்ல அறிவுடனே (உண்ணைக்	திருந்தவே நோக்க	விசேஷ கடாக்ஷம் செய்தரு
கிண்டேன்	குறித்து) நோன்பு நோற்கா	கிண்டேன்	அருள்
	கிண்டேன்	அருள்	கிருபை பண்ணவேணும்.

* * *—எம்பெருமானை அடிபணியவேண்டுமோர் “வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு
விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து” என்றபடி வேதவித்துக்களான வைதிகரை
முன்னிட்டுப் பணிவதுபோல், ராஜஸ்தேவதையான காமனைக்குறித்து நோன்பு நோற்கைக்கு
ஆண்டாள் சில அதிகாரிகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு இழியுமாறு கூறுவன, முன்னடிகள்.
ஓத்து—ஓதப்படுவது; ப்ரகரணபலத்தினால் காமஸூத்ரமாகிற வேதத்தை இங்குக்கூறும்,
ஆராவது - வாத்தியாயக சாஸ்திரம்.

தேருவிடை எதிர்கொள்ளுகை - ஆதாரதிசயத்தின்காரியம். திருந்தவே நோற்கின்
றேன் என்றது - காமனைத்தொழுகை ஸ்வரூபநாசக மன்றோவென்று இறியுக்காமல் நோற்
கின்றேன் என்றவாறு.

கருவுடை முகில் — நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம். நோக்க + எனக்கு, நோக்
கெனக்கு; தொகுத்தல் விகாரம். (6)

காயுடைநெல்லோடுகரும்பமைத்துக் கட்டியரிசியவலமைத்து *
வாயுடைமறையவார்மந்திரத்தால் மன்மதனேயுன்னைவணங்குகின்றேன் *
தேசமுன்னளந்தவன்திரிவிக்கிரமன் திருக்கைகளாலென்னைத்தீண்டுமவண்ணம் *
சாயுடைவாயிறுமென்தடமுலையும் தரணியில்தலைப்புகழ்தரக்கிறியே. (7)

மன்மதனே	மன்மதனே !	அரிசி	பச்சரிசியும்
காய் உடை	} பக்காய் கொண்டும் கொண்டு	அவல்	அவலும்
			(ஆகிய இவற்றையும்)
கரும்பு	கரும்பும்	அமைத்து	சமைத்து
அமைத்து	சமைத்து	வாய் உடை	நல்ல ஸ்வரத்தையுடையராயும்
	(அதனோடுகூட)	மறையவர்	} காமசூத்திரத்தில் வல்லவர்களாய் மிருப்பவர்களுடைய
கட்டி	கருப்புக்கட்டியும்		

மந்திரத்தால்	மந்.	சாய் உடை	ஒளியையுடைய
முன்	உன்னை வணங்குகின்றேன்—;	வயிறும்	வயிற்றையும்
தேசம்	{ மூவுலகும் மாவலியால் அபஹரிக்	மென் தடம்	{ மென்மையும் பருமையும் பொருந்
அனந்தவன்	கப்பட்ட	மூலையும்	சிய மூலையையும்
திரிவிக்கிரமன்	கைல லோகங்களையும்	திருக்கைகளால்	(தவறு) திருக்கைகளினால்
என்னை	{ (திருவடிகளால்) அனந்தருளின	தீண்டும் வண்ணம்	ஸ்பர்சிக்கும்படி பண்ணி
	வனம்	தரணியில்	இப்பூமண்டலத்தில்
	திரிவிக்கிரமனென்னும் திருநாம	தலைப்புகழ்	நிலைபெற்ற கீர்த்தியை
	முடையனுமான கண்ணிரான்	தரகிந்தி	(நான்பெறும்படி) தந்தருளவேணும்.
	என்னுடைய		

* * *—பால்மாறாத பசுங்காய் நெல்லும், கரும்பும், கருப்புக்கட்டியும், பச்சரிசியும் அவனுமாகி இவை ரஜோகுண ப்ரகரணை காமதேவனுக்கு ஆமவையென்க. “வாயுடைய மறையவர் மந்திரத்தால்” என்றது - காமசாஸ்த்ரமாகிய வாதஸ்யாயநத்திற் கூறியமுறை வழுவாமல் என்றபடி.

ஆண்டாள் இங்கு * தேசமுன்னளந்தவன் திரிவிக்கிரமனென்று கூறியது - ‘என்னைத் திண்டவேணும்’ என்று ஒருவரும் விரும்பாதிருக்கத் தானே உலகங்களை யெல்லாம் திண்டி யருளினவன் திண்டு திண்டென்று வைகலும் வாய் வெருவுகின்ற என்னைத்திண்டினால் வரும் பாவமென்றோ? என்று வருந்துகின்றமையைக் காட்டுதற்கென்க. என்னை-உருபுமயக்கம். சாய்-அமாயா’ என்கிற வடசொற்சிதைவு. மூலைக்கு மென்மையாவது - காதலனுடைய பிரி வைக் கண்பொழுதும் பொறுக்ககில்லாமை. தூணி-பாணீ. தலைப்புகழ்-தலையான புகழ்; சிறந்தபுகழ் என்கை: ‘எம்பெருமானாலே திண்டப்பெற்றவள் இவள்’ என்று அனைவராலுங் கொண்டாடப்பெறுகை. கிற்றி-கில் என்னும் வினைப்பகுதி யடியாப்பிறந்த முன்னிலை யொருமை வினைமுற்று. (7)

மாசுடையுடம்போதலையுலறி வாய்ப்புறம்வேளுத்தோருபோதுமுண்டு *

தேசுடைத்திறலுடைக்கராமதேவா நோற்கின்றநோன்பினைக்குறிக்கோள்சண்டாய் *

பேசுவதொன்றுண்டிங்கேம்பெருமான் பெண்மையைத்தலையுடைத்தாக்கும்வண்ணம் *

கேசவநம்பியைக்கால்பிடிப்பாளென்னும் இப்பேறெனக்கருள்கண்டாய். (8)

தேச உடை	(பிரிந்தாரைக் கூட்டுகையால்) புகரை	குறிக்கொள்	(நீ எப்பொழுதும்) ரூபகத்தில்
	யுடையவனும்		வைக்கவேணும்;
திறல் உடை	மிடுக்கையுடையவனும்	இங்கு	இப்போது
எம்பெருமான்	எமக்கு ஸ்வாமிபுமான	பேசுவது ஒன்று	{ சொல்லவேண்டுமது ஒன்று உனது;
காமதேவா	மன்மதனே!	உண்டு	
மாசு உடை	அழுக்குப்படிந்த		(அதைச் சொல்லுகிறேன் கேள்);
உடம்போடு	உடம்போடுகூட	பெண்மையை	(என்னுடைய) ஸ்தத்தையை
		தலைபுடைத் தாக்கும்	{ ஜீவித்திருக்கும்படி செய்வதற்
		வண்ணம்	குறுப்பாக
வாய்ப்புறம்	{ (தாம்பூல ச	கேசவன் நம்பியை	{ ‘கண்ணிரா னுக்குக் கால்
வெளுத்து	உதிகள் வெளுப்பாகப்பெற்று	கால்பிடிப்பான்	பிடிப்பவன் இவன்’
ஒரு போது உண்டு	ஒருவேளை புஜித்து	என்னும்	என்கிற
	(இப்படிப்பட்ட வருத்தத்துடன்)	இ போது	இப்புருஷார்த்தத்தை
நோற்கின்ற	{ (நான்) நோற்கின்ற நோன்பை	எனக்கு அருள்	எனக்கு அருளவேணும்.
நோன்பினை			(கண்டாய்-முன்னிலையசை.)

* * *—மாசடை உடம்போடு—உடம்பில் அழுக்கேறும்படி முழுகாமலிருந்து என்ற படி. கண்ணபிரானோடு கலக்கப்பெறாத சோகத்தினால் உடம்புக்குப் போகக் குளிக்க மாட்டிற்றிலனென்க. தலைஉலறி=குழலில் பூக்களை அணிந்து கொள்ளாமலிருக்கையைக் கூறியவாறு. வாய்ப்புறம் வெளுத்து—வெற்றிலை தின்னக்கூகுப் பரஸ்தியு மில்லாமையால் அதரம் வெளுக்கவேண்டுமெனத் தீர்மானித்தே. ஒருபோதும் என்றவிடத்து உம்மை—இசைநிறையென்னலாம். 'என்றைக்காவது ஒருநாள் கண்ணபிரான் வந்து கூடுவன்கொல்!' என்னும் நசைநினால் ஒருவேளை உண்டு உயிரைக்காக்கின்றான் போலும். குறிக்கோள்='ஆண்டாள் இவ்வாறு வருத்தப்பட்டு ஒரு கோன்பைப்போற்றுகே!' என்று உன்னெஞ்சில் எப்போதும் பட்டிருக்கவேண்டுமென்பது.

கண்ணபிரானுக்குத் திருவடிவருடும்படியான பாக்கியம் எனக்கு வாய்த்தாலன்றி என் ஸத்தை லீனியாதென்கை பின்னமாகின் கருத்து. அவனை முலையாலணைக்க வேண்டு கின்றனவன் கால்பிடிக்கப்பெறவேண்டுவானென ! எனில்; கால்பிடித்தக்கொண்டால் ஆகாசகாரிய மொன்று மில்லையெ யென்று நினைவுபோலும். "சுநதிசுணையம் ஹ் நிரண ம் ஹணு". (8)

தொழுதுமுப்போதுமுன்னடிவணங்கித் தூமலர்தூய்த்தொழுதேத்துகின்றேன் *
பழுதின்றிப்பாற்கடல்வண்ணனுக்கே பணிசெய்துவாயுழப்பெருவீட்டிநான் *
—அமுதமுதலமந்தம்மாவழங்க ஆற்றவடிவனக்குறைக்குங்கண்டாய் *
உழுவதோருடுத்தினைநுசங்கொடுபாய்த்து; ஊட்டமின்றித்திறந்தாலொக்குமே. (9)

முப்போதும்	{ (இரண்டு சந்தி, உச்சிப்போது ஒன்று ஈகிய) மூன்று காலங்களில்	வாயுப் பெருவீட்டம் அழுது அழுது அலமந்து அம்மா படிக்க	உஜ்ஜீவியாதொழிவேனென் (வின்ப நாள்) பசுவும் அழுது தடுமாறி 'அம்மா!' என்று கதறிக்கொண்டு திரிய
செழுந் தூய்	பரணமபூர்வமாக (உன்னை) ஆசையிடுத்து	அது	அப்படி என்னைத் துமக்கவிடுவது மிகவும்
உன் அடி	உன் பாதங்களில்	உனக்கு	உன் தலைமேல் ஏறும்; (அன்றியும், என்னை உபேகப்பது) வேரு
தூமலர் தூய்	பரிசுத்தமான பத்தெங்களைப் பணி மாறி	உறைக்கும்	தொழிவதானது
சொழுது	வேலித்து	உருவது ஓர்	எருருகின்ற ஒரு எருதை
ஏத்துகின்றேன் நான்	ஸ்தோத்திரம் பன்னுகின்ற நான்	எருத்தினை	தகத்தடியால் தள்ளி
பார்கடல்	பூமியைச்சூழ்ந்த சடல்போன்ற	நகம் கொடு டாபந்து	நீனியில்லாமல்
வண்ணனுக்கே	திருநிறத்தையுடைய கண்ணிய நாண்கே	ஊட்டம் இன்றி	ஒட்டியவிவேகைப்போலாம்.
பழுது இன்றி	குற்றமொன்றுமில்லாமல்	திறந்தால் ஒக்கும்	
பணிசெய்து	கைங்கரியம்பண்ணி		

* * *—ஸூத்விகராயிருப்பார் பகவதாராதனம் பண்ணித்தலைக்கட்டினபிறகு திருவடிகளிலே விழுந்து 'நான் தொடங்கின திருவாராதனத்தைத் தலைக்கட்டினேன், திருவள்ளத் திற்குப் பாங்கானபடியே போதுபோக்கியருளவேணும்' என்று ஸ்தோத்ர ரூபமானவற்றை விண்ணப்பஞ் செய்வதுபோல், இவள் மனமதனிடத்திற் சில விண்ணப்பஞ் செய்கிறாள். "தூமலர்தூய்" என்ற பாடம் மறுக்கத் தக்கது. "ஏத்துகின்றேன்" என்பதை, வினைமுற்றாகவும், வினையாலணையும் பெயராகவும் கொள்ளலாம்.

மந்திரத்தால்	மந்த	சாய் உடை	ஒளியையுடைய
முன்	உன்னை வணங்குகின்றேன்—; { மூவுலகும் மாவலியால் அபஹரிக் கப்பட்ட காலத்திலு	வயிலும்	வயிற்றையும்
தேசம்	சைவ லோகங்களையும்	மென் தடம்	மென்மையும் பருமையும் பொருந்
அனந்தவன்	{ (திருவடிகளால்) அனந்தருளின வனும்	முலையும்	சிய முலைகளையும்
திரிவிக்கிரமன்	தரிவிக்காமென்னும் திருநாம	திருகைகளால்	(தனது) திருக்கைகளினால்
என்னை	முடையனுமான கண்ணிரான்	தீண்டும் வண்ணம்	ஸ்பர்சிக்கும்படி பண்ணி
	என்னுடைய	தரணியில்	இப்பூமண்டலத்தில்
		தலைப்புக்கு	நிலைநின்ற கிர்த்தியை
		தரகிற்றி	(நான்மேலும்படி) தந்தருளவேணும்.

* * *—பால்மாறாத பசுங்காய் நெல்லும், கரும்பும், கருப்புக்கட்டியும், பச்சரிசியும் அல்லவாகிற இவை ரஜோகுண ப்ரசரணு காமதேவனுக்கு ஆமவையென்க. “வாயுடை மறையவர் மந்திரத்தால்” என்றது - காமசாஸ்த்ரமாகிய வாத்தஸ்யாயந்திற் கூறியமுறை வழுவாமல் என்றபடி.

ஆண்டாள் இங்கு * தேசமுன்னனந்தவன் திரிவிக்காமென்னும் கூறியது - ‘என்னைத் திண்டவேணும்’ என்று ஒருவரும் விரும்பாதிருக்கத் தானே உலகங்களையெல்லாம் திண்டி யருளினவன் திண்டு திண்டென்று வைகலும் வாய் வெருவுகின்ற என்னைத்திண்டினால் வரும் பாவமென்னோ? என்று வருந்துகின்றமையைக் காட்டுதற்கென்க. என்னை-உருபுமயக்கம். சாய்-அாயா’ என்கிற வடசொற்சிகைது. முலைக்கு மென்மையாவது - காதலனுடைய பிரி வைக் கணப்பொழுதும் பொறுக்கவில்லாமை. தரணி-யாணி. தலைப்புக்கு-சலையான புகழ்; சிறந்தபுகழ் என்கை; ‘எம்பெருமானாலே திண்டப்பெற்றவன் இவன்’ என்று அனைவராலும் கொண்டாடப்பெறுகை. கிற்றி-கில் என்னும் வினைப்பகுதி யடியாப்பிறந்த முன்னிலை யொருமை வினைமுற்று. (7)

மாசுடையுடம்போதேலையுலறி வாய்ப்புறம்வெளுத்தோருபோதுமுண்டு *

தேசுடைத்திறலுடைக்காமதேவா நோற்கின்றநோன்பினைக்குறிக்கொள்சண்டாய் *

பேசுவதோன்றனுண்டிங்கெம்பெருமான் பெண்மையைத்தலையுடைத்தாக்கும்வண்ணம் *

கேசவநம்பியைக்கால்பிடிப்பாளேன்னும் இப்பேறெனக்கருள்கண்டாய். (8)

தேச உடை

யுடையவனும்
திறல் உடை மிக்கையுடையவனும்
எம்பெருமான் எமக்கு ஸ்வாமியுமான
காமதேவா மன்மதனே!
மாசு உடை அழுக்குப்படிந்த
உடம்போடு உடம்போடுகூட
தலைமயிரை
உலறி
வாய்ப்புறம் } (தாம்பூல சர்வணமில்லாமையால்)
வெளுத்து } உதடுகள் வெளுப்பாகப்பெற்று
ஒரு போது உண்டு ஒருவேளை புஜித்து
(இப்படிப்பட்ட வருத்தத்துடன்)
நோற்கின்ற } (நான்) நோற்கின்ற நோன்பை
நோற்பினை }

குறிக்கொள்

(ந் எப்பொழுதும்) ஞாபகத்தில் வைக்கவேணும்;

இங்கு இப்போது
பேசுவது ஒன்று } சொல்லவேண்டுமது ஒன்று உளது;
உண்டு

(அதைச் சொல்லுகிறேன் கேள்);

பெண்மையை (என்னுடைய) ஸ்தைதையை
தலையுடைத் தாக்கும் } ஜீவித்திருக்கும்படி செய்வதற்
வண்ணம் } குறுப்பாக

கேசவன் நம்பியை } ‘கண்ணிரானுக்குக் கால்
கால்பிடிப்பான் } பிடிப்பவன் இவன்’
என்னும்

1 பேது இப்புருஷார்த்தத்தை

எனக்கு அருள் எனக்கு அருளவேணும்.

(கண்டாய்-முன்னியைசை.)

* * *—மாசடை உடம்போடு—உடம்பில் அழுக்கேறுப்படி முழுகாமலிருந்து என்ற படி. கண்ணபிரானோடு கலக்கப்பெறாத சோகத்தினால் உடம்பழகுக்குப் போகக் குளிக்க மாட்டிற்றிலனென்க. தலைஉலர்=குழலில் பூக்களை அணிந்து கொள்ளாமலிருக்கையைக் கூறியவாறு. வாய்ப்புறம் வெளுத்து—வெற்றிலை தின்கைக்குப் பரஸுத்தியு மில்லாமையால் அதரம் வெளுக்கவேண்டுமெத்தனையிறே. ஒருபோதும் என்றவிடத்து உம்மை—இசைநிறையென்னலாம். 'என்றைக்காவது ஒருநாள் கண்ணபிரான் வந்து கூடுவன்கொல்!' என்னும் நசையினால் ஒருவேளை உண்டு உயிரைக்காக்கின்றான் போலும். குறிக்கோள்='ஆண்டாள் இவ்வளவு வருத்தப்பட்டு ஒரு கோன்னைபோற்றுவே!' என்று உன்னெஞ்சில் எப்போதும் பட்டிருக்கவேண்டுமென்றுபடி.

கண்ணபிரானுக்குத் திருவடிவருந்ம்படியான பாக்கியம் எனக்கு வாய்த்தாலன்றி என் ஸத்தை லீவியாதென்கை பின்னபுகளின் கருத்து. அவனை முலையாலணைக்க வேண்டு கின்றவன் கால்பிடிக்கப்பெறவேண்டுவானென? எனில்; கால்பிடித்துக்கொண்டால் ஆகாதகாரிய மொன்று மில்லை யென்று நினைவபோலும். “சுருதிசூனியம் ஹ் நாரண ட் ஹ்ணடி”.

தோழுதுமுப்போதுமுன்னடிவணங்கித் தூமலர்தூய்த்தொழுதேத்துகின்றேன் *
பழுதின்றிப்பாற்கடல்வண்ணனுக்கே பணிசெய்துவாழப்பெருவிடிலுநான் *
—அமுதமுதலமந்தம்மாவழங்க ஆற்றவடிதுவனக்குறைக்குங்கண்டாய் *
உழுவுதோரோருத்தினைதுசங்கோடுயய்ந்து ஊட்டமின்றித்துறந்தாலோக்குமே. (9)

முப்போதும்	{ (திரண்டு சங்கி, உச்சிப்போது ஒன்று ஆகிய) மூன்று காலங்களிலும்	வாழப் பெருவிடம் அழுது அழுது அலமந்த அம்மா மூக்க	உஜ்ஜீவியாதொழிவேனுகில் (பிரபு நான்) பலகாலும் அழுது தடுமாறி 'அம்மா!' என்று கதறிக்கொண்டு திரிய
சொழுது வணக்கி	பரணபடிக்கமாக (உன்னை) ஆசையிடுத்து	அது ஆற்றலம் உனக்கு உறைக்கும்	அப்படி என்னைச் துடிக்கவிடுவது மிகவும் உன் தலைமேல் ஏறும்; (அன்றியும், என்னை உபேகிப்பது) வேறு தொழில்தானது
உன் அடி தூமலர் தூய்	உன் பாதுகளில் பரிசுத்தமான பட்டங்களைப் பணி மாறி	உருவது ஓர் எருத்தினை	நகம் கொடு டாய்த்து ஊட்டம் இன்றி துறந்தால் ஓக்கும்
சொழுது எத்துகின்றேன் நான்	கேவித்து கத்தோத்திரம் பண்ணுகின்ற நான்		
பார்கடல் வண்ணனுக்கே	{ பூமியைச்சூழ்ந்த கடல்போன்ற திருந்ததையுடைய கண்ணபிரானுக்கே		
பழுது இன்றி பணிசெய்து	குற்றமொன்றுமில்லாமல் கைங்கரியம்பண்ணி		

* * *—ஸாத்தவிகராயிருப்பார் பகவதாராதனம் பண்ணித்தலைக்கட்டினபிறகு திருவடி களிலே விழுந்து 'நான் தொடங்கின திருவாராதனத்தைத் தலைக்கட்டினேன், திருவுள்ளத் திற்குப் பாங்கானபடியே போதுபோக்கியருளவேணும்' என்று ஸ்தோத்ர ரூபமானவற்றை விண்ணப்பஞ் செய்வதுபோல், இவள் மனமதனிடத்திற் சில விண்ணப்பஞ் செய்கிறாள். “தூமலர்தூய்” என்ற பாடம் மறுக்கத் தக்கது. “எத்துகின்றேன்” என்பதை, வினைமுற்றாகவும், வினையாலையும் பெயராகவும் கொள்ளலாம்.

[பழுதின்றி] பணிசெய்கையில் பழுதில்லாமையாவது — ஸ்வப்ரயோஜநத்வபுத்தி கலசாமல் கைங்கர்யம் பண்ணுகை; “மற்றைநங் காமங்கள்மாற்று” என்றது காண்க. “வழுவினா அடிமை செய்யவேண்டும்” என்றார் ஆழ்வாரும்.

நான் இத்தனைகாரியஞ் செய்து உன்னடி பணியச்செய்தேயும் நீ உபேகித்து என் னைக்கண்ணபிரானோடு கூட்டாதொழிவையாகில், நான் துக்கம் பொறுக்கமாட்டாமல் மிகவு மழுது அம்மா! என்று கதறித் திரியும்படி நேரிடும்; அந்தப்பாதகம் உன்தலைமேலேறுமாந் தலால் நீ என்னை உபேகியா தொழியவேணுமென்கை மூன்றாமடியின் கருத்து.

பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானம்:— [சூராயஸூரதம் தவஸூரவஸூரம் மஹி ஶாஸூரத:] சரணாகதனை நோக்காவிட்டால் இவனுடைய பாபபலத்தை அவன் அறுபவித்து அவனுடைய ஸுக்ருதபலம் இவன்பக்கலிலே வருவதாகச் சொல்லாநின்றதே; அப்படியே உன்னைக்குறித்து நான் பண்ணின ஆசிரயணத்துக்கு ஒரு பலமின்றிக்கே யொழியுமாகில் அது உனக்குப்பொல்லாதாங்கிடாய்.” என்பதாம்.

கடையடியின் கருத்து:—நான் உனக்கு இன்றளவுஞ் செய்தபணிவிடைகளை நீ ஏற்றுக்கொண்டு என் காரியத்தைச்செய்து முடிக்காமற் போவது—உழவன் தன் ஜீவனத் துக்காக எருதினிடத்தில் பூர்ணமாக வேலையை வாங்கிக்கொண்டு, பின்பு அதற்குத் தீனி இடாமல் நுகத்தடியால் அடித்துத்தள்ளி ஒட்டுவது போலாம். கொடு—கொண்டு என்பதன் சிதைவு. (9)

கருப்புலில்மலர்க்கணைக்காமவேளைக் கழலினைபணிந்தங்கோர்கரியலற *
மருப்பினையோசித்துப்புள்வாய்பிளந்த மணிவண்ணற்சென்னைவகுத்திடென்று *
பொருப்பன்னமாடம்போலிந்துதோன்றும் புதுவையர்கோன்விட்டுசித்தன்கோதை *
விருப்புடையின்றிமிழாமலைவல்லார் விண்ணவர்கோனடிநண்ணுவரே. (10)

கரும்பு வில் மலர் கணை காமன் வேளை	கரும்பாகிற வில்லையும் புஷ்பங்களா கிற அம்புகளையுமுடைய மன்மத னுடைய	பொலிந்து தோன்றும்—மிகவும் விளங்காநிற்கப்பெற்ற புதுவையர் கோன்	பூநீ வில்லிபுத்தூரில் உன்னவர்கட்கு ஸ்வாமியான
கழல் இனை பணிந்து இரண்டு பாதங்.	மீனன் மானிகை வாசலில் (குவல யாபீடமென்ற) ஒரு யானையான து வீரிடும்படியாக (அ த ன்)	விட்டு சித்தன்	பெரியாழ்வாருடைய (மகனாகிற) ஆண்டான் (அருளிச்செய்த)
அங்கு ஓர் கரி அலற மருப்பினை ஒசித்து புள்வாய்பிளந்த மணிவண்ணற்கு என்னை வகுத்திடு என்று	கொம்புகளை முறித்தவனும் பகா ஸூரனுடைய வாயைக் கீண்டெ றித்தவனும், கீலமணிபோன்ற நிற த்தானுமான கண்ணபிரானுக்கு என்னை அடிமைப்படுத்தவேணும் என்று	விருப்புடை இன் தமிழ் மாலை வல்லார் விண்ணவர் கோன்	விருப்படியாகப் பிறந்த இனிய தமிழ்மாயையாகிய இப்பா நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவான எம்பெருமானுடைய
மட்டம்	மட்டங்கள்	அடி நண்ணுவர்	திருவடிகளை கிட்டப்பெறுவர்.

* * *—இத்திருமொழிகற்றார் பெறும் பேறு கூறுமிப்பாகரம் திருநாமப்பாட்டுடன்
றும் பலசுருதியென்றும் வழங்கப்பெறும்.

கரியலற மருப்பினை யோசித்தவரலாறு:—வில்லிபூர் என்கிற வியாஜம்வைத்துக் கம்ஸ
னால் வரவழைக்கப்பட்டு பூத்கிருஷ்ண பலராமர்கள் கம்ஸனரண்மனையைநோக்கிச் செல்லு

மளவில், அவ்வரண்மனை வாசல்வழியில் தம்மைக் கொல்லும் பொழுட்டு அவனால் எவ்நிறத் தப்பட்ட சுவலயாதிடமென்னும் மதயானை சிறிவர அவ்யாதவயிரர் அதனை எதிர்த்து அதன் தந்தங்கரிரண்டையம் சேற்றிருந்து கொடியை எடுப்பது போல எளிதிற பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக் கொண்டு அடித்து அவ்வானையை உயிர் தொலைத்து விட்டு உன்னை போலின டென்பதாம். டன்வாய் பிறந்த வரலாற்றை; கிழ் இரண்டாம் பாட்டி ஹவாசுந் காண்க.

விட்டுசேத்தன் = “வேயர் தங்கள் சுவலத்துதித்த விட்டுசுக்கன் மனத்தே, —கோயில் கொண்ட கோலன்” என்றபடி —பெரியாழ்வார் எம்பெருமானுக்குத் தம் திருவுள்ளத்தையே கோயிலாக அமைத்தருள் எனமையால் விண்ணுச்சித்தரெனக் காரணப்பெயர் பெற்றனரெனக் “விடுப்படன்” என்ற பாட்டத்தில், விடுப்படன் வல்லார்” என இடையம்.

விபாக்கியானம்:—“(விண்ணவர் இப்பாதி.) ஸாச்சிசாக்வேஸரான பெரியாழ்வார் வாழ்ந்திலே பிறந்துவைத்து பகவல்லபத்தக்காக மடலெடுப்பாரோபாதி காமன்காணினே விசுவேண்டுமபடியான இவளைப்போலன், திக்கே இப்பாதிதக் கற்றவர்கள் ஸம்ஸாரச்சைவிட்டு, ந்தியாதுபவம் பண்ணுகிற ந்த்யனவிகளோடே ஸ்ரீ கோலவாய் அதுபவிக்கப்பெறு வர்கள்.”

அடிவாவ:—தை வென்னை மத்தச் சரவ் வான் உரு காய் மாத தொழுது கருப்ப ராமம்.

முதல் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

அண்டாள் தருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ:

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாந்திருமொழி—நாமமாயிரம்.

அவதாரிகை.

கீழ்க் திருமொழியில் ஆண்டாள் பண்ணின காமஸமாச்சயணம், ஆய்ச்சிகள் பண்ணின காமஸமாச்சயணத்தின் அநுகாயமாகும் திருப்பாவையிற்போல் — என்பது ஞாபகத்திற் கொள்ளத்தக்கது. அவ்வாதே இத்திருமொழியும் வேறொரு அநுகாயவகையாற் செல்லுகின்றது. அதாவது:—

ஆய்ச்சிகள் பண்ணின காமஸமாச்சயணத்தை உணர்ந்த கண்ணபிரான், “இவர்களுடன் கூடுவதற்கு நாம் வருந்தவேண்டியிருக்க, நம்மைப்பெறுதற்கு இவர்கள் வருந்துகையாவதென்!, அன்றிரும், இவர்கள் நம்மைப்பெறுகைக்கு நம்காலில் விழாதே ஒரு தேவதாந்தரத்தின் காலிக்கட்டிக்கொண்டு துவளும்படி நாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையாவதென்? இவ்வாய்ப்பாடியில் ஆயர்கள் கூடி வர்ஷார்த்தமாக இந்தினுக்குச் சோறு கொண்டுபோய் இடுவதைக்கண்டு, “நாம் பிறந்து வளருகிற ணரில் சிலர் ஒன்றைத் தேவதாந்தரத்திற்கு ஆக

குறை கூடுமோ?” என்று அதுவும் பொறுக்கமாட்டாமல் அந்தச் சோற்றைக் கோவர்த்தன மலைக்கு இடுவித்து, கோவர்த்தனமாயிருந்து அவற்றை யடங்கலும் உண்ட நாம், நமக்கு அஸாதாரணமான இவர்கள் தேவதாந்தரத்தின் காலில் விழப் பார்த்திருக்கை நமக்கு மிகவும் பொல்லாங்கு” என்று திருவுள்ளம் நொந்து தனம்பி முன் மடுவின் கரையில் ஆனைக்கு வந்து உதவிற்றபோலே கடுகவந்து ஆய்ச்சிகட்கு முகங்காட்ட, அவர்களும் இவனைக் காண தவர்கள்போலே அந்யபராயிருக்கையைக்காட்டிச் சிற்றிலிழைக்க, அந்தச்செயலும் காம ஸமாச்சாயணம்போல இவனுக்கு அரிஷ்டமாதலால், அவர்கள் இழைக்குஞ் சிற்றிலை இவன் அழிப்பதாக முயற்சிசெய்ய, அதனை அவர்கள் வேண்டாவென்ன, இவன் வேணுமென்ன, இப்படியாக நடுவே ஒரு மஹாபாரதம் நடந்தது. பிறகு புணர்ச்சி நேர்ந்து அதுதானும் பிரிவில் தலைக்கட்டி நின்றவாற்றை ஆண்டாள் அநுகரித்து அருளிச்செய்யும் திருமொழி இது. (ஒன்பதாம்பாட்டில், “எம்மைப்பற்றி மெய்ப்பிணக்கிட்டக்கால்” என்றதனால் புணர்ச்சி நேர்த்தபடி தோற்றும்; “கோழியழைப்பதன்முன்னம்” என்ற அடுத்த திருமொழியின் அமைப்பு நோக்கப்படுமிடத்து, பிரிவில் தலைகட்டினபடி தோற்றுமென்க.) (*)

நாமமாயிரமேத்தநின்ற நாராயணநானே * உன்னை

மாமிதன்மகனாகப்பெற்றால் எமக்குவாதைதவிரும் *

காமன்போதருகாலமென்று பங்குனிநாள்கடைபாரித்தோம் *

தீமைசெய்யும்சிரீதரா எங்கள்சிற்றில்வந்துசிதையேலே.

(1)

நாமம் ஆயிரம்	ஹைஸ்ரநாமத்தினால்	காமன் போதரு	} மன்மதன் வருங்காலமென்று
ஏத்த நின்ற	(நித்யஸூரிகள்) அதிக்கும்படியின்ற	காலம் என்று	
நாராயண	நாராயணனே!	பங்குனி நான்	} பங்குனி மாதத்தில்
நானே	(சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய்ப்பிறந்து)	கடை	
	மாண்டிவுடல் கொண்டவனே!	பாரித்தோம்	} அவன் வரும் வழியை
உன்னை	(ஏற்கனவே தீம்புனை) உன்னை	தீமை செய்யும்	
மாமிதன் மகன்	} பர்த்தாவாசலும் பெற்றால்	சிரீதரா	} தீம்புகளைச் செய்கின்ற
ஆகப்பெற்றால்		எங்கள் சிற்றில்	
எமக்கு வாதை	} நாங்கள் நலிவுபடாதிருக்க முடியுமோ?	வந்து	} சரியப்பியான கண்ணபிரானே!
தவிரும்		சிதையேல்	
			நாங்களிழைக்கின்ற மனைப் கொட்டகங்களை
			(நாங்கள் வினையாடுமிடத்தில்) வந்து

***—“நாராயணநானே!” என்றது-வதரியாச்சிரமத்தில் நாராயணரூபேண அவ தரித்தவாற்றைக் கூறியவாறுமாம். மாமிதன் மகன்=கணவன்; மாமியாருடைய பிள்ளை தனக்குக் கணவனிறே. வடமொழியில், கணவனை “ஆர்யபுத்ர:” என்ற சொல்லால் வழங்கு மாற்றிக்; ஆர்யனென்று மாமனரைச்சொல்லிற்றாய், அவருடைய மகனென்று கணவனைச் சொல்லுகிறது. வாதை—“வாயா” என்ற வடசொல் விகாரம். உலகில் எல்லார்க்குத் தீம்பு செய்கின்ற புருடன் தனது மனைவியிடத்து வந்தால் பொருக்கவொண்ணாத தீம்பு செய்வ னென்பது ப்ரஸித்தமாதலால், அதனை உணர்ந்த இவர்கள், “ஏற்கனவே தீம்புனை நீ எமக்குக் கணவனாகவும் வாய்த்தால் எங்களால் துன்பம் அனுபவித்து முடியுமே” என்கிறார்கள்.

கேட்ட கண்ணபிரான், “பெண்காள்! நாளை தீம்பு செய்பவன்? உங்களை நான் நெஞ்சிலும் நினையாதிருக்க, என்வரவை எதிர்பார்த்துச் சிற்றிலிழைக்கிறீர்கள் நீங்களன்றோ?” என்ன; அதுகேட்ட ஆய்ச்சிகள், “அப்பனே! நீ அங்ஙனம் நினைக்கவேண்டா, நாங்கள் உனக்

காகச் சிற்றிலிழைக்கின்றோமல்லோம்; நிகழ்வது பங்குனிமாத மாதலால் காமதேவன் விதி வலம் வரக்கூடுமென்று அவன் வரும் விதியிற் சிற்றிலிழைத்து அவலக்கரிக்கிறுமித்தனை யொழிய உண்ணக்குறித்து ஒன்றும் செய்கின்றலோம்' என்ன; அதுகேட்ட கண்ணபிரான் 'நீங்கள் சிற்றிலிழைப்பது அந்நியார்த்தமாகில், அதனை நான் அழிப்பதும் அந்நியார்த்தத்தான்' என்று சொல்லிச் சிற்றிலி அழிக்கப்புக, ஆய்ச்சிகள் 'அழிக்கவேண்டா' என்று விலக்குகின்ற னர். சீர்தான்—புரியா. அது+இல், சிற்றில். (1)

இன்றுமுற்றுமுதுகுநோவ இருந்திழைத்தவிச்சிற்றிலை *
நன்றுங்கண்ணுறுநோக்கி நாங்கொளும்மார்வந்தனைத்தணிகிடாய் *
அன்றுபாலகளுகி அலிலேமேற்றுயின்றவேம்மாதியாய் *
என்றுமுன்றைச்சேங்கள்மேல் இரக்கமெழுந்ததெம்பாவமே.

2

இன்றுமுற்றும் முதுகுநோவ இருந்த இவ்விதம் இசுத்தியை சுந்தம் சுந்த நோக்கி நாங்கொளும் ஆ வம் சந்திரதணி சுந்தம்	இன்றையதினம் முதுகுநோவ முதுகுநோவ—அ சுட்குந்தித்தகொண்டு விருத்தித்த இந்தச் சிற்றிலை சுந்தம் (2) கண் பொருத்தியடிபாத்தா, நாகர் கொண்டிருக்கிற அபித் நோக்காசனத்தையச் செய் கிடம்	பாகன் ஆகி ஆர் இலைமேல் பாபத்த எர் ஆதியாய் என்று உன் தாக்கு எக்காளமே இரக்கம் எழுந்தது எம்மாதமே	சுவாமிவ கொண்டு ஆர்சரிசரிமேல் கண்டாரத்தருளிடமும் எமக்குச் சுவைவந்தான் கண்ண பண்ணே! எக்காளத்திலும் உனக்கு எம்மிடத்திற் நயவ பிறவாமலிருட்டா சுக்கர் பண்ணிப் பாபத்தின் பயமேயாம்.
--	--	--	--

* * *—கண்ணபிரானே! நீ ஸர்வசக்திபுத்தருதலால் எப்படிப்பட்ட அரிய காரியங் களையும் ஒரு ஸங்கல்பமாத் திரத்தினால் வருத்தமறப் படைக்கவல்லீ; நாங்கள் * அறிவொன்று மில்லாத ஆய்ச்சிக்குலத்திற் பிறந்த அபலைகளாகையாலே இச்சிற்றிலை இழைக்கப் பட்ட பாடு * பன்னிபுரைக்குங்கார் பாபதமாய்; இப்படி வருத்தப்பட்டுச் செய்த இச்சிற்றிலை நீ நன்றாகக் கண்ணை னன்றவைத்துக் கண்டாயாகில் எங்களுடைய ஆசை ஒருவாறு தனியும்—என்று ஆய்ச்சிகள் சொல்லச் செய்தோம், கண்ணபிரான் அதனைக் கேளாமல் சிற்றிலை அழிப்பதாக முயல. அதுகண்ட ஆய்ச்சிகள், 'நாயனே! பண்டு இப்பாசெல்லாம் நெடுங்கடலேயான காலத்தில் உலகத்தையெல்லாம் வயிற்றிலே வைத்து நோக்கிப் பாலகளுப் ஆலிலையில் பள்ளி கொண்ட பரமகாருணிகளுள் நீ மிகவும் எவ்விரான எங்கள் நிறத்தில் ஒரு நாளும் அருள் புரியாதொழிவது நாங்கள் பண்ணின பாபத்தின் பலனேகாணென்று உள்வெதும்புகின்றனர்.

“இன்றுமுற்று முதுகு நோவ” என்றதற்குக் கருத்த-எங்கள் முதுகை நோவுகிரச்சற் றுப் பிடிக்கலாகாதோ? என்பதாம்.

[நாம் கொளும் ஆர்வந்தனைத் தணி.] விஷயம் விதித்தால் ஆசைநிவர்த்திக்குமாத லால, 'நாம் இழைக்குஞ் சிற்றிலைக் கண்ணபிரான் கடாக்கிவேணும்' என்று ஆசைப்பட்டு இவர்களிழைக்குஞ் சிற்றிலில் அவனுடைய கடாசும் விழுந்தால் இவர்களுடைய ஆசை திருமென்க. கொளும்—'கொள்ளும்' என்பதன் விகாரம்.

“நாங்களு மார்வந்தனை” என்றபாடமும் வியாக்கியானத்திற்கு ஒக்கும். அப்பாடத் தில், நாங்களும் என்பது, நோக்கி என்ற வினையெச்சத்தில் இயையும். அதன் கருத்து; நாங்கள்

இச்சிற்றிலை இழைக்கும்போது இதனைத்தனித்தனி அவயவமாகக் கண்டோமத்தனை யொழிய: ஒரு அவயவியாகக் காணப்பெற்றிலோம்; ஆதலால் எங்களுடைய ஆசை தீரவில்லை; அப்படியிருக்க இதனை நீ அழித்தாயாகில் எங்களுக்குப் பெருத்த குறையாம்; இது ஒரு அவயவியான பின்னர் இத்தை நாங்கள் நன்றாகக் கண்டு மகிழ்ந்து ஆசை தீரும்படி நீ செய்யவேணுமென்பதாம். இப்பாடத்திற் காட்டிலும் “நாங் கொளும்” என்ற பாடமே பலவகைகளினுஞ் சிறக்குமென்பது கற்றுணர்ந்த பெரியோர்களின் கொள்கை. கிடாய்—முன்னிலை அசைச் சொல். பாலகன்-பாலகன். அன்றி, பாலகன் நென்றாய், அனைவரையும் காத்தருள்பவன் என்று முரைக்கலாம்.

எம்பாவமே—“உ தாவவெவா து கிலிதாவலீ த” என்று பரதாழ்வான் கதறினுப்போலே கதறுகிறார்கள். (2)

குண்டீருறைகோளரி மதயானேகோள்விடுத்தாய் * உன்னைக்
கண்மொலுறுவோங்களைக் கடைக்கண்களாலிட்வோதியேல் *
வண்டலிநுண்மணல்தேள்ளி யாம்வளைக்கைகளாற்சிரமப்பட்டோம் *
தெண்டிரைக்கடற்பள்ளியாய் எங்கள்சிற்றில்வந்துசிதையேலே. (3)

குண்டி	மிக்க ஆழத்தைபுடைத்தான	கடைக் கண்களால்	கடைக்கண்களால் பார்த்து
உறை	கடலிலே	வாதியேல்	ஓமினிக்கவேண்டா;
கோள் அரி!	சாய்ந்தருள்பவனாய்	யாம்	நாங்கள்
	மிடுக்கையுடைய சிங்கம் போன்ற	வண்டல்	வண்டலிலுள்ள
	வனே!	நண் மணல்	சிறிய மணல்களை
மதம் யானேகோள்	மதம் மிக்க கஜேந்திராழ்வானுக்கு	கைகளால்	வளையல்கள் அணிந்த கைகளினால்
விடுத்தாய்	(முதலையால் நேர்ந்த)	தெள்ள	புடைத்து
	தைத்தொலைத்தருளினவனுமான	சிரமப்பட்டோம்	மிகவும் கஷ்டப்பட்டோம்;
	கண்ணபிரானே!	தெண் திரை	தெளிந்த அலைகளையுடைய
உன்னை	(அடியார் துயரைத் தீர்க்கவல்ல)	கடல்	நிரூபாற்கடலை
கண்டு	உன்னை	பள்ளியாய்	படுக்கையாகவுடையவனே!
மால் உறுவோங்களை	பார்த்து	எங்கள்	சிற்றில் வந்து சிதையேல்—.
	ஆசைப்படுகின்ற எங்களை		

*** —[குண்டீரீர்.] ப்ரளயகாலத்தில் உலகமெல்லாம் ஜலமயமாய் ஏகார்ணவமான நிலைமை: “பனிப்பரவைத் திரைததும்பப் பாரெல்லாம் நெடுங்கடலேயானகாலம்” என்றது காண்க. ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பாக எம்பெருமான் அந்த ஏகார்ணவத்தில் சாய்ந்தருளினமை அறிக. [“கடைக் கண்களாலிட் வாதியேல்.”] முழுநோக்குப் பெறவேணுமென்று ஆசைப்பட்டிருக்கும்வர்களுக்குக் கடாஷ்விஷ்ணும் [கடைக்கண் பார்வை.] ஹிம்ஸகமாம். அணைய வேணுமென்று விரும்பப்பட்டவய்க்தியை தூரத்தில் நின்று காண்கைக்கு மேற்பட்டஹிம்ஸை இல்லாதாப் போலே.

யானே கோள்விடுத்த வரலாறு:— இந்நிரதாபுநனென்னும் அரசன் மிக்க விஷ்ணுபக்தி பூண்டயவனாய் ஒரு நாள் விஷ்ணுபூஜை செய்கையில் அகஸ்திய மஹாமுனிவன் அவனிடம் எழுந்தருள, அப்பொழுது அவ்வரசன் தன் கருத்து முழுவதையும் திருமாலைப் பூசிப்பதற் செலுத்தியிருந்ததனால் இவ்விருடியின் வரவை அறிந்திடானாய் அவனுக்கு உபசாரமொன்றுஞ் செய்யாதிருக்க, அம்முனிவன், தன்னை அரசன் அலட்சியஞ் செய்தானென்று மாறாகக் கருதிக்

கோபித்து 'ஐ யானைபோலச் செருக்குற்றிருத்ததால் யானையாகக் கடவை' என்று சபிக்க, அங்ஙனமே அவன் ஒரு காட்டில் யானையாகத் தோன்றன்னுமினும், முன் செய்த விஷ்ணு பக்தியின் பற்றிமையால் அப்பொழுதும் விடாமல் நாள் தோறும் ஆயிரச் தாமரைமலர்களைக் கொண்டு திருமலை அருச்சிதந்நப் பூசித்து வருகையில் ஒரு நாள் பெரியதொரு தாமரைத் தடாகத்தில் அர்ச்சனைக்காகப் பூப்பறித்தற்குப் போய் இறங்கியபொழுது, அங்கே முன்பு நீர் சீயில்கின்னு தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த தேவலன்னெனும் முனிவனது சாலைப்பற்றி யிருத்த அதற்குக் கோபங்கொண்ட அவனது சாபத்தாற் பெரிய முதலையாய்க்கிடத்தலுறலுறலென்றுங் கஞ்சுவன் அய்யானையின் காலிக் கௌவிக்கொள்ள அதனை விடுவித்துக்கொள்ள முடியாமல் கலேந்தான் 'அதிமூலமே!' என்று கூனியழைக்க, உடனே திருமால் கருடன் மீதேறி அங்கு எழுந்தருளித் தனது சக்கராபத்தைப் பிரயோகித்து முதலையைத் துணித்து யானையை அதன் வாயினின்று விடுவித்த அதனுடைய பாம்பக்திப் பெருங்காதலையுணர்ந்து மகிழ்ந்து இறுதியில் அதற்கு முத்தியை அருளினான் என்பதாம்.

மதயானை = யானைக்கு மதமுடைமை சாதி யியல்பு. கோள்—முதலில் திரிந்த தோழிற் பெயர். சிரமம்—ஸூரம். (3)

பெய்யுமாழிகில்போல்வண்ணு உன்தன்பேச்சுஞ்செய்கையும் * எங்களை
மையலேற்றிமயக்க உன்முகம்மாயமந்திரந்தான்கொலோ *
நெய்யாய்ள்ளிகளென்பதற்கு உன்னையோவநாங்களுரைக்கிலோம் *
செய்யதாமரைக்கண்ணினாய் எங்கள்சிறிற்லவந்துச்சிதையேலே. (4)

பெய்யும்	மறை பொதியின்றதொரு	மெய்யப் பிள்ளைகள்	} அன்புத்தனமுடைய குழியம் இவர்
மாழிகில் போல்	காழேகம் போல் உருகி உருகி	என் டத்தது	
வண்ணு	யுடையவனே!		} கள் என்று சொல்லுவதென்று
உன் தன்	உன்னுடைய		
போச்சும்	(தாழ்த்து) நாத்தலாகளும்,	நாக்கர்	} பம்பப்பீர்
செய்யுமாயும்	(தாழ்த்து) மீயமாக்களும்	உன்னை	
எங்களை	எங்களை	உன்னைக்குறித்து	} நெஞ்சு பார்ப்பும்படி (ஒன்றும்)
மையல் ஏற்றி	பிச்சேறிப்பயர்ணி	நெஞ்சு	
மயக்க	அறிவுகெடுக்கலுக்கு	உரைக்கிலோம்	} சொல்லுகிறோம்ல்ல;
உன் முகம்	உன்னுடைய முகமானது	செய்ய தாமரை	
மாயம் மந்திரம்	சுக்குப்பொடியோ?	கண்ணினாய்	} புண்டரீகாகுணே!
தான்கொலோ		எங்கள் சிறிற்ல வந்து சிதையேல்—	

* * *—பிரானே! ஐ எங்கள் திறத்தில் 'அடியேன், குடியேன்' என்றிற்போலே சொல்லும் அதிவிய வார்த்தைகளும் கள்ளக்குழைச்சல்களும் எங்களை மிகவும் மயக்குகின்றனவே; இதற்கெல்லாம் அடி உன் திருமுகமண்டலமிறே; இப்படிப்பட்ட மயக்கத்தை உண்டுபண்ணுதற்கு உன் முகம் அம்மான் பொடியோ? என்கிறார்கள் முன்னடிகளால், மாயமந்திரம்-மாயாஜனும்; மந்திர முறை உணர்த்தவர்கள் ஒரு பொடியை மந்திரித்து ஒருவன் மேல் தூவினால் அப்பொடி அவனை மயக்கிவிடுதல்போல, கண்ணபிரானது திருமுகம் இவர்களை மயக்கிவிட்டதென்க. (4)

வெள்ளைநுண்மணற்கொண்டு சிறிற்லவிசித்திரப்பட * வீதிவாய்த்
தெள்ளநாங்களிழைத்தகோலம் அழித்தியாகிலுமுன்றன்மேல் *
உள்ளமோடியுருகல்லல்லால் உரோடமொன்றுமீலோங்கண்டாய் *
கள்ளமாதவாகேசவா உன்முகத்தனகண்களல்லவே. (5)

கள்ளம்	கபடச்செய்கைகளை யுடைய	சிற்றில்	சிற்றிலாகிற
மாதவா	கண்ணபிரானே !	கோலம்	கோலத்தை
கேசவா	கேசவனே !	அழித்தி ஆகிலும்	நீ அழித்தாயாகிலும், (அதற்காக)
நாங்கள்	நாங்கள்	உள்ளம்	(எங்களுடைய) நெஞ்சானது
வெள்ளை துண்மணல்	வெளுத்துச் சிறுத்த மணல்களைக்	ஒடி	உடைந்து
கொண்டு	கொண்டு	உருகல் அல்லால்	உருகுமத்தனை யொழிய
வீதி வாய்	தெருவிலே	ரதன்மேல்	உன்மேலே
விசித்திரப்பட	(அனைவரும் கண்டு) ஆச்சரியப்	உரோடும் ஒன்றும்	தானியும் கோபமுடையோ
	படும்படி	இலோமம்	மல்லோம்;
தெள்ளி இழைத்த	தெளிந்து கட்டின	உன் முகத்தின	உன் முகத்திலுள்ளவை
		கண்கள் அல்லவே	கண்களன்றோ !

* * *—மன்மதன் துஷ்டசீலதேவதை யாகையாலே அவனுக்கு இறையும் நெஞ்சு கோணவொண்ணதென்று அவன் வரும் வீதியைப் பாங்காக அலங்கரித்தற் பொருட்டு நிராப்போல் வெளுத்த மணல்களைக் கொணர்ந்து, அவற்றைப் பருக்கைக் கற்களின் கலப் பில்லாமல் புடைத்து நாங்களிழைத்த இக்கோலத்தை நீ அழித்தபோதிலும், ஸர்வஸ்மாத்தபா னனவன் இப்படியெல்லாம் செய்யப்பெறுவதே! ஈதென்ன ஸௌசீல்யம்!’ என்று நெஞ்சு உருகி நீராய்ப் போமித்தனையொழிய, ரோஷமென்று பேர்படும்படி ஒரு விகாரம் பெற்றோ மாகோம்; ஆகிலும், உன்முகத்திலுள்ளவை மெய்யே கண்களாகில் நீ இச்சிற்றிலைச் சிதைக்க ஒருப்படமாட்டாய்; இச்சிற்றிலை அன்புடன் நோக்குகையன்றோ கண்படைத்ததற்குப் பிர யோஜனம் என்கிறார்கள்.

“வீதிவாய்”=வாய்—எழுதுருபு. அழித்தி-முன்னிலை யொருமை வினைமுற்று. “உரு கில்லால்” என்றும் ஒதுவர். உரோடும்-சொஷம். (5)

முற்றிலாதபிள்ளைகளோம் முலைபோந்திலாதோமை * நாடோறும்
சிற்றில்மேலிட்டுக்கொண்டு நீசிறிதுண்டுதிண்ணெனநாமது
கற்றிலோம் * கடலையடைத்தாக்கர்குலங்களை முற்றவுள்
செற்று * இலங்கையைப்பூசலாக்கியசேவகா எம்மைவாதியேல்.

(6)

கடலை அடைத்து	வேதுபந்தம்பண்ணி	முலை போந்திலா	முலையும் கிளரப்பெறாத வெங்களை
அரக்கர் குலங்களை	ராகுகளுடைய குலங்களை	தோமை	
முற்றவும்	முழுதும்	நான் தொதும்	நான்தோதும்
செற்று	களைந்தொழித்து	சிற்றில் மேல் இட்	சிற்றில் விஷயமாக ஒரு வியாஜத்
இலங்கையை	லங்கையை	டுக் கொண்டு	தைவைத்துக்கொண்டு
பூசல் ஆக்கிய	அமார்க்களப்படுத்தின	நீ சிறிது உண்டு	நீ செய்யும் அற்பச்செய்கின் உன்;
சேவகா	வீர்ப்பாடி உடையவனே !	அது திண்ணை	அவற்றை நாங்கள் அழுகிதாக அப்
முற்றிலாத	முற்றாத இளம் பிள்ளைகளாய்	நாம் கற்றிலோம்	யவீத்தோமல்லோம்;
பிள்ளைகளோம்		எம்மை வாதியேல்	எங்களை (நீ) துன்பப்படுத்த
			வேண்டா

* * *—‘கண்ணபிரான் இன்னது செய்தான்’ என்று பிறர்க்குச் சொல்லமுடியாத படி அவன் சில குறும்புகளைச் செய்ய, அதுகண்ட ஆய்ச்சிகள், அப்பா ! நெஞ்சில் நினைத்தபடி சில செய்யுமவ்வளவேயோ வேண்டுவது? எங்கள் பருவத்தைச் சிறிது ஆராயவேண்டாவோ? (“முலையோ முழுமுற்றும் போந்தில” என்றபடி) * கொங்கை இன்னுங் குவிந்தெழுந்திலாத எங்கள் திறத்து நீ செய்யும் குறும்புகளுக்கு நாங்கள் கருத்து அறியும்படி குருகுலவாஸம் பண்ணி ஒன்றுங் கற்றிலோம்; நீயோ ஒரு பெண்பெண்டாட்டிக்காக வானரப்படை திரட்டிக் கடலில் அணைகட்டி அரக்கர் குலங்களை வேரற வொழித்த மஹாவீரனா யிராநின்றாய்;

அபலைகளான நாங்கள் உன்னுடைய பலத்திற்கு + நிகொடுக்கவல்லோமல்லோம்; ஆகையால், பிரானே! எம்மை நீ நலியாதே சாட்சப்பொகவேனு மென்கிறார்கள்.

வாதியேல்—வாய்யேல்.

....

....

....

(6)

பேதனச்சறிவார்களோடு இவைபேசுலுப்பெரிதின்சுவை *
யாதுமொன்றறியாதபள்ளிகளோமை நீநலந்தென்பயன் *
ஒதமாகடல்வண்ண உன்மணவாட்டிமாரோடுகுழறும் *
சேதுபந்தந்திருத்தினாய் எங்கள்சிறில்லவந்துச்சுதையேலை.

(7)

தேடம்	(உன் பேச்சின்) வசியம்	தேடம்	திரைக்கொப்பச்சையுடைய
தன் கு அறிவார்களோடு—என்றாக அறிய வல்லவோடு		மா கடல்	பெரியகடையொத்த
இவை	இப்பேச்சுக்கூட	வண்ண	நிறத்தையுடைய கண்ண
பேசினால்	பேசினால்		நிறத்தையுடைய கண்ண
பெரிது இன் சுவை	மிகவும் பேச்சுமயிருக்கும்;	சேதுபந்தம்	சிறுமணிகடம்போலம்!
யாது ஒன்றும்	எல்லகையான பாவத்தை மறிய	திருச்செழும்	
அறியாத	மாட்டாத		
பிள்ளைகளோமை	சிறுப் பெண்களான எங்களை	உன் மணவாட்டி	உன்னுடைய டத்தினிகளின்
நீ நலிந்து என்	நீ வருத்தமுறுத்துவதனால். என்ன	மாரோடு குழறும்	மேல் ஆனை;
பயன்	பயன்?	எங்கள் சிறில்	வந்து விடுதலே—

*** —கண்ணபிரான் ஆப்ச்சிகளை நோக்கிக் குறும்பாகச் சில வார்த்தைகளைச் சொல்லிச் சிறிற்வழித்து நலிய, அதுகண்ட அவர்கள், ‘அப்பனே! வார்த்தைகளின் வாசியை அறிய வல்லவர்களிடத்தில் இக்குறும்பு வார்த்தைகளைச் சொன்னால், நீ ஒன்று சொல்ல, அவர்கள் ஒன்பது சொல்ல, மேன்மேல் வார்த்தைகள் பெருகிப் பரமரஸமாய்ச் செல்லும்; கபடமற்ற வார்த்தைகளின் கருத்தையுமறியமாட்டாத எங்கள் திறத்தில் அப்பேச்சுக்களைப் பேசி நலிவதனால் உனக்கு என்ன பயனுண்டு?’ என்று சொல்லச் செய்தேயும் அவன் தவிராமல் மேன்மேலுஞ் சிறிற்வைச் சிதைக்கப் புக, ‘உன் பெண்டாட்டிகளின்மேலானை, எம்மை நீ நலியலாகாது’ என்கிறார்கள்.

(“யாதுமொன்றறியாத” இத்யாதி.) ‘தண்ணீர்’ என்றால் தண்ணீரே கொண்டுவரும்புடிபாலைகளாயிருக்கிற எங்களை நெருக்கினால் உனக்கு என்ன பலமுண்டு?” என்ற பெரியவாச் சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தின் வீறு காண்க. ‘தண்ணீர் கொண்டுவா’ என்றால், ‘கலவி செய்ய வா’ என்று விளக்கிறான் என்று உணருகையே அறிவின் பயன்போலும்.

“உன் மணவாட்டியோடு” என்று ஒருமையாகச் சொல்லாமல், “மணவாட்டிமாரோடு” என்று பன்மையாகக் கூறியது—மருமத்திற்படப் பேசும் பேச்சாம்; ஏகதாரவாதனு யிருக்கிற வனை நோக்கி, ‘எங்களை யொழிய உனக்கு எத்தனை பேருண்டு’ என்கை மர்மஸ்பர்சியிறே.

சேதுபந்தம்—வெகுதூய்மை.

....

....

....

(7)

வட்டவாய்ச்சிறுதுதையோடு சிறுகளும்மணலுங்கொண்டு *
இட்டமாவீனாயுடேவோங்களைச் சிறிற்வீழித்தென்பயன்? *
தொட்டுதைத்துநலியேல்கண்டாய் கடர்ச்சக்கரங்கையிலேந்தினாய் *
கட்டியுங்கைத்தாலின்னாமை அறிதியேகடல்வண்ணனே.

(8)

சுடர் சக்கரம்	ஒளிபொருந்திய ஸுதர்சநாழ்வானை	ரடழித்து	மறுபடியும் உபயோகப்படாதபடி
கையில் ஏந்தினாய்	திருக்கையில் தரித்திரா நின்றான்	என் பயன்	அழிப்பதால்
	கண்ணிரானே!	என்ன பயன்?	
	கடல்வண்ணனே!—;	தொட்டு	கையால் தொட்டும்
வட்டம் வாய்	வட்டவடிவமான வாயையுடைய	உதைத்து	காலால் உதைத்து
சிறு தூதையோடு	சிறியபாணையோடு	நலியல் கண்டாய்	ஹிம்ஸியாதொழிகிடாய்;
சிறு சுளகும்	சிறிய முச்சிலையும்	கைத்தால்	நெஞ்சு கசத்துப்போனால்
மணலும் கொண்டு	மணலையும் கொண்டு வந்து	கட்டியும்	கருப்புக்கட்டியும்
இட்டமா	இஷ்டப்படி	இன்னாமை	ருசியாது என்பதை
வினையாடுவோங்களை	வினையாடுகிற எங்களுடைய	அறிதீயே	அறிவாயன்றோ?
சிற்பில்	சிற்பிலே		

*** —சிற்பிலிழைப்பதற்குச் சிறுபாணையும் முச்சிலும் மணலும் உபகரணங்கள் என்க. இவற்றைக் கொண்டு வினையாடுகிற வெங்களுடைய சிற்பிலைச் சிதைப்பதனால் உனக்கு என்ன பயன்? என்றதைக் கேட்ட கண்ணபிரான், ‘ஆய்ச்சிகான்! இச்சிற்பிலை நான் காலாலும் கையாலும் உதைத்துச் சிதைப்பதனால் எனக்கு ஒரு பயனுமில்லை யென்பது மெய்யே; உங்களைத் தீண்டுவதன்றோ எனக்குப் பிரயோஜனம்’ என்று அவர்களைத் தீண்டி அது கண்டு ஆய்ச்சிகள், ‘ஹரி, ஹரி! நீ எத்தனை ஸ்திரீகளோடு கலந்துவந்தாயோ தெரியாது, எங்கள்மேல் தீண்டாதே கடக்க நில்’ என்ன; அதுகேட்ட கண்ணன் ‘நான் ஸர்வேச்வரனல்லவோ? என்னுடைய ஸ்பர்சம் உங்களுக்கு நலிவாய் விட்டதோ? நான் ஸர்வரென்பதில் உங்களுக்கு ஸம்சயமுண்டாகில் என் திவ்யாயுதத்தைப் பாருங்கள்’ என்று திருக்கையிற் சக்கரம் தோற்ற நின்றான்; அதுகண்ட ஆய்ச்சிகள் ‘நீ மெய்யே ஸர்வரனாகிடாய்; இப்போது எங்கள் நெஞ்சு உன்மேல் வெறுப்புண்டிருப்பதால் உன்மீது எமக்கு போக்யதை தோற்றவில்லை; நாக்கு கசத்துப்போனால் கருப்பஞ்சாரும் இனிதாகாதென்னு மிடம் உனக்குத் தெரியுமன்றோ? என்கிறார்கள்.

“கடல்வண்ணனே” என விரித்தற்குக் கருத்து:—கண்டுவிடுமதுக்கு மேற்படச் செய்வலாவதில்லை, ஒருகை யள்ளி முகத்தைக் கழுவுதல் குடித்தல் செய்யவொண்ணாதே கடலிலீர்; அப்படியே யன்றோ நீயும் என்கை.

[வட்டவாய்.] வட்டம்—வடிவம் என்ற வடசொல் விகாரம். இட்டம்—உஷ்டம். கட்டி—உஷ்டம். அறிதி—முன்னிலை யொருமை வினைமுற்று. (8)

முற்ற்த்துபெருந்து நன்முகங்காட்டிப்புன்முறுவல்செய்து *

சிற்றிலோடெங்கள்சிந்தையும் சிதைக்கக்கடவையோகோவிந்தா? *

முற்றமண்ணிடந்தாலி, விண்ணுறநீண்டளந்துகொண்டாய் * எம்மைப்

பற்றிமெய்ப்பிணக்கிட்டக்கால் இந்தப்பக்கமின்றவரென்சொல்லார். (9)

கோவிந்தா	கண்ணபிரானே!	புன் முறுவல் செய்து—புன் சிரிப்புச் சிரித்து
முற்ற மண் இடம்	(ஒரு சிருவடியினால்) பூமண்டலம்	சிற்பிலோடு எங்கள்
தாவி	முழுவதையும் தாவி யாந்து	எங்கள் சிற்பிலையும் நெஞ்சை
விண் உற நீண்டு	பரமபதத்தளவும் ஒங்கி	சிந்தையும்
அளந்து கொண்டாய்—(மற்றொரு சிருவடியினால்) மேலுலகங்களை	அளந்துகொண்டவனே!	சிதைக்க கடவையோ அழிக்கக் கடவையோ?
முற்ற்த்தாடு	(நாங்கள் ஏகாத்மக வினையாடுகிற முற்றத்திலே	(அவ்வளவோடும் நில்லாமல்)
புகுத்து	தழைத்து	எம்மை பற்றி எங்களோடே
நின் முகம் காட்டி	உனது திருமுகத்தை (எங்களுக்குக்) காண்பித்து	மெய் பிணக்கு
		இட்டக்கால்
		இந்த பக்கம் நின்றவர் அருகில் நிற்பவர்கள்
		என் சொல்லார் என்ன சொல்லமாட்டார்கள்?

கண்ணபிரானுடைய கண்வட்டத்திலே சிற்றால் அவன் பொறுக்கொணாத நிலைகளைச் செய்கின்றனென்றஞ்சி அவனுக்குத் தெரியாதபடி ஓர்வொருவாகப்போய் ஒரு முற்றத்தில் புக்குக் கதவுகளை அடைத்துக் கணையங்களையும் போட்டு இவனுக்குப் புருவமழியில்லாத படி பண்ணி வினியாடா சிற்றார்கள் ஆய்ச்சிகள்; அம்முற்றத்திலே தங்கள் தாளின்றடுவே கண்ணபிரான் வந்து நிற்கக் கண்டார்கள்; ‘நாம் இவனுக்குத் தெரியாமல் வந்தோமென்று நினைத்தாரன்றோ; அழகிதாயிருத்தது; இவன் நமக்குப் முற்பட்டுவந்து சிற்றான்; என்செய்தோமானோம்! இவன்கையிலே அகப்பட்டோமே! இனி இவனுக்குத் தென்பட்டோமாகாமல் கழியும்விரகு எதோ!’ என்று சித்தித்து ஒரு பொக்குச் காதுமல் வெள்கக் கவிழ்ச்சையிட்டு சிற்றார்கள்.

[நின்றுகாட்டி.] இவன் தனித்தனியே ஆவ்வொரு ஆய்ச்சியிடத்திற் சென்று, ‘நங்காய்! எங்கனே இங்குவந்தாய்? கால்சன் நோகின்றனவோ? நானும் சேய் சலந்துவாய் பெற்றிலோமே!’ என்றாற்போலே சிலவற்றைச் சொல்லி முகத்தை விளக்கக்காட்டினனென்க. அங்கனம் சொல்லக்கேட்ட ஆய்ச்சிகள் ‘மது எண்ணம் பிறையொழிந்ததே!’ என்று தங்கள் தோல்வியை நினைத்து வற்றிவிட்ட, இவன் புன்முறுவல்செய்தான்.

‘நாம் இவனுக்குத்தோற்று வெட்கமடைகின்றமனைய இவன் அறியலாகாத; அங்ங பாதையைக் காட்டுவோம்’ என்று அங்கேயிருந்து சிற்றிழைக்கப் புக்கார்கள். அதுகண்ட கண்ணபிரான் ‘இங்கே நம் கண்வட்டத்திலே இவர்கள் அங்ஙபராவதென்!’ என்று சினிட்டுகென்று, நினைக்கைக்கு நெஞ்சங்கூடாதே வியாபரிக்காக்குக் கையங்கூடாதபடியாகச் சில வற்றைச் செய்தான்; [சிற்றிலோடு இத்தாதி.] உனக்குப் பசுமேய்க்கையன்றோ நொழில்; பெண்களை நன்கையும் பணியோ? என்கிறார்கள். கோவிந்தா!’ என்ற விளியில்தோக்கு.

‘இனிக் கேட்கவேண்டிய பழியொன்றுமில்லை; எல்லாம் கேட்டாயிற்று; ஆவது ஆயிடுக’ என்று பெண்களின் பரியட்டங்களைக்கழித்து, அவர்கள் உடம்புகொண்டு தாய்மார் முன்பு நிற்கவொண்ணாதபடி பண்ணினான்; “எமமைப்பற்றி மெய்ப்பிணக்கிட்டக்கால் இந்தப் பக்கம் சிற்றவர் என் சொல்லார்” என்கிறார்கள்.

‘என்னோடே அணைகை உங்களுக்கு அனையாமாயிருந்ததோ? யோகிகளும் நம் உடம்புடனே அணையவன்றோ ஆசைப்படுவது’ என்று கண்ணபிரான்கூற, ‘உன்னோடு ஸம்ச் லேஷிக்கை எங்களுக்கு மிகவும் அழகிதே; ஆனாலும் அருகிலுள்ளார்க்கு அஞ்சவேண்டுமே’ என்கிறார்கள். “இத்தால் ஸம்ச்லேஷம் பவ்ருத்தமானபடி சொல்லுகிறது” என்பர் பெரிய வாச்சான்பிள்ளை.

ஆழ்வார்கள் ஆண்களாயிருந்துவைத்துப் பெண்ணுடை உடுத்து “மின்னிடைமட வார்” முதலிய திருவாய்மொழிகளில், “என்னுடைய பத்துங்கழலும் தத்துபோகுமடபி!” “ஒரு நானு தடிபிணக்கே” என்றாற்போலச் சொல்லும் பாசுரங்கள்போலன்றியே, பெண்பிள்ளை தனக்கே அதுக்குமேலே ஒரு மென்மை பிறந்து வார்த்தை சொல்லும் விதுபாடு என்னே’ என்று நம்பிள்ளை கூடுபட்டு உருகுவாராம். (9)

சீதைவாயமுதமுண்டாய் எங்கள்சிற்றில்நீசிதையேலென்று *

வீதிவாய்வினையாடும் ஆய்ச்சிறுமியர்மழலைச்சொல்லை *

வேதவாய்த்தொழிலார்கள்வாழ் வில்லிபுத்தூர்மன்விட்டுசித்தன்ன் *
கோதைவாய்த்தமிழ்வல்லவர் குறைவின்றிவைகுந்தஞ்சேர்வரே.

(10)

சீதை	பிராட்டியினுடைய	தொழிலர்கள்	வைதிகத்தொழில்களைச் செய்பவரு
வாய் அமுதம்	அதராமருதத்தை		மான பரமைகாந்திகன்
உண்டாய்	பருகினவனே !	வாழ்	வாழும்மடமான
எங்கள் சிற்றில் நீ	} நங்கள் இழைக்குஞ் சிற்றிலே நீ அழிக்காதொழியவேணும் என்று	வில்லிபுத்தூர்	புந் வில்லிபுத்தூருக்கு
சீதையேல் என்று		மன்	தலைவரான
விதி வாய்	விதியிலே	விட்டுசித்தன் தன்	பெரியாழ்வாருடைய திருமகளான
வினையாடும்	வினையாடாநின்ற	கோதை	ஆண்டாளுடைய
ஆயர் சிறுமியர்	இடைப்பெண்களுடைய	வாய்	வாக்கில் நின்று அவசரித்த
மழலைச்சொல்லை	இனம்பருவத்துக்குரிய மெல்லிய சொல்லை, (உட்கொண்டு)	தமிழ்	தமிழ்ப்பாசரங்களை
		வல்லவர்	ஒருவல்லவர்கள்
வேதம் வாய்	வேதத்தை உச்சரிக்கின்ற வாயை	குறைவு இன்றி	குறைவில்லாமல்
	யுடையவர்களும்	வைகுந்தம் சேர்வர்	பரமபுருஷ சேர்ப்பெறுவர்.

***—இத்திருமொழியை ஓதவல்லவர் பெறும் பேற்றைக் கூறும் பாசரம் இது;
“சீதைவாயமுதமுண்டாய்” என்ற விளியும், “ஆயர் சிறுமியர் மழலைச்சொல்லை” என்பதும்
நோக்கப்படவேணும். பருவம் நிரம்பினவனோடே ரஸாநுபவம் பண்ணுமவன், எல்லாரும்
திரளுமிடத்திலே மறைக்கவேண்டுமவற்றை மறைக்கவறியாமல் தோற்றினபடி வினையாடுகிற
பருவம் நிரம்பாத பெண்களுடன் போராடுகை விருபமென்று உணர்த்தியவாறு. மழலைச்
சொல்-பின்னைத்தனம் சொட்டும்படியானபேச்சு. ... (10)

அடிவரவு:—நாமம் இன்று குண்டு பெய் வெள்ளை முற்றில் பேதம் வட்ட முற்றச்
சீதை கோழி.

இரண்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம். ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

முன்றருத்திருமொழி—கோழியழைப்பதன்முன்னர்.

அவதாரிகை.

“தொட்டுதைத்து நலியேல் கண்டாய்” என்னும்படியாகக் கண்ணபிரான் ஆய்ச்சி
களின்மேல் வந்துதிண்டி, “எம்மைப்பற்றி மெய்ப்பிணக்கிட்டக்கால்” என்னும்படியே தனித்
தனி உடம்பாயிருக்கையன்றியே ஒருடம்பென்றே நினைக்கலாம்படி கலவி நேர்பட, இரும்பு
காய்ந்து பொருந்துவதுபோல், பிரிந்து கூடாவிடில் இரண்டுதலையும் அழிபுமென்று பந்து
வர்க்கங்கள் நினைத்து, சிறுப்பெண்களை இழக்கவொண்ணாது, இங்ஙனையானபின்பு இனி
போக்கடி என்!” என்று பார்த்து இவர்களைக் கொண்டுபோய் நிலவறைகளில் அடைக்க,
அவர்களும் பிரிவு ஆற்றமாட்டாமல்வருந்த, கண்ணபிரானும் அவர்களினும் மேலாக வருந்
திக்கிடக்க, பெண்களுடைய நிலைமையை ஆராய்ந்த தாய்தந்தையர் ‘இவர்களை நாம் முற்ற
விரோதிக்கில் இப்பெண்களை அநியாயமாக இழந்துவிடுவோம்; நாமே சேர்த்துவிட்டோ
மாகவும் ஒண்ணாது; இனி இங்ஙனே ஒரு வழியிடுவோம்;—‘பெண்கள் வரஸாபத்தின்
பொருட்டுப் பணிநீராடுகை என்றொரு செய்தி உண்டு; அதனை இவர்கள் செய்யக்கடவர்கள்;

தங்கள் நினைவிலே அதுவும் பவிக்கிறது, நாம் இதுதன்னை அந்தோமாமகாதொழிகிறோம்” என்று இவர்கள் தங்கள் தங்களிலே நிர்ணயம் பண்ணியிருந்தார்கள்;

கண்ணபிரானும் பிரிந்தபோதே தொடங்கி னரில் விசேஷங்களை ஆராயுமவனாகையாலே பஞ்சஸக்தி குடிப்பெண்களுக்கும் தனித்தனியே ஆனிட்டு, நடந்தவற்றையும் நடக்கின்றவற்றையும், நடக்கப்போகின்றவற்றையும் ஆராய்ந்தறிந்து, பனிரோடப் போகப்போகிற ஆய்ச்சிகளின்மீனே தானும் போவதாகக் கணிசித்திருந்தான்;

ஆய்ச்சிகளும், ‘கண்ணபிரானேடு ஸம்ச்லேஷம் பொறுக்கமுடியாது; அதுக்குமேலே விச்லேஷ வ்யஸநம் மிகவும் அடையுமாய்; ஸம்ச்லேஷமோ விச்லேஷாந்தமாயல்லது இராது; ஆனபின்பு, அவனேடு ஸம்ச்லேஷித்தப் பிறகு வரத்தப்படுவதிக்காட்டிலும் முந்திய முன்னமே விரஹதாபத்திற்குப் பரிஹாரமாக நீரிலே போய்ப்படிந்து முழுக் ஆய்வலித்திருக்கவருக்கும்; அங்ஙனம் செய்யுமளவில், நாமும் அவனுமாய் முன்பு குளிக்கும் பொய்கைகளிற் புகுந்தால் அவனறிந்துவரும்; அவனறியாததொடு பொய்கைதேடிப் போகவேணும்; அங்ஙனம் போமளவில் எல்லாரும் திரண்டுபோகில் அவன் வழி அறிவன்; ஆனபின்பு ஒருவரொருவராகப் போவோம்; போமிடத்தும் வழிதெரியாதபடி இட்ட அடியை அழித்துக்கொண்டு போவோம்’ என்று ஸங்கேதித்தக்கொண்டு எல்லாரும் போனார்கள்.

கண்ணபிரான் * இந்நாளின் மாமேனியுதையாலே அவர்சுளியிலைப் பற்றிக் கொண்டுபோய் அவர்களுக்கு முன்னமே பொய்கைக்கரைபோய்ச் சேர்த்தான். இவர்கள் அவன் வந்தமை அறிந்திலர். இடைப்பெண்களாகையாலே பரியட்டங்களையும் ஆபரணங்களைமெல்லாம் களைத்து கரையில் வைத்துவிட்டு நீரிலே அவகாலித்தார்கள். அவ்வளவிலே கண்ணபிரான் இவற்றையெல்லாம் வாரியெடுத்துக்கொண்டு மிகவிளந்து குருந்தின் மேலேறி மலையடிவழி.

பிறகு ஆய்ச்சிகள் கரையேறிக் கண்டவளவில் அவை காணாமையாலே ‘இஃது இருந்தபடியென்!’ என்று துணுக்கென்று, ‘நம்முடன் கூடவந்தார் பிறர் ஆருமில்லையே!, இவற்றை ஆகாயங்கொண்டதோ? திசைகள் கொண்டனவோ? இக்குளங்கொண்டதோ? கிருஷ்ணன் கொண்டானோ? என்று இங்ஙனேகவங்கிப் பவவகைகளாகச் சங்கித்து, எங்கும் ‘பருகுபருகென்று பார்த்துக்கொண்டு வாராநிற்க, கண்ணனைக்குருந்தமாத்திற்கண்டார்கள்.

கண்டபின்பு, ‘இவன் நம்மடிபிடித்துவந்தான், நாமும் இவனை மடிபிடித்து வாங்கினோமாகவேணும்’ என்றெண்ணி, இவனை இப்பார், ஏத்துவார், வாழ்த்துவார், தாழ்த்துவார், சேறுவாராய், ‘இவனை இப்படி தீம்புசெய்யும்படி பெற்றுவிட்ட தாயுமொருத்தியே!’ என்று அவனை வெறுப்பாருமாய், தங்களார்ருமையை அறிவிக்க, அவனும் பரியட்டங்கள் கொடுத்தப் புணர்ந்தானாய்த் தலைக்கட்டுகிறது—இத்திருமொழி.

ஒருவனுக்கு ஒருகால் ஸம்ஸாரத்தில் மிக வருத்தத்தோற்றி ஒன்றுச் செய்யமாட்டாமல் மோஹம் பிறக்குமளவில், இத்திருமொழிக்குப் பெரியவாச்சார்பின்னை இட்டருளின அவதாரிகையை ஸேஷித்தால் சைகலதாபங்களும் நீங்கி நற்றெளிவு பிறக்குமென்பதுதிண்ணம்.

கோழியழைப்பதன்முன்னம் குடைந்துநீராவோன்போந்தோம் *
ஆழியன்செல்வனெழுந்தான் அரவகைமேற்பள்ளிகொண்டாய் *

ஏழைமையாற்றவும்பட்டோம் இனியென்றும்பொய்கைக்குவாரோம் *
தோழியும்நானுந்தொழுதோம் துகிலுப்பணித்தருளாயே. (1)

அரவு	திருவனந்தாமுவாளுகிற படுக்	யன்	ஸூரியன்
அணை மேல்	கையின் மேலே	எழுந்தான்	உதித்தான்;
பள்ளி கொண்டாய்	திருக்கண் வளர்ந்தருளுமவனே !	ஆற்றவும் ஏழைமை	(நாங்கள் உன்னாலே) மிகவும்
குடைத்து	(குளத்தில்) அவகாலித்து	பட்டோம்	இளம்புபட்டோம்;
நீர் ஆடுவான்	நீராடுவதற்காக	இனி	இனிமேல்
கோழி அழைப்ப	கோழி கூவுதற்கு முன்னம்	என்றும்	என்றைக்கும்
தன் முன்னம்		பொய்கைக்கு	குளத்திற்கு
போந்தோம்	(இவ்விடம்) வந்தோம்;	வாரோம்	நாங்கள் வருவதில்லை;
	(இப்போதோவென்றால்)	தோழியும் நானும்	தோழியும் நானுமாக (உன்னை)
செல்வன்	(பூர்வமந்நாராயணன் தன்னிடத்து -	தொழுதோம்	லேவியா நின்றோம்;
	நித்யவாஸம் பண்ணப்பெறுகை	துகிலை	(எங்களுடைய) சேலைகளை
	யாகிற செல்வத்தையுடையான	பணித்தருளாய்	தந்தருளவேணும்.

* * * —கண்ணபிரான் இரவின் முற்கூறெல்லாம் பெண்களோடே புணர்ந்து கிடந்து பிற்குற்றில் உறங்குமவனாதலால், ஸூரியோதயமளவும் அவன் கண்ணிழியான் என்று நினைத்து இவ்வாய்ச்சிகள் கோழிகூவுவதற்கு முன்னமே குளத்தில் நீராடி மீள்வதாக வந்தார்கள்; இவர்கள் நினைத்தது ஒன்றாய், முடிந்தது வேரூய்த்தலைக்கட்டிற்று. இவர்கட்குத் தெரியாமல் கண்ணன் அங்கு வந்து சேர்ந்தனனாதலால் அவனாலே தாங்கள் மிகவும் ஏழைமைப்பட்டு ஸூரியோதயமாகியும் தாங்கள் வந்தகாரியம் தலைக்கட்டப் பெருமையைக்கண்டு வருந்திக் கூறுகின்றனர். ‘அப்பா! இன்று நாங்கள் குளத்திற்குவந்து பட்டபாடு போதும்; இனி ஏழேழ்பிறவிக்கும் இக்குளத்தின்முகத்திலும் நாங்கள் விழிப்பதில்லை’ என்கிறார்கள்.

இவர்கள் ‘குடைத்து நீராடுவான் போந்தோம்’ என்றவாரே, தமிழர் கலவியைச் சூனையாடலாகச் சொல்லும் முறைமையை உணர்ந்த கண்ணபிரான் தானும் நெஞ்சில் ஒன்றை நினைத்து ‘அங்கனே நீராடுகைக்குத் தடை என்?’ என்ன; அவனது கருத்தை அறிந்த ஆய்ச்சிகள், ‘பிரானே! அந்த ஆசைக்கு இடமறும்படி பாழுஞ்சூரியன்வந்து தோன்றிவிட்டனனே!’ என்றனரென்க. செல்வன் என்றதை விபரீதலக்ஷணையாகக் கொள்வது பொருந்தும். எனவே, “செல்வனுழியன்” என்றது—பாழுஞ்சூரியன் என்றபடி. சூனையாடலுக்கு விரோதியாகவந்து தோன்றிப்படியால் வசவுக்கு உடலாமத்தையிறே.

[ஏழைமை ஆற்றவும் பட்டோம்] நீ நெடுநாள் எங்கள் கையில்பட்டதெல்லாம் ஒரு கஷணத்தில் நாங்கள் உன்கையிலே பட்டோமென்கிறார்கள். இங்கனே இவர்கள் பரிதாபத்தோற்றச் சொல்லச்செய்தோம், அவன் ‘இன்று நீங்கள் என்னை வஞ்சித்துவந்த குற்றந்தீர் ஒரு அஞ்ஜலிபண்ணுங்கள்’ என்றான்; ஒருகையாலே தொழுதார்கள், ‘ஏகஹஸ்தப்ரணமம் மஹாபசாரகோடியில் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது; இரண்டுகையாலும் தொழுமின்’ என்றான். இவர்கள் தாம் துகிலிழந்திருப்பதனால் அங்கன் செய்யமாட்டாதே இருவரிருவராய்ச் சேர்ந்து தொழுசூரர்கள்—“தோழியும்நானும் தொழுதோம்” என்கிறார்கள். (1)

இதுவேன்புத்ததிங்கந்தோ இப்பொய்கைக்கெவ்வாறுவந்தாய் *
மதுவின் துழாய்முடிமாலே மாயனெய்களமுதே *
விதிபின்மையாலதுமாட்டோம் வித்தகப்பிள்ளாய் விரையேல் *
குதிகோண்டரவினடித்தாய் குருந்திடைக்கூறையணியாய். (2)

திருகு	இங்கே	அது மட்டோம்	ஸம்சலேஷத்திற்கு இசைய
படுத்த இது	{ (2) என்னை?	வித்தகப்	மட்டோம்;
என்	மென்ன?	பிள்ளை	{ ஸம்சரிசெய்தகையுடைய
தி பொய்கைத்து	திச்சு எத்திந்து	மீட்டை	பிள்ளை!
என் னாறு வந்தாய்	எவ்வழியாலே வந்தாய்?	வினாயேன்	அவ்வழியாலே வந்தாய்;
மேத தின் துறைய்	{ தேன்மாராது தினிய திருத்தாய்	அவியே	காசிய நாகத்தின்பேர்
முடி மாரே	{ மாண்குமர் இரத்தியேகந்தன்	குதிகொண்டு	குதித்துக்கொண்டு
மயமே	ஆச்சரிய சக்தியுடையவனே!	சுடித்தாய்	சுடித்தாய்செய்தவனே!
எங்கு அமுதே	{ எங்குலுக்கு அம்முதம் பேர்	குருந்திடை	{ (அக) குருந்தாய்தின் மேல்
	{ இனிய உறையே	சுடைய	சுடித்துக்கொண்டு சேலைகளை
விதி இன்னமாய்	விதிப்பொருளையாலே	சுடைய	சுடித்துக்கொண்டு.

* * * “இவர்கள் தங்களுடைய காரியத்தைப் பார்த்துக் கொண்டுபோக நினைக்கின்றனரேயன்றி, நம் அபிபிரதத் தலைச்சட்ட நினைக்கின்றிலர்; திருந்து என் செய்வது!” என்று சிந்தித்துக் கண்ணபிரான் சட்டச்செனக் குருந்த மாதத்தில் சின்றுமிழிந்து கிழே மிருத்திரந்த ஸ்ன்றிரண்டு பரியட்டங்களையும் வாரிக்கொண்டு சுழல்காற்றுப்போலே எங்கும் வியாபித்து, ‘இன்னதுசெய்தான்’ என்று இவர்கள் அறதியிடவொண்ணாதபடி, சேலைகளைப்போலே இவர்களது நெஞ்சையுங்கவர்த்துகொண்டுபோய்க் குருந்தினம்பேலேறி மறையவிந்ந்தான்; இவர்கள் கரையேறி ஒன்றுங்காணுமையாலே திடுக்கிட்டு, “இது என் புருந்தது?” என்கிறார்கள், மின்னலினறியே இடிவிழுந்துநிற்கக் கண்டோமென்கை.

இப்பொய்கைக்கு = வழக்கமாக நீயும் நாமும் ஜலக்ரிடைபண்ணும் பொய்கையன்றே இது; இதுநிந்து நீ வந்தபடி என்? என்கிறார்கள்.

‘நான் எப்படிவந்தாலென்ன? வந்தாயிற்று, இனி நீங்களும் நானும் ஸத்தை பெறும் படி அபுபளக்குமத்தனையன்றே’ என்றான் கண்ணன்; அதுகேட்ட ஆய்ச்சிகள், ‘நீ ஆசைப் படுவது அழகியதே; ஆகிலும் எங்களுடைய தெளர்ப்பாக்கியத்தினால் நாங்கள் அதற்கு இசைந்துவரமாட்டுகிறீலோம்’ என்கிறார்கள். அது என்பதற்கு ஸம்சலேஷம் அர்த்தமான படி என்னென்னில்; கண்ணபிரான் தன்னுடைய ஸம்சலேஷ விரூப்பத்தை ஸூசனையாகக் காட்டினதைவால், அதனை உணர்ந்த இவர்கள் அது என்று ஸம்சலேஷத்தைச் சுட்டுகிறார்கள் என்க. நெஞ்சுநிசுட்டு.

இப்படி இவர்கள் சொல்லச்செய்தோம் அவன் தன் ஆற்றுமையாலே பதறி மேல் விழப்புக்கான்; ‘சண்ணபிரானே! உன் ஸம்பர்த்தியம் நாம் அறிவோம்; அவசரப்படாதே கடக்கவில்’ என்கிறார்கள்.

[விதியின்மையால்] விதி - பாக்கயர். வாட்சொல்; - “ஹேவம்ஹிஷம் ஹமயெயம் ஹமஜம் ஹீதிபதிஹி” என்பது நிகண்டு.

“குதிகொண்டு” என்றவிடத்தா, குதி என்பது - முதனிலைத் தொழிற்பெயர். (2)

எல்லேயீதேன்னவிளமை யெம்மனைமார்காணிலோட்டார் *
பொல்லாங்கீதேன்றுகருதாய் பூங்குருந்தேறியிருத்தி *
வல்லாலிலங்கையழித்தாய் நீவேண்டியதெல்லாந்தருவோம் *
பல்லாருங்காணுமேபோவோம் பட்டைப்பணித்தருளாயே.

(3)

வல்லால்	வல்லாலே	பொல்லாங்கு என்று	பொல்லாத காரிய மென்று
அழித்தாய்	வங்கையை	கருதாய்	நினைக்கிறாயிலே;
எல்லே	நாசஞ் செய்தருளினவனே!	புருந்து	புஷ்பித்திராநின்ற குருந்த மரத்தின்
என்ன	என்னே!		மேல்
இளமை	இது என்ன பிள்ளைத்தனம்!	ஏறி இருத்தி	ஏறியிராநின்றாய்;
எம் அனாமார்	எங்களுடைய தாய்மார்கள்	நீ வேண்டியது	நீ அபேகிக்கும்வாற்றை
காணில்	கண்டால்	எல்லாம்	யடங்கலும்
ஒட்டார்	(மறுபடியும் எங்களை விட்டிற்	எல்லாம்	கொடுக்கிறோம்;
	வழிவர) ஒட்டார்கள்;	பல்லாரும்	(ஊரிலுள்ள) பலரும்
	(நீயோவென்றால்)	காணாமே	காணாதபடி
	கண்டாரடங்கலும் ஏசும்படி	போவோம்	போகிறோம்;
ரது	எங்களை அம்மணமாகப் பார்த்து	பட்டை	(எங்களுடைய) பட்டுச் சேலைகளை
	யிருக்கிற இது	பணித்தருளாய்	தந்தருளவேணும்.

* * *—ஆய்ச்சிகள் நெடுங்காலம் நீரிலே நின்று வருந்தச்செய்தேயும் கண்ணபிரான் அவர்கள் சேலைகளைக் குருந்த மரக்கிளையிலேயே இட்டுவைக்க, நாங்கள் நீரிலே நெடும்போதாக நின்று வருந்த, நீ பேசாதிருக்கிறதென்; சேலைகளைத்தா' என்று இவர்கள் கேட்க; 'நீரை விட்டுக் கலையேல்' என்று வந்தவர்கள், சேலைகளைத் தாருகிறேன்' என்றான்; அதுவும் மெய்தானென்று சிலர் நம்பிக் -கலையீது ஏறினர். ஏறினவர்களுடைய அங்கப்ரதயங்கங்களை உற்றுநோக்கிப் புன்முறுவல் செய்து சில விலாச சேஷ்டைகளைப் பண்ணினான்; எல்லே! ஈதென்ன இளமை' என்றார்கள். 'நான் இளைஞனும்படி நீங்கள்தாம் முலைபெருத்த முதுமையரோ? வயஸ் வில பார்த்தால் என்னோடு உங்கனோடு ஒரு வாசி இல்லை; இரண்டு திறத்தாரும் ஒத்த பருவமானபின்பு பருவத்துக்கிடாகப் பரிமாற நீங்கள் உடன்பட வேண்டாவோ?' என்றான்; 'எம்மனைமார் காணில் ஒட்டார்' என்கிறார்கள். நாங்கள் உடன்படாமையிலே, எங்கள் சுற்றத்தார் கண்டால் சிறுவர் என்ற அச்சத்தினால் மறுக்காநின்றோ மென்கை.

அது கேட்ட கண்ணபிரான், 'பெண்கள்! அழகாகச் சொன்னீர்கள்; உங்களுக்கு மாத்திரந்தானே சுற்றத்தாருள்ளதே? எனக்கும் ஒரு தாயும் தகப்பனும் உறவு முறையாரு மில்லையோ! நான் அதேனும் காமப்பற்று வானத்தினின்றும் விண்டு விழுந்தேனோ? சுற்றத்தார் பலரும் இருக்கவன்றோ நானும் இங்ஙனே பேசுகிறது; உங்களுக்குமாத்திரம் வந்த அச்ச மென்?' என்ன; அதுகேட்ட ஆய்ச்சிகள், 'உன்னப்போலேயோ நாங்கள், எங்களைப் போலேயோ நீ? நாங்கள் பழிக்கு அஞ்சுவோம்; நீ பழியென்றால் உடம்பு பெருக்கிறாயன்றோ' என்கிறார்கள்—'பொல்லாங்கீதென்று கருதாய்.'

'நான் அஞ்சேனிலும் உங்களுக்கு இவை தாவேண்டியதில்லையே' என்று குருந்தின் மேலே பூப்பொருந்தினப்போலே பொருந்தி, கீழ் இறங்கக் கருத்தின்றியே இருந்தான்; 'பூங்குருந்தேறியிருத்தி' என்கிறார்கள்.

[வல்லால் இத்யாதி] ப்ரஹ்மாதேவர்களுடைய அஸ்தாங்களுக்கும் அழியாதபடி வ.பலத்தாலே சேமிக்கப்பட்டிருந்த இவங்கையை, ஒரு பிராட்டிக்காக நாசஞ்செய்தருளின சி. இன்று எம்மை இங்ஙன் வருத்தவது என்னோ? என்றவாறு. ஸாபிப்ராயஸம்போதநம்.

இதுகேட்ட கண்ணபிரான், 'ஆம்; நான் பிராட்டிக்காக அங்ஙனே அவ்வற்ற பாடி உள் பட்டதுண்டு, என்னினைவுக்கு அவள் ஒத்திருந்தபடியாலே அவளுக்காகக் காரியஞ் செய்தேன்; அப்படியே நீங்கலும் என் நினைவுக்கிடாக வந்தாலன்றோ நான் உங்கள் காரியஞ் செய்தேன்'

வது' என்றான்; “அதிலும் ஐ, குறையுமில்லை; நீ அபேசலிக்குமதெல்லாம் செய்யக்கடவோம்” என்கிறார்கள்—“நீ வேண்டியதெல்லாம் தருவோம்.”

‘அப்படியாகில் ஸம்போக பிணைக் கொடுங்கள்’ என்று மடியை ஏற்றான்; ‘இந்த பிணைக் கைதன்யமாகக் கொடுக்கக் கூடியதோ? ரஹ்மான்னா? ஒருவருங் காணாதவிடம் தேடிப்போவோமென்கிறார்கள்—“பல்லாரும் காணாமே போவோம்.”’

அகில் புறப்படுங்கள் போகலாம்’ என்றான்; அனாலில் சேலையின்றிப் புறப்பட மாட்டாமையாலே “பட்டைப்பணித்தாளுய்” என்கிறார்கள். (3)

பரக்கவிழ்த்தேங்கும் நோக்கிப் பலர்துடைந்தோடுகணையில் *
அரசுக்கல்லாக்கண்ணீர்கள் அலமருகின்றவாபாராய் *
இரக்கமேலொன்றுமில்லாதாய் இலங்கையழித்தபிரானே *
குரக்காசாவதறிந்தோங் குருந்திடைக்கூறையையாய்.

(4)

இலங்கை அழித்த பிரானே! —:		நோக்கிப் பாராய்	உற்றுநோக்கு:
பலர் குடைந்த	பல பெண்கள் படித்த நோயும் இப்பொய்கைப் பிணைப்பின்	ஒன்று இரக்கம்	கேளுக்கூடாயோ இல்லாகவே!
ஆழம் கண்டிவ்		இரக்கம்	
கண்ணீர்கள்	கண்ணீர்நாடகங்கள்	தாங்குமா அலமரு	நீ மனோசாமித்தான் தலைவர்
அங்கத்தினர்	அடக்கிவிலும் நிச்சயமாட்டாமை களைய	அழிச்சேம்	என்பதை அறாதகொண்டோம்:
அலமருகின்ற	தலும்புகிறபயங்கம்	குருந்திடைக்கூறு	குருந்திடைக்கூறு (எங்கள்) சேலேகை
எகர்தம்	நாட்டத்திலும்		
பாசக விடுத்தது	நன்றாக விதித்து	பணிபாய்	கொடுத்திருவேணும்.

***—‘இப்பெண்களும் நாம் சொன்னதுக்கெல்லாம் மறுமொழி சொல்லாவின்றார்கள்; இவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய வழி இது வன்று, அச்சமுறுத்திக் காரியங் கொள்ள வேணும்’ என்றெண்ணி, சிலர் வருவதாகக் கொண்டு சுற்றும்பார்த்து உடம்பை ஒடுக்குவது, மறுபடியுஞ் சிலர் வருவதாகக்கொண்டு கூசினவன்போல் அத்திக்கிலே சில தழைகளை யிட்டு மறைப்பது; இப்படி ஆய்ச்சிகள் அஞ்சும்படியான சில வியாபாரங்களைச் செய்தான்; இவன் செய்கிற இச்செயல்களுக்கெல்லாம் ஸம்பாவணையுள்ளவிடமா யிருந்தது அவ்விடம் - அது பலரும் வரக்கூடிய சுனையாகையாலே, இவனுடைய பயங்கரமான செயல்களாலும், தாங்க ளிருக்குமிடம் அனைவர்க்கும் பொதுவானதென்னுமத்தாலும் இவ்வாய்ச்சிகளுக்குத் துணுக்கென்று கண்ணீர் பெருகத்தொடங்கிற்று; அக்கண்ணீர்ப்பெருக்கை இவர்கள் தாமதிக வரந்தி அடக்கப் பார்த்தவிடத்தும் அந்தே அடங்காதொழிந்தது. பிறகு சடக்கென யார் வருவரோ! என்கிற அச்சத்தினாலும் கண்ணீர் நிலாமைமயாலும், “எம் கதி இவ்வாறுயிறே” என்று கிடந்து துடியா நின்றார்களாய், பிரானே! நீ எமக்குச் சேலை தாராதொழியினும் ஒழிக; நாங்கள் படுகிற அலமாப்பைக் கண்கொண்டு பார்த்தாயாகில் போதுமித்தனை’ என்றார்கள்.

இங்ஙனே இவர்கள் வேண்டிச் செய்தோரும் கண்ணபிரான் கண்ணற்றவன்போலே பாராதே யிருந்தான்; “இரக்கமேலொன்றுமில்லாதாய்” என்று நெஞ்சில் உறுத்தும்படி விளக்கின்றனர். [“இலங்கையழித்தபிரானே!”] இன்று இங்ஙனே எம்மை வருத்துகின்ற நீ முன்பு ஒரு பிராட்டிக்காக உண்ணாது உறங்காது ஒலிகடலை யூறுறுத்துப் படாநன பட்டாய் என்று

புராணங்களில் எழுதிவைத்திருப்பது பரமஸுத்யமே, அதுதான் யார் சமைத்த அபத்த பஞ்சாங்கமோ! என்று உபாலம்பந்தோற்றக் கூறுகிறபடி.

இதுகேட்ட கண்ணபிரான், 'பெண்காள்! என்னை இரக்கமற்றவனாகவன்றோ நீங்கள் சொல்லாநின்றீர்கள்; மிக நன்று; உங்கள் குருத்தின்படியே நான் இரக்கமற்றவனாகவே ஆகிறேன் காண்மின்' என்று சேலைகளுடனே ஒரு கொம்பிலே தாவினான். அதனைக்கண்டு "குரக்கரசாவதறிந்தோம்" என்கிறார்கள். மரமேற வல்லவர்கட்கு நீ முதலியென்னுமிடம் நாங்களறிந்தோ மென்கை. குருக்கு + அரசு, குரக்கரசு. (4)

காலேக்கதுவீடுகின்ற கயலோடுவானாவிரவி *

வேலைப்பிடித்தென்னைமார்க்களோட்டில் என்னவியாட்டோ *

கோலச்சிற்றுடைபலவங்கொண்டு நீயேறியிராதே *

கோலங்கரியிரானே குருந்திடைக்கூடறைபணியாய்.

(5)

சரிப	கதுத்த	ஒட்டில்	(உன்னைத்) தூரத்திலிட்டால்
கோலம்	திருமேனியைபுடைய	என்ன வியாட்டு	} (அது பின்னை) என்ன வியாட்டு டாய் முடியும்?
பிரானே	கண்ணபிரானே!	நீ	
சம்பொடு	கயல் மீன்களும்	கோலம்	அழகிய
வானே	வானே மீன்களும்	சிற்றுடை பலவும்	} சிற்றுடைகளை யெல்லாம் வாரிக்கொண்டு
விடே	ஒன்றுக்கூடி	கொண்டு	
சுடைய	(எமது) கால்களை	ஏறி இராது	(மரத்தின்மேல்) ஏறியிராமல்
கதவிடுகின்ற	கடியாநின்றன;	குருந்திடை	குருந்த மரத்தின்மேலுள்ள
(இப்படி நீ எங்களை வருத்தப்படுத்துவதைக்		கூறை	(எங்கள்) சேலைகளை
	கேள்விப்பட்டு)	பணியாய்	தந்தருள்.
என் ஐமார்கள்	எங்கள் தமையன்மார்கள்		
வேலை பிடித்து	வேலைப்பிடித்துக் கொண்டு		

* * *—கண்ணபிரானே! நீ செய்யும் தீமபுகளால் நாங்கள் படும் வருத்தம் எவ்வளவாக இருந்தது பாராய்: நீயோ எங்களை நீர்நிலையை விட்டு வெளிவரவொட்டாமல் சேலைகளைப் பறித்துக் கூத்தாட்டம் காணுநின்றாய்; அல்துல் மறையுமாறு நீரினுள்ளே நிற்கின்ற எங்களுடைய காலேக் கயல்மீன்களும் வானேமீன்களும் கவலிக் கடித்துத் துடிக்கச் செய்யாநின்றன இவ்வாறு நீ எங்கள் திறத்தில் செய்யுந் தீமைகளை எமது தமையன்மார்கள் கேள்விப்படுவரேல் சிறிச் சடக்கென ஓடிவந்து உன்னை வேலால் உதைத்துத் தூரத்துவர்கள்; ஆண்பின்பு விபீதமாகத் தலைக்கட்டவல்ல வியாட்டு உனக்கு என்? என்று ஆய்ச்சிகள் அச்சமுறுத்த, அதுகேட்ட கண்ணபிரான், 'பெண்காள்! பிறகு வருவதுவருக; அதைப் பற்றி நான் இப்போது சிந்திப்பேனல்லேன்; இப்போது என் கையில் அகப்பட்டுக்கொண்ட இச் சேலைகளை உங்களுக்குக் கொடுப்பதென்கிற சங்கதி இல்லை' என்று—அரையிலே ஒன்றைச் சாத்துவது, தலையிலே ஒன்றைக் கட்டுவது, உத்தரீயமாக ஒன்றை அணிவதாக, இப்படித் தன் திருமேனிக்குப் பரபாகமம்படி. நானாவர்ணமான சேலைகளாலே அலங்கரித்து மிகுந்தவற்றைக் குருந்தமரத்தின் மேலேயிட்டு வைத்து, 'பெண்காள்! அணிந்த இவை நமக்குத் தகுதியாயிருந்தபடி கண்டிருக்காள்? என் அலங்காரத்தை அழித்தோ நீங்கள் இவற்றை வேண்டுவது?' என்றான்; 'பிரானே! உன் திருமேனியை அழகு பெறுத்துஞ் சேலைகளை நாங்கள் வேண்டுமென்றிலோம்; குருந்தில் கிடக்கிறவற்றைத் தாராய்' என்கிறார்கள். (5)

தடத்தவிழ்தாமரைப்பொய்கைத் தாள்களெங்காலைச்சுதுவ *

விடத்தேறெறிந்தாலேபோல வேதனையாற்றவம்பட்டோம் *

குடத்தையெடுத்தேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்லவெங்கோவே *

படிற்றையெல்லாந்தவிடுத்து எங்கள்பட்டைப்பணித்தருளாயே.

(6)

விடத்தேற	விசுலமும	குடத்தை	குடங்களை
பட்டைப்பை	மலர்ந்த தாமரைகள் போலவென	தூச்சுது	தூச்சு
தாள்கள்	தடாகத்திலே	எந்த விட	உயர்வெறித்து
எங்கோவே	தாமரைத் தாள் எங்கோவே		இப்படி
கதுவ	எங்கள் காக்கை	கூத்தா ஆட	குடச்சுட்டை ஆடுதற்கு
பட்டைப்பை	கடிக்க	நா	உமாதியுள்ள
எரிந்தால் போல	விடத்தையெடுத்தோர்	என்கோவே	எம்முடையவையே!
ஆடவம்	கொட்டினார் போல	படிற்றா எல்லாம்	(குடெய்கு) தீட்டகரெய்லாம்
குடத்தையெடுத்தோர்	மிகவும்	சுவித்து	விட
	வருத்தப்பட வந்தோம்;	எங்கள் பட்டைப்பணித்தருளாயே.	

* * *—திழிப்பாட்டில், கயல்களுக்கும் வாளைகளாகும் வருந்தி முறைபட்ட ஆய்ச்சிசனை நோக்கிக் கண்ணபிரான், ‘பெண்காள்! கயலும் வாளை’யும் உங்களை வருத்தா நின்றன வாகில் அவற்றை ஒட்டுதற்கு ஒருபாயஞ் சொல்லுகிறேன் கேண்மின்: “பெடையோடன்னம் பெய்வளையார்தம் பின்சென்று, ஸடையோடியல் நாணி ஒளிர்கும் நறையுபே” [திருமொழி, 6-5-5.] என்று திருநறையூரில் வாழும் மாதர்களின் நடையழகைக்கண்ட அன்னங்கள் வெளிக் ஓளிக்கொள்ளா நின்றனவென்று ப்ரஸித்தமாயிருக்கிறதிறே; அப்படியே இக் கயல் வாளைகளும் உங்கள் கண்ணழகைக்கண்டால் நானியொளிக்கத் தட்டில்லையே; ஆகையாலே அவ்வ மறைந்தோடும்படி உங்கள் கண்ணழகை அவற்றுக்குக் காட்டுங்கள்’ என்றற் போலே சில நர்மோத்தகளைச் சொல்ல, அவற்றைக் கேட்கலுற்ற ஆய்ச்சிகள், ‘பிரானே! மீன்களுக்கு மாதிரியேயோ நாங்கள் வருந்துவது; இத்தடாகத்திலுள்ள தாமரைத்தாள்களு மன்றோ எபது காலேக் கதுவி வேதனைப்படுத்தா நின்றன; இவற்றுக்குத் தப்பிப்பிழைக்கும் வழிசொல்லாய்’ என்ன; அதுகேட்ட கண்ணபிரான், ‘இப்பெண்கள் மீன்களுக்கும் தாமரைத்தாள்களுக்கும் வருந்தாநின்றார்களே யன்றி நம்முடைய திம்புகளை ஒரு பொருளாக மதிக்கின்றிலர், இன்னுஞ் சில பொறுக்கொணுத் திம்புகளைச் செய்வோம்’ என்றெண்ணி இன்னது செய்தானென்று பிறர்க்குப் பாகரமிட்டுச் சொல்ல வொண்ணாதபடி சிலவற்றைச் செய்யச் சொடங்கினான்; ‘பிரானே! இந்த விஷமங்களைத் தவிர்ந்து பட்டைப் பணித்தருளாய்’ என்கிறார்கள்.

[குடத்தையெடுத்து இதயத்தி] குடக்கூத்தென்பது - பிராமணர்க்குச் செல்வம் விஞ்சினால் யாகஞ் செய்வதுபோல, இடையர்க்குச் செல்வம் விஞ்சினால் அதனுண்டாகும் செருக்குக்குப் போக்குவிடாக அவர் ஆடுவதொரு கூத்து; இதனை ‘தலையிலே அடுக்குக் குடமிருக்க, இரு தோள்களிலும் இரு குடங்கலிருக்க, இருகையிலும் குடங்களை யேந்தி ஆகாசத்திலே யெறிந்து ஆடுவதொரு கூத்து’ என்பர்: இசனைப் பதினேராடலி லொன்று என்றும், அறுவகைக் கூத்தில் ஒன்று என்று எங்கூறி, “குடத்தாடல் குன்றெடுத்தோனாடல் அதனுக், கடைக்குபவைவந்துய்ப்பாயந்து” என்று மேற்கோளுந் காட்டினர் சிலப்பதிகார வுரையில் அடியார்க்கு நல்லார்.

(6)

நீரிலேநின்றயார்க்கின்றோம் நீதியல்லாதனசெய்தாய் *
 ஊரகஞ்சாலவஞ்சேய்த்தால் ஊழியெல்லாமுணர்வானே *
 ஆர்வமுனக்கேயுடையோம் அம்மனைமார் காணிலோட்டார் *
 போரவிடாயெங்கள்பட்டைப் பூங்குருந்தேறியிராதே.

(7)

ஊழி எல்லாம்	கற்பாந்தகாலத்திலெல்லாம்	ஆல்	ஐயோ!
உணர்வானே	{ (ஜகத்கூணெதிரையுடன்) உணர்ந் திருப்பவனே !	(இப்படி நீ எங்கே வருத்தச்செய்தேயும்)	உன் விஷயத்திலேயே
நீரிலே நின்று	ஜலத்தில்நின்றுகொண்டு	உனக்கே	நாங்கள் அன்புள்ளவர்களாயிரா
ஆய்க்கின்றோம்	வருத்தப்படா நின்றோம்;	ஆர்வம்	நின்றோம்;
நீதி அல்லாதன	அநீதியான செயல்களை	உடையோம்	எங்கள் தாய்மார்
செய்தாய்	செய்யாநின்றோம்;	அம்மனைமார்	{ (நீ பண்ணும் லீலைகளுக்கு நாங்கள் இணங்கி நிற்பதைக்) கண்டால்
(உன் விஷயங்களுக்குத் தப்பி ஒடிப்பிழைக்கப் பார்ப்போ மென்றால்)		காணில்	இசையமாட்டார்கள்;
ஊர்	எங்கள் ஊராகிய ஆய்ப்பாடியும்	ஒட்டார்	எங்களுடையசேலைகளை
அகம்	மாளிகைகளும்	எங்கள் பட்டை	தந்தருளாய்,
சாட்சம்	மிகவும்	போர விடாய்	பூத்திராநின்ற குருந்த மரத்தின்மேல்
சேய்த்து	தூரத்திலிராநின்றன;	குருந்து	ஏறிக்கொண்டு தீமைகளைச்
		எரி இராதே	செய்யாதே.

* * * —பிரானே! கோழி கூவுதற்கு முன்னே நீ உணர்ந்து வருவதற்கு முன்னே பிடித்து வந்து நாங்கள் நீரிலே தோய்ந்து அததாலே அறிவுகலங்கிப்படுகிற க்லேசங்களைப் பாராய் என்று ஆய்ச்சிகள் கூறியதைக் கேட்ட கண்ணபிரான் 'நீங்கள் நீரிலே நின்று வருந் துவதற்கு மேலாக நான் நெடும்போதாக மரத்திலே நின்று பூச்சிகளுக்கும் புழுக்களுக்கும் இரையாகிப் படுகிற க்லேசத்தைக் கண்டார்களில்லையோ? உங்களாலேயன்றோ எனக்கு இக் கஷ்டம் நேர்ந்தது' என்று சேலைகளைபுக் கொட்டாதே சில விலாஸ சேஷ்டிதங்களைப்பண்ண, 'அப்பா! இப்படியும் எம்மை நீ அநியாயஞ் செய்வாயோ?' என்று ஆய்ச்சியர் முறையிட 'நான் செய்வது அநியாயமாகில் நீங்கள் ஊரிலேபேய் முறையிட்டுக்கொள்ளுங்கள்' என்று கண்ணன் கூற, நாயனே! ஊரும் மாளிகைகளும் கிட்டவிரந்தனவாகில் அது செய்யலாமா யிருந்தது, நாங்கள் உன்னால் கண்டுபிடிக்க வொண்ணாதபடி வரவேணுமென்று, நெடுந்தூரம் வந்தோமே; என்செய்வோம் என்று ஆய்ச்சிகள் அலமர; அதுகண்ட கண்ணன் 'பெண்கான்! நானே மறுக்குப் பண்ணுகின்றேன், ஊரோ தூரமாயிராநின்றது; இனி நீங்கள் போக்கடியாக நினைத்திருப்பதென்?' என்று வினவி 'ஊழியெல்லா முணர்வானே!' என்கிறார்கள். ஜகத் துக்களை யடங்கப் பரளயம் வந்து விழுகியவன்று எல்லாப் பொருள்கட்கும் போக்கடியைச் சிந்தித்த ஜாக்ருதையிருந்த நினைபயன்றி வேறுபாடாரப் போக்கடியாக நினைக்கவல்லோ மென்கை. ("ஸதேவ - ஸதேவ") என்னும்படியான வன்று ("எவஹுஸதா ஓ-பஹுஸ யாம்") என்று போக்கடி பார்க்கவல்ல நீ பார்க்கு மித்சனையன்றோ" என்ற வியாக்கியாந ஸூக்தி அறிக.

இங்ஙனம் தன்னையே போக்கடியாக நினைத்துப் பேசின ஆய்ச்சிகளை நோக்கிக் சாண்பிரான் - 'நான் பரளயங்கதமான ஜகத்துக்குப் போக்கடி பார்ப்பது உண்மையே, அந்த ஜகத்துக்களுக்கு அபரதிஷேதம் - [விலக்காமை] என்கிற பெருந்த குணமொன்று இருந்தபடியாலே நான் அது செய்யலாய்த்து; உங்கள் திறத்து அஃது இல்லையே' என்ன, 'பிரானே! அபரதிஷேதத்துக்கும் மேற்பட ஆறுகூலயமு முடையவர்களாயிராநின்றோமே நாங்கள், எம்மை நீ இப்படி பேசலாமோ!' என்று பெண்கள் சொல்ல; அதுகேட்ட கண்ண

அஞ்சவரப்பாளசோதை ஆண்டவீட்டிடிருக்கும் *
வஞ்சகப்பேய்ச்சிபாலுண்ட மசுமையிலீகூறைதாராய்.

(9)

கஞ்சன்	கம்ஸனாசன்	அஞ்ச	நீ பயப்படுப்பம
உலகவாழ்	உன்னை அழிப்பதாக நினைச்சகாலத்	உரப்பான்	உன்னை அதட்டமாட்டா
அன்று	தில்	பொருட	தீம்பிலே கைவளருப்பம. உன்னை
கர் இருந்	மிக்க இருவேயுடையதா	படிப்பருக்கும்	விட்டிரா நீர்நான்;
எல்லி	இவின்	வஞ்சகம்	வஞ்சனையையுடைய
பிழைத்து	தப்பிப்பிழைத்து,	பேய்ச்சி	பூதனையினுடைய
நின்ற	(அம்மனமாக) நிற்கின்ற	பாள்	முலைப்பாலை
இக் கன்னி! ரோஸ	இளம் பெண்களான எங்கள்	உண்ட	(அவளுமிரோடேகூட)
செஞ்சு துக்கம்	மனத்துன்பத்தை உண்டாக்குவ	உண்ட	உதிர்ச்சியுண்ட
செய்ய	தற்காக	மசுமை இலீ	வஜ்ஜையிலலாதவனே!
போந்தாப்	வந்துபிழந்தாய்;	கூறை தாராய்	சேனைகளைத் தந்தருள்.
உசோதா	யசோதைப் பிராட்டிபோவென்றால்		

*** —வஸுதேவதேவியான தேவகியின் எட்டாவது கருவில் திருமால் கண்ணனாய் அவதரிக்க, அப்போதே வஸுதேவ தேவகிகளின் கால் விலங்கு இற்று முறிந்துவிழ, அக் குழந்தையைக் கம்ஸன் கொல்லக்கூடுமென்ற அச்சத்தினால், தாய்தந்தையர் அத்தெய்வக் குழுவின் அதுமதிபெற்று அந்தச் சிசுவை அது பிறந்த நொடத்திரியிலேயே திருவாய்ப் பாடியிலுள்ள இடையார்க்கெல்லாம் தலைவரான நந்தகோபரது திருமாளிகையிலே ரஹ்ஸ்யமாகக் கொண்டு சேர்த்துவிட்டு, அங்கு அப்பொழுது அவர் மனைவியான யசோதைக்கு மாயையின் அம்சமாகப் பிறந்திருந்ததொரு பெண் குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு வந்து விட, அது முதற் கம்ஸனைக் கொல்லுகிறவரையிற் கண்ணபிரான் அக் கோகுலத்திலேயே நந்தகோபன் குமரனாய் யசோதை வளர்க்க வளர்ந்தருளின னென்ற வரலாறு அறிக.

பிரானே! நீ கஞ்சனுக்குத் தப்பிப்பிழைத்தது எங்களை யெல்லாம் வாழ்விப்பதற்காக வென்று நினைத்திருந்தோம்; இன்று நீ செய்யும் படிகளைப் பார்த்தால் எங்களைத் துக்கப் படுத்துவதற்காகவே நீ தப்பிப் பிழைத்தாய் என்று நினைக்கலாய்த் தென்கிருள்கள்.

[அஞ்ச உரப்பான் இத்யாதி] கண்ணன் செய்யுந் தீம்புகளை யசோதையிடஞ் சென்று யாரேனும் முறையிட்டால், அவன் பரிவின் மிகுதியாலே அவனை அதட்டமாட்டாமல் “குழந்தாய்! இடைப்பெண்கள் திறத்தில் நீ இப்படி தீம்பு செய்யலாமா!” என்றார் போலச் சில வார்த்தைகள் சொல்லி மேன்மேலு மவனைத் தீம்பிலே கைவளரவிடுவன் என்க.

“ஆண்ட இட்டிடிருக்கும்” என்றும் பிரிக்கலாம்; இட்டிடுகை-உபேக்ஷித்திருக்கை. “[இருக்கும்.] தான் கண்டபடி இவனைத் தீம்பு செய்ய விட்டு ‘நம் மகன் இப்படி பருவம் நிரம்பாமே தீமை செய்யப் பெற்றோம்’ என்னுமத்தாலே ‘தொல்லையின்பத்திடுகிகண்டான்’ என்கிறபடியே ஆந்த நிரப்பரையாய் க்ருதக்ருதைய யாரிருக்கும்” என்பது விபாக்கியாநம்.

[மசுமையிலீ] பிறர் நோவுபடுவதைக் கண்டால்* ஹீரோஷாஹிஜாதா*“ஹீரேஷா ஹி மமாதலா” என்று வஜ்ஜைப்படும் சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப் போலன்றியே வெட்கங்கெட்டுப் பிழைக்கிற பிழைப்பிறே உன்னது என்கை. (9)

*** கன்னியரோடெங்கள்நம்பி கரியிரான்வீனாயட்டை *

பொன்னியல்மாடங்குழந்த புதுவையர்கோன்பட்டன்கோதை *

மன்னியமாதவனே வைகுந்தம்பச்சிருப்பாரே.

(10)

எங்கள் பட்டி	எங்கள் பட்டி	சொன்ன	கூறுப்பெய்த
கரிய	கங்குலம்	மலி	செய்துவிடைய
யின்	யின்	யின்	இப்பத்துப்பந்தக்கி
கண்டி	கண்டி	கண்டி	கண்டி
பட்டி	பட்டி	பட்டி	பட்டி
பெட்டி	பெட்டி	பெட்டி	பெட்டி
மாடங்கர்	மாடங்கர்	மாடங்கர்	மாடங்கர்
புதுமைய்கோ	புதுமைய்கோ	புதுமைய்கோ	புதுமைய்கோ
பட்டி	பட்டி	பட்டி	பட்டி
இந்திய	இந்திய	இந்திய	இந்திய

* * *—கண்ணபிரானுக்கும் இளவாயர்மகளிர்க்கும் பொய்கைக் கரையிலே நடந்த லீலாநாச்சைக்குறித்து ஆண்டாள் பாம்போக்யமாக ஆளுளிச்செய்த இத்திருமொழியை ஓத வல்லவர்கள் பாம்பதம் சென்று புக்குப் பாவாஸுதேவனுடைய பாதாவித்தங்களின்கீழ் வாழப்பெறுவர் என்று - இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டியவாறு. சுற்றடியில் “மன்னிய” என்பதை வைகுத்தத்துக்கு அடைமொழியாக்குதலும் ஒன்று. (10) அடிவரவ—கோழி இது எல்லே பரக்க காலே தடுத்து நீர் மாமி கஞ்சன் கன்னி தெள்ளியார்.

ஆண்டாள் திருவழிகளைச் சுணம்.

நான்காத்திருமொழி — தெள்ளியார்.
அவதாரிகை.

கீழ்த்திருமொழியிலே, தங்களுடைய பரிவட்டங்களையெல்லாம் வாரிக்கொண்டுபோய்க் குந்தமரத்தின்மேலேறிக் குறம்புசெய்யாநின்ற கண்ணபிரானை நோக்கி ஆயர்மாதர் பல வகையான வார்த்தைகளைச் சொல்லி, “கூறை தாராய், துகிலைப்பணித்தருளாய்” என்று ஒரு காலுக்கு ஒன்பதின்காலாகப் பிரார்த்தித்துக் கடைசியாக “நெஞ்சுதுக்கஞ் செய்யப்போந் தாய் சிற்றவிக்கன்னியரோமை” என்று சாலவும் நெஞ்சுநொந்து சொன்னவாறே “சூவ னாதி-3 பூபாஉனியன ஸபிஷ்சுவா, விஷ்ணு:—ஆபநார்த்தி ப்ரமநநிதென பத்ததிசுஷ்ய விஷ்ணு:” என்றபடி அடியவர் துயரை அடியறுக்குமவனான கண்ணபிரான் திருவுள்ள மிரங்கித் திருப்பரிவட்டங்களைத் தந்தருள, இவர்களும் அவற்றைப் பெற்றார்களாய் ஸம் ச்லேஷ்டும். நடந்தேறியதாகக் கொள்க.

ஸம்ச்லேஷம் நடைபெற்றாலும் “வாயோ மாயா: விபுயோ மானா: - ஸம்யோகா விப்ர யோகாந்தா:” [அதாவது கலவியுண்டானால் அது மீண்டும் பிரிவோடே தலைக்கட்டியவ்வது லில்லாது] என்பது மூலநமையாகையாலே உடனே விச்லேஷமுண்டாக, மீண்டும் கூடுவதற் காகக் கூடல்முடிந்தல் என்ற ஒரு சுகுருநிர்ஷண ப்வ்ருத்தியை அவ்வாயர் மாதர் செய்த படியை அநுசிச்செய்வது.—இக்கீருமொழி.

கூடலிழைத்தலாவது—வட்டமாகக் கோடுகீழ் அதற்குள்ளே சுழி சுழியாகச் சுற்றும் சுழித்து இரண்டாண்டு சுழியாகக் கூட்டிப்பார்க்குமபோது இரட்டைக்கணக்காக முடிவுபெற்றால் கூடுகை, ஒற்றைக்கணக்காக முடிவுபெற்றால் கூடாமை என்று ஒரு ஸங்கேதம் ஏற்படுத்திக்கொண்டு குறிபார்க்கையாம். இந்த சஞ்ஞாவலோகம் கூடல், கூடலிழைத்தல், கூடல் வளைத்தல், கூடற்குறி இத்யாதி நாமங்களால் வழங்கப்பெறு மென்ப.

திருமழிசைப்பிரான் நான்முகன் திருவந்தாநியில் “அழைப்பன் திருவேங்கடத்தானைக் காண இழைப்பன் திருக்கூடல் கூட” என்றருளிச்செய்துள்ள துங்காண்க. பகவதஸ்மத்ச்வேஷத்திலே ஆவலுள்ளபடியைக் கூறும் முறைகளிலே இதுவொருமுறை என்னுமிய்வளவே இங்கு உணரத்தக்கது. (*)

* * தெள்ளியார்பலர் கைதொழந்தேவனார் * வள்ளல் மாலிருஞ்சோலைமணாளார் *

பள்ளிகொள்ளுமிடத்து அடிக்கூட்டிட * கொள்ளுமாகில் கீகடிக்கூடலே. (1)

கூடலே	கூடல் தெய்வமே!	பள்ளிகொள்ளும்	} பள்ளி கொள்ளுநரும்புத்திலே
தெள்ளியார்பலர்	தெளிவுடைய பத்தர்கள் பலர்	இடத்து	
கை தொழும்	கைகளா வணங்கப்பெற்ற	அமக்கூட்டிட	} (அவனுடைய) திருவடிக்கே நான் பிடிக்குப்படியாக
தேவனார்	ஸ்வாமியாய்		
பார்ப்பார்	பாமோதாரனாய்	கொள்ளும் ஆகில்	} (அவன்) திருவள்ளம் பழுவலகுகில்
மாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ் சோலையிலே எழுந்த	கீகடி	
மணாளார்	தருளியிருக்கிற மனா வரம்பிள்ளையாகிய	கீகடவேணும்.	
	பரம புருஷன்		

* * * சுண்ணகாலமும் பிரியமாட்டாமல் நித்யாநுபவம் பண்ணிக்கொண்டு மங்களா சாஸனப்பாடுந்ருக்கும் பலபல நித்யஸூனிகள் கைதொழப்பெற்றவனாய், அந்த நித்யஸூனிகள் அநுபவிக்கும் அந்த அநுபவத்தை ஸம்ஸாரிகட்கும் அருள்புரியத் திருமாலிருஞ்சோலையிலே வந்து ஸந்திவிதனாய் எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமான் குடதிசை முடியை வைத்துக் குணதிசை பாதந்தீட்டி வடதிசை பின்புகாட்டித் தென்திசை இலங்கை நோக்கித் துயிலுமிடமாகிய திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலே சென்று புக்கு அப்பெருமானுக்குத் திருவடிவருடும்படி பரண பாக்கியம் இன்று நமக்கு வாய்க்குமாகில் கூடல்தெய்வமே! நீ கூடக்கடவை என் கிழை. எம்பெருமானுடைய ஸந்தியிலேபோய் அத்தாணிச்சேவகம் பண்ணும்படியாக விதிவாய்க்கவேணுமென்கிற பார்த்தினையைக் கூடிக்கூடலே! என்னும் வாய்பாட்டினால் அருளிச்செய்வதாகக் கொள்க. “கூடிக்கூடலே! என்றவிடத்துக்குச் சொல்லவேண்டுமாவற்றை அவதாரிகையிலே சொன்னோம்.

[தெள்ளியார்பலர்] தெள்ளியாரென்றது - தெளிவுள்ளவர்களென்றபடி; தெளிவாவது ‘உபாயோபேயங்க ரிரண்டும் அப்பெருமானே’ என்ற அத்யவஸாயம், அஃது உடையவர்கள் “கலக்கமிலா நல்தவமுனிவர் கணிகண்டோர்; துளக்கமில்லா வானவர்” என்றபடி ஆத்ம ஸ்வரூபம் கைவந்திருக்கும் ஸகாதி மஹரிஷிகளும், முத்தரும், நித்யஸூனிகளும். [தேவனார்] தேவாதேவ: என்கிற வடசொல் ஷிவா [திவு] என்னும் தாதுவினடியாகப் பிறந்ததாதலால் அந்தத் தாதுவுக்குள்ள பத்துப்பொருள்களும் தேவபத்திற்கு உண்டு- இங்கு ‘உஜ்வலன்’ என்ற பொருள் கொள்ளத்தகும். நித்ய முக்தர்கள் தாங்கள் எம்பெருமானைத் தொழுது தங்கள் ஸ்வரூபத்தை நிறம்பெறுவித்துக்கொள்ள, எம்பெருமான் அவர்களைத் தொழுவதற்குக் கொண்டு உஜ்வலனாகிறார் என்க.

வள்ளல்—மிகக் கூலகார்புணர்வுள்ளவர். “வள்ளல்” என்றவுடனே ‘மாணமுற் சொல்லுமணையார்’ என்கையாலே, தீயியளித்தியிலே தீயியானுபவ பண்ணுவார் அந்தக் கொடித்தியானார் உண்டாயிருக்கச் செய்தோர் அங்குமுடன் கூடிவாழ்ந்துருக்குமிருப்ப உண்டது முக்காட்டாதே இங்குள்ள அம்மாரிகளின் தீயவை அழித்தித்து உடம்புவெறுத்து. அங்குள்ள தீயவையவர்களை இங்குள்ளார்க்கும் தீயதனவேனுமென்றும் கையாலே தீய மாணமுற்சொல் மனையவும் வந்த நன்னை கூட்டாப்பிச்சைக்கு ஸபையம் எதிர்பார்த்துக் கொண்டு இருப்பபடியைச் சொல்லிற்றுத்த. “வள்ளல்” என்ற மனையுணர்ச்சைத் தீயமா னுந் சொல்லையிலே விளங்கக் காட்டுகிறபடி.

மணவாளார்—மணவாளார் என்றது மணம், மருளன்—மணக்கொலத்தோடு வந்ததிற்பவன். ஆசிரித்கனை அடிமைகொள்வதற்குக் குதுஹலமாக இருக்கும்நிலையைச் சொல்லுகிறது. அப்படிப்பட்ட உட்பெருமான் பள்ளிகொள்ளுமிடத்திலே பென்றது— திறுவங்கம் பெரியகோயிலிலே பென்றபடி. “பள்ளிகொள்ளுமிடமாகிறது—கோயில்” என்று பட்டாநுளிச் செய்ய நான் கேட்டின் என்று சின்பழகிய மணவாளவரையர் பணிப் ப” என்ற உபாயமாக ஸ்ரீஸூக்தியை அருள்கிறது.

அடிகோட்டிடக் கொள்ளுமாகில்—“அவ்வெவ்வசுவரந்த வசுவேகோல்” என்றும், “நடந்தகால்கள் நொத்தவோ” என்றும், “அடியா வல்ல தளிர்த்த அசுவோ அன்றேலிப்படி நான் கண்டு தானியவசுவோ” என்றுமித்தாநி பாசாங்களைப்பெசுட் பார்த்துக்கொண்டு திரு வடிபிடிக்குப்படியாக அவ்வெவ்வெருமான் என்னத் திருவுள்ளம் பற்றுவானாகல் என்னை. ஆண்டான், பெண்பிள்ளையான் வாசிக்கு “முனைபாலைக்கப்பெறுவேனாகல்” என்று இங்ஙனே சொல்லவேண்டுமிடத்தும் “அடிகோட்டிடக்கொள்ளுமாகில்” என்கையாலே அவ்வுபாய நுபமான் உருத்தியிலே அந்நவியக் கூசைப்பட்டமைதொற்றும். கைக்காயமேரிநே பார்ப்தி பலம். கொள்ளுமாகில் என்று அவ்வெவ்வெருமானுடைய திருவருளை எதிர்பார்க்கின்றமை தோற்ற அருளிச்செய்யையாலே “பாப்திக்கு உபாயம் அவன் நீனை” என்ற ஸ்தம்பப் தாயாத்தம் விளங்கும். நாம் எதனை பார்த்துக்கள் செய்தபோதிலும் அவை சைத்ய கார்யமாத்மமேயாய் “உன்மனத்தால் என்னிவந்தி ர்தாய” என்றபடி அவனுடைய நீனிலே உபாயமென்று திண்ணிதாகக் கொள்க.

கடிகூடலே—“அவனுலே பெறு” எவ்ந்ருக்கச் செய்தேயும் அசெதமரான கூடலின் காலிலே விழும்படியிருக்கிறதே பாரப்பய்வை” என்ற வ்யாக்யாக ஸ்ரீஸூக்தி காண்க. ஸ்ரீவசுந்நியைமருதல் பாகுணத்திலே—“அப்பாப்தி விஷயங்காலிலே ஸக்தனுவன் அது வசிக்கவேனுமென்றா நின்றல் பார்ப்திவிஷயப்பவனனுக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே. அநுஷ்டானமும் அநுஷ்டானமும் உபாயகோடியில் அந்நவியாது. அந்யோபாயத்தவழும் அந்யோபேயத்தவழும், அந்யதைவத்தவழும் குழையுப்படியான பாவ்ருத்தகாணின்ருமிநே; ஆந்நாநிபாககார்யமான அந்நாநத்தாலே வருமவையெல்லாம் அடிக்கழஞ்சுபெறும். உபாயபலமாய் உபேயாந்நாப்பிழாமாயிருக்குவது உபாயப்பதிபந்தகமாகாது” என்றருளிச் செய்த ஸ்ரீஸூக்திகளுள் அவற்றின் மிகக்கயான ஸ்ரீஸூக்திகளும் இங்கே கொக்கிக்கும்.

*காட்டில்வேங்கடம், கண்ணபுரநகர் * வாட்டமின்றி மகிழ்ந்துறைவாமனன் *

ஓட்டராவந்து என்கைபற்றி * தன்னோடும்கூட்டுமாகில், கூடிகூடலே.

வரமதாவதாரம் செய்துருளிய
 இம்பெருமான்

என்னுடைய கைஸ்ப்பியிடித்து
 தன்னோடு
 அணைத்துக்கொள்வானாகில்
 நீ கூடவேணும்

ஒட்டராவந்து:—ஒடிவந்து என்றபடி. 'ஒட்டம் தரா' என்ற விரண்டு பதங்கள் ஒட்ட...ரா' எனச் சிதைந்து புணர்ந்தன.

“வாமனன் தட்டாவந்து” என்று வாக்யஸ்தர்ப்ப ஸ்வாஸ்யத்தால் பெரிய வாச்சான் பிள்ளை ஆருளிச் செய்துந் தான்மீன்—“நாடி மண்ணுக்குப் பதமவன் இவனைப் பெறும்தோதைக்கு ஆறியானிறே; ஆஸாபித்ருதியான பறாபளி முன்னே கழுஞ்சமண்ணுக்குப் பதநீங்கட்குமவன், இவனொரு சன்யாஸில் ஆறியானிறே; * காற்றில் முன்னங்கடுகி நடவாங்கடவனிறே.”

“பட்டாவந்து என்னை பற்றுவானுகல்” என்றவர, “பட்டாவந்து என்னைத் தன்னொடுங் கூட்டுமாகில்” என்றவது ஆருளிச்செய்யாதே “என்னை பற்றித் தன்னொடுங் கூட்டுமாகில்” என்றதற்குக்கருத்து—“ஆச்சல்னனுண்ட வென்னுயிர்க் கொதித்” என்னுமாபோலே பிழத்தபிடியிலே [ஆர்ப்பாணையாம்படி, பிழக்கவேணும்; அந்த லாஸ்த ஸ்பர்சத்தாலே] நான் தவண்டுபோய் ஸ்தப்பதையாய் திறகையில் என்னை இழுத்தனைத்தத் தந்திருமார்பிலே ஏறிட்டுக்கொள்ளவேணும் என்னக. “கூட்டுமாகில் நீகூடிந் கூடலே” என்றது—“அவன் எழுந்தருள் என்னைக் கூட்டிக்கொள்ளும்படியாக நீ ஆங்கு லேக்கவேணும்” என்பது. (2)

பூமகன்புகழ்வானவர் போற்றுகற்காமசன் * அணிவானுதல் தேவகி
மாமகன் * மீதுசீர் வகதேவர்தம் * சோமசன்வரில் கூடிக்கூடலே.

3

பூமகன்	பூமித்தேவர்தம்	மாமகன்	சோமசன்வரில்
பொருள்	தீயனாசிரசுளம்	மீதுசீர்	தேவர்தம்
புகழ் போற்றுகற்காமசன்	நீச்செய்யும்படியானதெய்வம்	நீடு	தேவர்தம்
கூடி	தேவர்தம்	கூடி	தேவர்தம்
மாமகன்	மாமகன்	கூடி	தேவர்தம்
கூடி	தேவர்தம்	கூடி	தேவர்தம்

* * *—ரான்முகனும் தீயனாசிரசுளம் போற்றும்படியாக ஆங்கே எழுந்தருள் நிறுந், பின்பு செவர்களின் வெண்டுசொலுக்கிங்க * மண்ணின் பாய் நீக்குதற்கே வடபாதையிலே வந்து தேவகிக்கும் வணுகேவர்க்கும் புதல்வனுய்த் திருவவசரித்தருளின எப்பெருமான் இன்று எந்தயார்கீர இங்கே எழுந்தருளக் கூடுமா என்று மரோதிக்கிளும்.

“பூமகன் வானவர் (இவர்களைல்லாந்) புகழ்போற்றுகற்கு ஆம் மகன்” என இயைத்த உரைக்கப்பட்டது. ஆன்றியே, புகழ் என்பதை வானவர்க்கு விசேஷணமாக்கி, “தஜ்ஜியாவொ விவநூவொ ஜாஹ்வாஹ்வொஜிநுகெ” [தத் விப்ரானோ விபந்யவோ ஜாக்ருவாமிஸன் ஸமித்தகெ] என்றும், ‘யதுஷ்யஃ பூலஜா யெ வுராணா:’ [யுத்ராஷ்ய: பந்தமனா யெ புராணா:] என்று மீத்யாதிச் சூத்ரிவாக்யங்களாலே புகழப்பட்ட வானவர்கள்—என்று பொருள் கொள்ளலுமாய்: பூமகன் என்றது உபலக்ஷணமாகி இந்தவிபூதியைச் சொல்லிந், வானவர் என்றது அந்த விபூதியைச் சொல்லிந்ருய்க் கொண்டு, தூர் ஆற்றின் நடுவே போகிற வோடத்தை இருகையிலுள்ளாரும் அழைக்குமாபோலே இரண்டு விபூதியி லுள்ளாராலும் போற்றப்பட்டவன் என்க. “நாவெவ யாணா-ஹயெஹவகெ” [நாவெவ யார்தமுபயே ஹவர்கெ] என்ற வேதவாக்கியம் இங்கே ஸ்மிரிக்கத்தகும். “போற்றுகற்காமவன்” என்று ப்ராசீர்பாடமென்பர். ஆமவன்—தகுதியானவன் என்னை. இவ்விடத்தில் வியாக்கியானத்தால் பாடவிர்த்தாரணம் அசக்யம்; அரும்பதவுகைகாரர் மாத்மிரம் “ஆம்

மகன்” என்று கொண்டு விவரிக்கிறார் ஆயினும் “ஆமவன்” என்ற பாடமே சிறக்குமென்று அஷ்மதாசாரியர் அருளிச்செய்யும்படி.

அணிவாள் நுதல் தேவகி—ஸாக்ஷாத் பரம்பருஷன் வந்து பிள்ளையாகப் பிறந்தமையாலுண்டான ஸந்தோஷமிகுதியால் தேவகியின் முகம் மிக்கவொளிபெற்று விளங்கியவாறு. “தேவகிமகன்” என்னுதே “தேவகி மா மகன்” என்கையாலே—கண்ணபிரானுடைய திருவளர்த்தியைக் கண்டவர்கள் ‘இவன் தேவகியின் புத்திரனல்லன், உடன்பிறந்தவனாக இருக்கக்கூடும்’ என்று சங்கிக்கும்படி பிறந்தமையால் அப்படிப்பட்ட திருவளர்த்தியுண்டாகும்படி அவ்வால் வளர்க்கப்பெற்றவன் என்ற கருத்துத்தோற்றுமென்ப.

மிகுசீர் வசுதேவர்தம் கோமகன்—இங்கே வ்யாக்யாந ஸ்ரீஸ-உத்தி:—[“கோமகன்] கோவான மகன் ; சக்ரவர்த்திக்குப்போலே நியாமயனல்லன் ; இவர் தப்மையுப நியமிக்கும மகன். அவரை நியமிக்கையாவது—கம்ஸபயத்தாலே ‘இவனுக்கு என்வருகிறதோ’ என்று அவர் வயிறுபிடித்தால் ‘அப்பரே! நீர் என் பயப்படுகிறீர்? அஞ்சாதே நான் சொல்வதைக் கேட்டு ஸுகமேயிரும்’ என்றாப்போலே நியமிக்கை.” கோ—ஸ்வாமி; நியாமகன்.

கோமகன் வரில் கூடிடு கூடலே!—அப்படிப்பட்ட கண்ணபிரான் என்னிடம் வரும் படியான பாக்கியம் வாய்க்கவேனுமென்ற மனோதம் உன்னுறை. வரில் என்கையாலே வரம்போதை நடையழகு காண்கையிலே அபிவிவேச முற்றதென்ப. [“கூடிடு கூடலே! நீ கூடி என்னையுமவனையுங்கூட்டு” என்பது வ்யாக்யாந ஸ்ரீஸ-உத்தி. (4)

ஆய்ச்சிமார்களு மாயருமஞ்சிட * பூத்தநீள் கடம்பேறிப் புகப்பாய்ந்து *
வாய்த்தகாளியின்மேல் நடமாடிய * கூத்தனார்வரில் கூடிக்கூடலே. (4)

ஆய்ச்சிமார்களு	இடைச்சிகளும்	வாய்த்த காளியன்	பாக்கியசாலியான காளியநாகத்தின்
சுபரூம்	இடையரும்	மேல் நடம்ப ஆமய	
அஞ்சிட	அஞ்சும்படியாக	கூத்தனார் வரில்	மேல் வந்தனஞ்செய்த
புரட்சி எட்டி	பயப்பித்தாய் உயர்நிறுத்த கடம்ப மரத்தின் மேல் ஏறி	கூத்தனார் வரில்	நாட்ப சான்ற நியுணரூ கண்ணபிரான் வரக்கூடமாகி
ஏறி			
பக உய்த்த	(ஆங்கு உய்த்து) எழுப்பிக்கொள்		கூடலே! கூடலே—

***—காளியநாகத்தின் கொழுப்பையடக்கின அபதாநத்திலே இருபட்டுப் பேசுகிறார். ஒருநாள் க்ருஷ்ணன் கன்றுகளை யோட்டிக்குண்டு ஒருவரும் ஸஞ்சரியாத வழியே போகத்தொடங்க, மற்ற இடைப்பிள்ளைகள் அழைத்து ‘க்ருஷ்ண! அவ்வழி நோக்க வேண்டா; அவ்வழியிற் சென்றால் யமுநாநதியில் ஓர்மடுவில் இருந்துகொண்டு அம்மடு முழுவதையும் தன்விஷாக்கியினால் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாய்ப் பானத்துக்கு அநர்ஹ மாம்படி செய்த காளிய நென்னும் கொடிய ஐந்தலைநாகம் குடும்பத்தோடு வாஸஞ்செய்து கொண்டு அனுகினவர்களானவரையும் பிணமாக்கிவிடுதலால் நாங்கள் அஞ்சுகின்றோம்’ என்ன; அதைக்கேட்ட கண்ணபிரான் உடனே அக்காளியநாகத்தைத் தண்டிக்கவேண்டுமென்ற திருவுள்ளங்கொண்டு அம்மடுவிற்குச் சமீபத்திலுள்ளதொரு கடம்ப மரத்தின் மேலே அம்மடுவிற் குதித்து, அந்நாகத்தின் படங்களின்மேல் ஏறித்துவைத்து நர்த்தனஞ் செய்து ரசுக்கி வலியடக்குகையில், மாங்கலியபிசைக் கூட்டினவேண்டுமென்று தன்னை வணங்கிப் பிரார்த்தித்த நாககன்னிகைகளின் விண்ணப்பத்தின்படி அந்தக் காளியனை உயிரோடு கடலிற்பென்று வாழும்படி விட்டருளினன் என்ற வரலாறு இங்கு அறியத்தக்கது.

“ஆய்ச்சிமார்களுமாயருமஞ்சிட நடமாடிய” என இயையும். “அஞ்சிடக் கடம்பேற்புப் புகப்பாய்த்” என்று இயைக்கவுமாம். வாய்த்தாளின் = கண்ணிரான் தன்முனையிலே நடமாட வேனுமென்று இவள்விருப்பமுதை அக்காளியன் தலையிலே பெற்றமைக்கு உகந்து, வாய்த்த என்கிறான்; பெண்ணாய்ப் பிறவாதே காவியனுய்ப் பிறத்தேனாகில் இந்த பாக்கியம் பெறலாமே; அம்ருதம் பொதிந்த முலைகள் பெறாத பாக்கியத்தை விஷம் பொதிந்தவன் தலை பெற்றதே! இதென்ன பாக்கியம்! என்று உள்குழைக்கின்றமை “வாய்த்த” என்ற சொல் நயத்திலே தெரியும். ‘காவியஸ்ய பணதாம் சிரஸ்து மே ஸத்தகம்ப சுகர்தவ மேவவா-வஷ்டி ஜுஷ்ட வநசைல ஸுந்தா! த்வத் பதாபஜயக மார்ப்பிதம் யயோ:’ என்று ஸுந்தரபாஹு ஸ்தவத்திலே ஆழ்வா னருளிச்செய்த ச்லோகம் இங்கே ஸ்மரிக்கத்தக்கது. (கண்ணிரானுடைய) திருவடியின் ஸ்பர்சம் பெறும்படியான பாக்கியம் பெற்ற காவியன் தலையாகவாவது, கடம்பமரத்தின் உச்சியாகவாவது எந்தலை ஜம்மெடுக்க விடும்புகின்ற தென்பது இந்த ச்லோகத்தின் தாத்பர்ய ஸங்க்ரஹம்.) நடம்—நடநம் என்ற வடசொல்லின் கடைக்குறை.

கூத்தனார் வரில் = அக்காளியன் தலையிலே நடமாடின ச்ரமத்தோடு தன் பக்கல் வந்தனையவேனுமென்று விருப்பம்போலும் (4)

மாடமாளிகைகூழ் மதுரைப்பதிநாடி * நந்தெருவின் நடுவேவந்திட்டு*

ஒடைமாமதயானை யுதைத்தவன் * கூடுமாகில் கூடிடுகூடலே. (5)

ஒடை	நெற்றிப்பட்டத்தை யுடைத்தாய்	சாடி	(சுடீட்டைத்) தேடிக்கொண்டு
மாமதம்	மிக்க மதத்தையுடைத்தான	நம் தெருவின்	} நம்முடைய வீதியின் நடுவே வந்திட்டு
யானை	[குலையா பிடமென்னும்] யானையை	நடுவே வந்திட்டு	
உதைத்தவன்	உதைத்து முடித்த கண்ணிரான்	சூடும் ஆகில்	(சுடமோடு) கூடுவானாகில்
மாடம் மாளிகை	} மாடங்களை யுடைய மாளிகைகளாலே சூழப்பட்ட மதுரைமா நகரிலே		சூடலே! சீ கூடிடு—
சூழ் மதுரை பதி			

***—குலையாபிடமென்னும், மதயானையை முடித்தருளின அபதானத்திலே ஈடு பட்டுப் பேசுகிறான்.—வில்லிழாவென்ற வ்யாஜம். வைத்துக் கம்ளால் வரவழைக்கப்பட்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ண பலராமர்கள் கம்ஸனுடைய அரண்மனையை நோக்கிச் செல்லுகையில், அவ்வரண் மனைவாசல்வழியில் தம்மைக் கொல்லும்படி அவனால் ஏவியிருத்தப்பட்ட குலையாபிடமென் னும் மதயானை கோபித்துவர, அவ்யாதவவிரர் அதனை எதிர்த்து அதன் தந்தங்களின்மீடும் சேற்றிளிருந்து கொடியை யெடுப்பதுபோல எளிதில் பறந்து அவற்றையே ஆயுதமாகக் கொண்டு அடித்து அவ்யானையை உயிர்தொலைத்துவிட்டு உள்ளே போயினர் என்ற வரலாறு இங்குணரத்தக்கது.

இரண்டாமடியின் இறுதியிலுள்ள வந்திட்டு என்ற வினையெச்சம்—உதைத்தவன் என் பதிலே அந்வயிப்பதல்ல; கூடுமாகில் என்பதிலே அந்வயிக்கக்கடவது. இப்போது கண்ணிரான் திருவாய்ப்பாடியில் இருப்பதாகவும், இவ்வாண்டாள் தான் வடமதுரையிலே யிருப்பதாகவும் பாவனாபரகர்ஷம் செல்லுகிறபடி. மதுரைப்பதிக்கு “மாடமாளிகைகூழ்” என்று விசேஷணமிட்ட ஸ்வாஸ்யத்தைக் கண்டறிந்த பெரியவாச்சான்பிள்ளை ரஸோக்தியாக அரு

ளிச்செய்கிற ஸ்ரீஸூக்திகளைக் காணீர்—“அவன் விஸ்வியுக்கென்று கோடித்தான்; இவன் இவன் வரவுக்கென்றி”

“மதுரைப்பதியிலே நந்தெருவிநடுவே வந்திட்டு” என்னுமளவே போதுமாயிருக்க, நாடி என்று விசேஷித்து அருளிச்செய்கையாலே, கண்ணபிரான் நேரேவந்து என் விட்டில் புகுரலாகாது; நாச்சியார் திருமாளிகை எது? நாச்சியார் திருமாளிகை எது? என்று ஊரெங்கும் விசாரித்துக்கொண்டு தேடிவரவேணுமென்னும் ஆவல் தோற்றும்.

“நம் தெருவின் நடுவே” என்ற விடத்திற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்கிறார்—“திருவாய்ப்பாடியடையத் தன்னதானப்போலே இங்கும் ஒரு திருமாளிகையுண்டு; உகந்தருளின் விடமெங்கும் ‘தேவதேவே தேவதேவேயம் மதுஷ்யத்வேச மாநுஷீ’ என்கிற யடியே ஸ்ரீரோ திருமாளிகையுண்டு” என்று.—மதுரைப்பதியிலே ஆண்டாளுக்கென்று ஒரு தெருவும் திருமாளிகையுமுண்டோ? என்று பிறக்கும் சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக இஃது அருளிச்செய்தபடி. ஆனால் பலசுருதி சொல்லும் சுற்றுப்பாட்டில் “ஆய்ச்சியர் கூடலைக் குழற் கோதைமுன்கூறிய” என்றருளிச்செய்திருத்தலால் இத்திருமொழி முழுதும் ஆய்ச்சியர் பாசுமேயொழிய ஆண்டாள்பாசுரமன்றென்றும், அநுகாரமாத்ரமே என்றும், ஆகவே நந்தெரு என்றவிடத்து நம் என்றது ஆய்ச்சியரையே யன்றி ஆண்டாளை யன்று என்றும் கொள்ளவேண்டுகையாலே பெரியவாச்சான்பிள்ளை அங்கனே அருளிச்செய்தகேட்டுப் ப்ரஸக்தி என்? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்; வஸ்துத: ஆய்ச்சியர் கூடலைக் குழற்கோதை அநுகரித்துக் கூற்றனாயினும்; கோதையாயிருக்குந்தன்மையும் கூடவே அநுஸந்தேயம். அப்படியல்லா விடில் ஆண்டாளுக்குக் கவனசாதாரியம் மாத்திரம் ஏற்பட்டதாகுமே யொழிய (வாவஸுத்தி) பாவவருத்தியில் பரிபாகமென்பது சிறிதும் ஏற்படாமற்போகும். பாவனாபகர்ஷத்தாலே அநுகாரம் முற்றிற்றென்ன தானான தன்மைவோடுக்க மாட்டாதென்க. இனி நம் என்பதற்கு ஆய்ச்சியரையே பொருளாகக் கொண்டாலும் அவர்கட்குத்தான் மதுரைப்பதியில் விதிமுண்டோவென்று ஆராய்க.

ஓடை என்று யானையின் நெற்றிப்பட்டத்திற்குப் பெயர்.

....

(5)

அற்றவன் மருதமுறியநடை சுற்றவன் * கஞ்சனை வஞ்சனையிற்

சேற்றவன் * திகழும் மதுரைப்பதி * கோற்றவன்வரில் கூடிக்கூடலே.

(6)

அற்றவன்	(எற்கெனவே எங்கு) அற்றுத் தீர்த்தவனும்	கஞ்சனை வஞ்சனையில்	கம்ளர் வஞ்சனையினுடே
சேற்றவன்	{ (யமளர்ஜ்ஞ மென்னும்) மருத மரங்களானவை முறிந்து விழும்படியாக	திகழும் மதுரை பதி கொற்றவன்	கொன்று முடித்தவனும் வினங்குகின்ற மதுரைமா நகர்க்கு அரசனான கண்ணபிரான்
சுற்றவன்	தவழ்நடை நடக்கக் சுற்றவனும்	வரில் வந்திடுவானுடில்	கூடலே! கூடிடு—

கண்ணபிரான் இரட்டை மருதமரங்களிடையே தவழ்ந்து சென்றதோர் அபதாநத் தையும் கஞ்சனைக் கொன்றவாற்றையும் நினைத்து அவற்றிலே ஈடுபட்டுப் பேசுகிறான்.

மருத முறிய நடைசுற்ற வரலாறு—கண்ணன் குழந்தையாயிருக்குங்காலத்தில் துன்பப் படுக்துகின்ற பல விளையாடல்களைச் செய்யக்கண்டு கோபித்த யசோதை க்ருஷ்ணனைத் திரு

வயிற்றிற் கயிற்றினற்கட்டி நூருளிலே இட்டை மருத மாதின் நடுவே எழுந்தருளிய
பொழுது அவ்வார் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அம்மங்களுக்கும்
முறித்துவிழுந்தவளில் முன் நாதர் சாபத்தால் அம்மங்களுக்கிடத்த நளசூபன் மணிக்
கிவன் என்னும் குப்பையுத்தர் இருவரும் சாபத்தின்று சென்றனர். இந்த குப்பை புத்திரர்கள்
முன்பு நூருகாலத்தில் பல அபஸரன் ஸ்திரீகளுடனே ஆடையிலாமல் ஜலக்கிடை செய்து
கொண்டிருக்கையில் நாதமாமுனிவர் அவர்கு எழுந்தருள மங்கையர் அனைவரும் காணங்
கொண்டு ஆடையெடுத்து உடுத்தநீங்க, இந்த மைத்தி மாதத்திம் மதுபான மயக்கத்தினால்
வஸ்தாமில்லாமலேயிருக்க நாதர்களுக்கோபங்கொண்டு 'மரங்கள்போலிருக்கிற நீங்கள் மரங்
களாயிர்' என்று சபிக்க, உடனே அவர்கள் வேண்டிக்கொண்டதற்கு இங்கி, நெடுங்காலஞ்
சென்றபின்பு திருமால் உங்களுருகே நெருங்குஞ் சமயத்தில் இவ்வடிவமொழிந்த முன்னைய
வடிவம்பெற்று மீளவீர்' என்று சாபவிடை கூறிப்போயினர். இப்படி சாபத்தினால் மரங்
களான இவற்றில், கம்ஸனால் எவப்பட்ட இரண்டு அசுரர்களும் ஆவேசித்துக்கொள்கின்றனர்
என்று கொள்ளல்வேண்டும்; "நூருக்கொத்த வினை மருதமன்னியவந்தவரை" என்றும்
"பொய்ம்மாயமருதான வசுரரை" என்றும் பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்திருத்தலால்.

அற்றவன்—ஏற்கெனவே "ஆண்டாளுக்கானவன் இவன்" என்னும்படி அற்றுத்தீர்
தவன். "பரிதராணய ஸாதாராம்—ஸம்பவாமி டிசேயுகே" என்றிறே திருமுசப்பாகாம்.

"அற்ற வல் மருதம் முறிய"—தன்னைக் கொல்லுவதாக நிச்சயித்துவந்த வலிய மருத
மரங்கள் முறியும்படியாக என்று பொருள் கொள்ளக்கூடுமாயினும் ஸ்வாஸமன்று; வியாக்
யானத்திலுமில்லை.

கஞ்சனை வஞ்சனையிற் செற்ற வரலாறு—தன்னைக் கொல்லப்பிறந்த தேவகி புத்திரன்
யசோதையினிடம் ஒளித்துவளர்த்தல் முதலிய வரலாறுகளை நாதர் சொல்லக் கேட்டுக் கம்ஸன்
அதிககோபங்கொண்டு க்ருஷ்ணனைக் கொல்ல நிச்சயித்து விவ்விழாவென்கிற வியாஜம்வைத்
துக் கண்ணனை மதுரைக்கு வரவழைத்துப் பலவகையில் வதைக்க வழிதேடுகளில் கம்ஸ
ஸபையிலே கண்ணபிரான் வேகமாக எழும்பிக் கஞ்சனது மஞ்சத்தின்மீதேர் அவனது
கரீடம் கழன்று கீழே விழும்படி அவனைத் தலைமயிர் பிடித்துத் தரையில் தள்ளி அவன்மேல்
தான் விழுந்து அவனைக் கொன்றிட்டனன் என்பதாம்.

வஞ்சனையில் என்ற விடத்துக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்கிறார்—
"தர்மயுக்தமே வேணுமென்று பெருமானைப் போலே இருந்தாருகில் அவன் வஞ்சனமே தலைக்
கட்டுமே; அவன் தீனத்த வஞ்சனத்தை அவன்றன்றோடே போக்கிவடி."

கண்ணபிரான் கம்ஸனைக் கொன்றபின்பு, மகனிழந்தவனும் தன் மாதாமஹனுமாகிய
உக்ரஸேன மஹாராஜனைத் தனையினின்றும் விடுவித்து வடமதுரையிற் பட்டாபிஷேகம் செய்து
வைத்தாருகையாலே * திகழும்மதுரைப்பதிக்கொற்றவன் உக்ரஸேனையாகிலும் கண்ண
பிரானே ராஜா என்பது ஆண்டாளுடைய பக்ஷமாம். "நவமி வாருந வாக்யஹி ஜதெ
வவெஹுரஃ ஹரி" [நவ பாலக ஸாமர்த்த்யம் ருதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம்] என்றிறே ப்ரமா
ணப்பலித்தியும். "வாசுதேவன் மதுரைமன்னன்" என்றார் பெரியாழ்வாரும். (6)

அன்றிந்நொதனசெய்சிசுபாலனும் * நின்றநீள்மருதும் எருதும்புள்ளும் *
வேன்றிவேல்விறற் கஞ்சனும்வீழ் * முன்கொன்றவன்வரில் கூடிக்கூடலே. (7)

அன்று	முற்காலத்தில்	வென்றி வேல்	வெற்றியை வினைக்கவல்ல வேலாயுத
இன்னொரு செய்	வெறுக்கக்கூடிய கெட்ட காரியம்	விறல் கஞ்சனம்	மென்ன (அதைப் பிடிக்கத்தக்க)
சிசபாலனும்	கனையே செய்துவந்த சிசபாலனும்		பிடுக்கென்ன இவற்றையுடைய
			குண கம்மனும்
நின்ற நீள் மருதும்	வழியிடையே நின்ற பெரிய இரட்டை மருதமரங்களும்	வீழ முன்	முடிந்து விழும்படியாக
எருதும்	எழு ரிஷபங்களும்	கொன்றவன்	எல்லார் கண்ணெதிரிலும்
புள்ளும்	பகாஸூரனும்	வாரில்	கொன்றெழுதித் கண்ணபிரான்
			வரக்கூடுமாதில்
			சுடலே! சுட்டி—

சிசபாலவதம் முதலிய ஐந்தாறு சரித்திரங்களிலே ஈடுபட்டுப் பேசுகிறான். சிசபாலன் வரலாறு:—விதர்ப்பதேசத்தில் குண்டினமென்கிற பட்டணத்தில் பீஷ்மகனென்கிற அரசனுக்கு ருக்மி என்கிற பிள்ளையும் ருக்மிணி என்கிற பெண்ணுமிருந்தனர். அந்த ருக்மிணியானவள் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியின் அவதாரம். அவளுக்கு யுத்தவயது வந்தவுடன் க்ருஷ்ணன் சென்று இப்பெண்ணை எனக்கு விவாஹம் செய்து கொடுக்கவேனுமென்று கேட்க, ருக்மி என்பவன் அவளைச் சேதிதேசத்தரசனான சிசபாலனுக்குக் கொடுக்க விரும்பிய வனாதலால் க்ருஷ்ணனுடைய விருப்பத்திற்கு உடன்படாதொழிந்தான். சிலநாள் கழித்த பின் அந்த ருக்மிணியின் கல்யாணத்துக்காக ஸ்வயம்வரம் கோடித்து ஸகல தேசத்து அரசர்களையும் ருக்மி வரவழைத்தான். அவர்கள் வந்து சேர்ந்தவுடனே க்ருஷ்ணனும் பலராமாதி களைக் கூட்டிக்கொண்டு அப்பட்டணத்துக்குப் போய்க் கல்யாணத்துக்கு முதல்நாள் அந்த ருக்மிணியை மாயமாய் அபஹரித்துக்கொண்டு வந்துவிட்டான். பின்பு அங்குள்ள தந்த வக்தரன் முதலிய பல அரசர்கள் போர் செய்ய எதிர்த்துவர, அவர்களை பலராமனும் கண்ண பிரானும் முதலாகாட்டி ஒடும்படி செய்துவிட்டனர். பிறகு ருக்மிணிப்பிராட்டியின் தமைய னான ருக்மியானவன் 'இப்படி செய்கையாவது என்?' என்று எதிர்பொருது மீட்பதாக ினைத்துவந்து கண்ணனைத் தகைய, அப்போது ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் 'இவனைக்கொன்றால் ருக்மிணி மனம் வருந்துவாள்' என்று அவனைப்பிடித்துத் தனது தோக்காலிலே கட்டி அப்பாலே அவ னதுதலையைச்சிறைத்திட்டு மாநபங்கஞ் செய்துவிட்டுப் பின்பு ருக்மிணியை விதிபூர்வமாகக் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டான். இஃது இப்படி நிற்க:—சிசபாலன் பிறந்தபொழுது, நான்கு கைகளையும் மூன்று கண்களையுமுடையவனுயிருந்தான். அப்பொழுது அனைவரும் இது என்னவென்று வியக்கும்போது ஆகாயவாணி யார் இவனைத் தொடுகையில் இவனது கைகளிரண்டும் மூன்றும் விழியும் மறையுமோ' அவனால் இவனுக்கு மரணம் என்று கூறிற்று: அவ்வாறே பலரும் தொடுகையில் மறைபடாத கைகளும் கண்ணும் கண்ணபிரான் தொட்ட வளவிலே மறைபட்டன, அதனால் 'இவனைக் கொல்பவன் கண்ணனே' என்றறிந்த சிசபாலன் தாய் யாது செய்யினும் என்மகனைக் கொல்லலாகாது' என்று கண்ணனை வேண்ட, அந்த அத்தையின் நன்மொழிக்கு ஒருசார் இளைங்கிய கண்ணன் 'இவன் எனக்கு நூறுபிழை செய் யுமளவும் இவன் பிழையை நான் பொறுப்பேன் என்று கூறியருளினன். பின்பு சிசபாலன், தனக்குக் கண்ணன் சத்ருவென்பதை இளமையிலேயே அறிந்து அதனாலும் பூர்வஜன்ம வாஸனையாலும் வளர்த்த மிக்க பகைமையைப் பாராட்டி, எப்பொழுதும் அப்பெருமானுடைய குணங்களையும் திவ்யசேஷ்டதங்களையும் நிந்திப்பதே தொழிலாக இருந்தான். இவனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுப்பதென்று நிச்சயித்துவைத்திருந்த ருக்மிணியைக் கண்ணன் வலியக் கவர்ந்து மணஞ்செய்துகொண்டது முதல் இவன் கண்ணனிடத்து மிக்க வைரம் கொண்டான். பின்பு இந்தப்ரபந்த நகரத்தில் நடந்த ராஜஸூய யாகத்தில் தர்மபுத்திரனாற் கண்ணபிரானுக்கு அக்ரபூஜை செய்யப்பட்டதைக் கண்டு அளவிற்ற வசைச்சொற்களைப்

பிறந் அதுபற்றிக் கண்ணபிரானுடைய திருவாழியினால் தலைதுணிக்கப்பட்டு இறந்து தேஜோமயமான திவ்யசரீரம் பெற்று எம்பெருமானது திருவடிபை அடைந்தான்.

இன்னுதன்—இனியவையல்லாதவை; அனைவராலும் இகழ்த்தக்கவை என்றபடி. “பலபலநாழஞ் சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலன்” என்றும், “கேட்பார் செவிகுந் கீழ்மைவசவுகளே வையும், சேட்பால் பழம்பகைவன் சிசுபாலன்” என்றும் அருளிச்செய்துள்ளனவாகாண்க.

எருதும்=சும்பன்னென்னும் இடையர்தலைவனது மகளாரும் நீளாதேவியின் அம்சமாகப் பிறத்ததனால் நீளா என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டு வருபவளுமான நப்பின்னைப் பிரட்டியை மணஞ்செய்துகொள்ளுதற்காக அவளது தந்தை கர்யாகுலகமாகக் குறித்தபடியாவார்க்கும் அடங்காத அஸுராவேசம் பெற்ற எழு எருதுகளையும் கண்ணபிரான் எழுதிட வருகக் கொண்டு சென்று வலியடக்கி அப்பிராட்டியை மணஞ்செய்துகொண்ட வரலாறு அறிக. அன்றியே இங்கு, எருதும் என்றது அரிஷ்டாஸுரனைச் சொல்லிற்றாகுமாம். கம்ஸனுலேவப்பட்ட அசுரர்களில் அரிஷ்டனென்பவன் எருதுவடிவங்கொண்டு பசுக்களையெல்லாம் முட்டி யிடைச்சேரியைப் பயப்படுத்திக்கொண்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனது திருவயிற்றின் மேல் கணவைத்துக் கொம்புகளை நீட்டிப்பாய்ந்துவர, கண்ணபிரான் அவனைக்கொம்புகளிற் பிடித்து அசைய வொட்டாமற்செய்து தன்காலினால் அவன் வயிற்றில் ஸ்ரிடி இடித்து அவன் கழுத்தைப் பிடித்துக் கசக்கி அவனுடைய கொம்புகளில் ஒன்றைப்பறித்து அதனுலேயே அவனையடித்துக் கொன்றான் என்ற கதை அறியத்தக்கது.

புள்ளும்=பகன் என்னும் ஸுரனுடன் கொக்கு வடிவங்கொண்டு கண்ணபிரானைக் கொல்வதாக நெருங்கிவர, அப்பொழுது கண்ணன் அப்பறவையின் வாயலகுகளை இருகையாலும் பிடித்துக்கிழித்து அதனை அழித்தான் என்றுணர்க. (7)

ஆவலன்புடையார்தம் மனத்தன்றி மேவலன் * வீரைகுழ் துவராபதிக்

காவலன் * கன்றுமேய்த்து விளையாடும் * கோவலன்வரில் கூடுகூடலே.

(8)

ஆவல் அன்பு	} ஆவலையர் அன்பையும் உடைய வர்களுடைய நெஞ்சுதலை மறவேறாது ஆனும் பொருத்தாசுவனம் நல்லவர்களை குழித்த தோகைய ரிக்கு நிர்வாணசுனம்	கன்று மேய்த்து விளையாடும்	} அத்துக்கள் மேய்த்து விளையாடும் கோவலனுமாகிய கண்ணபிரான்
உடையார் தம்		காவலன்	
மனத்து அன்றி		வரில்	
மேவலன்		வாசுதேவியின்	
பொருழ் துவரா			
பதி காவலன்			

***—ஆவல் அன்புடையார்தம்=ஆவல் அன்பு என்பன பொறுப்படையாகப் பேரேமத் தைச்சொல்லுமாகிலும், கோபம் ரோஷம் இத்தயாதி பதங்களின் அர்த்தத்திலே நுட்பமான பேதம் இருக்கிறுப்போலே இங்கும் சிறிது பேதம் உண்டு; ‘எம்பெருமானே உபாயோபேயங்கள்’ என்கிற அத்தயவஸாயம் கிடக்கச்செய்தேயும் நோன்புநோற்பது, காமன்காலிலே விருவது, சிற்றிலிழைப்பது பனிரீராடுவது, கூடலிழைப்பது இவைபோல்வன அதிப்பாருத்திகளில் துணிவைப் பிறப்பிக்கும் பேரேமம் ஆவலெனப்படும். மல்லாண்டதிண்டோள் மணிவண்ணு!” என்று எம்பெருமானுடைய மிடுக்கின் மிகுதியை அறிந்திருக்கச்செய்தேயும் அவனை ரக்ஷய னாகவும் தன்னை ரக்ஷகனாகவும் நினைத்துப் பல்லாண்டு பாடுகையிலே ஒருப்படுத்தும்பேரேமம்.

அன்பு எனப்படும் என்று கொள்க. ஆவல்—ஆண்டாளுடையபடி.; அன்பு—இவளுடைய திருத்தகப்பனாரான பெரியாழ்வாருடையபடி. ஆக இவ்விருண்டையும் சொன்னவித்தால் தங்கள் குடியிலுள்ளார் மனத்தோடல்லது வேறொருவர்மனத்தோடு பொருந்தமாட்டான் எம்பெருமான் என்றனாய்த்து. மேவலன்=விரும்பாதவன் என்றபடி; “நம்பும் மேவும் நசையாகும்மே.” என்பது அறிக.

துவராபதிக்காவலன்=‘காலயவநன்’ என்பானொருவன் செருக்கித் திரிந்து கொண்டிருக்கையில் ஒருநாள் நாரதரைப் பார்த்து ‘இவ்வுலகினில் சூரரானவர் யாராவது உண்டா? என்று கேட்க; மதுரையில் யாதவர்கள் இருக்கிறார்கள், அவர்கள் மிக்க பராக்ரமசாலீன்’ என்று நாரதர் சொல்ல, அதைக்கேட்டவுடனே அவன் அங்கிருந்து புறப்பட்டு மதுரைக்கு வந்து யாதவர்களுடன் போர்செய்யத்தொடங்க, அப்பொழுது கண்ணபிரான் இதையறிந்து மேற்கடலுக்குச் சென்று அங்கு ஸமுத்ராஜனை யாசித்துப் பன்னிரண்டு யோஜனை விஸ்தீர்ண முள்ள இடத்தையாங்கி அங்கு த்வாரகை என்றொரு பட்டணம் அமைத்து மதுரையிலுள்ள யாதவர்களை அங்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் வைத்துக் காலயவநனுடைய பயத்தில் நின்று விடுவித்த வரலாறு அறிக.

துவராவதி=[த்வாவதி] என்ற வடசொல் திரிபு. லீராகுழி என்று த்வாரகைக்கு விசேஷணமிட்டது—“மட்டேறுகற்பகத்தை மாதர்க்காய் வண்துவரை நட்டானை” என்ற அருளிச்செயலில் அமைந்த கதையைத் திருவுள்ளம்பற்றி என்னலாம். கண்ணபிரான் ஸத்ய பாமையினுடைய வேண்டுகோளுக் கிணங்கி இந்திரன் காவினிலிருந்த பாரிஜாத தருவைத் த்வாரகையிலே கொண்டந்து நாட்டினனாதலால் விரைசூழப் பெற்றதென்க.

[காவலன் கோவலன்] பரத்வம் ஒரு பக்கத்திலே, ஸௌஸப்யம் ஒரு பக்கத்திலே, வலவநுஜமத: வானொள வசவானொள வலவநுஜமத: [ஸர்வஸ்ய ஜகத: பாலொள வத்ஸ பாலொள பபூவது:’ என்ற ரிஷியைப்போலே அதிசயப்படுகிறனாய்த்து. (8)

கோண்டகோலக் குறளுருவாய்ச்சேன்று * பண்டுமாவல்தன் பெருவேள்வியில் *

அண்டமும்நிலனும் அடியொன்றினால் * கோண்டவன்வரில் கூடிக்கூடலே. (9)

பண்டு	முற்காலத்திலே	அண்டமும்	மேலுலகங்களையும்
கோலம் கொண்ட	{ முப்புரி தூணும் க்ருஷ்ணஜி றமும்	நிலனும்	கீழுலகங்களையும்
குறள் உரு ஆய்	{ முஞ்ஜியம் பவித்ரமும் தண்டு	அடி ஒன்றினால்	ஒவ்வோரடியாலே
	{ மான்) கோலம்பூண்ட வாமந	கோண்டலன்	அளந்துகொண்ட த்ரிவித்ரமன்
	{ ரூபியாய்	வரில்	வருவானாகில்
ம-வலிதன் பெரு	{ மஹாபலிவினுடைய சிறந்த யாக		
பேர்வியில் செந்து	{ பூமியிலே எழுந்தருளி		கூடலே! கூடிரு—.

***—வாமநாவதாரத்திலும் த்ரிவித்ரமாவதாரத்திலும் நடுபட்டுப் பேசுகிறான். இவ்வவ தா சரித்திரம் ப்ரஸித்தம். இயற்சையான அழகுக்குமேலே யஜ்ஞோபவீதம், க்ருஷ்ணஜிநம், பவித்ரம், தண்டம், மௌஞ்ஜீ முதலியவற்றை யணிந்துகொண்டதனாலேயுண்டான செயற்கை யழகு விறு பெற்றிருந்தமையினால் கோண்டகோலம் எனப்பட்டது. [பெரு வேள்வியில்.] எம்பெருமானைக் காண்பதற்கு நான் இப்பாடுபடுகிறேன்; பகவத்விபூதிதஸ்கரர்களில் தலைவ னான மஹாபலி ஒரு ச்ரமமுயில்லாமல் அப்பெருமானை யஜ்ஞவாடத்திலே கையிலங்கு நெல்லிக்

கனியாகக் காணப்பெற்றானே!, அவ்வேள்வியின் பெருமை என்னோ! என்று கொண்டாடு கின்றமை தோன்ற “வேள்வியில்” என்றதே “பெரு வேள்வியில்” என்கிறார்.

“அடி யொன்றினால்” என்றது “அடி னுவ் வொன்றினால்” என்றபடி. (9)

பழகுநான்மறையின்பொருளாய் * மதமொழுகுவாரண மூய்வளத்த * எம்
அழகனார் அணியாய்ச்சியர் சிந்தையுள் * குழகனார்வரில் கூடிக்கூடலே. (10)

பழகுநான்மறையின் } அனுகூலம் சதுர்வேதங்களின் உட } அன. ஆய்ச்சியர் } அனுகூல கோபியர்கள் சொல்லி
பொருள் ஆய் } பொருளாயிருக்கும்வனாய் } சிந்தையுள் குழகனார் } தூர்நே குழைத்திருக்கு
மதம் ஒழுகுவாரணம் } மத ஜலம் பெருகா நின்ற கஜேந்த } மதமொழுகுவாரணம் } மதமொழுகுவாரணம்
உய்ய அளித்த } ராஜவான் (தாயர் சீக்க) வாயும் } மதமொழுகுவாரணம் } மதமொழுகுவாரணம்
படி கருமை செய்தருளினவனாய் வரி: } மதமொழுகுவாரணம் } மதமொழுகுவாரணம்
எம் அழகனார் } எம்மை எடுபடுத்தவில் அழகை } மதமொழுகுவாரணம் } மதமொழுகுவாரணம்
புனையனாய் } மதமொழுகுவாரணம் } மதமொழுகுவாரணம்
கூடலே ! கூடிக்கூடலே.

முதலை கொள்விருத்து கஜேந்தராழ்வானைக் காத்தருளிய அபதாந்திலே; நடுபட்டப் பேசுகிறார், “வெவ்வேறு வவெவ்வா ஹலேவ வெவ்வேறு” [வேதைச்ச வர்வை வஹமேவ வேத்ய:] இத்யாதி ப்ரமாணங்களை யுட்கொண்டு “பழகு நான்மறையின் பொருளாய்” என்றது. அக்கி, இந்திரன், வாயு முதலிய தேவதைகளைப் பற்றியும் வேதங்களில் கர்மகாண்டங்களிலே பரக்கப் புகழ்ந்து பேசப்பட்டிருப்பினும் ‘[அங்கார்யர்யா தேவதா:]’ என்று அந்த வேதத் தானே அந்த தேவதைகளை எம்பெருமானுக்கு அவயவபூதங்களாகச் சொல்லிக் கிடக்கையாலே அவயவங்களைப் புகழ்ந்து சொல்வதும் அவயவிக் கே அதிசயமாக முடிகையாலே தேவ தாந்தர ப்ரசம்ஸாப்ரமான கர்மகாண்டமும் பகவத் ப்ரமேயாகத்தட்டில்லை யென்க. ‘வேத தாத்தர்ய ஸர்வஸ்வம்’ என்னும் தூலிலே இவ்விஷயத்தைப் பரக்கப்பேசியுள்ளோம்; அங்கே விரியக் கண்டு கொள்க.

வாரணம்—தற்சமவடசொல். “வாரணமூய்ய வளத்த வெம்மழகனார்” என்ற சேர்க் கையின்பம் நோக்கி ஒருகருத்துக் கூறலாம்; அதாவது—கஜேந்தராழ்வானுடைய கூக்குரலைக் கேட்டவுடனே எம்பெருமான் அரைகுலையத் தலைகுலைய விரைந்தோடுங்கால்* ஸ்ரீஹ்ருஷம் ஸ்ரீஹ்ருஷம் ஹ்ருஷம்* [ஸ்ரீஹ்ருஷம் ப்ரமேயதாயதம் ததாத:—ஸ்ரீஹ்ருஷம் ஜஸ்தவம் உத்தர சதகம்] என்றபடி ஆடையாபரணம் அலங்கல் முதலியவற்றை ஜல்லாரிபில்லாரியாக அணிந்து கொண்டு புறப்பட்ட அழகு ஆண்டாள் நெஞ்சிலே ஊற்றிருந்து நடுபடுத்துகிறபடி.

அணியாய்ச்சியர் சிந்தையுள் குழகனார்—“கொங்கைமேற் குக்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந்து ஒருநாள் தங்குமேல் என்னிதங்கும்” என்னும்படியான காதல் கிளர்ந்துள்ளவர் களுக்கு இவன் அப்போதே சென்று முகங்காட்டாவிடில் அவர்கள் மிகவும் மனம் நொந்து ப்ரணயரோஷம் தலையெடுக்கப் பெற்று ‘அந்த ச்ருஷணன் இனி என்றைக்கும் நம்மருகே வாரமலேயா போகப் போகிறான்! என்றைக்காவது ஒருநாள் அந்நயகதியாய்வந்து நிற்ப னன்றோ; அப்போது நாம் அவனுக்கு முகங்கொடுக்கக் கடவோமல்லோம்” என்று திண்ணி தாக ஸங்கல்பம் செய்து கொண்டவர்களுக்கூட மறம்தீர்த்து மேல்நிழர்த்ணையும்படி அவர் களைப் பிச்சேற்றவல்ல நல்விருகுகள் அறியுமவன் கண்ணிரான் என்க.

வரில் கூடிடு கூடலே;—‘அடியேன் நுனியேன்’ என்றற்போலே தாழ்வுகளுஞ் சொல்லி அவர்களை ஊடல் தீர்த்து அவர்களோடே ஒருநீராகக் கலந்து அவர்களுடைய மன

நோயைத் தீர்ப்பதுபோல எனது மனநோயையும் தீர்க்க என்னோடும் ஒருநாள் வந்து கூட வேண்டாவா? (10)

ஊடல்கூட லுணர்தல் புணர்தலை * நீடுநின்ற நிறைபுகழாய்ச்சியர் *
கூடலைக் குழற்கோதைமுன்கூறிய * பாடல்பத்தும்வல்லார்க்கு இல்லபாவமே. (11)

டல் கூடல்	{ டலோடே கூடியிருக்கையென்ன (அதாவது-ப்ரணயரோஷ ஸஹிதைகளா யிருக்கை யென்ன)	புகழ் ஆய்ச் சியர் கூடலை	{ நன்றைத் புகழையுடைய ஆயப் பெண்கள் (இழைத்த)
உணர்தல்	குறைகளை உணர்த்துகை யென்ன	குழல் கோதை	அழகிய மயிர்முடியையுடையளான ஆண்டான்
புணர்தல்	{ (பிறகு) ஸம்சுலேஷிக்கை யென்ன (இப்படிப்பட்ட காரியங்களிலே)	கூறிய பாடல் பத்தும் வல்லார்க்கு	அருளிச்செய்த பத்து பாட்டுக்களையும் ஒதவல்லவர்களுக்கு
முன்	அநாதியாக		{ எம்பெருமானைப் பிரிந்து துக்கிக்கும்படியான) பாவம்
நீடு நின்ற	நீடித்துப் பொருந்திச் நின்ற	பாவம் இல்லை	ம.

இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன் சொல்லி முடிக்கிறது இப்பாட்டு. “ஊடல்கூடல்” என்றது—ஊடலென்ன கூடலென்ன என்று இரண்டாகச் சொல்வதல்ல; ஊடலோடு கூடுகை யென்றும் ஊடுகையை மாத்திரம் சொல்லிற்றாகக் கொள்க. ஊடலாவது ப்ரணய கலஹம்; ஊடல்கூடலாவது அதை உடைத்தாயிருக்கை; ப்ரணயரோஷவிசிஷ்டத்வம், “போதுமறித்துப் புறமே வந்து நின்றீர், ஏதுக்கிதுவென் இதுவென் இதுவென்னே?” என்னும் “என்னுக்கு அவனை விட்டிங்குவந்தாய் இன்னமங்கே நட நம்பி! நீயே” என்றும், “உன்னுடைய சுண்டாயம் நான்றிவன் இனியது கொண்டு செய்வதென், என்னுடைய பந்துங் கழலும் தந்து போகு நம்பி!” என்றும் இப்புடைகளிலே சொல்லி எம்பெருமானைக் கிட்ட வர வொட்டாமல் கதவடைத்துத் தள்ளுகை ஊடல் எனப்படும்.

உணர்தல் = “உணர்த்தல்” என்று பிறவினையாயிருக்க வேண்டுவது ஓசையின்பம் நோக்கி ‘உணர்தல்’ என்று பிரயோகிக்கப் பட்டிருக்கிறதென்று ஒருபெருங்கல்வியாளர் சொல்லுவர். ஸம்சுலேஷம் பெருமல் தாங்கள் துடிக்கிறபடியை எம்பெருமானுக்கு நேரினும் துதுமூலமாகவும் தெரிவித்தல். உணர்தல் என்றதற்கு இங்கு இதுவே பொருள் என்பர். இனி, புணர்தலாவது இவர்களுடைய துடிப்பை எம்பெருமான் நன்கு அறிந்து “உங்களை விட்டால் எனக்கு வேறு புகலுண்டா?” என்றாப்போலே ஆற்றுமை மீதுர்ந்தமை தோற்றப் பலபாசாங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு*சுவரார் கதவின் புறமே வந்து நிற்பது*முற்றம் புகுந்து முறுவல் செய்து நிற்பதாய் நெருங்கினவாறே இவர்களும் பரவசைகளாய் அவனோடு கலந்து பரிமாறுகை. ஆக ப்ரணய ரோஷந்தோற்றப் பேசுகையென்ன, தங்கள் வருத்தம் அவன் நிருவள்ளத்திலே படும்படி உணர்த்துவதென்ன, பின்பு இஷ்டப்படி ஸம்சுலேஷிக்கை பெண்ண ஆகிய இப்படிப்பட்ட காரியங்களே யாத்திரையாயிருப்பவர்கள் ஆய்ச்சிகள் என்றவாறு:

இப்பாட்டின் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் “உணர்தல் புணர்தலை” என்றவிடத்திற்கு “இவன்றன் குறைகளை அவர்கள் உணர்த்தும்படியும் அவன் பின்பு ஸூாமணம் பண்ணிப் புணரும்” என்ற வாக்கியம் அச்சப்பிரதிகள் எல்லாவற்றிலுங் காணப்

படுகிறது. இது அந்நித வாக்கியம்; (அச்சப்பிழை) தானகோசங்களில் சுத்தபாடம் காணத்
 சக்தம். திருவாய்மொழியில் [6-1-5.] “உணர்த்தலாட னுணர்ந்து” என்ற பாட்டில் சுட்
 டிலே; போக(ஹை)ப்ரகாரத்தான் மூன்றுவகைப்பட்டாய்நிற்ப்பது; உணவாவது:-
 ‘ஊட னுணர்தல் புணர்தலினை மூன்றும்-காமத்தாற் பெற்றபயன்’ (திருவள்ளுவர் குறள்.
 என்று மூன்றையும் ப்ரயோஜனமாகச் சொன்னார்கள் சமீபுர்; இதிலே ஊடலாவது-அதிர்
 தலையோடே கூடினால் அஹேதுகமாக விளைவதொன்று: அநாதான்-‘என்னமொழியக்
 குறித்தாய், என்னையொழியப் பூவைப்பார்த்தாய், உன் உடம்பு பூராற்றி’ என்றபொலே
 உபமவை. உணர்த்தலாவது- ‘உனக்கென்று குறித்தேன்’ என்னவாய் ‘உனக்கு ஆம்’
 என்று பார்த்தே நென்கையும், ‘உன்வாவுக்கு ஒப்பித்தேன்’ என்றற்போலே சொல்லி
 ிவை; இவையிரண்டின் அந்நாதத்தே வருவது கலன்” என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பது
 நோக்கத்தக்கது. மேல் உதாஹரிக்கப்பட்ட குறளின் உபமாம் காணத்தக்கது. “ஊட
 னுணர்தல் புணர்தலினை காமங்கூடியார் பெற்ற பயன்” என்று குறளின் பாடங் காண்
 கிறது. [புணர்ச்சிமகிழ்தல் என்ற அதிகாரத்தில் ஒப்பாவுத குறள் இதே உணர்த்தல்
 என்பதற்கு-‘தலைமகள் தன்னுடைய தவறில்லாமைபயன்பொலி’ நாமகரினுடைய ஊடல்
 கீக்குதல்’ என்று பொருளுரைக்கப் பட்டிருக்கிறது.

“புணர்தலை” என்றவிடத்துள்ள ஐகாயம் சாரியை. நீடுன்ற-கண்ணியோடு உ
 சிலகாலம் ப்ரணாமகலறமாய்ப் போதுபோக்குவதும், சிலகாலம் ஸப்சிலேஷ்ஸமாய்ப்
 போதுபோக்குவதமாகிய இக்காரியங்களையே அநாதிகாலமாய்த் தொழுவதாகச் சொன்
 வர்கள் ஆய்ச்சிகள் என்க.

நிறை புகழ் ஆய்ச்சியர் - நம்பைப்போலே * உண்டியே உடைபே நகர்சொடித்
 திரிந்து பாழுதேபலபகலும் போக்காமல் முச்சந்திபும் பசுவதிவப சித்தியேடாய்ப் போது
 போக்குகிறார்கள் ஆய்ச்சிகள் என்ற காரணத்தினால் அவர்சட்டுப் புகழ்நிறைந்திருக்கும் என்று
 ஸாமான்யமாகச் சிலர் அர்த்தம் கொள்ளக்கூடும். இவ்விடத்திற்கு எம்பார் ஒரு விசே
 ஷார்த்தம் அருளிச் செய்வாம்; (அதாவது) “ஆய்ச்சியர்க்கு நிறைபுகழாவது, க்ருஷ்ணன்
 தின்னான் நாலுபட்டினி கொண்டான் தின்னான் பத்துப்பட்டினி கொண்டான் என்றும்
 புகழ்சாணார்” என்பாராம். இதன் வருத்தென்னென்னில்; “கூர்மழைபோல் பனிக்கூத
 லெய்க்குக் கூசு நடுங்கி யழுநீயாற்றில், வார்பனற்குன்றில் புலா கின்றேன் வாசுதேவா!
 உன்வாவுபார்த்தே” இப்பாதிப்படியே கண்ணியானுடைய வாவை எதிர்பார்த்திருப்ப
 வர்கள் பல மாதர்; இவன் இப்படி பலபேர்சனை எதிர்பார்த்திருக்கும்படி செய்தவிடிக்
 தன்மனத்துக்கினியாளான ஒருத்தியோடே கலந்திருந்து போதுபோக்கும்; அப்போது;
 எதிர்பார்த்திருந்த மாதர்கள் “இன்னபென் கையசத்து சுக்கொருநாள் வருதியேல் என்
 சினம் தீர்வன் நானே” என்றபடி “இனிஅந்தக் கண்ணியான் இங்கேற வருவனாகில் முகங்
 கொடுத்து ஒரு வார்த்தையும் சொல்லக்கடவோமல்லோம்.” என்று ஸங்கல்பம் செய்து
 சொண்டு அளவற்ற ரோஷத்துடனிருப்பார்கள். பிறகு தனக்கு அழிந்தபோது ஒருநாள்
 கண்ணியான் அளவிறந்த அன்பு பூண்டவன்போல ஆடிப்பாடிக்கொண்டு அவர்கள்
 முன்னே வந்துநிற்பன்; அப்போது அவர்கள் தாங்கள் முன்பு செய்துகொண்ட ஸங்கல்
 பத்தின்படியே முசுல்கொடாமலே யிருப்பார்கள். அப்போது இவன் கண்ணி விட்டிருவதும்

சாலில் கும்பிடுவதுமாய் ஊனுமுறக்கமுயில்லாமல் பல நாட்களளவும் அவர்கள் வீட்டை விட்டுப் பேராதே இடைகழித் திண்ணையிலே கிடந்துபடுவன். இப்படி நாலுநாள் பட்டினி கிடந்தபிறகு ஒருத்தி மனமிரங்கி முகங்கொடுப்பன் ; மற்றொருத்தி அவ்வளவிலும் மறம் மாறாதே இவன் எட்டுநாள் பட்டினி கிடந்தபின்பு முகங்கொடுப்பன், மற்றொருத்தி அவ்வளவிலும் ஊடல்தீராதே இவன் பத்துநாள் பட்டினி கிடந்தபின்பு முகங்கொடுப்பன். இப்படி பலபலநாள் பட்டினிகிடந்தாகிலும் அவ்வாய்ச்சிகள் பக்கலிலே இவன் முகம்பெற நினைப்பது அவர்களிடத்துள்ள தேஹகுணம் ஆகம்குணம் முதலியவற்றாலான வைவக்ஷண் யத்தைப் பற்றியதே. இதனால் அவர்களுடைய புகழ் விசுவபெறுமாய்த்து.

“கோதை கூறிய” என்னுதே “குழற் கோதை கூறிய” என்கையாலே “இவன் தன்மயிர்முடியாலே அவனைக் கூடலிழைப்பிக்கவல்லவன்” என்று ரணோக்தியாக அருளிச் செய்வார் பெரியவாச்சார்பின்னை. இப்பத்துப்பாட்டையும் ஐதவல்லவர்களுக்குப் பாவம் இல்லை என்று - பகவதன்மச்சிலேஷத்துக்காகக் கூடலிழைத்து வருந்தவேண்டும்படியான பாவமில்லை யென்றபடி. இவ்வருளிச்செயலை ஐதவே அநாயாசமாக பகவதன்மச்சிலேஷம் வாய்க்கு யென்று கருத்து. (11)

அடிவரவ.—தென்றி காட்டில பூமகன் ஆய்ச்சி மாடம் அற்றவன் அன்று ஆவல் சொண்ட பழகு ஊடல் மன்னு.

நான்காந் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டாள் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாந்திருமொழி—மன்னுபெரும்புகழ்

உரையவதாரிகை

கீழ்த்திருமொழியில் “நீ கூடிடு கூடலே; நீ கூடிடு கூடலே!” என்று பலகால் சொன்னவளவிலும் கூடுவேன் என்றவது கூடேன் என்றவது ஒருவிதமான மறுமொழியும். அது சொல்லவில்லை. இது அசேதமாகையாலே சொல்லமாட்டாது என்றறிந்தான். பிறகு, அருகேயிருந்த ஒரு குயிலை நோக்கினான். அக்கண்ணிசிரானும் தானுமாய்க் கூடியிருக்கும் பாலங்களில் அக்குயில் அணுகியிருந்து வார்த்தை சொல்லிக் கொண்டிருந்த பழக்கத்தால் “குயிலே! என்னையும் அவனையும் நீ கூட்டக்கடவையோ? எப்படியாவது அவன் என்னிடம் வந்துகூடுமபடி கூவாய் பார்ப்போம்” என்று பலகாலுஞ் சொல்லி அக்குயிலின் காலிலே விழுந்து வேண்டுகுள்ளாய்த்து—இத்திருமொழியில். (*)

மன்னுபெரும்புகழ்மாதவன் மாமணிவண்ணன்மணிமுடிமைந்தன் தன்னை * உகந்ததுகாரணமாக என்சங்கிழக்கும்வழக்குண்டே * புன்னேருக்கத்திநாமுலசெருந்திப் போதும்பினிலவாமுங்குயிலே * பன்னியெப்போதுமிருந்துவிண்தேனர பவளவாயன்வரக்கூவாய்.

பன்னை	புன்னைமரங்களும்	பைந்தர் தன்னை	மீட்டகை உடையனும்
குருக்கத்தி	குருக்கத்திமரங்களும்	உகந்தது	என்மொழியார்
நாழல்	கோங்குமரங்களும்	காரணம் ஆக	ஆசைப்பட்டதுவே
சேருந்தி	சுரபுன்னைமரங்களும் (இலைமுதலிய பல மரங்கள் நிறைந்த)	என்சங்கு இழக்கும்	சேருவாக
பொதும்பினில்	சோலையிலே	வழக்கு	என்னுடைய நாச்சிகள் கழன்
வாயும்		உண்டே?	செழியும்படியான நயம்
குபலே!	கோகிலமே!		(உருக்கத்தில்) உண்டே? (இதனைத் துன்பமாய்நோக்கிவந்து)
மன்னு பெரும்புகழ்	நித்யமாய் அளவில்லாத புகழை யுடையவனும்	(இதற்கு நான் என்செய்வேன் என்கிறபே)	
மாதவர்	சீரிய:பதியாய்	என் பவன் உயர்	பவன்போற் பழுத்திருந்தார்
மாமன்: வண்ணன்	நீலமணி போன்ற நிறத்தவ		நதையானான் எனது தணைம்
மன்: முடி	நவமணிகள் அழுத்திச் சமைத்த இருவழிவேகத்தையுடையனும்	பன்னி இருந்த	(என்னிடம்) வந்த சேருட்டம்
		விசர்த்த உயர்	இருவம் பகலும்
			(அவரது சிறுமகன்) கழன்
			கத்திக்கொண்டிருந்த
			செக்கொச்சுபடுவோன்.

***—உலகத்தில் அனைவராலும் பழிச்சப்பட்டவனாய் பிச்சைக்காரனாய் கொண்டு காணவொண்ணாத விகாரமான ரூபத்தையுடையனாய் அனைவர்க்கும் கீழ்ப்பட்டவனாயுள்ள ஒரு காபுருஷனை நான் ஆசைப்பட்டேனாகில் எக்கெடுக்கெட்டாலும் பாசகமில்லை; நான்கு திசைகளிலும் பரவிய நித்யகீர்த்தியை யுடையவனாய் ஸாக்ஷாத் திருமாயகன் கொழுகண் கண்டார் கண்களைக் கவரும்படியான நீலமணிபோன்ற நிறத்தையுடையனாய் ‘அனைவரையும் ரக்ஷித்தருளக்கடவேன்’ என்று முடிக்கவித்துக்கொண்டிருப்பவனாய் நீளத்தபடிசெய்து முடிக்கவல்ல வலிவுபடைத்தவனான எம்பெருமானை நான் ஆசைப்பட்டு இக்கெடுக்கெடுகிறேனே! இது நியாயந்தானா? இங்ஙனையோ உலகநீதியிருக்கும்படி! என்கிறார் முன்னடிக வில். [என்சங்கு இழக்கும் வழக்கு உண்டே?] சங்கு இழத்தலாவது—கைவளை கழன்றெழுக; தலைமகனைப்பிரிந்து வருந்துவதனால் உடம்பானது சிக்குப்போவ க்ருசமாய்ப்போக ‘கைகவிற் பொருத்தமாக அணியப்பட்ட வளைகளும் அவலனையாகக் கழன்றுநீழும்: “யாழ் நயாழீதியாவே வடிதி லுறவாழி கூடினென தஹ்மர: மறுகாதி வுறொலையாதி சவ ராணி வுறவலெயவ டுமிதாதி —யாமி நயாமீதி தவே வத்தி புள்தாத் கூடுரைந தர்வங் க்யா: — களிதாதி புரோவலயாதி அபராணி புநஸ் ததைவ தளிதாதி.”] என்றச் சீலோகத்தின் தாற்பரியம் இங்கே நினைக்கத்தகும். அதாவது—தலைமகன் தலைமகளை நோக்கி, ‘என்கண் மணி! நான் உன்னைப்பிரிந்து ஓர் ஊர்க்குச் செல்கின்றேன்’ என்று சொன்ன சொழிப்பொழுதினாலே அவளுடைய கையில் அணியப்பட்டுள்ள வளைகளில் முன்னையிருந்த வளைகள் கழன்றுகீழே விழ்ந்தன; அதனைக்கண்ட தலைமகன் ‘இவள் நமது விடறுத்தைப் பொறுத்திருக்க வல்லளல்லளாகையாலே இவளைப்பிரிந்து நாம் வெளியேறுவாகாது’ என்று நினைத்து உடனே ‘நான் போகவில்லை’ என்று சொல்லவே அச்சொல் செளிப்பட்ட சொழிப்பொழுதியேனாலே கையில் நின்று கழன்றவைபோக நின்ற வளைகள் படை என்று வெடித்தத் துகளாய் விழுந்தன—என்பது மேற்காட்டியச் சீலோகத்தின் சரூபம். நாயகனுடைய விடறுப் ப்ராஸ்தாவத்தில் வந்தகமாத் திரத்திலேயே நாயகயினது உடல் மிகவும் மெலிந்துபோம் என்பதும் அந்த விசேஷ வார்த்தை மாறினவாறே உடம்பு பூரிக்குமென்பதும் இதன் உள்ஐயை. ஆகவே, இங்கு “என்சங்கு இழக்கும் வழக்குண்டே” என்றது—எம்பெருமானை நான் நித்யமாக ஸம்சுலேஷித்து உடம்பு பூரித்துக்கிடக்கப் ப்ராப்தமாயிருக்க, இப்படி பிரிந்து மெலிந்து வந்து துகை தகுதிதானோ? என்றவாறு.

கன் அயிர்	தேன் பெருகா நின்னுள்	உள்ளம்	என்னுடைய பொருளாய்தோன்றே
செண்பகம் பு	செண்பகப் பூவிலே	புகுந்து	மத்த பத்த
மன் கோதி	(அஸாரமான அம்சத்தைநீர்ள்)	என்னை நனவென்று	என்னை நனவென்று மட்டம் பன்
கன்ந்த	ஸாரமான அம்சத்தை அதுபவித்து	(அவ்வளவிலே நான் முழுந்து போவதாயிருந்தால் இன்ன	மும் என்னை ஹிம்மப்பதற்காக முடியவென்மர்)
இரவு பாயும் குயிலே	(அந்நி ஆனந்தத்திற்குப் போக்து	எனும் உயிர்	சாங்கோழம் பிராந்தம்
	வீடாக! இசைக்கலப்படா	பெய்த	பெயர்கமழ்த
	நன்முள்ள கோகிலமே!	சுந்தாந்தி காணும்	என்னைத் தந்தன்க்கச்செய்த
பெரிய வி	சுத்தவ்யபாவமாய் (கைக்கயருளி புடைபாறை) அழைக்குமதான ஸ்ரீ பாஞ்சஜநயத்தை இடக் கையிலே ஏந்திக்கொண்டிருக்க கிற		தேவக்கைய நன்றார்:
சுந்து இடங்கை		இருந்து	(செய்யபெய்த பொருளென)
பன் சொட்ட		பெயர்ந்தபு	என் அருகில் இருந்தகொன்ற;
		பெயர்ந்தபு	உன் மயங்கச்செய்ததன் சொன்ற
மென்	பவித்திருநா டமபுருஷன்		வினா சேஷபாக்கன்
உரு	தன்னு தில்பமங்கா வித்திறந்தன		பெருமன்
எனக்கு காட்டார்	எனக்கு நெலை வாழிப்பிக்கமாட்	என் லேக்கடார்	{ என்னைச் சிறுநெய்ச்செய்தபே- வந்து நிற்கும் என்னைப் பார் (இங்கே) என்னைப் பார் செய்தபேருள்.
	தேனென்கிறுன்;	சடர்ம	
	(அதுவுமன்றாமல்)		

***—தன்னை எம்பெருமான் நோவு படுத்துகிறபடியை முன்னடிகால் ஆநாச்செய்கிறான்; கார்க்கில் போன்ற கரியதிருமேனிற்குப் பரபாகமான வெண்மையான டத்தாய் 'என்னப் போலே நீங்களு' கைங்கர்மபண்ண வாருங்கள்' என்று அழைப்பது போன்ற முழுக்கத்தை புடைத்தான ஸ்ரீ பாஞ்சஜநயத்தை இடத்திருக்கையிலே ஏந்தியா நின்முள்ள எம்பெருமான் தன்னைக் காண்கையிலே மிக்க ஆசையுள்ள எனக்குத் தன் திருநுவுத்தைக் காட்டாதே மறைத்திடாநின்றான். அவன் இப்படி உபேகிக்கையாலே அவ்வுருவத்தை மறந்து பிழைப்போம் என்று பார்த்தாலோ, அது செய்யவும் ஒட்டுகிறிலேன்; என்னுடைய நுருதுயத்தினுள்ளே வந்துபுகுந்து நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடித்தும' என் கூறபடியே சைதீலயத்தைபுண்டாக்கி அந்தத்தளர்த்தியாலே உயிர்மாயுமளவான நிலைமை நேர்ந்தவாறே "இவ்வளவோடு இவ்வள முடிந்து பிழைக்க கொட்டலாமோ? இன்னும் நெடு நான்குக்குத் துன்பப்படுத்தவேண்டாமோ?" என்றெண்ணி மறுபடியும் உரிமைச் சிறுது தலை பெறிக்கச் செய்து பழையபடியே ஹிம்ஸிப்பதாய் இப்படி துடிக்கண்டு இதுவே போது போக்காயிரா நின்றான்; ஓ குயிலே! நான் இப்படி நோவுபடா நிற்க. நீ ஆர்த்தமயமாக இசைபாடிக்கொண்டு போது போக்குவது நியாயந்தான? தேன் பெருகா நின்னுள்ள செண்பகப்பூவில் அஸாரமான அம்சத்த தக்கமித்து ஸாரமான பாசத்தை அதுபவித்து அவ்வநுபவத் தாதுண்டான களிப்பு உள்ளடங்காமல் அதற்குப் போக்குவிட்டு இசைபாடிக்கொண்டிருக்கிறாய், இதுவோ நன்மை? நான்படும் துயரத்தைப் பரிஹரித்த பின்பன்றோ நீ காக்க வேணும்; உனக்காக நான் செய்யத்தக்கது என்ன?" என்று கேட்கிறாயோ, எப்போதும் என்ன நுகையிருந்தகொண்டு அவ்யக்த மதமமாக மென்சொற்சனைச் சொல்லுவதும் விலாஸ சேஷபாக்களைப் பண்ணுவதாய் யிருக்கிறாயே இந்த இருப்பைத் தவிர்த்து, பிராட்டியைக் கைப்பிடிப்பதற்காக ஸ்ரீமிதிலையில் புறச்சோலையிலே வந்து தங்கியிருந்தாப்போலே எனக் காக்க நிரமலையிலே வந்திராநின்ற பெருமானே இங்ஙனே நாவடி நடந்து வரும்படியாக நீ கூவவேணும் என்று வேண்டுகிறான்.

முதலடியில், விமலன் என்றது "நுகெருவொம் நுகாகாரொ நுகாயாநி நுகாவொ
உருகுமொ வொருவொகாரொ உகூநாந் ஸொபுகாரொவொ" [நசேஸும் நசாகாரொ
நயுதாநி நசாஸ்பதம், ததாபி புருஷாகாரொ பக்தாநாம் த்வம் ப்ரகாசஸே] என்றபடி திவ்யா

புகழ்கள் முதலியவற்றை அடியார்கட்காகவே எந்தியிராநின்றோம் என்று நினைத்திருக்கை பாகிற ஹ்ருதயசுத்தியைப்புடையவன் என்கை. “எனக்கு உருக்காட்டான்” என்கையாலே, மீனுக்குத்தண்ணீர் வார்ப்பாபைப்போலே நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்டுவான் என்ற உபாலம் பம் தோற்றும். வடிவின் வாசியறியாத ஸம்ஸாரிகளுக்குக் காட்டவருக்கிருநோ? என்று மாம். உள்ளம்புகுந்து ஸைவிக்கிறபடி எங்ஙனையென்னில்; இங்கே பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்கிறபடி பாரீர்: “நெஞ்சிலே புகுந்து மறக்கவொண்ணாதபடி பண்ணும்; ஸங்கி ஹிதரைப்போலே ப்ரகாசித்தவாறே அணைக்கக் கைநீட்டி, கைக்குள் அகப்படாமையாலே நோவுபட்டு, பிண்ணையும் முடிந்து பிழைக்கவும் பெருதே க்ஷணிகபதார்த்தம் போலே முடிவது ஜீவிப்பதாய்க்கொண்டு உருவநோவுபட்டுச் செவ்வா நிற்குமாய்த்து; இப்படி துடிக்கவிட்டு இதுதானே போதுபோக்காயிரா நின்றான்.” என்று.

நாளும் உயிர் பெய்து=முக்கோணங்கட்டிக் குற்றவாஸிபுனை யடிக்கும்போது உயிர் போகும் தருணமானவாறே சேவகர்கள் அவனுக்குத் தண்ணீர் வார்த்துத் தேறுதலையுண்டாக்கிக் கொஞ்சம் ஸுதாரித்தவாறே மறுபடியும் கட்டியடிப்பார்கள்; மீண்டும் உயிர்போகும் தருணமானவாறே பழையபடியே தண்ணீரைக் கொடுத்துத் தேற்றுவித்து அடிப்பார்கள்; அதிபோல முடியப்போகிற உயிரை மறுபடியும் உண்டாக்கி வருத்துகிறான் என்று அழகிய மணவாளச்சியர் அருளிச்செய்யும்படி.

சேண்பகப்பு மலர் கோதி=இங்கு, பூ என்றது ஸாமாந்ய சப்தம்; ஸாரமும் அஸாரமு மான ஸமுதாயம். அதிலே மலர் என்றது ஸாராமசம். கோதுதல் கொந்துதல். (2)

மாதல்தேர்முன்புகோல்கொள்ள மாயனிராவணன்மேல் * சரமாரி
தாய்தலையற்றற்றுவிழத் தொடுத்தலையன்வரவேங்கும்காணேன் *
போதலர்காவில்புதுமணம்நார்ப் பொறிவண்டின்காமரங்கேட்டு * உன்
காதலயோடுடன்வாழ்குயிலே என்கருமாணிக்கம்வரக்கவாய். (3)

போது அவர் காவில் சிதந்தபூக்கள் அலங்கிற்ற சோலை யிலே		சரம் மாரி தாய்தலை அற்று அற்று விழ தொடுத்த	பாணவர்ஷத்தை (அவ்விராவணனுடைய ப்ரதான மானதலை (பலகால்) அற்று அற்று விழும்படி ப்ரயோகித்த
பூக்க மணம்	புதிதான பரிமளமானது		
நீற்ற	வீச		
பெரி வண்டின்	அழகிய வண்டினுடைய	லைவன்	எம்பெருமானுடைய
காமரம்	காமரம் என்கிற பண்ணை	வரவு	வரவை
கேட்டு	கேட்டுக்கொண்டு	எங்கும்	ஒருதிக்கிலும்
உன் காதலியோடு	உன் பேடையோடு கூட வாழ்கிற	காணேன்	காண்கிறேனில்லை;
உடன் வாழ் குயிலே	குயிலே!		(ஆதலால்)
மாதலி	மாதலியானவன்	என்	என்னுடைய அபாவத்துக்கு
தேர் முன்பு	(இராவணனுடைய) தேரின்		யோக்யரூப
கோல் கொள்ள	கோலைக்கொண்டு தன் தேரை	முன்னே கரு மாணிக்கம்	நிலரத்நம் போன்ற திருமேனியை
மாயன் இராவணன்	மாயாவியான ராவணன்	நடத்தி, வர	புடையனான அவ்வெம்பெருமான்
மேல்	மேலே	கூவாய்	இங்கே வரும்படியாக
			நீ கூவவேணும்.

***—மாதலியென்பவன் தேவேந்திரனுடைய தேர்ப்பாகன்; எப்போதும் யுத்தக் களத்திலே இற்திரன் முதலாகாட்டியோடுவது தவிர ஒருநாளும் நிலைத்துநின்ற போர் செய் திர்பானாகையாலே அவனுடைய ஸாரதியான இந்த மாதலி ஒருநாளும் போர்க்களத்திலே

தேர்முன்னே நின்று பாருசெய்தறியான்; அப்படிப்பட்டவன் இராமபிரானுடைய தேர்ப் பாகனாக அமைந்தபோது தான் முன்னின்று கோல்கொள்ளும்படியான பாக்கியம் பெற்றான். அப்படி அவன் தேர்முன்னின்று கோல் கொள்ள, கருத்திம் தாத்திலேயே கைதேர்தவனுடைய இராவணன் மேலே அம்புகளை மழைப்பொழிந்தாற்போலே பொழிந்து அவனுடைய தலைகளை யெல்லாம் அறுத்துத்துத் தள்ளின இராமபிரான் திடீரென்று எந்தத்தெரியாவிடாதவர்து நோன்றுவனா? என்று நான் சுற்றுங் காணுகின்றதுமே அவன் அருதிச்சிறுந் தென்றுகின்றனிலையே! குயிலே நியோ என் துயரை நோக்குகின்றாயிலை; மலர்ந்த புஷ்பங்கள் நிறைந்த சோலையானது நமக்கு வாய்ப்பாகக் கிடைத்துவிட்டதென்று இரட்ச்சோலையிலே இருந்துகொண்டு சிறந்த புஷ்ப வானினையை அதுபவித்துக்கொண்டும், 'காமம்' என்றும் பண்ணைப் பாடித்திகிற வண்டுகளின் ஸங்கீத ஸாஸ்யத்தை அதுபவித்துக்கொண்டும் பேடையைவிட்டு ஒரு ஸ்ஷணகாலமும் பிரியாமல் தின்பவாச்சிலேஷ்டமாய் இதுவே ஆனந்தமாக என்னப்பற்றிச் சிறிதும் கவலையின்றியே கிடக்கிறதே! இதுவோ சகுதி! ஆன்வெம்பெயர் மான் இங்கே வரும்படி ஒருவிசை கூவினால் உன் வாய்முத்த உதிருமோ? என்செல்லோ! அப்படி ஒருகால் கூவிக்கான் என்று வெண்டுகொள்கின்றாய்.

மாதல்—வடசொல், கோல்—குதிரைகளை நடத்துங் கருவி. மாமன்றாவணன்—மாயா மிருகத்தை (மாசிசனை)ப் போகவிட்டுப் பிரிப்பதும், தான் சபடவந்தியாக வேஷம்பூண்டு போய்ப் பிராட்டியைக் கவர்வதுமான பல வஞ்சகச் செயல்களிலே உல்லவன். சரம்—பாணம்; தற்சமவடசொல். “தாய் தலை” என்பதற்கு “பாதானமான தலை” என்று பெரிப வாச்சான் பின்னை கூறியிருத்தலால், “தாய்த்தலை” என்று தசரம் மிகாதொழிந்தது எதுவாக பின்பம் நோக்கியாமென்று கொள்க. அற்றற்றுவிழ—“திருச்சங்கங்கள் பண்ணின் பாக்யத்தாலே (தலை) அறுக்கவறுக்க முனைத்ததாய்த்து; பின்னை அறுதானே போதுபோக்காக வின்று கொண்டுயுய்த்து. அப்படி முனைத்ததல்லையாகில், திருச்சங்கவின் வரவு இவனால் அடக்கப்போகாதே.” என்பது வியாக்கியான ஸூத்தி. ‘வாடுவெஞ்சும்’ என்றளிட்டுவா என்றும் பதம்பிரிக்கலாம்—எங்கும் வரக்கானேன். 13

என்புகியினவேல்நெடுங்கண்க ளிமைபோருந்தாபலநாளும் *

துன்பக்கடல்புக்குவை தந்தனென்பதோர் தோண்பெருதுழல்கின்றேன் *

அன்புடையாரைப்பிரிவுறுநோயது நீயுமறிதிகுயிலே *

போன்புரைமேனிக்கருளக்கொடியுடைப் புண்ணியனைவரசுக் கூவாய். 4

குயிலே! என்பு உருகி	ஒ குயிலே! எனும்புகள் உருகிப்போனது மல்லாமல்	அன்பு உடைமாய் பிரிவதும் உயர் அது	அன்புக்கூடப் பிரிவதென்று உயர் துக்கத்தே
இராம வேல் நெடு கண்கள் இமை பொருந்தா	சிறந்த வேல் போன்ற விசாலமான கண்களும் முடிக்கிடக்கின்றன விஹை;	நீயும் அறிவி பொன்புரை மேனி	நீயும் அறிவாய்நேரு? பொன்டோன்ற மேனியுடைய ஓய்
பல நாளும் தன்பு கடல் புக்கு	நெடுங்காலமாக விசேஷவ்யஸைமாகிடதடலிலே	கருவன் கொட உடை	கருடனாக் கொடியாக உடைமாய் ஒரு
வெகுத்தன் என் பது ஒர் தோணி பெருது	ஹீ வைகுண்டநாதன் என்கிற ஒரு தோணியை அடையப் பெருமல்	புண்ணியனை	“தன்மே வழிகெடுத்தவன்” என்னப்படுகே கண்ணியனை
உழல்கின்றேன்	அக்கடலுக்குள்ளேயே தட்டித்தடு மாறிக்கொண்டிராகின்றேன்;	வர கூவாய்	இங்கே வரும்படி கூவு.

***—சூயிலே! எம்பெருமானைப் பிரிந்ததனாலே எனக்குண்டான க்வேஸும் மேலெழுத் தோல்புரையே போமசன்று; எலும்புங்கூட உருகும்படியாயிரா நின்றது; அவ்வளவையோ, ஒருநொடிப் பொழுதும் கண் உறங்குவதில்லை. சுதி ஓ ஹ தகம்ராத: [‘அநித்ரஸ் ஸததம் ராம:’] என்றும் “உண்ணாதுறுங்காது” என்றும்—என்னைப்பிரிந்து அவன் படவேண்டிய பாட்டை நானன்றோ இப்போது படாதின்றேன்; இப்படி சழிவது ஒருநாளா இரண்டு நாளா? பலநாளாகவே பிரிவாற்றுகையாகிற துக்கஸாகாத்திலே யழுந்தி அந்தஸாகாத்தைக் கடத்தவல்ல “விஷ்ணுபோதம்” என்று ப்ரஸித்தமானதொரு தோணியைப்பெறுது வருந்திக் கிடக்கின்றேன் காண். ‘என்னதான் விச்சேஷம் நோந்தாலும் இப்படி கூட நோஷபட லாமோ?’ என்று நினைக்கிறயோ, அப்படி நினையாதே கொள்; ஏதோ பாக்யத்தாலே இன்று நீ துணிபயமலருழக்கித் துணையோடும் பிரியாதேயிருந்தாயாகிலும் ‘ஸம்ச்சேஷா: விச்சேஷாந் தா:; விச்சேஷா: ஸம்ச்சேஷாந்தா:’ என்ற கணக்கிலே இதற்கு முன்பு நீயும்பிரிந்து துன்பப் பட்டேயிருப்பாய்; இனிமேலும் என்றைக்காவது உனக்குப் பிரிவு நேராதிருக்கப் போகிற தில்லை; அப்போது நீ துன்பப்படாதிருக்கப்போகிறதில்லை; ஆகையாலே அன்பர்களைப்பிரிந் தால துயாம் பொறுக்கமுடியாததுதான் என்னும் விஷயத்திலே உனக்கு ஏற்கெனவே வ்யூத்பத்தியிருப்பதனாலே இப்போது நான் துன்பப்படுவதைப்பற்றி நீ அவுலேஹமாக ஸ்நம். நினைக்கலாகாது; இத்துன்பத்தைத் தீர்க்குமுபாயமே நீ செய்யவேண்டும்; அதா வது—பெரியதிருவடியை த்வஜ மாகவுடையனான அப்பெருமான் இங்கே எழுந்தருளும்படி கூவக்கூடவை என்கிறான்.

“போன்புரை மேனி” என்றதைக் கருடனுக்கு வச்சேஷணமாக்கத்தகுமாயினும் ஸ்நம்நியனுக்கே விசேஷணமாக்குவதில் ஸ்வாஸ்யமயிகும்: “தன்னோடு கலந்தபோது போன்போலே திசுழ்கிறவடிவும்தானுமாக நின்ற நிலை; பிரிந்தபோதும் வடிவு அப்படியே யிருக்கு மென்றிருக்கிறான்; பிரிந்தபோது அவனிருக்கும்படிதான் அறியாளே; பிரிவாற்றுக ளாமையாலே நொந்து விவரணையிருந்தானாகில் சூயிலின் காலிலே விழப்பார்த்திருக்குமோ? வாய்நோ என்றிருக்கிறான்.” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி யிணியைகையக் காண்மின்.

“கண்ணனென்பதோர் தோணிபெறுது” என்னுமல் “வைகுந்தனென்பதோர் தோணி பெறுது” என்றதற்குக் கருத்தென்னென்னில்; உகந்தருளின் நிலங்களாகிய அர்ச்சாவதார ஸ்தலங்களிலேபோய் அநுபவிக்கப் பாரித்தேன்; ஆங்கு, அணைத்தல் வார்த்தை சொல்லுதல் ஒன்றுங் கிடையாமையாலே அப்படி பரிமாறின் விபவாவதாரங்களிலே நெஞ்சைச் செலுத் தினேன்; அவை தீர்த்தம் ப்ரஸாதத்துவிட்டுக் கழிந்துபோனபடியாலே பரமபதநாதனை ளிலே சென்றேன்—அவனாகிலும் கிடைக்கக் கூடுமோவென்றுபார்த்தேன்: அவனும் கிடைக் கப்பெற்றலென் என்கிறான். [“நோய் அது.”] அது—முதல்வேற்றுமைச் சொல்லுருபு. கருநன் + கொடி; கருளக்கொடி.

புண்ணியனை = ஸ்ரீராமோ ஹவாநுஜ: ௩. [‘ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:’ என்றும் சுஷ்ணபல ௨ ஸநாதநம் [‘கருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்’] என்றும், “அனந்தன்மேற்கிடந்த லொப்புண்ணியா!” என்றும் எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத் புண்ணியமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பது காண்க. புண்ணியனை வர கூவாய் = “நான் பிறர்நோஷபடப் பொறுத்திருக்கமாட்டேன்; இதிலே சாண் நான் ஸாரமாகக் கொண்டிருக்கிற தர்மம்” என்று சொன்னவராய்த்து அவர்; அப்படி சொல்லியிருப்பதற்கும் இப்போது இப்படி செய்துபோருவதற்கும் சிறிதும் பொருத்தமில்லையென்று சொல்லிக் கூவாய் என்பதாகக் கருத்துரைப்பார். (4)

மென்னடையன்னம்பாந்துவீனாயாடும் லல்லிபுத்தூருறைவான்றன் *
 போன்னடி காண்பதோ ராசையினு லென்பொருகயற்கண்ணனை துஞ்சா *
 இன்னடிசிலோடுபாலமுதாட்டி பேடுத்தவேன்கோலக்கினைய *
 உன்னோடுதோழமைக்கோள் ளுவன்குயிலே உலகளந்தான்வரக்கவியாய். (5)

மென் னடை அன்னம்	மந்தகதியுடைய அன்னப்பறவைகள்	உருகு அனந்தர்	(திரிவிடமொழி) உருக்கி-
பாது	எங்கும்பாவி		காந்த பெருமான்
வினையாடும்	வினையாடுவதற்கு இருப்பிடமான	வர	இங்கே வருப்படி
வில்லிபுத்தூர்	ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரிலே	சுவாய்	சுவை;
உறநறான் நன்	எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமா		அப்படி கூறவாய்கி.
	னுடைய		
பொன் உட	அழகிய திருவடிகளை	இன் அடிசெண்டு	கன்னமுதையம் பருந்தும்
காண்பது ஒர்	காணவேனுமென்றுண்டான	பாட்டுமுது ஊட்	ஊட்டி வாக்கெப்பெற்ற எழுது
ஆலசயினால்	ஆலசயினாலே	டி எடுத்த என்	அழகிய கிளைய
பெருகயல் என்	சண்டையிதம் இரண்டு கெண்டை	கோடும் கிளைய	
காந்தினை	கன் போன்ற எனது கண்கள்	உன்னோடு	உன்னோடு
துஞ்சா	உறங்குகின்றனவிலை;	தோழமை கோள்	தோழப்பய்க்கெப்பெற்.
துயிலே!	ஒரு குயிலே!	ருவன்	

***—பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சிக்கொடுத்துக்கொண்டு இருக்கக் கடவனு எம்பெருமான் அவ்விருப்பைவிட்டு என்னைப்போன்ற வஸ்துக்களைப் பார்த்துக் கொண்டு போதுபோக்குவதற்காகவன்றோ ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரிலே எழுந்தருளினான்; என்னுடைய நடைபோன்ற நடை படைத்த அன்னப்பறவைகள் நாற்புறமும் நிறைந்து வினையாடப்பெற்ற ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரில் அவன் எழுந்தருளியிருந்து தன்கண்களின் பட்டினியை ஒருவாறு தீர்த்துக்கொண்டான்; அதுபோல என்கண்களின் பட்டினியும் தீரவேண்டாவோ? அவனுடைய கண்களானவை என்னை ஸாக்ஷாத்நாகப் பாராமல் என்னோடு ஸ்ரீநிதியங்க ளான வஸ்துக்களைப் பார்த்தாலுங்கூட பட்டினி திரும்படியாயிருக்கின்றன; என்னுடைய கண்களோவென்றால் அப்படிக்கன்றி அவனுடைய திருவடிகளையே ஸாக்ஷாத்நாக ஸேவிக்க வேனுமென்று ஆவல்கொண்டு அந்த ஆவல் நிறைவேறப்பெறுமையினாலே ஒரு சுண்ணமும் துஞ்சுகின்றனவிலையென்கிறான்—முன்னடிகளில்.

இவ்விடத்திலே நம்பினீங்கோடும் நஞ்சியர்க்கும் ஒரு ஸம்வாதமுண்டு; அதாவன்—“கீழ்ப்பாட்டில் ‘வைகுந்தனைன்பதோர் தோணிபெறுதழல்கின்றேன்’ என்றுசொன்னது பொருந்தும்; ஸ்ரீவைகுண்டம் ஆண்டாளுக்கு எட்டாத நிலமாகையாலே அவ்வைகுந்தனைப் பெறுவதற்கு இயலாமல் வருந்துவது தரும்; இப்பாட்டிலோ வென்றால் ‘வில்லிபுத்தூருறை வான்றன் பொன்னடி காண்பதோ ராசையினால்’ என்கிறான்; அவ்வூரிலேயே பிறந்து வளருமவளான இவளுக்கு அவ்வெம்பெருமானுடைய பொன்னடியைக்காண்பதில் என்ன அருமை? காதமா இருகாதமா? நாலடியளவிலேயிருக்கின்ற கோயிலினுள்ளே நினத்தபோதெல்லாம் போய்ப்புகுந்து யதேஷ்டமாகப் பறிமாறலாமன்றோ? ஆயிருக்க, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரெம்பெருமானுடைய திருவடிகளை ஸேவிக்கப்பெறாமல் என்கண்கள் விடாய்த்துப்போயின வென்று இவன் சொல்லுவது எப்படி பொருந்தும்?” என்று நஞ்சியர் ஸந்திதியிலே நம்பினீ ன்ண்ணப்பஞ்செய்ய; அதற்கு நஞ்சியர் உத்தமம் அருளிச்செய்ததென்னெனில்; “நீர்கேட்டது அழகியதே; ஆண்டாள் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலேயே பிறந்துவளருமவளாயினும் வில்லிபுத்தூருறை

வானுடைய ஸந்திதியிலே சென்று புகுவது அவளுக்கு எளிதாகக் கைகூடுமதன்று; நாமெல்லாம் கோவிலுக்குப்போய்வந்தால் சித்தவிகாரமென்பது சிறிதும்ல்லாமல் கல்போலவே போய்க் கல்போலவே திரும்பிவருகிறோம்; குறியழியமாட்டோம்; ஆண்டாளுடைய ப்ரக்ருதி அப்படிப்பட்டதல்ல! காணும்; உள் ளே புகுந்தவாறே அவ்வெம்பெருமானுடைய சில குணத்தை அதுஸந்தித்து அதிலே ஆழங்காற்பட்டு பரதாழ்வானைப்போலே மோஷிப்பவ ளாய்த்து; இப்படிப்பட்ட ப்ரக்ருதியைத் தெரிந்துகொண்டிருக்கும் இவளது உறவினர் இவளைக் கோவில்வழிநாடவொட்டார்கள். *குழையும் வாண்முகத்தேழையைத் துலைவில் மங்கலங்கொண்டுபுக்கு இழைகொள் சோதிச் செந்தாமரைக் கட்பிரானிருந்தமைகாட்டினர்* என்ற பாசரம் உமக்குத்தெரியாததன்றே; இவளைக்கோவிலுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய்ப் பெருமானை ஸேவிக்கச்செய்து அதனால் சித்த விகாரத்தை யுண்டாக்கி 'அனியாயமாகக் குழந்தையைக் கோவிலுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் வலையிலகப்படுத்தி இழந்தீர்களே!' என்று நாலுபேர்வசைகூறும்படியாவதிற் காட்டில் இவளைக் கோவில்வழி நோக்கவொட்டாமற் செய்வதே சேஷமென்று நினைத்துத் தாய்தந்தையர் இவளை அகத்தினுள்ளேயே அடக்க வைத்திருப்பார்களாகையாலே 'வில்லிபுத்தூருறைவான்றன் பொன்னடிசைப்பதோரசையினால் என்பொருகயற் கண்ணினை துஞ்சா' என்று சொன்னது பொருத்த முடையதுதான்' என்று அருளிச்செய்தாராம்.

வில்லிபுத்தூருறைவான்றன்பொன்னடி—பரமபதநாதனுடைய பொன்னடிசை ஸேவிக் கப் பெருமைபற்றி இவளுக்கு வருத்தமில்லை. அது தூரஸ்தமாகையாலே கிடைக்கப்பெற்ற தில்லையென்று ஆறியிருக்கலாம்; மீதுக்குத் தண்ணீர் வார்ப்பதுபோலல்லாமல் விடாய்த்தவர் கட்கெல்லாம் தண்ணீர்வார்ப்பதுபோல, காணவாசைப்பட்டவர்கட்கெல்லாம் காட்சி தருவ தற்கென்றே வந்தருளினவிடத்தில் காணப்பெறுதொழிந்தால் பரிதாபம் பேச்சுக்குநில மாகுமோ?.

இவள் இப்படிபரிதாபம்தோற்றச் சொன்னதைக் கேட்ட குயில் 'அம்மா! நீ பரிதப்பிப் பது உண்மைதான்; இதற்கு நான் என்னசெய்யக்கூடும்? உன்னை நான்கோவிலுக்கு அழைத் துக்கொண்டு போகக்கூடுமோ? என்னால் செய்யக்கூடியது எதேனுமுண்டாகில் சொல்லிக் காண்' என்ன; அப்பெருமான் இங்கே எழுந்தருளும்படியாகக் கூவாய் என்றான்; அதற்குக் குயில் சொல்லிற்று—'அம்மா! நீ இப்படியும் ஒரு ஆசை கொள்ளலாமா? அப்பெருமான் இங்கே வருவதென்றால் அது வசுவான காரியமோ? 'பெண்ணுலாஞ்சடையினாலும் பிரமனு முன்னேக்காண்பான், எண்ணிலாஆழியுழித் தவஞ்செய்தார் வெள்கிறிற்' என்றும் [ஸமாஹி தைஸ் ஸாது ஸந்தநாதியில் ஸுதூர்ஸபம்—வரதராஜஸ்தவம்] என்றும் உள்ளப்ரமாணங்கள் உனக்குத் தெரியாமையிலையே; பெருப்பெருந்தவர்களெல்லாம் அவன் வரவை விரும்பிப் பெறுமல் வெள்கியொழிந்தனர் என்னிறிக், உன்பக்கலிலேயோ அவன் வரப்போகிறான்?' என்றது; அதற்குமேல் அவள் "உலகளந்தான் வரக்கூவாய்" என்கிறாள். உலகிஷ்டசண்டாள விபாகம் பண்ணுமலும் குணகுண நிரூபணம் பண்ணுமலும் எல்லாருடைய இருப்பிடத்திற் கும் ஸங்கோசமின்றிச் சென்றவனாய்த்து அவன்; உலகளந்தவனன்றோ? தவம்செய்தார் வெள்கிறற்கச்செய்தேயும் விண்ணுளார் வியப்பவந்து ஆனைக்கு அருளை யீந்தவனன்றோ; ஸநடிநாதிவிஷ்ணுஊருஹையிருக்கச்செய்தேயும் ஊதுஜலநொடிஊருஹையனன்றோ; ஆகையாலே தவரூபம் வந்திருவன்; கூவு என்கிறாள்.

குயிலே! நெஞ்சு உலரும்படி கூவுகைக்கு ப்ரயோஜனம் ஒன்றுமில்லையோ? என்று கேட்பாயாகில், ப்ரயோஜனமும் செய்துவைக்கிறேன், பெறுவாய் என்கிறான்—இன்னடிசிலோடு இத்யாதியால். குறுப்பெருமான் சக்ரவர்த்தித்திருமகனார்க்குச்செய்த பெருநன்றிக்கு அவர் இலையபெருமாளுடைய தோழமையைக் கைம்மாறாகச்செய்து தந்தாரென்றுப் ப்ரஸித்தம்; “தல்மை ஸௌமித்ரிமைத்ரீமயமுபக்ருதவாநாதரம் நாவிகாய” என்றான் முராரிபும். அப்படி போல ஆண்டாரும் தான் மிக்க அன்புடன் பாராட்டிவளர்த்த பைங்கிளியை அக்குயிலோடு தோழமைகொள்விப்பதையே பெருந்த கைம்மாறாகக் கூறுகின்றனளென்க. கொள்ளுவன் = கொள்விப்பன். (5)

எத்திசையும்மரர்பணிந்தேத்து மிருடிகேசன்வல்செய்ய *
முத்தன்னவேண்முறுவற்செய்யவாயும் முலையுமழுகழிந்தேன்னான் *
கோத்தலர்காவில்மணித்தடங் கண்படைகொள்ளும்எங்குயிலே *
எனத்ததுவனைவரக்கூகிறியாகில் தலையவ்லாவகைம்மாறிலேனே. (6)

கொத்து	பூங்கொத்துகளானவை	நான்	நான்
அவர்	மலருமிடமான	முத்து அன்ன	முத்துப்போல் வெணத்த
காயில்	சோலையிலே	வல்	முதுவனும்
மணி தடம்	அழகானவொரு இடத்திலே	செய்ய வாயும்	செய்த அதமும்
கண்படைகொள்	உறங்குகின்ற	முலையும்	முலைகளும் (ஆகிய இவை)
னும்		அழகு அழிந்தேன்	அழகு அழிந்ததாம்படி வகைப்
இளங்குயிலே!	சிறுகுயிலே!		பட்டேன்;
எத் திசையும்	எல்லாதிக்குகளிலும்	என் தத்துவனை	{ நான் உயிர் தரித்திருப்பதற்கு மூல
அமரர் பணிந்து	தேவர்கள் வணங்கித் துதிக்கும்படி		{ காரணமான அவ்வெம்பெருமானை
எத்தும்	யான பெருமை வாய்ந்த	வர கூகிறி ஆகில்	{ இங்கே வரும்படி கூவ வக்கியே
	{ கண்டாருடைய இந்தி		{ யானால்
	{ யெல்லாம் கொள்ள		{ என்வாழ்க்கை உன்னவன் உன்
	{ னான எம்பெருமான்		{ தலையை உன் கால்களை வைத்
	{ (தன்னை எனக்குக்காட்டாமல்)		{ திருப்பது தவிர
வல்செய்ய	{ மறுக்குக்களைப் பண்ண,	தலை அல்லால்	{ வேறொரு பட்சப்புகாரம் செய்ய
	{ (அதனாலே)	கைம்மாறு இலேன்	{ அறியேன்.

எந்தத்திசை நோக்கினாலும் ஒவ்வொரு திசைக்கும் நிர்வாஹர்களான இந்திரன் வருணன் குபேரன் என்னும்படியான தேவர்கள் மார்பை நெறித்துக்கொண்டு ‘எனக்கு மேற்பட்ட தெய்வமில்லை, எனக்குமேற்பட்ட தெய்வமில்லை’ என்றிருப்பார்கள்; அவர்கள் எம்பெருமானைக் கண்டவாறே “போற்றி-பல்லாண்டு-ஜீதந்தே” என்று பணிந்தேத்துவார்கள். அப்படிப்பட்ட தூர்மானிகளும் அறுங்காரத்தை விட்டொழித்துப் பணிகைக்குக் காரணமென்னென்னில்; இருடிகேசனன்றோ இவன்; “இந்திரியானம் நியந்த்ருத்வாத் ஹ்ருஷீகேசப்ரகீர்த்தித” என்றன்றோ நிருத்தியிருப்பது. எல்லாருடைய இந்திரியங்களையும் அடக்கி ஆளுமவன் இவனாகையாலே அவர்களுடைய தூர்மானத்தைத் துலைத்து அவர்களால் புகழப்பெற்றான்; அப்படி அவன் எல்லார்க்கும் ஸமாச்சரயணியாயிருந்துவைத்துத் தன்னை எனக்குக் காட்டாமல் மறுக்குகளைப் பண்ணுகிறானாகையாலே என் முறுவலும் நிறம்மாறி அதமும் அழகழிந்து முலைகளும் வேறுபடும்படி சிர்குலைந்தேன்னான், என்கிறான் முன்னடிகளில்.

இருடிகேசன்வல்செய்ய = எனது இந்திரியங்களெல்லாவற்றையும் கொள்ளுகொண்டு என்னை எளிமைப்படுத்தி இவ்வளவிலே தனது ஸௌசீல்யகுணத்தையும் மறைத்திட்டு சத்ருக்

களுடைய கோஷ்டியிலே காட்டவேண்டிய மிறுக்கைக் காட்டுகிறுனென்னவாம். முறுவல் = பல்லுக்கும் சிரிப்புக்கும் பெயர்.

“என்னை மிறுக்குக்கள் பண்ணுகக்காகத் தன்ஜீவனத்தையும் அழியாநின்றான்;—
“००००००-०००० வாஸஸ்தீ [ஈஷதுந்நம்ய பாஸ்யாமி] என்பான் இவளன்றே” என்ற வியாக்
யாநபூஸூக்தியின் அழகைக்காண்மின். ஆண்டாளுடைய முறுவலும் செய்யவாயும் முலை
யும் அவனுக்கு ஜீவனமாகையாலே தன்ஜீவனத்தைக் கெடுத்துக்கொண்டும் தன் வலையைக்
காட்டுவார் உலகிலுண்டோ என்கை. ஒரு கோபாவேசத்தாலே தீர்த்த கலசத்தை உடைத்து
எறிந்துவிட்டால் பின்பு தாலும் மேலிட்டவாறே அவனேயன்றே வருந்தவேண்டும்;
அதுபோல, இப்போது ஏதோ கோபத்தாலே அவ்வெம்பெருமான் தனக்கு ஜீவாதவாகிய
என் அவயவங்களை ஈடழித்தானாகில் நானுக்கே “ஈஷதுந்நம்ய பாஸ்யாமி” என்று சொல்லிக்
கொண்டு ஓடிவருவனே; அப்போது துடிக்கப்போகிறுனே! என்கிறுள் போலும்.

இப்படி எம்பெருமானுடைய செல்வம் அழிந்துபோகாநிற்க, நீ ஸ்வஸ்தமாய்க்கிடந்து
உறங்குகிறுயே குயிலே; உன் செருக்கை நான் என்சொல்வேன்? என்கிறுள் க்ஞாத்தலர்காவில்
இத்யாதியால். கண்பாடு, கண்படுதல், கண்படை இவையெல்லாம் நித்திரைக்குப்பரியாயாம்.

என் தத்துவன் என்பதற்கு ‘என்னுடையஸத்தைக்கு ஹேதுவானவன்’ என்று
பொருள் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது; தத்துவமென்று ஸ்வரூபமாய், ஸ்வரூபமாகிறது
ஆத்மாவாய், ஆத்மாவாகிறுன் ஸத்தாஹேது பூதனாகையாலே அங்மன் அருளிச்செய்யப்பட்ட
தென்ப. “இக்குயில் கூவியழைக்கவேண்டும்படி அவன் வரத்தாழ்க்கச்செய்தேயும் தன்
ஸத்தை அவனென்றிருக்கிறுள்காணும்” என்பது வியாக்கியாநபூஸூக்தி. இவ்விடத்தில்
நஞ்சியர்க்கும் நம்பிள்ளைக்கும் ஒரு ஸம்வாதமுண்டு; அதாவது-மாயாவிவான ராவனன்
ராமன்தலையறுப்புண்டு முடிந்தான் என்று தோற்றம்படி ஒரு மாயாசிரஸ்ஸைக் கொண்டு
வந்து பிராட்டிக்குக் காட்டி ‘இதோபார் ஸீதே! உன்கணவன் தலையறுப்புண்டு ஒழிந்தான்’
என்று சொன்னபோது, இக்காலத்துப்பெண்டிர்கள் தமது பர்த்தாக்களுடைய மரணத்தில்
சுற்றுக்கண்ணைப் பெருக்கவிட்டுக் கிடப்பதுபோல் அவளும் துக்கப்படுவதுபோலச் சிறிது
துக்கப்பட்டு உயிர்தரித்திருந்தாளேயொழிய, பிராணன் படுக்கென்று பட்டுப்போகப் பெற்
றலனே!; பெய்யான அன்பு இருக்குமாகில் அந்த ஸமயத்திலுங்கூடவா பிராணன்போகாம
ஓடுக்குமீ? ப்ராணநாதன் உயிரொழிந்தான் என்று மாயாசிரஸ்ஸைக்கண்டு நம்பின்பிறுமும்
அவள் தரித்திருந்து பலாக்கணம் பாடியபழதாளென்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் சொல்லப்பட்
டிருக்கிறதே! அவள் இராமபிரான்மீது வைத்திருந்த ப்ரணயத்துக்கும் இப்படியிருந்ததற்கும்
சேர்த்தியில்லைபோலிருக்கிறதே! என்று நஞ்சியர் ஸந்தியிலே நம்பிள்ளை விண்ணப்பஞ்செய்ய,
அதற்கு நஞ்சியர் அருளிச்செய்த உத்தரமென்னெனில்;—“வாரீர்! நீர் கேட்டது அழகியதே;
நாயகன் உயிரோடிருக்கிறுன்” என்று நினைத்துக்கொண்டால் உத்தமநாயகி உயிர்தரித்திருப்பா
ளென்றும், நாயகன் இறந்துபோனான் என்று நினைத்துக்கொண்டால் அவள் உயிர் விடவேணு
மென்றும் நீர் நினைத்திருக்கிறுப்போலிருக்கிறது; நாயகி உயிர்தரித்திருப்பதற்கும் உயிரை
விடுவதற்கும் நாயகனுடைய ஜீவந, மரணங்களைத் தெரிந்துகொள்வது காரணமன்றுகாணும்;
தேசாந்தரம்போன நாயகன் வழிநடுவே இறந்துபோனானாகில் இந்நச் செய்தியை ஊரிலுள்ள
ப்ராணநாயகி தெரிந்துகொள்ள முடியாதாகையால் “நமது நாயகன் ஜீவித்திருக்கிறுன்” என்று
ப்ரமித்திருக்குங்காலத்தில் அவள் ஸுகமாக ஜீவித்திருப்பதும்,—தேசாந்தரத்தில் நாயகன்

ஸௌக்யமாக வாழ்ந்திருக்கச் செய்தேயும் அவன் இறந்தானென்று வம்புகூறுமவர்களின் வாய்மொழியை நம்பி உயிரைவிடுவதும் உத்தமநாயகியின் காரியமென்று நினைக்கவேண்டா; பின்னையெவ்வனையென்னில்; நாயகன் தேசாந்தரஸ்தனயிருந்தாலும் உண்மையில் அவன் ஜீவித்திருப்பானாகில் அதுதானே காரணமாக நாயகியின் உயிர் நிலைத்திருக்கும்; இறந்தானென்று பிறர் சொன்னாலும் அச்சொல் காதில் விழும்போது ஏதோசிந்து வருத்தம் தோற்றுமேயன்றி உண்மையில் நாயகனுடைய ஸத்தைக்குக் குறையில்லாமையினால் “சூவாஹ் ஹாஹ” [ஆக்காயாதி ஹ்ருதயம் ஹ்ருதா—(அவன் மநஸ்ஸும் இவன் மநஸ்ஸும் ஒன்றோடொன்று பேசிக்கொள்ளும்) என்றபடி மநஸ்ஸுக்கு மநஸ்ஸே ஸாக்ஷியாக வாஸ்தவமானஸங்கதி நெஞ்சிற் பதிந்துகிடக்குமாதலால் பிறர் பொய்யாகக் கூறுங் கூற்றானது பயன்படமாட்டாது. ப்ராணநாயகன் கடலிடைத் தீவிலே கிடந்தாலும் அவன் எந்தக்ஷணத்தில் உயிர்விடுகிறானோ அந்தக்ஷணத்திலேயே காதலியின் உயிரும் தன்னடையே விட்டு நீங்கும் நாயகன் இறந்தானென்று ஒருவரும் தெரிவிக்கவேண்டா; பிறர் தெரிவிப்பாதிருந்தாலும் அல்லது மாறுபாடாக ‘உன்காதலன் ஸுகமாக வாழ்கிறான்’ என்று எவ்வளவு நம்பிக்கை தோன்றச் சொன்னாலும் இவளுடைய உயிர் க்ஷணகாலமும் நிற்கமாட்டாது. தம்பதிகளாகிய இருவருடைய நெஞ்சுக்கும் ஒரு விலக்ஷணமான தத்திபோக்குவரத்து உண்டாகையாலே அந்தத் தந்தியைக்கொண்டே நாயகியின் உயிர் அந்தக்ஷணத்திலேயே திடீரென்று மாய்ந்துபோம். இப்படியே தேசாந்தரத்தில் நாயகன் ஒருகுறையுமின்றி உயிர் வாழ்ந்திருக்கச் செய்தேயும் மாறுபாடாக யார் என்ன சொன்னாலும் எவ்வளவு க்ருத்ரிமங்கள் காட்டினாலும் கீழ்ச்சொன்ன மாநஸத்தியானது உண்மையான ஸங்கதியை மநஸ்ஸுக்கு எட்டவைத்துக்கொண்டிருப்பதனால் அதுகொண்டு உயிர் மாயாமல் தரித்துநிற்கும். சிறந்த மெய்யன்பு பூண்டிருக்கும் நாயகநாயகிகளின் ரீதி இப்படிப்பட்டதேயாம். பிராட்டியும் அத்தகைய உத்தமநாயகியாதலால், ராவணன் மாயாசில்லைக் காட்டி எவ்வளவு வஞ்சித்த போதிலும் உண்மையில் இராமபிரானுடைய ஸத்தைக்கு ஹாநியில்லாமலிருந்தமையால் அந்த அரக்கக்கள்ளனுடைய மாயச்செயல் பயன்படாமல் அவளது மநஸ்ஸாக்ஷியமே விறுபெற உயிர் தரித்து நின்றது; ஆகையாலே பிராட்டியினுடைய ஸத்தைக்குப் பெருமாளுடைய ஸத்தை ஹேது என்று கொள்ளிர்—என்று உத்தமநாருள்செய்தார். திருவாய்மொழியில் (6—1—10) “ஏறு சேவகனுக்கு என்னைப் புள்ளென்மீன்கள்” என்றவிடத்திற்கு எம்பெருமானார் பொருள் அருளிச்செய்யப்போது கீழ் விவரித்த அர்த்தத்தை எடுத்து விளக்கியருளின ரென்பதை ஈடுமுப்பத்தாறாயிரப்படியில் காண்க.

இந்த ஸம்வாதமானது “எனத்தத்துவனை” என்ற இவ்விடத்திற்குப் பொருத்தமாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. அதற்குமிதற்கும் என்ன ஸம்பந்தமென்றால், கேண்மின்—சூயிலானது ஆண்டானேநோக்கி, ‘மாதர் கொழுந்தே! இருமகேசனை வரும்படி கூவச் சொல்லுகிறாய் நீ; அவன் உன்னோடு புணர்ந்தகாலத்தில் ‘உன்னைப் பிரியேன்; பிரிந்தால் தரியேன்’ [அதாவது—உயிர்தரித்து ஜீவிக்கமாட்டேன்] என்று சொன்னதை நான் கேட்டிருக்கிறேன்; உனக்கும் அது ஞாபகமிருக்குமே; ஆகையாலே உன்னைப் பிரிந்து போய் இன்னும் வந்து சேராதிருக்கிற அவன் ஜீவித்திருப்பனென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை; அவன் ஆற்றாமையினால் காலஞ்சென்றிருப்பன் என்றே நினைக்கிறேன்; ஆகையாலே நான் கூறுவது வீணாகும்; என்னை வீணாகக் கஷ்டப்படுத்தாதே போ’ என்று சொல்லிற்று; அதைக் கேட்ட ஆண்டான், ‘பேதாய் ? அங்ஙனன்று காண்; நான் ஸத்தை கெடாமல் இருக்க

கின்றமையநல் அவனும் ஸத்தை•கெடாமல் இருப்பனென்றே கினை; அவனுடைய ஸத்தைக்கு ஹாநிவினைந்திருக்குமேயானால் அந்தக்ஷணத்திலேயே என்னுடைய ஸத்தையும் ரூபீன்திருக்குமன்றோ? அவன் என்னுடைய தத்துவன் காண்; ஆகையால் அவனுடைய ஸத்தை குறையற்றதென நிச்சயித்துக்கொள்' என்கிறான் என்க.

கூகிற்றி=கூவகிற்றி; 'கிற்றி' என்பது—கில் என்னும் வினைப்பகுதியடியாய் பிறந்த நிகழ் காலமுன்னிலையொருமைவினைமுற்று; கூவக்கடவையாகில் என்கை.

தலையல்லால் கைம்மாறிலேன்—நீ எம்பெருமானை வரக்கூவினாயாகில் அதற்கு மேலான மஹோபகாரம் ஒன்றில்லாமையால் அதற்குத் தக்கப்ரத்யுபகாரம் என்னாற் செய்ய லாவதில்லை; என்வாழ்நாளுள்ளவளவும் உன்காலின் கீழே என் தலையைச் சாய்த்திருப்பதே என்னாற் செய்யத்தக்கப்ரத்யுபகாரம் என்கிறான்.

நஞ்சியர் திருவடிகளில் ஆசரயித்து திவ்யப்ரபந்தங்களின் விசேஷார்த்தங்களைக்கேட்ட முதலிகளில் பெற்றி என்று ஒரு ஸ்வாமியுண்டு; அவர் திருவாய்மொழியின் விசேஷார்த்தங்களைப் பலதடவைகளில் கேட்டிருந்தாலும் நாச்சியார் திருமொழிக்கு மாத்திரம் நஞ்சியர் ஸந்திதியிலே அர்த்தங்கேட்க அவகாசம் பெற்றிலர். அந்த ஸ்வாமி ஒருஸமயம் திருவணையாத்தின; யாகக் கிழக்கே எழுந்தருளினபோது சில ஆஸ்திகர்கள் அவரிடம் வந்து “ஸ்வாமிந்! “தலையல்லாற் கைம்மாறிலேனே” என்ற விடத்திற்குக் கருத்து விளங்கவில்லை; ஸ்வாமி ஸாதிக்கவேணும்” என்று வேண்டினார்; “சூயிலே! எம்பெருமான் இங்கு வரும்படி நீ கூவவல்லையாகில் அதற்குப்ரத்யுபகாரமாக என் தலையை (அறுத்து) உனக்குத் தந்திடுவேன் என்கிறான்” என்பதாக அவர்கட்குப் பொருள் சொல்லிவிட்டார். ஆனாலும் ‘இதற்கு அர்த்தம் இவ்வளவேயாயிராது; நஞ்சியர் ஸாதிப்பது என்னென்று தெரிந்துகொள்ளவேணும் என்று அவர்க்கு ஆவல் இருந்தது. யாத்திசைமுடிந்து கோயிலுக்கு எழுந்தருளினபிறகு நம்பிள்ளையைச் சந்தித்தபோது ‘ஸ்வாமிந்! அடியேன் ஜீயர் ஸந்திதியிலே பதினேருரு திருவாய்மொழிக்குப் பொருள்கேட்டேன்; நாச்சியார் திருமொழிக்குக் கேட்கப் பெற்றிலேன்; தலையல்லால் கைம்மாறிலேனே’ என்றவிடத்திற்கு ஜீயர் அருளிச்செய்வது எங்கனே? என்று கேட்டார். “நீ பண்ணுமுபகாரத்துக்கு இத்தலையால் செய்வ தொன்றுண்டோ வென்று என் தலையை உனக்காக்கி, காலமெல்லாம் உன்காலிலே வணங்கி இருப்பேனென்கிறான் என்று ஜீயரருளிச்செய்யும்படி” என்று நம்பிள்ளை அருளிச் செய்யக் கேட்டு, பெற்ற ஸ்வாமி இதற்கு மிகவும் கொண்டாடி ‘ஸ்வாமிந்! அடியேனுக்கு அடிக்கடி யாத்திசைபோக நேருமையாலே ஸ்வாமிஸந்திதியில் இடைவிடாது காத்துக்கொண்டிருந்து அருளிச்செயலின் ஸகலார்த்தங்களையும் கேட்க பாக்யமில்லாமையால் பல விசேஷார்த்தங்களை இழந்துபோக வேண்டியிருக்கிறது; அடியேன் வெளியே போனால் ‘இதற்கென்ன பொருள்? இதற்கென்ன பொருள்? என்று பலர் என்னைக் கேட்கவருவார்கள்; அப்போது ஸ்வாமி அருளிச்செய்யும் அர்த்தவிசேஷம் என்நெஞ்சில் தோற்றும்படி அநுகரஹிக்க வேணுமென்று முன்னமே ஜீயர் ஸந்திதியில் அடியேன் ப்ரார்த்தித்தேன்’ அவரும் ‘அப்படியே தோற்றும்’ என்று அநுகரஹித்தருளினார்; ஆயினும் அடியேனுக்கு அந்த அநுகரஹம் பலிக்கக் காண்கிறிலேன்; ஜீயர் அருளிச் செய்யும் அர்த்தம் எனக்குத் தோற்றுகிறதில்லை, அருளிச்செயலில் அர்த்தங்கள் குருகுலவாஸம் பண்ணிக் குட்டுப்பட்டுக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளத் தக்கவையேயன்றி வரம்பெற்று அறியப்போமோ? ஆகையால்தான் ஜீயர் அளித்த வரம் பாவியேனுக்குப்

பலிக்கவில்லை' என்று சொல்லிப்போனார். (இந்த ஸம்வாதம் பெற்றிருக்கும் சம்பவங்களுக்கும் நிகழ்ந்தது. (6)

பொங்கியபாற்கடற்பள்ளிகொள்வானைப் புணர்வதோராயசயிலால் * என்
கொங்கைகளிளர்த்துமைத்துக்குதுகல்த்து ஆவியையாகுலஞ்செய்யும்
அங்குயிலே * உனக்கென்னமறைந்துறைவு ஆழியுஞ்சங்குமொண்டனும் *
தங்கியகையவனைவரக்கூவிலீ சாலத்தருமம்பெறுதி. (7)

அம் குயிலே!	அழகியகுயிலே!	குமைத்து ஆதும்	} உருக்கியோது ம்பெறுத்தா செய்யும்
பொக்கிய பால் கடல்	அலைபெற்றவைபுடைய திருப்பாற்	மறைந்து உண்டவு	
பள்ளிகொள்வானை	பள்ளிகொண்டருளும் எம்பெருமா	உனக்கு என்ன	உனக்கு என்ன புருந்திடும்து
புணர்வது நூர்	புணர்வது நூர்	உனக்கு என்ன	உனக்கு என்ன புருந்திடும்து
ஆசையினால்	ஆசையினால்	உனக்கு என்ன	உனக்கு என்ன புருந்திடும்து
என் கொங்கை	எனது முலைகள்	உனக்கு என்ன	உனக்கு என்ன புருந்திடும்து
கொண்டு	பருத்து	உனக்கு என்ன	உனக்கு என்ன புருந்திடும்து
குதுகலித்து	மக்க உத்தராவதிகொண்டு	உனக்கு என்ன	உனக்கு என்ன புருந்திடும்து
ஆவியை	எனது உயிரை	உனக்கு என்ன	உனக்கு என்ன புருந்திடும்து

பரமபதத்தைவிட்டுத் திருப்பாற்கடலிலேவந்து பள்ளி கொண்டாநின்ற பெருமானைப் புணர்வேனுமென்ற அபிநிவேசத்தினால் என் கொங்கைகளானவை காலவிளம்பம் போறுத் திருக்கமாட்டாத தன்மையினால் விம்மிவளர்ந்து அவ்வளவிலும் அவன் ஓடிவந்து அணைக்கக் காணாமையிலே 'யாம் உன்மார்பிலேவந்து முனைத்தபடியாலன்றோ எமக்கு இந்தக்கஷ்டம் விளைந்தது; உன்னுடைய தெளர்ப்பாக்யமானது எங்கள்மேலும் ஏற்ப்பாய்த் து எம்பெருமான் எங்களைப் உபேகிக்கும்படியாயிற்று' என்று சொல்லிக்கொண்டு அவை என்னப்படுதக்கிற புடையை என்சொல்வேன்? என்று ஆண்டான் கூக்குலிட்டுக் கூற்பதைக்கேட்ட அச் சோலைக்குயிலானது 'இப்போது நாம் இவளுக்கு முகங்கொடுத்தால் நம்மை இவள் வெறுமனே விடமாட்டாள்; "என்செய்யதாமரைக்கட் பெருமானுக்கென்தூதாய். என் செய்புமுரைத்தக்கால் இனக்குயில்காள்!!' (திருவாய்மொழி 1—4—2) என்றற்போல இவ ளும் நம்மைத் தூதுபோகவேண்டிக் காலையொடிக்கக் கருதுவன்; இந்த வெய்யிலிலும் கான லிலும் ஓடுவதற்கு நம்மாலாகாது; அதுதன்னிலும் திருப்பாற்கடலெம்பெருமானிடது இவ ளுக்கு ஆசையாய்; அங்கே ஓட ஆராலாகும்? ஆகையாலே இவளுக்கு நாம் முகங்காட்டா பல்சூழையும் தெரிவியாமலிருப்போமென்று கிடந்தது; அவ்வளவிற்குத் அக்குயிலின் கருத்தைத் தெரிந்துகொண்ட ஆண்டான் "அம் குயிலே" என்று விரித்தான்; [அழகிய குயிலே! என்ற படி] கீ மற்றகுயில்களைப் போலேயிருந்தாயாகில் உன்னை சரம்பப்படுத்திவினத்தாலும் நீனைப் பேன்; அழகியகுயிலன்றோ நீ; உன் அழகைக் கண்டிருக்கிற நான் அவ்வழகுக்கு ஒரு வாட்டம் பிறக்கும்படி உன்னை சரம்பப்படுத்தி வினப்பேனா? நீ எங்கும் தூது செல்லவேண்டா; நீ இருந்தவிடத்திலிருந்துகொண்டே அப்பெருமான் இங்கேவரும்படி கூவியாகில் இதுவே மதேஹபகாயமாம்; எனக்குமாதிரம் நன்மையன்று; நீயும் ஒரு வாய்ச்சொல்லாலே பெரிய தருமம் நடத்தினபாவாய்; 'நாம் கூவினால் அவ்வெம்பெருமான் ஓடிவரக் காத்திருக்கிறோ' என்று நினைபாதே; "நம்மேல்வினைகடிவான்-எப்போதும் கைகழுவாரேமியான்" என்றும் "பாது ப்ரணதரகடியாய் விளம்பமஸஹந்திவ, ஸதா பஞ்சாயதீம் பிப்ரத் ஸந: பூரீங்கநாயக:—பூரீங்கரஜஸ்தவம்" என்றும் சொல்லியிருக்கிறபடி என்னப்போன்ற ஆர்த்தர்கட்கு விரை

வாக வந்து காரியஞ்செய்வதற்காக அவன் திவ்யாபுதங்களைக் கூணகாலமும் கைவிடாமல் எந்திக் கொண்டிருப்பது உனக்குத்தெரியாதா? ஏற்கெனவே இங்கு வந்து காரியஞ்செய்வதில் ஆதரமுடையவனான அப்பெருமான் உன் கூவுதல் கேட்டபின்பும் வாராதே நிற்பனோ? அரைகுறையத் தலைகுறைய ஆனைக்குவந்து உதவினுற்போலே எனக்கும் உதவலுடையருவன்கான்; ஆகையாலே நீ கூவு என்கிறான்.

போங்கிய பாற்கடல் = பாற்கடலின் பொங்குதலுக்கு இரண்டு ஹேதுக்களை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்வார் பெரியவாச்சாரன்பிள்ளை; (1) ஸாமான்யமான ஒருசந்திரனைக் கண்டாலே கடல் பொங்கக் காண்கிறோம்; சிறுத்த சந்திரர்கள் பதினமரைக் கண்டால் பொங்குதலுக்கு அளவுண்டோ? திருப்பாற்கடல் பத்து சந்திரர்களைக் கண்டதோ வென்னில்; ஆம்; [தவத் பாதாபிஜே ப்ரியமக! நகச்சத்மநாசீர்த்ய நித்யம் ஸத்வ்ருத்தோபூத் ஸச தசகுண: புஷ்கலோ நிஷ்கலங்க: வரதராஜஸ்தவம்] என்று-எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலுள்ள பத்துத்திருவிரல்களிலும் உருண்டை வடிவமாய் நகம்போல விளங்குகின்றவை நகங்களல்ல) சில குற்றங்களுறையினாலே கூடியிருந்த சந்திரன் பெருமான் திருவடியை ஆசீர்யித்து அக்குற்றங்களுறையினால் தீர்ந்து பத்து வடிவம்பெற்று அத்திருவடிகளை விடாதே கிடக்கிறான்; அவையே நகங்களாகத் தோற்றுகின்றன என்று அருளிச்செய்திருக்கையாலே அந்தப் பத்து சந்திரர்களையும் பாற்கடல் கண்டால் பொங்காதிருக்குமோ? (2) பொங்குதலுக்கு மற்ருரு ஹேது என்னென்னில், “அந், ௨1௨௨௨௨௨௨” [சந்த்ரமாமஸோ ஜாத:-புருஷஸ்-உக்தம்] என்றபடி. சந்திரனானவன் எம்பெருமானுடைய மங்லஸில் நின்றுத் தோன்றியவன்; அச்சந்திரனுக்கு எம்பெருமான் தனது திருவுள்ளத்திலுள்ள தண்ணீரிலே ஸ்வல்பமாகத்தை ஊட்டினமாத் திரமோட்புள்ளது; அப்படிப்பட்ட சந்திரனைக்கண்டே கடல் பொங்கிற்றுகில், ஸாக்ஷாத் அவ்வெம்பெருமான் தானே வந்து படுகாடு கிடக்கக்கண்டால் பொங்குதலுக்கு அளவுண்டோ?

என் கொங்கை கிளர்ந்து = ஆசை அளவற்றிருக்கச்செய்தேயும் நமது பெண்மைக்குக் குறைபாடு நேரவொண்ணாதென்று நான் அடங்கியிருந்தாலும் என் கொங்கைக்கு அத்தகைய அடக்கம் இல்லையே! என்கிறான் போலும். கொங்கை குதுகலித்துக் கிளர்ந்து = ‘நம்முடைய கஷ்டதசையைக் கண்டறிந்து எம்பெருமான் பதறிவருகிறான்’ என்றெண்ணின கொங்கைகளானவை மஹாபாபுக்களை எதிர்கொள்ளப் புறப்படுவாரைப்போலே குதூஹலமாய்க் கிளர்கின்றமை காணீரென்கிறான் போலும். குதுகலித்து = “குதூஹலம்” என்ற வடசொல்லை ஒரு வினைப்பகுதியாகக்கொண்டு அதன்மேல் வினையெச்சனிகுதியையேற்றிக்கிடக்கிறதென்க. ஆகுலம் = வடசொல். ஆகுலஞ்செய்கையாவது - கலங்கப்பண்ணுகை, ஹிம்ஸிக்கை.

அம் குயிலே! = நான் இப்படி கஷ்டப்படாநிற்கவும் நீ மென்மலர்ப்பள்ளியிலே டிழலாடக் கண்படைகொண்டு மறைந்துகிடப்பது வெளியில் தலைகாட்டினால் நம் அழகுக்குக் குறைநேர்த்துவிடுமென்ற கருத்தினாலன்றோ? என் கஷ்டநிவாரணத்தை முக்கியமாகக் கொள்ளாமல் உன் அழகையே முக்கியமாகக்கொண்டு கிடக்கிறாயே! இதுவோதகவு? என்ற உபாலம்பத்தோற்ற அழகிய குயிலே! என விளக்கின்றான் போலும்.

சாலத்தருமம் பெறுதி = பிராட்டி திருவடியை நோக்கி வா அடியே-ஹவாஹு-ஹி [வாசா மமவாப்துஹி] என்று அருளிச்செய்ததை ஆண்டாளும் அடியொற்றிக் கூறினளென்க. (7)

சாங்கம்வனையவல்க்கும் தடக்கைச்சுதுரன்பொருத்தமுடையன்
நாங்கனெம்மிலிருந்தோட்டியதச்சங்கம், நானுமவனுமறிதும்
தேங்கனிமாம்பொழிற்செந்தளர்கோதும் சிறுசுயிலே—திருமலை
ஆங்குவிரைந்தோல்லைக்கூகிறறியாகில் அவனைநான்செய்வனகானே.

8

சேர்ச்சா	இனிமையான பதக்கியுடைய	இரந்து	சேர்ந்திருந்து
பு. பொருள்	மாந்தோப்பிலே	எம்மீட்டுடைய	எங்களுக்குள்
செய்தளிர்கோதும்	சிலந்த துளிகளைப்போன்ற		செய்தசெய்த
	கொத்துகிற	சச்சங்கம்	சங்கோத்தன்
செய்குயிலே!	இனங்குயிலே!	சன்னம் அடையும்	நாக்களிடுவருமே அறிவேமேயன்றி
சாங்கம்	சனது விலை	அறிதம்	தேருருமும் அறிதம்
வனப வல்க்கும்	வனத்து வல்க்கும் சத்தியபுடைய	ஆங்கு திருமலை	தூரத்தையுருக்கிற் சிவபுடைய
சுடைய	பெரிய திருக்கைகளை யுடையதும்	நீர் வினாந்த	மகவுள் சக்கிரமாத
சுடைய	வகலாத வாமத்தியமுமுடைய	கூகிற ஆசை	சுடையவையாக
	குள எம்பெருமான்	அவனை	(யிரு அடம் தித்தவந்தி)
பொருத்தம்	புணர்ச்சியிலும் வல்லமை		அவன் செய்தி
உடையன்	பெற்றவன்;	நாச் செய்	நாச் செய்மட்டே
சங்கம்	அவனும் நானும் ஆக இருவரும்;	காள்	காள் செய்மட்டே

* * * முதலடியிலுள்ள இரண்டு விசேஷணங்களும் எம்பெருமானுடைய வர்த்தனையையும், அந்தாங்கப்பக்கல் அன்புடைமையையும் விளக்குவன. கண்டனாட்சியில்தானே எதிர்சன் வில்லைப் பொகட்டுவிட்டு முதுகுகாட்டி ஓடும்படி தமது ஸ்ரீசாரங்கத்தை வளைக்கவல்ல வர்த்தனம்மிக்கவன் என்கிறது. முதல்விசேஷணம். அந்தப்பாத்தில் சந்தக்காரனாகக் கொண்டாடுகைக்குப் பாங்கான பரணயித்வமு முடையவன் என்கிறது—பொருத்தமுடையன் என்று. இவ்விரண்டாலும் சொல்லிறுவது என்னென்னில் அவ்வெம்பெருமான் என்னிடம் வார்த்தால் அதற்கு இடையூறுக எவ்வளவு விரோதங்கள் நேர்ந்தாலும் அவற்றைத் தொலைச் சூர்வதற்குத்தக்க வலியுடைத்தானவன் என்பதும், பரணயிச்சுருடன் கலக்குங் காலத்தில் 'வாசல்யாயதத்தில் கைதேர்த்தவன்' என்னும்படியிருப்பன் என்பதும் கூடப்பட்டன.

அவ்வெம்பெருமானுடைய சித்தவ்ருத்தியும் என்னுடைய சித்தவ்ருத்தியும் சச்சந்தி வர்க்கும் தெரியுமெய்யாழிய வேறெருவர்க்கும் தெரியாதென்கிறான் இரண்டாமடியில். இருவருமாய்க் கலக்கும்போது “நான் உன்மெய்யாழிய ஜிளிக்கமாட்டேன்; நான் உன்மெய்யாழிய ஜிளிக்கமாட்டேன்” என்றே இருவரும் சொல்லிக்கொள்வர்களாம். இதுவாய்த்து இருவருமும் தம்மிலிருந்து ஓட்டிய கச்சங்கம். இந்த சங்கசேதமானது சேவலம் வாச்ச்சொல் வகப் போய்விடாமல் காரியத்தினால் பரவவல்க்கும்படி செய்யவேண்டியது (சுயிலே) உன் உடமைநான் என்கை உள்ளதென்று.

முன்னுமடி கோகிலம்மேபாதனம்; என்றுயரைக்கண்டிருக்கிற நீ உடனே எம்பெருமானும் நானும் கூடும்படி முயற்சிபண்ணவேண்டியது உன் காரியமாயிருக்க, அதில் நோக்கம் வைக்காமல் தன் வயிற்றை நிறைத்துக்கொள்வதையே பாயோஜனாகக்கருதிக்கிடக்கிறாயே, இனிமையான கனியன் நிறைந்த மாஞ்சோலையிலே செவ்விய தளிர்களை வாயவசால்கொந்திக் கொண்டு அதுவே தொழிலாகக்கிடக்கிறாயே—என்று அக்குயிலின் காதில் கடுமையாகப் படுமபடி சொல்லவே, அதைக்கேட்ட சுயில், ‘ஆம்மாம்! உனக்கு வேண்டியதைச் செய்வ

தற்கு நான் வித்தையிருக்கிறேன்; நான் என்னசெய்ய வேணும்? சொல்' என்றுகேட்க, 'கைகழிந்து போன எம்பெருமான் மீண்டு இங்கே விரைந்து ஓடிவரும்படி கூவியாகில் இதுவே எனக்கு நீசெய்யும் மஹோபகாரம்' என்று இவள் சொல்ல; அதற்கு அக்குயில் 'அம்ம! எம்பெருமானோடு உனக்கு ஸமாகம் பண்ணிவைக்கும்படி நியமித்தாய்; இது வருவானகாரிய மன்று; இத்தனை பெரிய காரியத்தை நான்ஸாதித்துத்தந்தால் எனக்கு என்ன ப்ரதிபலன் தருவதாக நீ நினைத்திருக்கிறாய்?' என்று கேட்க; அதற்கு மறுமொழியாக "அவனை நான் செய்வன காணே" என்கிறாள். அதாவது-நீ கூவ, அவன் இவ்விடம் வந்து சேர்ந்தவாறே இத்தனை நாள் அவன் என்னைப் படுத்தினபாடெல்லாம் ஒரு கஷணத்திலே அவன் என் கண் வட்டத்திலே படும்படி செய்யப்போகிறேனே; அந்த விநோதத்தைக் காண்கை உனக்கு வருவான லாபமோ? பரம்பரையோஜநமன்றோ? அது போராதோ? என்கிறாள்.

“அவனைநான் செய்வன” என்கிறவிவள் அவனை என்செய்வதாக நினைத்திருக்கிறாள்? காலாலும் கையாலும் துகைப்பதாக நினைத்திருக்கிறாளோ? நாயே பேயே என்று வைய நினைத்திருக்கிறாளோ? கம்பத்தில் கட்டிப்புடைக்க நினைத்திருக்கிறாளோ? என்னில்; இவையொன்றும் செய்ய நினைத்திலள்; அவன் வந்து நிற்க, அவனுக்கு முகங்கொடாதே முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டிருக்க வாய்த்து நினைத்திருக்கிறாள். நெடுநாள் பட்டினி கிடந்தவன் முன்னே சோற்றை இட்டு வைத்து அதனைப்பூஜிக்கவொட்டாமல் தகைந்தால் அந்தப்பசியன் எப்பாடுபடுவனோ அப்பாடு படுவனிறே இச்செயலுக்கு எம்பெருமான். “பொய்யச்சங் காட்டி நீ போதியேலும் இன்னமென்கையகத்து நங்கொருநாள் வருதியேல் என்சினம் டி'வ்வன்னானே” [பெருமாள் திருமொழி 9-8] என்ற விடத்துள்ள விசேஷார்த்தம் இங்கு அதுவந்திக்குத் தக்கது. “வண்டார் பூ மாமலர் மங்கை மணநோக்க முண்டானே.” என்ற படி-ராயகியின் கடாஷ்விசுணத்தைபே ருணாகக்கொண்டிருக்கிற எம்பெருமானுக்கு அந்த ஸுண தடைபட்டால் அதற்கு மேற்பட்ட துடிப்பு இல்லையாம். மற்றபடி காலாலுதைப் பதும் கையால் குத்துவதுமெல்லாம் *மமகிரஸிமண்டநம் கோபிகாதாடநம்* என்றிருக்கிற எம்பெருமானுக்குப் பரம்போக்யமேயாதலால் அவையெல்லாம் சிசுநாயகமாட்டாது; முகத்தை மாறவைப்பதே பெருந்தண்டனையாம் என்க. இப்படிப்பட்ட சிசுநாயகை அவனுக்கு நான் செய்யும்போது அதை நீ காணப்போகிறாயன்றோ? அங்கக்காட்சி எளிதில் கிடைக்கக்கூடியதோ? அந்த பரம்பரையோஜநத்திற்காகக் கூவாய் என்றாளுய்த்து. ... (8)

பைங்கிளிவண்ணன்சிரீதரனென்பதோர் பாசத்தகப்பட்டிருந்தேன் *
பொங்கொளிவண்டிரைக்கும்பொழில்வாழ்குயிலே குறிக்கோண்டிதுநீகேள் *
சங்கோசுக்கரத்தான்வரக்கூவதல் பொன்வளைகோண்டேருதல் *
இங்குள்ளகாவலில்வாழக்கருதில் இரண்டத்தோன்றேல்திண்ணம்வேண்டும். (9)

பொங்கு ஒளி வண்டு } மிக்கவொளியையுடைய னானவை
கூங்குப் பொழில் } (மதுபான மயக்கத்தாலே) இசை பாடாநின்ற சோலையிலே
வாழ் களித்துவினையா
குயிலே! கோகிலமே!
இது நான்சொல்லுகிற
நீ குறிக்கோண்டு } நீ பராக்கில்லாமல் ஸாவகானமாய்க் கேள் கேள்;

பங்கிளி வண்ணன் } பங்கிளிபோன்ற நிறத்தையுடைய
சிரீதரன் என்பது } னான சரிய்பகியென்கிற ஒரு
வர்பாசத்து } வலையிலே
அகப்பட்டிருந் } சிக்கிக்கொண்டு கிடக்கிறேன்;
தேன் }
இங்கு உள்ள காவி } இந்தச்சோலையிலே
னில் }
வாழ் கருதில் } நீ வாழ

சங்கோந் சக்கரத் } திருவாழ் திருச்சங்குடையனான இரண்டத்த ஓர்ந்து இவை இரண்டு எதாவதொரு
 ஈன் வர சுவதல் } பெருமான் (இக்கே) வரும்படி காரிடம்
 கூவுவதென்ன
 பென் வர } (நான் இழந்த) பொன் வனைகளைக் இன்னம் வேண்டுங் கட்டட்டம் செய்து திரவேண்டுங்.
 கொண்டுநீருநல் } கொண்டுவிந்து கொடுப்பதென்ன

* * *—சூருயிலே என்னுடைய கூக்குரல் உன்காதில் விழாதபடி, வண்டுகளின் இசைகள் நிறைந்தசோலையிலே அவ்விசைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு அதுவே போதபோக்காக நீ திரிந்தாயாகிலும் உன்னை நான் விடுவேனல்லேன்; எனது கூக்குரலையும் உனது காதில் விழ்த்துகின்றேன் கேளாய்; ஏனோதானோ என்று கேளாதே; வண்டுகளின் இசையில் நின்றும் காதை மீட்டுக்கொண்டு என் வாய்ச் சொல்லையே குறிப்பாகக்கேள்; என்ன சொல்லுகிறேனென்னில்; இப்போது எனக்கு உண்டாயிருக்கும் நோய் என்னால் பரிஹரித்துக் கொள்ள முடியாதது; எம்பெருமானுடைய வடிவமுது முசலியவற்றில் தோற்றுப் போய்க் கால் கடையாடாமல் இருந்தவிடத்தே யிருக்கும்படியான அவ்நகரத்தில் கிடக்கிறேன்; அதாவது—“முன்னையமார் முதல்வன் வண்டுவாபதிமன்னன், மனவண்ணன் வாசுதேவன் வலையுளே—அகப்பட்டேன்” என்றும் “கற்கின்ற தூல்வலையிற்பட்டிருந்த தூலாட்டி சேள்வனார் கால்வலையில் பட்டிருந்தேன்கான்” என்றும் சொல்லுமாயோலே மாதவனுகிற வலையிலே நான் அகப்பட்டுக்கொண்டேன்—என்றுள். இது கேட்ட சூயிலானது அம்ம! இந்த சேஷமனமாசாயத்தைச் சொல்வதற்காகவா என்னையழைத்தது? நீ வலைப்பட்டிருந்தால் நான் என்செய்யவல்லேன்? என்று சொல்லிவிட்டு மீண்டும் வண்டு களின் இசையைக் கேட்பதாகப் பாங்குமுசாயிருக்க, பின்னடிகளில் கடுமையாகச் சொல்லுகிறான்—சூயிலே! நீ இச்சோலையிலிருந்து ஜீனிக்கவேணுமே, என்னை அலட்சியம் பண்ணிக்கிடந்தாயாகில் இதிலே உனக்கு வாழமுடியுமோ? நான் முடிந்தபோனால் இச் சொலையை உனக்கு நோக்கிச்சேருவார் ஆர்! பிறகு இருக்க இடமில்லாமல் வருந்தவாய்; ஈகமாக இங்கே வாழ்ந்திருக்கவேண்டுமென்று விரும்புவாயாகில், உனக்கு இரண்டு காரியம் சொல்லுகிறேன், இரண்டில் ஏதாவது ஒன்றை நீ செய்து திரவேணும்; அவை எவை என்னில்; *வலங்கையாழி யிடங்கைச்சங்கமுடையனான எம்பெருமான் இங்கே வரும்படி கூவுதல் ஒன்று; என்செய்யில் வனைகளைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தல் ஒன்று; இவையிரண்டினுள் ஒன்றை நீ செய்தேயாகவேண்டுமென்கிறான்.

இந்த விகல்பத்தின் கருத்து என்னென்று ஆராய்வேம்: கைவனைகளைக் சொணர்த்து கொடுப்பதென்பது எப்படி? (கைவனை போனவிதம் இத்திருமொழியின் முதற்பாட்டினுரையில் விரியுள்.) எம்பெருமானுடைய பிரிவினாலே கைகழிந்துபோனவனைகள் மீண்டுவாவேணுமென்றால் கழன்றுபோனவனைகள் கையில்லதங்கும்படி செய்யவேண்டுமென்கை. இது எம்பெருமானுடைய ஸம்சலேஷத்தானென்று மற்றொருவழியாலும் நேருவதன்று. அந்தஸம்சலேஷத்தானும் அவ்வெம்பெருமான் வந்தாலன்றி நேரிடாது. இப்படியிருக்க, சங்கோடு சக்கரத்தான் வச்சுவதல் என்பது ஒருபக்கமாகவும், பொன்வனையெடுத்ததல் என்பது மற்றொருபக்கமாகவும் வேறுபாடுதோற்ற அருளிச்செய்திருக்கிறபடி என்? “மாப்பழுவாவது வேணும், மாங்கனியாவது வேணும்” என்கிறுப்போலே வ்யாஹதமாயிருந்ததே இதையும்—என்று நினைக்கும்படியாயிராவின்றது—ஆயினும் இவ்வொரு சமத்காரவார்த்தை யென்று கொள்ளவேணும்; பதிவரதாசிரோமணியான ஸாஸித்தியானவள் தன் காதலனாகிய ஸத்யவா

னுடைய உயிரைக் கவர்ந்துசென்ற யமனைவணங்கி அவ்வுயிரை மீட்டுக் கொடுக்கும்படி பலவாறுவேண்டியும் அவன் அதற்கு இசையாமற்போக, உபாயமற்றத அவன் பலபல தர்ம ஸம்பந்தமான வார்த்தைகளை இனிமையாகச் சொல்லிக்கொண்டுபோய் அந்த யமனை மதிமயக்கி “ஸத்யவானிடத்தில் எனக்குப் பலபிள்ளைகள் பிறக்கும்படி அருள்புரியவேணும்” என வேண்ட, அவனும் அப்படியே அருளினை என்றொரு இதிறாஸமுண்டு; அதில், நாயக னுடைய பிராணனைப் பிரார்த்தித்து அதனைப்பெறுதவன் ஸந்ததியின் அபிவிருத்தியை வேண்டி னது வ்யாஹதமாயிருக்கச்செய்தேயும், எப்படியாவது தன்மனோரதத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ள நினைத்த ஸாவித்ரியின் சதுரமான உக்தி யாகையாலே ஒழுங்குபெற்றது போல; இங்கும் * சங்கொடு சக்கரத்தான் வரக் கூவுதலும் பொன்வளைகொண்டு தருதலும் பர்யாயமா யிருந்தாலும் இதொரு சமத்காரமான உக்தியாகையாலே ஒழுங்கு பெறுமென்க. “ஒரு கார்யத்தாலே இரண்டும் தலைக்கட்டுமிறே” என்று ஒரு சொல்லாலே முடித்தருளினு டெரிவவாச்சான்பிள்ளை.

நாராயணதி நாமங்களைக் குறிப்பிடாதே “சங்கொடு சக்கரத்தான்” என்கையாலே, அவனுடைய ஆபரணத்தையாவது இங்கே கொண்டுசேர்; அல்லது என்னுடைய ஆபரணத்தை பவது கொண்டு கொடு—என்கிற ரஸோக்தி வெளிவரும்.

மு.ஸுடியில், பாசம் என்றது தற்சமவாட்சொல்லாய், கயிறு என்னும் பொருளைத்தந்த வலையைக் குறிக்கும். “கார்த்தண் கமலக்கண்ணென்னும் நெடுங் கயிறு” என்று—வலையைக் கயிறுகவே சொல்வதுமுண்டிறே. இனி, பாசம் என்பதற்கு ஸ்நேஹமென்ற பொருளு முண்டாகையாலே “ஸ்நீதாவிஷயமாகிற ஸ்நேஹத்திலே யென்னுதல்” என்று இரண்டாவது பொருளும் வியாக்கியானத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. (ப்ராசீந தாளகோசங் களில் இந்தப் பங்க்தி இல்லை. “ஸ்நீதாஹுகிற வலையிலே” என்னுமளவே உள்ளது). 9

அன்றுலகமளந்தானையுகந்து அடிமைக்கணவன்வல்செய்ய *
தென்றலுந்திங்களுழ்முடறுத்து என்னைநலியமுறைமையறியேன் *
என்றுமிக்காலிலிருந்திருந்து என்னைத்ததைத்தாதேயியுயிலே *
இன்றுநாராயணனைவாக்கவாபேஸ் இங்குத்து நின்றும் தூரப்பன்.

10

சுந்த	மலாபலி கொழுச்சிருத்த அக்கா	குயிலே!	ஒ குயிலே!
	உத்தில	பேயர்	(என்னுடைய கேதமத்தை விடும்பு மலாஹ) பேயர்
உடைய அபரணை	முலகங்கனையும் அவர்துகொண்ட	எனது	எகநாளும்
உகந்து	பொது எம்பெருமார் விஷயத்திலே	நக காலில்	இந்தச்சோலையிலே
கவர்	என் கைக்கரியத்தை ஆசைப்பட,	இருந்த இருந்த	இடைவிடாமலிருந்துகொண்டு
உடையவர்களை	அவ்வெம்பெருமார்	என்னை	(எற்கெனவே மேலிச்சிருக்கிற)
என்னை	வஞ்சனைபண்ண		என்னை
(அதற்கு என்	கோவபட்டிருத்திற் எமயத்திலே)	ததைத்தாதே	ஹிம்னியாமலிரு;
தென்றலும்	தென்றலுக்கும்	இன்று	இன்றைக்கு
செடிகளும்	பூசின	நாராயண	ஸ்நீதம்நாஸபணன் இங்கே
என்னை	என்னை	வர கடவரயேல்	வரும்படி அவனை சேவலாம்
உடைய அபரணை	உள்ளே பிளந்துகொண்டு புருத்த		போனாயினில்
வலியும் (மு.ஸு)	ஹிம்னியுக்கும் நியாயத்தை	இங்குத்த நின்றும்	இந்தச்சேர்
உடைய	அறிவித்திலேன்;	தூரப்பன்	உன்னைத் தூரத்திலிருக்கேன்.

எம்பெருமானுடைய பரவ்மொன்றே என்றெஞ்சிற்பட்டிருந்தால் அவனை என் ஆசைப்படமாட்டேன்; முன்பொருகால் தரிவிக்மாவதார வ்யாஜத்தாலே வலிஷ்டசண்டாள விராகம் பாராமல் எல்லார் தலையிலும் திருவடிமையக் கொண்டு வைத்தானென்று கேள்விப் பட்டேனுகையால் அவன் மிக்க ஸௌசீல்யகுணம் பொருந்தியவனென்றுணர்ந்த, தன்னை ஆசைப்படாதவுலகங்கட்கே அவன் அவ்வளவு காரியம் தன்பேராகச் செய்தபோது ஆசைப் பட்ட சம்மை உபேகிப்பது என்று நினைத்து அவ்வுலகளந்த பெருமான் திருவடிகளில் நான் கைங்கரியம் பண்ணவிரும்பினேன்; அக்கைங்கரியம் அடியேனுக்குப் பாரப்தமாக வொன்றாத படி அப்பெருமான் சிலமிறுக்குக்களைப்பண்ணவே, தென்றல் திங்கள் முதலிய பாதகபதார்த் தங்கள் எல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்துகொண்டு ‘நாம் இவனை ஹிம்ஸிப்பதற்கு இதுவே வாய்த்த ஸமயம்; எம்பெருமான் இவனை இகழ்த்திருக்கும் இச்சமயமே நாம் தாராளமாக இவனை வுருத்தக்கூடிய சமயமாகும்’ என்று துணிந்து அவை என்னைப் படுத்தும்பாடுகளை நான் வாய்கொண்டு சொல்லவல்லேனல்லேன்—என்று இவன் பரிதபித்துக்கொண்டு கதறிநினைவிற் சூழ்ச்சாலையிற் குயிலானது தன் களிப்புக்குப் போக்குவிடாக இனிப்பாட்டுகளைப் பாடச் சீதாடங்கவே அது இவளுக்கு மிகவும் பாதகமாகி, ‘ஓ குயிலே! தென்றலும் திங்களும் என்னை ஹிம்ஸிப்பது ஸ்வல்பமாய், உன்னுடைய ஹிம்ஸையே அளவற்றதாயிருக்கிறது; அல்லும் பகலும் இடைவிடாதேயிருந்து நீ என்னை ஹிம்ஸிக்கிறாய், இதற்காகவா உன்னை நான் இச்சோலையிலே இடங்கொடுத்து வாழ்விப்பது? என்று செய்கின்றாய்!; இதுவரை போனது போகட்டும், இந்தக்ஷணத்தில் நிருமால் இங்கே எழுந்தருளும்படி கூவவல்லையாகில் கூன் அவனை இங்குவரவழை; இல்லையாகில் தடியெடுத்ததைத்தான் உன்னை இச்சோலையிலிருந்து தாத்திவிடுவேன்—என்கிறான்.

“[அன்றுலக மளந்தானே யுகந்து] உறங்குகிற பானைக்கு முலை கொடுக்கும் தாயைப் போல இவையறியாதிருக்கத் தானே இவற்றின் தலையிலே திருவடிகளை வைத்தவனாய்க் த.” என்ற விபாக்கியான பூரிஸுலக்தி காண்க. உகந்து என்றுது உகக்க என்றபடி; எச்சத்திரிபு: (“மழைபெய்து நெல்லினைத்தது” என்பதுபோல.) “சொல்திரியினும் பொருந்தியா வினைக் குறை” என்ற நன்னுற்குத்தி மறியத்தக்கது.

அடிமைக்கண் = கண் - எழாம்வேற்றுமைபுருபு: அடிமையிலே என்றபடி. வலிசெய்த லாவது - இளைத்தவர்கள் விஷயத்தில் பலிஷ்டர் செய்யும் செயலைச் செய்தல்; (அலட்சியம் செய்தல்; மாட்டேனென்னுதல்.)

[தென்றலும் மித்யாதி.] தென்றலும் திங்களும் என்னை வந்து ஹிம்ஸிப்பதற்கு என்ன வியாயமுண்டு; நானாசைப்பட்ட விஷயத்தின் மனம் இவற்றுக்குச் சிறிதாகலும் தெரியுமாய்க் இவைஹிம்ஸிப்பதையும் ஒருவாறு போக்யமாகக்கொள்ளலாம்; அவ்விஷயத்தின் வாசியை அறியமாட்டாத இவை என்னைவந்து ஹிம்ஸிப்பதற்கு என்ன வியாயமிருக்கிறது? “ராவணன் நடுவேயுருந்து நலிந்தாப்போலே தென்றலும் சந்தானம் நடுவேவந்து என்னை நலிகைக்கிடா யிருப்பதொரு முறைமுண்டாக அறிகிறேன்” என்பது விபாக்கியான பூரிஸுலக்தி. “நலிம் முறைமையறியேன்” என்றசொல்நலத்தால்—தம்பதிகளைக் கூட்டிவைப்பது இவற்றுக்கு வியாயமேயொழிய இப்படி வருத்தப்படுத்துவது வியாயமாகமாட்டாது என்றகருத்து வெளிவரு மென்ப. தன்மகனான சிறியதிருவடிக் கிருந்த விவேகத்தில் காற்குறும் இக்காற்றுக்கு இல்லையே.

[சுயிலே! நீயும் இக்காவில் இருந்திருந்து என்னைத் ததைத்தாதே.] சோலையில் குயில்
னுடைய இருப்பே இவளுக்கு ஹிம்ஸைக்கு உடலாயிருக்கிறபடி. “பைம்பொழில்வாழ்
சூயில்கான்!எம்பெருமானுடைய நிறம் உங்களுக்கு என்செய்வதே?” என்று
இவ்வாண்டான் தானே மேல் அருளிச்செய்குளுளாகையாலே சூயிலானது விரைந்தசையிலே
எம்பெருமானது திருமேனி நிறத்தை நினைப்பூட்டி இடைவிடாது வருத்துமென்க

“இங்குத்துநின்றும் துரப்பன்” என்பதற்கு ‘இச்சோலையிலிருந்து உன்னைத் தாத்தி
விடுவேன்’ என்பது பொருளாயினும், நான் உயிர்துறந்து விடுவேன்’ என்பது கருத்தாம்.
நீ நாராயணனை வரக்கூவாவிடில் ‘நான்முடிந்துபோவேன்; பிறகு இந்தச்சோலையை உனக்கு
நோக்கித்தருவார் இல்லாமையினாலே நீ இருப்பிடமிழந்து வேறிடந்தேடி ஓடவேண்டியது
தான் என்றபடி. ஆகவே, துரப்பன் என்றது — நீ இவ்விடத்தைவிட்டு ஓடிப்போவதற்
கிடான கார்யத்தைச் செய்வேன் என்றபடியாய்: அக்காரியமாவது - தான் முடிந்துபோகை.
இங்ஙனங் கூறியது மங்கலவழக்கின் பார்ப்படும். 10

விண்ணுறநீண்டடிதாலியமைந்தனை வேற்கண்மடந்தை விரும்பி *
கண்ணுறவேன்கடல்வண்ணனைக் கூவுகருங்குயிலேயென்றமாற்றம் *
பண்ணுறகான்மறையோர்புதுவைமன்னன் பட்டர்பிரான்கோதைசோன்ன *
நண்ணுறவாசகமாலேவல்லார் நமோநாராயணயுவென்பாரே. 11

வேர் கண்- மடந்தை	வேடுபோன்ற கண்களையுடையளாய் பெண்மைக்கு உரிய குணங்கள் நிறைந்தவளாய்	விரும்பி	ஆசைப்பட்டி
பன் உறு நால்மறை யோர்புதுவை மன்னன் பட்டர் பிரான்கோதை	வ்லர்ப்ரதாநமான நான்கு வேதங் களையும் ஒதின பூரிவைஷ்ணவர் கள் வாழ்கிற பூரிவிஸ்லிபுத்தூர்க் சுத் தலைவரான பெரியாழ்வாரா லைய மகனான ஆண்டான்.	கருங் குயிலே! என் கடல் வண்ணனை கண் உறு கூவு என்ற மாற்றம்	‘ஒகரியசூயிலே! கடல்போன்ற திரு நிறத்தைபுடையனான எள்காதலை’ நான் வேலிக்குப்படி ‘கூவு’ என்று நியமித்ததாகா
க உ வண் உறு நீண்டுதலிய மைந்தனை	திருவடியானது பரமாகாசத்தனவும் போய்ப்பெருருத்தம்படியாக நெடுகவார்த்து (உலகங்களை) விபாதித்த மிடுக்கையுடையனான எம்பெருமானை	சொன்ன நண்ணுற வாசகம் மாலே	அருளிச்செய்த போக்யமான (இந்த பூரிஸ்கத்தி மாலையை ஒசில்லவர்கள் ‘சமோகாயணய’ என்பார்
			எம்பெருமானுக்கு அந்தாங்க கிங் கராகப் பெறுவர்கள்.

‘ருமொழியை ஒதவல்லவர்கள் வ்லர்ப்ரதாநமான புருஷார்த்தத்தைப் பெறு
வர்களென்று பலஞ்சொல்லி முடிக்கிறது இப்பாட்டு.

“வேங்கடவனைவிரும்பி” என்றாவது “சங்கொடுசக்காதானை விரும்பி” என்றாவது
“பலளவாயனை விரும்பி” என்றாவது அருளிச்செய்யாமல் “விண்ணுற நீண்டடிதாவிய
மைந்தனை விரும்பி” என்றதற்குக்கருத்து — ஒருவரிடத்தில் ஒன்றைக்கொள்ளுகின்றதால்
பின்பு அவர்களுக்கு ஒன்றும்மிருந்திருக்கவொண்ணாதபடி வர்வாங்ககத்தி பண்ணுகிறவனையா
யிற்று நான் விரும்பியது; * இரக்க மண் கொடுத்தவற்கு இருக்க வொன்று மின்றியே
பயக்கவைத்தவர்கொண்ட பற்பபாதனை நான்விரும்புகையாலே வர்வஸ்வத்தையுமிழந்து
சத்தியில் நின்று சங்கடப்படவேண்டிற்று என்கை.

“வேற்கண்மடந்தை...பட்டர்பிரான் கோதை, விண்ணுற நீண்டடிதாவிய மைந்தனைக்
கண்ணுறவிரும்பி, கருங்குயிலே! என்கடல்வண்ணனைக்கூவு’ என்ற மாற்றஞ்சொன்ன நண்

னுதுவாசக மாலையல்லார் நமோநாராயணய வென்பார்” என்றும் அந்வயமாகலாம். “வேற்கண்மடந்தை கண்ணுறவிரும்பி” என்ற ஸ்வாரஸ்யத்தால்—“அவன்றன்னை வேறுக்கு ஓரையாக்கத்தேடுகிறாள்” என்றருளிச்செய்வார் பெரியாச்சாரன்பிள்ளை.

நண்ணுறு = நண்ணுவதற்கு உற்ற—அனைவரும் ஆசைப்படத்தக்க—பொக்யமான என்றபடி. ‘எம்பெருமானை நண்ணுவதற்கு உற்ற வாசகமலை’ என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். எம்பெருமானுடைய குணங்களைப் பேசப்புகுந்த வேதம் “யதொவாவொ திவதகனெ சுபூவபுஜநஸா ஸஹ” [யதோவாசோ சிவர்த்தந்தே, அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ] என்னும்படி கையொழிந்துபோனதுபோலல்லாமல், அவனுடைய குணம் முதலியவற்றை நன்றாக நண்ணுவதற்கு [புரதிபாதிப்பதற்கு] உற்றவாசகமலை என்று கருத்து.

நமோநாராயணய வென்பாரே = “பல்லாண்டென்று பகித்திரனை..... நல்லாண்டென்று நன்னுரைப்பார் நமோநாராயணயவென்று பல்லாண்டும் பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்த பல்லாண்டேத்துவர்” என்று இவளுடைய திருத்தமப்பனார் அருளிச்செய்ததில் நோக்கு: பல்லாண்டுபாடப்பெறுவரென்கை. திருமந்திரத்தின் பொருளிலே நிஷ்டையுடையராகப் பெறுவர் என்னவுமாம். திருவஷ்டாசூரத்தை யனுஸந்திப்பவர்களுக்கு என்ன பலனோ அதிசய இப்பதிகம் கற்றார்க்கும்பலன் என்றவாறு. இம்மலை வல்லாரும் நமோநாராயணய வென்பாரும் துலயர் என்கை. (11)

அடிவரவு:—மன்னு வெள்ளை மாதவி யென்பு மென்னடை யெத்திசை பொங்கிய சார்க்கம் பைங்கிரி யன்று வின் வாரணம்.

ஐந்தாந் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டார் திருவடிகளே சரணம். ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆண்டார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறந்திருமொழி—வாரணமாயிரம்.

உரையவதாரிகை—கீழ்த்திருமொழியில் குயிலை நோக்கி ‘என்மாதவனை நீ அழைத்துத் தாவேணும்’ என்று பலவாறாக வேண்டியும் அக்குயில் அங்ஙனஞ் செய்யவில்லை. கால விளம்பயின்றி எம்பெருமானைக் காணவேண்டும்படியான அவஸ்தை அதிகமாய்விட்டது இவளுக்கு. ஆனால் அந்த விருப்பத்தின்படி அவனைக்காண்கைக்கு லௌகரியம் ஏற்படாமற்போயிற்று; இவளுடைய ஆசையை இன்னும் பெருக்கவேண்டுமென்று எம்பெருமானுடைய கருத்தாதலால் அதற்காக அவனும் விரைவாக வந்து முகங் காட்டாதொழிந்தான். இவளுக்கு நாம் அடியோடு முகங்காட்டாவிடில் இவள் தரித்திருக்கமாட்டாளென்று கருதிய கண்ணபிரான் கனவிலேயாவது இவட்கு நாம் காட்சிதந்து ஒருவாறு தரிக்கும்படிசெய்தல் என்று என்று அணிந்து விவாழோதஸவத்தின் ஸநாஹஸமயம் முதலாகப் பாணிக்ஷண

பரியந்தமான வ்ருத்தாந்தங்களைக் கணவிலே அதுபவிப்பிக்க அப்படியே ஆண்டாள் அதுபவித் துத் தனது உயிர்த்தோழிக்குச் சொல்லுகிறதாய்ச் செல்லுகிறது இத்திருமொழி.*

வாரணமாயிரம் சூழவலஞ்செய்து * நாரணநம்பி நடக்கின்றனென்றேதீர்*

பூரணபொற்குடம் வைத்துப்பூரமெங்கும் * தோரணநாட்டக் களுக்கண்டேன்தோழீநான். 1

தோழி	என் உயிர்த்தோழியே!	எதிர்	எதிர்
எம்பி	எகுகுணபரிபூரணான	பொன் பூரண குடம்	பொன்மயமான பூரண குடமக்கள்
நாரணன்	பூரிமநாராயணன்	வைத்து	வைத்து
ஆயிரம் வாரணம் சூழ	ஆயிரம் யானைகள் சூழ்ந்து வர	புரம் எங்கும்	பட்டணம் முழுதும்
வரம் செய்து நடக்	பிரதக்ஷிணமாக எழுந்தருளுகிற	தோரணம் நாட்ட	தோரண ஸ்தம்பங்கள் நாட்ட
கூர்ந்து என்து	நென்று (வாழ்புகோஷாநிகளால்		(இந்த நிலையை)
	நிச்சயித்து)	நான் களுக்கட்டேன்	நான் வந்தத்தில் அதுபவித்தேன்.

பூரிமநாராயணன் என்னை மணம்புணருவதாக நிச்சயித்து ஆயிரக்கணக்கான யானைகளைப் புறப்பட விட்டுக்கொண்டு மிக்கலம்பரமங்களுடன் திருவிதிப் பிரதக்ஷிணமாக எழுந்தருளுகிற செய்தியை அறிந்த நகரத்திலுள்ளார் யாவரும் “பெரியவர்கள் எழுந்தருளும்போது பூர்ணாகும்பம் வைக்கவேணும்” என்ற சாஸ்தாவிதிப்படியும் சிஷ்டாசார்முறைப்படியும் தங்கள் தங்கள் திருமாளிகைக்கெதிரில் பூர்ணாகும்பங்களை வைத்தும் தோரணங்கள் நாட்டியும் இப்படிப் பலவகையாக மங்களாவங்காரங்கள் செய்வதாகக் களுக்கண்டேன் தோழி! என்று தோழிபுடன் வ்ருத்தகீர்த்தநம் பண்ணித் தரிக்கிறான்.

வாரணம்—தற்சமவடசொல். ‘ஆயிரம்யானை’ என்று அருளிச்செய்தமைக்குக் கருத்து—“தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடு தள்ளநடையிட்டுவருவான்” (பெரியாழ்வார் திருமொழி 3-1-1) என்று கண்ணபிரானுக்கு ஆயிரம்பேர்த் தோழன்மார்கள் உண்டாகையாலும் அவர்களெல்லாரும் விட்டுப்பிரியாமல் உடனேவருவர்களாயையாலும், கண்ணபிரான் தானொருவன் பாத்தியம் யானைமீதேறி யுட்கார்ந்து தோழன்மார்களை வேறுபடுத்தமாட்டானாகையாலும், “சம்பையேராளும் வணங்கித் தொழுவார்க்குத்தம்மையெயொக்க அருள்செய்யும் கணக்கிலே ஆத்தோழன்மார்களையும் பாணைமீதேற்றி உகப்பனாகையாலும் “வாரணமாயிரம் சூழ” எனப் பாட்டெனக்.

ஆனையேய்க்கப்பிறந்த கண்ணபிரானுக்கு வாரணமாயிரஞ் சூழவருதல் எங்கனே? என்னில்; “உந்துமதகளிற்றன் ஓடாததோள்வலியன், நந்தகோபாலன்” (திருப்பாவை) என்றபாட்டின் ஆறாயிரப்படி வியாக்கியானத்தில் “உந்து மதகளிற்றன்—மத்தசஜங்களை ‘சுடையவர்’ என்றுமாம்; ஆனையுண்டோ இவர்க்கென்னில்; பூரிவனுதேவரும் தாழும் ஒரு மிடறுமிருக்கையாலே அங்குள்ளது இங்கேயாய் இங்குள்ளது அங்கேயாய் ஊர்வாய்ப் பொருடையாலும் தத்த (உத) புண்ணுக்கு இரண்டிடத்திலும் ப்ராப்திபுண்டாகையாலும் ஆனையுண்டாகத் தட்டில்லை; ‘வாரணமாயிரஞ் சூழ’ என்றதிறே; திருவாய்ப்பாடியில் ஆனை சூழும் பசுக்களுள் கலந்துதிரியுமத்தையிறே ” என்றருளிச்செய்துள்ளமை காண்க.

புரமெங்கும் —புரம்—வடசொல்; பட்டணம் என்று பொருள்: அகாலது—பூரிவில்லி புத்தூர். “புறமெங்கும்” என்ற வல்லினறகரப்பாடங் கொள்வாருமுள்ள: எல்லா விடங்களிலு மென்றபடி தோரணம்—வடசொல். (1)

நானாவதுவை மணமென்றுநாளிட்டு * பாளைகமுது பரிசடைப் பந்தற்கீழ் *

கோளரிமாதவன் கோவிந்தனென்பானோர் * காளைபுருதக் கனுக்கண்டேன்தோழிநான். (2)

தோழி!—;	கோளரி மாதவன்	} நான் ஹனென்றும் மாதவனென் றும் கோவிந்தனென்றும் சிறு நாமக்கள்புண்ட சிறு புண்டை வன் பிரவேசிக்க
உதவ மணம் } விவாஹமஹோத்ஸவமென்று	கோவிந்தன்	
என்று நான் இட்டு } முஹூர்த்தம் நிர்ணயித்து	என்பான் ஹி காளை	
பரிசு கழுது பரிசு } பாளைகளோடுகூடின பாக்கு மரம்	புருத	
உடை பந்தற்கீழ் } காலகிற அலங்காரங்களைபுடைத் தான மணப்பந்தலின் கீழே		

நான் கனுக் கண்டேன்—.

* * *—‘நாளையதினம் கண்ணபிரானுக்கும் ஆண்டாளுக்கும் கல்யாணமஹோத்ஸவம்’ என்பதாக முஹூர்த்த நிர்ணயம் பண்ணின பின்பு, விவாஹத்தின் முன்னாற் செய்ய வேண்டுஞ் சடங்குகள் செய்தற்காகக் கண்ணபிரான் அலங்காரப்பந்தலின்கீழ் எழுந்தருளக் கனுக்கண்டேனென்கிறார்.

‘பத்துநாள் கழிந்தபின் முஹூர்த்தம்’ என்றுநாளிட்டால் அத்தனை விளம்பம் ஸ்லூக்க முடியாதாகையாலும், “இன்றைக்கே முஹூர்த்தம்” என்று நாளிட்டால் அதிக ஸ்தோஷமும் தாங்கவொண்ணாற் கேடுவினையுமாதலாலும் நானே வதுவை மணமென்றுநாளிட்டபடி. தக்கம் அஸஹ்யமாவதுபோல் அசிந்திதமாகக் கைமேலேவருகிற பரமானந்தமும் அஸஹ்ய மாயிருக்குமென்பது இதிஹாஸஸித்தம். வதுவை=கல்யாணம்; மணம்=உத்ஸவம்.

கல்யாணப்பந்தல்களில் பாளைகளோடுகூடின பாக்குமரங்களைக் கொண்டு வந்துநாட்டி அலங்காரம் செய்தல் முறைமையென்க. பரிசு என்று அலங்காரத்துக்கும் பெருமைக்கும் ஸம் மானத்துக்கும்பேர்; பாளைகள் நிறைந்த கழுஞ்சளாகிய அலங்காரம் அணிந்தபந்தற்கீழ் என்கை. “பந்தற்கீழ்” என்றும் “பந்தார்க்கீழ்” என்றும் பாடபேதங்கள். பந்தல், பந்தர்—கடைப்போலி. கோளரி=மிடுக்கையுடைத்தானசிகங்கம், “கோளரி மாதவன் கோவிந்தன்” என்று அடுக்கியிருப்பதற்கிணங்கப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்துள்ள ரஸமயமான ஆர்த்த விசேஷம் ரவிசுக்களின் நெஞ்சையுருக்கும்; கோளரி=கண்ணபிரான் கல்யாணப்பந்தலுக்கு நடந்துவரும்போது நாட்டுப்புறத்துப்பையல்லைப் போலல்லாமல் தன்பெருமையெல்லாம் தோற்ற மிடுக்கோடே நடந்தபடியைச் சொல்லுகிறது! “அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜ:” என்று அம்படியான மிடுக்கு நடையிலே தோன்றுமே. மாதவன்=பரமரவிகள் என்று தோற்று மாறு நடந்துவந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. மா=பிராட்டிக்கு தவன்-கொழுநன், என்றால் பரமரவிகள் என்று தானே பொருள்படும் [கோவிந்தன்] “ஸ்ரேயாஹி ஸஹாஹிவாதி” [ச்ரேயாம்ஸிபஹுவிக்கநாதி] என்றபடி சுபகாரியங்களுக்கு இடையூறுகள் மிடைசுருமாதலால் இந்த விவாஹமஹோத்ஸவத்துக்கு யாரால் என்ன இடையூறு நேர்ந்துவிடுமோ என்று அஞ்சி ஒருவரையும் விரோதித்துக்கொள்ளாமல் எல்லாருக்கும் கையாளாய் முகங்கொடுத்துக் கொண்டு வந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. கோவிந்தனென்றாலும் ஸர்வஸுபவனென்றாலும் பர்யாயமென்று கொண்மின். காளை=நல்ல இளைமைப்பருவம் வாழ்ந்தவனென்கை. “காளையே எழுது பாலுக்கதிபன் நல்லிளையோன் பேராம்” என்பது கிகண்டு.

இந்திரனுள்ளிட்ட தேவர்குழாமெல்லாம் * வந்திருந்தென்னை மசுட்பேசிமந்திரித்து *
மந்திரக்கோடியுடுத்தி மணமாலை* அந்திரிகூட்டக் கணக்கண்டேன்தோழீநான். (3)

இந்திரன் உன்னிட ட தேவர் குழாம் எல்லாம்	} இந்திரன் முதலான தேவ ஸமூகங்களெல்லாம் (இந்நிலத்திலே) வந்திருந்து என்னை மகன் பேசி வாந்தோசொல்லி	அந்தரி	} 'தூர்க்கை' என்கி, மந்திரம் கோடி	} கல்யாணப் புடவையை எனக்கு
வந்து இருந்து என்னை மகன் பேசி		மந்திரம் கோடி		
மந்திரித்து	} அதற்குமேல் ஸம்பந்திகள் ஒருவர்க் கொருவர் செய்துகொள்ளவேண்டி டிய ஏற்பாடுகள் விஷயமாக யோசித்து முடிவு செய்து கொண்டு, (பிறகு)	} மலை சூட்ட பரிமளம் மிக்க புஷ்பங்களைச்சூட்ட தோழி! நான் கணக்கண்டேன்—.		

* * *—இந்திரன் முதலிய வானவர்களெல்லாரும் 'நம்முடைய பெருமானுக்கு நடக்
கப்போகிற கல்யாணமஹோத்தஸவத்தை நாமெல்லாருமாய்க் கூடியிருந்துகாரியங்கள் செய்து
நிறைவேற்றுவரவேணும்' என்று குதுகலித்துத் தரையிலேகால்பாவிவந்து 'இக்காரியம்
முடிந்தாலன்றி நாங்கள் எழுந்திருப்பதில்லை' என்று பிடிவாதமாயிருந்து எங்கள் பெருமா
னுக்கு உங்கள் பெண்ணை மணவாட்டியாக்கித் தரவேணும்' என்று பெரியதிரளிலே பிரார்த்
தித்தி, பிறகு உபயவர்க்கத்தாரும் ரஹஸ்யமாகவிருந்து பூஷணபீதாம்பரங்கள் விஷயமாகவும்
பற்றுமுள்ள ஸம்விதாநங்கள் விஷயமாகவும் ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொள்ளவேண்டிய
வற்றைந் காதோடு காதாகப்பேசி முடித்து, இனிக் காலவிளம்பம் செய்தால் ஏதாவது
இடையூறு நேரிடக்கூடுமென்றெண்ணி அப்போதே, மணமகனுக்கு நரத்தனரைக்கொண்டு
புடவையுடுத்தி நன்மாலைகளையும் சூட்டுவித்து இப்படிப்பட்ட சில பாணிக்ரஹணபூர்வாங்
கங்கள் நடைபெறக் கணக்கண்டேனென்கிறாள்.

சக்ரவர்த்தி திருமகன் பண்டு வனவாஸகாலத்தில் சரபங்கபகவானுடைய ஆச்ரமத்
திற்கு எழுந்தருளினபோது அங்கு தேவேந்திரன் வந்திருந்தும் பெருமானே ஸேவியாமலே
தன்னுலகம் நோக்கிச்சென்றான்; பெருமாள் தம்முடைய பரத்வத்தை வெளிப்படுத்திக்கொள்
ளாமல் "ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்த்யே" என்று ஸாமான்யமான மானிடத்தன்மையையே
ஏற்றிட்டுக்கொண்டிருந்தபடியால் இப்போது இவரைக்காணவேண்டா; ராவணஸம்ஹாரம்
தலைக்கட்டினபின்பு ஸேவித்துக்கொள்வோம் என்று போய்விட்டான்; கிருஷ்ணாவதாரம்
அப்படியல்லாமல் ஈசுவரத்வமும் கூடவேவந்து பரிமாறுமவதாரமாகையாலே இந்திரன்
முதலியோர் வந்து குறுக்கும் நெடுக்கும் குலாவித் திரிந்து அதிகப்ராஜாபத்யம் பண்ணுவர்
களாம்.

மகன்பேசுதல்=இவனை மணமகளாகத் தாளைவார்த்துக்கொடுக்கவேணும்' என
வெண்டிப் பேசுதல். மந்திரித்து=ஊ: (மந்த்ர:) என்ற வடசொல்லடியாகப்பிறந்த அவ்யயம்.
மந்த்ரமாவது ஆலோசனை; ஆலோசித்து என்றபடி. மகன் பேசினபிறகு ஆலோசிப்பது
கூஷணபீதாம்பராதி விஷயமென்க. மந்திரக்கோடி=ஊ, லாஸஸ் [மந்த்ரவாஸஸ்] என்பர்
வடதாலார். "கோடியுடுத்து" என்று சிலர் ஒதுவர். "உடுத்து" என்றபாடமே ஏற்கும்:
'உடுத்து' என்றால், தான் அணிந்துகொண்டு என்று பொருள்; உடுத்தி என்றால் பிறர்க்குச்
சாத்தி என்று பொருள்; இங்குப் பிறவினைப்பொருள் படவேண்டிநிறைவால் 'உடுத்தி' என்ற
பாடமே ஏற்குமென்ப.

அந்தரி—‘தூர்க்கைக்குப் பெயர்; இவள் கண்ணபிரானுக்கு உடன்பிறந்தாளாதலால் ஆண்டாளுக்கு நாத்தனானாள். அந்தரத்திலே [ஆகாயத்திலே] அந்தரத்தாநமாய்ப் போன மையால் இவளுக்கு அந்தரி என்று பேராயிற்றென்க. (3)

நாற்றிசைத்தீர்த்தங் கொணர்ந்து நனிநல்கி * பாப்பனச்சிட்டர்கள் பல்லாரெடுத்தேத்த * பூப்புனைகண்ணிப் புனிதனோடென்றன்னை * காப்புநாண்கட்டக் கனக்கண்டேன்தோழிநான் (4)

மாயன் சிட்டா காப் பார்	தோழி—; சித்தர்களுடைய பல பரமமணர்	புனை கண்ணி புனிதனோடு	{ (பலவகைப்) புத்தங்கள் புனைந்த மாயையுடையவரும் பரம பாடினான கண்ணபிரானோடு
நாற்றிசை தீர்த்தங் கொணர்ந்து நனி நல்கி எடுத்த ஏ.தி	நாற்று நிசைகளிலுமிருந்து தீர்த்தங்களை கொண்டு வந்து நன்றாகத் தெளித்து உச்சைவரமாகவெடுத்த மங்களா சாஸனம் பண்ணி	என்றன்னை காப்பு நாண் கட்ட கண்ணக்கட்ட நான் கனக்கண்டேன்—.	என்னை (இணைத்து)

***—சகரவர்த்தித் திருமகளுருடைய திருவழிவேக மஹோத்ஸவத்திற்காக பூநீவான பரர்கள் நாலுஸமுதரத்திலுமுள்ள திர்த்தங்களைப் கொணர்ந்தாப்போல என்னுடைய கல்யாண மஹோத்ஸவத்திற்காக வைதிகஸார்வபௌம்சளான பல ஆர்த்தனாசன் நாற்றிசை சரிநின்றும் நானாவகைப் புன்பயிர்ந்தங்களைக் கொண்டு வந்து, ஆபுஸ்ஸமுதலான நன்னா கலெல்லாமுண்டாவதற்காக அந்தத் திர்த்தங்களாலே தம்பதிகளாகிய எங்களைப் பலகாலும் ப்ரோகித்து, “சுபுபாஸாஸாஸே வஸுபூஜாஸாஸாஸே” [ஆபுராசாஸ்தே ஸுப்ரஜாஸ்த்வ மாசாஸ்தே] இத்தியாதி வேதவாக்கியங்களை உச்சைஸ்ஸவரமாக எடுத்து ஓதி ஆசிரவாதங்கள் பண்ணிக் கண்ணபிரானோடு என்னை இணைத்துக் கங்கனா தூல்கட்டும் நிலைமையைக் கன்னில் கண்டேனென்கிறார்.

நனி—மிகுதியை உணர்த்தும் உரிச்சொல்; மிகவும் என்றபடி. நல்குதல்—சொடுத்தல்; இங்கு, ப்ரோகஷணஞ்செய்தல். ப்ரஹ்மண: என்ற வடசொல் பாப்பனன் எனச் சிறிந்து பாப்பனர்—கிட்டர், பாப்பனச்சிட்டர்; ப்ரஹ்மணயோநியிற் பிறப்புமாத் திர மன்றியே வேதங்களை நன்றாக ஓதி ஆசாரவ்யவஹாரங்களில் ஒன்றுக்குறையாதிருப்பவர்கள். “பல்லாண்டெடுத்தேத்தி” என்பது ஆதிகாசனின் பாடம்: வியாக்கியானத்தில் “மங்களா சாஸனமண்ணி” என்றருளிச்செய்திருப்பதைக்கண்டு பல்லாண்டு என்ற பாடத்தைக் கற்பித் தனர்போலும்; “பல்லார் எடுத்த ஏத்தி” என்றபாடத்திற்கே வியாக்கியானம் நன்கு பொருத்தியிருக்குமாற்றைக் காணின்.

பூப்புனைகண்ணி—கல்யாணப்பெண்ணுக்கு உயர்ந்த சேலையாலும் சிறந்த பூஷணங் களாலும் அலங்காரப்பண்ணினால், கல்யாணப்பிள்ளைக்கு அவையெல்லாம் வேண்டாதே ஒரு புத்தஹாரத்தாலே அலங்காரம் அமைந்தபடி. புனிதன்—பரிசுத்தன் என்றபடி: ஸ்நானம் பண்ணிக் கையும் பவித்திரமுமாய் வைதிகவேஷம் பூண்டு ஒருவர்மேலும் படாமல் மிக்க ஆசாரசீலையிருக்குமிருப்புத் தோற்றப் புனிதன் என்கிறார். ஆசாரம் சிறிது குறைந்தாலும் பெரியாழ்வார்பெண்பிள்ளையைக் கொடுக்கமாட்டார்களென்று கண்ணபிரான் மிக்க ஆசாரங் கொண்டாடுகிறபடி. புனிதனோடு என்றன்னை—புனிதனுக்கும் எனக்கும் என்றபடி. காப்பு

நாண் = மங்களார்த்தமான கங்கணஸூத்ரம். காப்புநாண்கட்டுகை புரோஹிதருடைய காரிய
மென்ப. (4)

கதிரோளிதீபம் கலசமுடனேந்தி *சுதிரிளமங்கையர் தாம்வந்தேதிர்சோள்ள *
மதுரையார்மன்னன் அடிநிலைதோட்டெங்கும் * அதிரப்புருதக் கனக்கண்டேன்தோழிநான். (5)

சுதிர் இளமங்கையர்	தோழி—;	வந்து எதிர்கொள்ள	எதிர்கொண்டுவர;
தாம்	அழகிய இளம்பெண்கள்	மதுரையார் மன்னன்	மதுரையிலுள்ளார்க்கு அரசனான
சா			கண்ணபிரான்
தீபம்	வாய்நுடைய ஒளிபோன்ற	அடிநிலை தோட்டு	பாதுகைகளைச் சாத்திக்கொண்டு
	ஒளியையுடைய மங்கள தீபத்	எங்கும் அதிர	பூமியெங்கும் அதிரும்படியாக
கலசம்	பொருகலசங்களையும்	புருத	எழுந்தருள
உடன் வந்தி	கையில் ஏந்திக்கொண்டு		நான் கனக்கண்டேன்—.

* * *—பருவத்தாலும் வடிவழகாலும் தங்கனையே எல்லாரும் நோக்கிக்கொண்டிருக்கும்படி மிக்க அழகுவாய்ந்தவர்கள் மங்களஸூத்ரத்திசைக்காகத் தீபங்களையும் பூர்ணகும்பங்களையும் ஏந்திக்கொண்டு எதிர்கொண்டுவர, கண்ணபிரான் பாதுகைசாத்திக்கொண்டு பூமி அதிரும்படி ஸ்தோஷமாக நடந்துவரும்படியைக் கனவில் கண்டேனென்கிறான்.

சுதிர் என்று கிரணத்திற்குப்பேராயினும் இங்கு இலக்கணையால் ஸூர்யனுக்குப் பேராகிறது. இடையில் விளக்கு அணைந்தால் மங்களத்துக்குக் குறையாமென்று ஸூர்யனைப் போலே மிக்கவொளியையுடைய விளக்குகளைக் கொண்டுவருவார்களென்க. தீபம், கலசம்—வடசொற்கள்.

மதுரையார் மன்னன் = மற்ற திருநாமங்களிற்காட்டில் இத்திருநாமத்தில் கண்ணபிரானுக்கு உகப்பு விஞ்சியிருக்குமென்பதற்கு ஒரு ஐதீஹ்யமருளிச்செய்வார் பெரியவாச் சான்பிள்ளை—ஒருபத்தன் ஒரு க்ருஷ்ணவிக்ரஹத்தை ஏறியருளப்பண்ணி இவர்க்கு என்ன திருநாமம் சாத்துவோம் என்று சிந்தியாநிற்க, பெருமான் அவனுடைய கணவிலே வந்து தோன்றி அப்பா! எனக்கு கன்னாபின்னாவென்று சிலநாமங்களை இடாமல் மதுரை மன்னன் என்று பெயரிடு' என்று நியமித்தாராம்.

அடிநிலைதோட்டு என்பதற்கு “தன் திருவடிநிலைகளை அருகிருப்பார் கையில் கொடுத்துவிட்டு” என்பதாகச் சிலர் பொருள் வரைந்து, பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தையும்—[அடிநிலையித்யாதி.] திருவடிநிலைகளைக் கொடுத்து” என்று அச்சிடுவித்தார்கள்: தோடுத்து என்றதைக் கொடுத்து என மயங்கி அச்சிட்டுவிட்டனர். “திருவடிநிலைகளைத்தொடுத்து”—பாதுகைகளைச் சாத்திக்கொண்டு என்கை. பாதுகையணிந்து நடந்தாலன்றோ பூமியதிரும். கோத்து என்றிருந்தது கொடுத்து என்றாயிற்று என்பாருமுளர். அதுவும் பொருத்தமே.

“எங்குமதிரப்புகுத” என்றவிடத்திற்கு ஸம்வாதமாக ஒரு ஐதீஹ்ய மருளிச்செய்வார்; முன்பு மதுரபலி யஜ்ஞபூமியிலே பூரிவாமன் நடந்தபோது பூமி நெளிந்ததென்று * ஒரு

* [யஸ்மித் ப்ரயாதே அஸூரபூப்ருதோத்வரம் நநாம கேதாதவநிஸ் ஸஸாகரா, ஸவாமநஸ் ஸர்வஜகம்யஸ் ஸதா மமாஸ்து மாங்கல்யவிலங்குத்தயே ஹரி:] என்றச்லோகம் இங்கே அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

வேம் கூற்றம் கொடியமிருத்யுவானவன்
மேவி { (அஞ்சாமல்) பொருந்தி உண்ணக் கண் { (இலங்கையைப்) புஜகமுடைய
யிருந்து டான் செய்தவனுமரன பெருமா
நடை ஆ இதுவே காரியமாக நாமம் சொல்லில் நாமோநாராயணமே—.

* * *—இந்திரன், இடையர்கள் வழக்கப்படி தனக்கிட்ட பூஜையைக் கண்ண பிரான் விலக்கித் தானே அமுது செய்தானென்ற சீற்றத்தினால் ஏழுநாள் விடாமறை பெய்வித்தபோது ஒரு குடையெடுப்பாரைப் போலே மலையையெடுத்துப் பிடித்துக் கோவலரையும் கோநிரையையும் காத்தருளினவனும், நப்பின்னைப் பிராட்டியின் போகத்திற்கு இடையூறியிருந்த ஏழரிஷபங்களையும் வலியடக்கி அவளை மணந்துகொண்டவனும், இலங்கையிற் புகுவதற்கு அஞ்சி நடுங்கிக்கொண்டிருந்த யமன் அஞ்சாதே உட்புகுந்து ராக்ஷஸவர்க்கங்களைப் பகடிக்குமாறு செய்வததவனும், இப்பெருமைகளெல்லாம் பொலியத் திருக்கோவலூரில் உலகளந்த திருக்கோலமாக ஸேவைஸாதிப்பவனுமான பெருமானுடைய திருநாமம் திருவெட்டெழுத்து.

கானவேண்கும் துரங்கும் முகவும்படையா* அடலரக்கர்
மானமழிந்துகின்ற வென்றியம்மான்* எனக்கென்றும்
தேனும்பாலும்முதுமாய திருமால் திருநாமம்*
நானுஞ்சோன்னென்மருமுரையின் நமோநாராயணமே.

6

கானம் என்னும்	காட்டுக் கரடிகளையும்	எனக்கு	எனக்கு
குங்கும	குரங்குகளையும்	என்றும்	எப்போதும்
முகவும	{ 'முக' என்னுஞ்சாதிக்க குரங்குகளையும்	தேனும்	
படை ஆ	சேனையாகக் கொண்டு	பாலும் அமு	{ பரம்போக்கியாயிருக்கின்ற
அடல் அரக்கர்	கொடிய ராக்ஷஸருடைய	தும ஆய	
மானம்	செருக்கை	திரு நாமம்	{ திருநாமமாகிய பெரிய திரு
அழித்து நின்ற	அழியச்செய்த	நமோ நாரா	{ மந்திரத்தை
வென்றி அம்	{ ஐயசேனான ஸ்வாமியுமான	யணம்	
மரண		நானும் சொன்	{ நானும் உச்சரித்தேன் ;
திருமால்	திருமாலினுடைய,—	னென்	
		நமரும் உரை	{ நம்மைச் சேர்ந்தவர்களும்
		மின	{ சொல்லுங்கோள்.

* * *—அவார்த்தபேதங்களோடு கூடின வானரஸம்முறங்களை ஸேனையாகக் கொண்டுபுகுந்து ராவணாதி ராக்ஷஸருடைய செருக்கையடக்கி வெற்றிபெற்ற பெருமானுடைய திருநாமம் தேனும் பாலும் அமுதும்போலே பரம்போக்கியமானது; அதனை நான் அதுஸந்தித்து ஆநந்திப்பது போல என்னோடுஸம்பந்தமுடைய நீங்களும் அதுஸந்தித்து ஆநந்தியுங்கள் என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவ கோஷ்டியை நோக்கியருளிச்செய்தாராபிறறு.

“[நானும் சோன்னென்.] இதர விஷயங்களினுடைய பேரையே சொல்லிப் பந்த நானுமன்றோ சோன்னென் ; இனியதுகண்டால் எல்லார்க்கும் கொள்ளத் தட்டில்லையிறே. என்னோடுஸம்பந்தமுடையா ரெல்லாரும் இத்தையே சொல்லிப் போருங்கோள்.....ஆழ்வார்கள் கோஷ்டியில் இதொழியவேறொரு திருநாம முண்டாக கினைத்திருப்பாரில்லை.” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள் காண்க. 6

நின்றவரையுங்கிடந்தகடலும் திசையுமிருநிலனும்*
ஒன்றுமொழியாவண்ணம் எண்ணிநின்றவம்மானார்*
குன்றுகுடையாவேடுத்த அடிகளுடையதிருநாமம்*
நன்றுகாண்மின்தோண்டிச்சோன்னென் நமோநாராயணமே.

7

தோழி;	முன்னே என்னை	} உத்த மன்னியிருந்தோ என்னோது, 'உ' அச்சி
வரிசிலை வன் முகம் { அழகிய வில்போன்ற புருஷத்தையும் ஒன்பொருந்திய முகத்தையு முடையவர்களான	அரி முகன்	
என்னை நான்	அச்சுடன்	} (நிறைய வத 'தி'காக) சம்பந்த முகத்தையுடையதும் உத்தரித்த
பந்தம்	கையே	
எரிமுகம் பாரித்து	என்னை மொத்த	} என்னுடைய கையையாற்றித் தோழினை
	முகத்த உடல்	
	செய்து	நான் கருக்கண்டேன்—

* * *—அம்மிமித்தித்திறகு 'வாஜஹோமம்' செய்வது முறைமை: ஆதாவது பொரிய விட்டு ஆறுநிசெய்தல்; அது நடந்தபடியைச் சொல்லுகிறான் இப்பாட்டில். ப்ரயோக சந்திரிகை என்னும் க்ரந்தத்தில் விவாஹப்ரகரணத்தில் வாஜஹோமமுறை உரைப்பிட்டுத் "வதூராவோமபு ஜாஜா நாவவ தீவிதூக" [பத்யாஸ்ஸோதாயோ வானாவபித்தியேகே] ஆதாவது—மணவாட்டியின் கூடப்பிறந்தவன் பொரிகளை எடுத்திடுவதாகச் சிலர்கொள்கை என்று சொல்லப்பட்டிருத்தலாலும் அநுஷ்டானமும் அப்படியேயிருப்பதாலும் "என்னோமார் தாம்வந்திட்டுப் பொரிமுகத்தட்ட" என்கிறான். என்னோமார்=என் ஐமார் தமையன்மார்; இப்பதம் திருவாய்மொழியிலும் [ஆரம்பத்தில் இரண்டாந்திருவாய்மொழியில் ஏழாம்பாட்டில்] ப்ரயோகிக்கப்பட்டுள்ளமை காண்க: "என்னோமார் தன்மயாவமென்று ஒருநான்று சடிபிணக்கே".

சிலைபோன்ற புருவமென்னவேண்டுமிடத்துச் சீலை என்றது முற்றுவமை: "தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைக்கே" என்றதபோல; "கஞ்சைக் காய்த்த கருவிலில்" என்று மேலும் வரும். ப்ராதாக்களுடைய முகத்தை வர்ணிப்பதற்குக் கருத்துத் தோன்றப் பெரிய வாச்சான்பின்னை விபாக்கியானிக்கிறார்—"என்னுடைய ப்ராதாக்களானவர்களே இதக் கெல்லாம அபிமானிகள் என்னுமிடம் தங்கள் முகத்திலொளியிலே காணும்படியாக வந்து அக்பிமுகத்தைப் பாரித்து, நான் விரியாயாலே இறையக்க என்னையெடுத்து முன்னேறினாத்தி".

மைத்துனமைமுறைமுடையார் கல்யாணப்பிள்ளையை இளம்புபடுத்திச் சிரிக்கவேணுமென்று சில சேஷ்டைகள் செய்வது வழக்கம்; அப்படியே கண்ணபிரான்விஷயத்தில் சிலர் செய்யப்பார்த்தபோது அவற்றை அவன் லக்ஷியஞ்செய்யாமல் அவற்றுக்கு ஏமாந்துபோகாமல் பெருமிடுக்ககைவேயிருந்தபடியைக் காட்டுமாம் அரிமுகன் என்ற அடைமொழி.

முகத்து அட்டுதல்—எடுத்துப் ப்ரேஷித்தல்.

(9)

குங்குமமப்பிக் குளிர்சாந்தம்மட்டித்து * மங்கலவிதி வலஞ்செய்துமணநீர் *

அங்கவளோடும் உடன்சென்றங் காளைமேல் * மஞ்சனமாட்டக் கருக்கண்டேன்தோழிநான். (10)

சந்தாமம்	தோழி!—;	மங்கலம் வீதி	} (விவாஹம்மித்தமான) அலக்காகக் கள் விளங்குகின்ற விதிகளே.
உடல்	குங்குமக்குழம்பை உடம்பெல்லாம்பூதி	வலம் செய்து	
சந்தாமம்	குளிர்ந்த சந்தனத்தை	மணம் நீ	} ண்றாம் வந்து வந்த ஜலத்தினால்
உடல்	கனக்கத்தட்டி	மஞ்சனம் ஆட்ட	
தோழிமேல்	மஞ்சகஜத்தின்மேலே		} (எக்கனிருவாயும்) திருமஞ்சனம் பண்ணுவதாக
அவளோடு உடன்	அக்கண்ணபிரானோடு		
செய்து	செய்து		நான் கருக்கண்டேன்—

சண்ணபிராணம் தானுமாக அக்ஷிணிபத்திலே கிவநாழிகை இருக்கிறேந்தமையால் அப்பெருகண்டான வெப்பம் போனாக்கமுடியாததாக, அதற்குப் பரிஹாரமாகக் குளிர்ந்த குங்குமக்குழம்பையும் சந்தனச்சேற்றையும் திருமேனியெங்கும் அப்பி இந்தத் திருக்கோலத் தோடே இருவருமானசேர்த்தியாய் அனீலினித்தேர்த் திருவிதிவலம்வந்த, பிரகு வஸந்த வஸத்திலே மஞ்சனமாட்டப் பெற்றதாகக் கறுக்கண்டேனென்கிறான். பச்சைச்சல்யாணத் தன்நாடி நடைபெறும் வஸந்தநாதம் இப்பாட்டிற் கூறப்பட்டதென்க. ... (10)

ஆய்நுக்காசத் தான்கண்டகளுவினை * வேயர்பசழ் வில்லிபுத்தூர்க்கோன் கோதைசோல் *
துயதமிழ்மாலே யீரைந்தம் வல்லவர் * வாயுநன்மக்களைப்பெற்று மகிழ்வரே. (11)

மேல் காட்சிப் புலப்பட்ட	சொற்	உருளச்செய்
மேல் காட்சிப் புலப்பட்ட	தர	பரிசுத்தமான
மேல் காட்சிப் புலப்பட்ட	சமீபமே	சமீபத்தொடையா இப்பத்தப்
மேல் காட்சிப் புலப்பட்ட	ஜித்	பட்டிக்கொய்
மேல் காட்சிப் புலப்பட்ட	சமீபம்	சுதவ்வகை
மேல் காட்சிப் புலப்பட்ட	மாயும்	நற்குணவளமாத
மேல் காட்சிப் புலப்பட்ட	சமீபமே	விஷ்ணுவான பத்திக்கை
மேல் காட்சிப் புலப்பட்ட	மேல்	மேல்
மேல் காட்சிப் புலப்பட்ட	மேல்	மேல்

***—ஆய்நுத்திராகிய கண்ணபிராணுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டதாக ஆண்டாள் களுக் காய் பழைய வெளியிட்ட இத்திருமொழியை ஓதவல்லவர்கள் பகவத்க்விஷயத்திலே ப்ரா வணயமுடைய விவக்ஷணபுத்திரர்களைப் பெற்றுப் பரமானந்தமடைவர்களென்று—இத்திரு மொழி கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினபடி. தமிழ்மலைக்குத் தூய்மையாவது— ஆய்நுத்திரின் பரிவாஹரபமாகப் புறப்பட்டதாயிருக்கை. கவநசாதுரியத்தைக் காட்டு வதற்கென்றே கவிபண்ணுவாரைப் போலன்றே ஆண்டாள்.

இக்காவத்தில் கல்யாணம் நடக்குமிடத்து, பச்சைச்சல்யாண தினத்தினன்று அத்யாப சங்கள் தித்திருமொழியை அதிச் சீர்பாடல் பாடுமபோத, “சீர்பாடசர்மண்பாடப்போமே” என்று சீட்டுவதைப் பெருமபாறும் அனைவரும் கெட்டபுலப்பட்ட; அந்த வாய்மத்தின் உண் மையான அழகுள்ள எப்படிப்பட்டதென்று பலர் விமரிசிப்பார்கள்; “சாரிப்பண்பாட்டுபாடு” என்ற க்கவேறுமென்று சிலர் திருத்தவர்; “சாவுகர டெப்போமே” என்றாக்கவேறு மென்று சிலர் தித்தவர்கள்; “சாவுகர சீர்பாட” என்றும் அத்யாபசர்கள் தவறப்பிடித்துத் தாய்மலர் பெறுகல் சிலவுக்காவில் வருக்கமாம். “சீர்பாட” களின் சளிப்போமே” என்பது தான் உண்மையான வாய்மென்று சொல்ச. “சீர்பாட”பாடி நிக்கள் சந்தோ டர்கள், சந்தோடி சந்தோவக்கிறே றும் என்றபடி. இந்த வாய்மத்தை இலையிலே நீட்டிச் சொல்லிப்போத “சளிமன்காளிப்போமே” என்று சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்கள் தந்தோர்; பானாடில், “சளிமன்பா”வாகவும், “டெப்போமே” யாகவும் சிகரர்வதைப் பெற்றோர். (கங்)

அடிவரவு:—வாயாண் பரின் இத்தின் நாற்றிசை கதிர் மத்தளம் வாய் இம்மை மிகிற் துக்குமம் ஆபன்காய்காய்.

ஆய்ந் திருமொழி உணா முற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம். ஆய்ந் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாத்திருமொழி - கருப்பூரம்.

உரையவதாரிகை:—கீழ்த்திருமொழியில், மணிகீர்மஞ்சனமாட்டுமளவும் கருக்கண்ட தாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், அதற்கு அடுத்தபடியாக ஸம்ச்லேஷமும் ஸ்வப்நாநுபவமா கத்தானே நடந்தேறியதாகக் கொள்ளவேண்டும். அவ்வனுபவத்தில், கண்ணபிரானது திரு வதாத்தின் அமுதத்தைப் பருகப்பெற்ற ஆண்டாள் கண்விழித்துக்கொண்டவாறே ‘அந்தோ! இத்தனையனுபவமும் கனவாகவா கழிந்தது!’ மெய்யே அனுபவிக்கப்பெற்றதாக நினைத்துக் களித்திருந்தேனே! தெய்வம் இப்படியா நம்மை வஞ்சித்தது! என வருந்தினாள். கண் உறக் கழல்கொள்ளாமல் போதுபோக்குமுபாயமும் தோன்றாமல் சிறிது நாழிகை அலைபாய்தான்; அவ்வளவில், ‘கண்ணபிரானுடைய திருவாயமுதத்தை நம்மைப்போலன்றியே நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெற்றவர்கள் யாரேனுமுண்டோ? அன்றி, அவன் நம்மை வஞ்சித்ததுபோலவே எல்லாயும் வஞ்சிப்பவனாதானே? என்று சிந்திக்கத் தொடங்கினாள். அவனுடைய துடித் திருக்கையிலே நித்யவாஸம் செய்கிற திருச்சங்காழ்வான் அத்திருவாயமுதத்தை இடை விடாது அநுபவிக்கும் பாக்கியமுடையவன் என்னுனர்தான். ‘ஹாஹா! அவனுடைய பாக்கியம் என்ன பாக்கியம்! என்று கொண்டாடி, ஒரு பக்கத்தில் பரிதிபார்க்கவும் மற்றொரு பக்கத்தில் ஆஸ்தியாநிசயமுமாய் அப்பாஞ்சசன்னியத்தையே நெஞ்சில் இடைவிடாது அநுஸந்தித்தான்; அந்த பாவராபார்க்குமானது அத்திருச்சங்காழ்வானைக் கண்ணெதிரே தோற்றவளிக்க, ஆண்டாள் அவளை முன்னிலையாக விளித்து, “ஓ பாஞ்சசன்னியமே! கண்ண பிரானது திருப்பவளத்தினமுதத்தை நீ இடைவிடாது அநுபவியாசின்றியே; அத்திருவாயில் பரிபளமும் அவ்வமுதத்தின் ஸாரமும் எப்படியிராநின்றது? சிறிதுசெல்லாய்; காதினாலாவது சேட்டு மகிழ்கிறேன்” என வினவுவதும் அச்சக்கினுடைய பாக்கியவிரோஷத்தைக் கொண்டாடச் சொல்லுவதுமாய்ச் செல்லுகிறது. இத்திருமொழி.

விநாயகாட்டியைக்காட்டியும் ஆண்டாளுடைய பாக்கியம் விறுபெற்றதென்னவே லாய; என்னெனில்; அப்பிராட்டி பெருமானைப்பிரிந்த நோத்திருந்த காலத்திலே தன்னைக் காணவந்த ஒரு குரங்கைப் பார்த்து “கயஸூரூகயஸ்வாஹூ” [கதமூல குதம்பாஹூ] என்று பெருமானுடைய துடையழகு எப்படியிருக்கிறது? தோளழகு எப்படியிருக்கிறது? சொல்லிக்காண்’ என்று வினவினாள்; இவ்வாண்டாள் அப்படி ஒரு குரங்கைப்பார்த்து வினாவெண்டாதே எம்பெருமானது திருக்கையை ஒரு நொடிப்பொழுதும் விட்டுநிற்காதே நித்யாநுபவம் பண்ணும் பாக்கியமுடைய சங்கை நோக்கிக் கேட்கப்பெற்றது சிறந்த பாக்கியமே; உசாத்துணைக்கும் உரியார்குடைப்பது அரிதன்றோ. (*)

கருப்பூரம்நாறுமோ கமலப்பூநாறுமோ * திருப்பவளச் செவ்வாய்தான் தித்தித்திருக்குமோ *
மருப்போசித்தமாதவன்றன் வாய்ச்சுவையும்காற்றமும் * விரும்புற்றுக்கேட்கின்றேன்

சோல்லாழிவேண்சங்கே. (1)

ஹம், அவனுடைய திருவாயிலே இருந்துகொண்டு அஸ்ராராக்ஷாதிகள் குடல்குழம்பும்படி கோஷம் செய்யப்பெறுதலும் வாய்த்து என்ன பாக்கியம்; உண்வலக்ஷணத்தை என் சொல்வேன்? என்கிறான்.

கருநாது என்ற எதிர்மறையினையெச்சம் குடியேறி என்றதில் அங்வயித்து, பிறத்தவித் தெயும் வளர்த்த விடத்தையும் சிறிதும் ஸ்மரியாமல் அடியோடு பறந்து எப்போதும் எம்பெருமானது திருக்கைத் தலத்திலேயே குடிவாழ்ந்து என்று பொருள் தரும். இனி, “கருநாது பஞ்சசன னுடலில் வளர்த்து” என உள்ளபடியே அங்வயித்தலுமாம்: பஞ்சசனனுடைய உணர்வுத்தன்மையை [எம்பெருமானிடத்தப் பசைமழைநீர்வன் என்னுமிடத்தை] ப்பாராமல் அவனது உடலில் வளர்த்து என்றபடி. ஹழியான் = என்றமழிவின் திருங்காலம வாழ்பவன்; 13ம் முடிந்தகாலத்தும் தான் நின்று அனாவையாம் கோக்குமவன்; காலத்தக்கு நிர்வாஹகன்—எனப் பல பொருள்களுண்டு: எம்பெருமானுக்கு வாசகம். “சைத்தலித் திடர்” = திடர்—உயர்ந்தல்தானம். நடலைப்படுதல் — தன்பமடைதலும் நடுக்காடைதலும். “ஸகோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ராணம் ஹ்ருதயாக் வ்யதாரயத்” என்றது இங்கு, சீனாக்ஷத்தது, தோற்றம் = மேன்மை. “முழங்குத்தோற்றச்சுவனா நஞ்சக்சே! மாநவந்நி வாய்ச்சவையம்” என்றமூ விரும்புற்றுச்சேட்கின்றேன் சொல்” என்று கீழ்ப்பாட்டுடோடே கூட்டி அங்வயித்தலுமாம்.

விடத்திற் பிறந்து, விடத்திற் குடியேறினதாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள இவ்விடத்தில் கண்ணபிரானுடைய நிலைமை சீனைவுக்குவரும்: சங்கு கடலிற் பிறந்ததுபோல அவன் யது குலத்தப் பிறந்தான்; சங்கு அகரனுடைய உடலில் வளர்த்ததுபோல அவன் அகரத்தன்மை ஸாண்டவனா: அம்மனுக்குள்ளாய் இறையறுத்திருக்கிற திருவாய்ப்பாடியிலே வளர்த்தான்: சங்கு சைத்தலத்திடர் குடியேறியதுபோல அவன் காலயவஹாஸந்தாதிசுளுக்காசம் போய் ஸ்ரீச்வாரசையைப் படைவிடாகச்செய்து அங்கே குடியேறினான்; சங்கு மேவகான வலிப்பதித்தவதுபோல அவன் தர்வியாததிகனை மண்ணுண்ணும்படி செய்தான். இப்படியுள்ளலே திருச்சங்கானது எம்பெருமானோடு பாமனாய்ப் பெற்றிருக்கின்றிசைப்பதா ஹம் எனது கொண்டாட்டத்தில் உள்ளதாம்.

நடவரையின்மீதே சரற்காலசந்திரன் * இடையுவாவில்வந்து எழுந்தாலேபோல * நீயம்
வடமதுரையார்மன்னன் வாசுதேவன்கையில் * குடியேறிவீற்றிருந்தாய் கோலப்பெருஞ்சங்கே. 3

கோலம் பெருசங்கே	அழகு பெரியசங்கே!	வடமதுரையார்	} வடமதுரையினுள்ளார்க்கு அரசு ஒரு கண்ணபிரானுடைய திருக்கையில்
சுந்தகால் சந்திரன்	சுந்தகால் சந்திரன்	மன்னன் வாசு	
உவா இடையில்	பெண்ணமியினன்று	தேவன்கையில்	
நடவரையின் மீது	பெரிய உதயகிரியிலே வந்து	குடி ஏறி	குடி புஞ்சுத்
வந்து எழுந்தால்	உதித்தாற்போல	வீற்றிருந்தாய்	உன் மேன்மையெல்லாம் தோற்ற
போல			இராகின்றாய்.

***—சுந்தகாலத்தில் எல்லாக்கலைகளும் நிரம்பின பூணசந்திரன் உதயகிரியின்மேல் வந்து பொற்றாப்போலே, ஸ்ரீபாஞ்சுநாயகே! நீயும் கண்ணபிரானது திருக்கையின்மேலே அழகாக வீற்றிருந்து தோற்றுகின்றாய்; உனது பெருமையே பெருமையென்று கொண்டாடுகிறான்.

சக்திரமண்டலம்போல் தாமோதரன்கையில் * அக்தரமொன்றிற் யேற்பு வன்செயிடில் *
மக்திரங்கொள்வாயேபோலும் வலம்புரிடே இக்திரனுமுன்னோடு செல்வத்துக்கேலானே. 14

[illegible]

அத்யாயத்தின் முதற்பாதத்தின் முடிவு அதிகாரமாகிய இந்தப்பாணாதிகாணத்தில் இவ்விஷயம் விசதமாகக் காணத்தகும. பரமாத்மாவும் உன்னோடு செல்வத்துக்கு ஏலான் என்றது—அவனுடைய ஸ்வாதந்திரியச் செல்வமானது உன்னுடைய பாரதந்திரியச்செல்வத்திற்குத் தோற்றுப்போய்விடுமென்கை, பாரதந்திரியத்தின் எல்லெலிதத்தில் நற்பவர்களை யன்றோ லக்ஷ்மிஸம்பந்தராகச் சொல்லிப்போளுவது: “அரசமந்தநாடி சூடும, சையல்வால் அரசாகவெண்ணோன் மற்றாசுதானே.” (4)

உன்னோடேனே ஒருகடலில்வாழ்வாரை * இன்னுரீனையாரென்று எண்ணுவார்லீலகாண் * மன்னுசீரின்ற மதுகுதன்வாயமுதம் * பன்னுளுமுண்கின்றாய் பாஞ்சசன்னியமே. (5)

பஞ்சசன்னியமே!	சங்கே,	(நீ ஒருவன்மாதிரி)
சூடு கடல்,	ஒரே கடல்,	மன் ஆகி நன்
உன்னோடு உடனே	உன்னோடு கூடவே	மன் ஆகி நன்
வழுவா	வாழப்பிறந்தவர்களை மற்	மன் ஆகி நன்
	பலரை	மன் ஆகி நன்
நீ ஒரு இனையார்		மன் ஆகி நன்
என்று எண்ணுமார்	ஒரு பதார்த்தமாகவும் மதிப்பா	மன் ஆகி நன்
நீலகாண்	நீலகாண்	மன் ஆகி நன்

***—ஓ பாஞ்சசன்னியமே! நீ பிறந்தவிடத்தில் உன்னிப்போலப் பிறந்தவர்கள் எங்கையோ பேர்களுக்குக்கொள்ளுமோ: அவர்களை யாவது செஞ்சிலும் கண்பா நன் டோ? அவர்களுடைய ஸ்வரூபம் இப்படிப்பட்டது, ஸ்வபாவம் இப்படிப்பட்டதென்று யாராவது அறிய விரும்பினானுண்டா? இல்லை; அப்படியிருக்க, உனக்கொருத்தனுக்கு பாத்தி யார் வந்த வாழ்ச்சி என்னே! கண்ணியானுடைய திருவாயிலமுதத்தை அல்லும் பகலும் பார்த்துகின்றாய்! உன்னுடைய பாக்கியமே பாக்கியம் என்று கொண்டாடுகின்றாய்.

இன்னுரீ இனையார்—இன்ன உருவத்தையுடையவர்கள், இன்ன இயற்கையைடை யவர்கள். “இன்னுரீனையாரென்று” என்று பாடமும் கூறுவது கொள்ளற்பாலதேயாம்; இன்னுரீ—அபொக்கியர்கள்; இனியார்—தொக்கியர்கள் என்று பொருளாய், உன்னோ டேனே ஒருகடலில் வாழ்வாருடைய கண்மையெனைப்பற்றிச் சித்தப்பாராநிலை என்று சொல்கலாம்.

பாஞ்சசன்னியமே!—நான் பெரியாழ்வார்பாடேவளர்த்தும் பயனற்றநாநின்றேன்; நீ பந்தநாணார்பாடே வளர்த்தும் ஒப்பற்ற பயன்பெற்றநாநின்றாய்; பிறப்பிலும் வளர் பிறப்பின் இறுக்கிறதா? அந்நாநின்ற செல்வனையிருத்தல் வேண்டும்; அதை உனக்கு நன்கு அமைந்ததுகாண் என்கிறான் போலும். (6)

போய்த்தீர்த்தமாடாதே நின்றபுணர்மருதம் * சாய்த்தீர்த்தான்கைத்தலத்தே பேறிக்குடிகொண்டு * சேய்த்தீர்த்தமாயின்ற செங்கண்மாத் தன்னுடைய * வாய்த்தீர்த்தம்பாய்ந்தாடவல்லாய் வலம்புரியே.

வலம்புரியே!	வலம்புரிச்சங்கே,	சூடி கொண்டு	ஆக்கே நிதவாஸம் செய்து
போய்	சென்றதும் வந்ததும்போய்		கொண்டு
நீர்த்தம்	கங்கை முதலிய தீர்த்தங்களிலே	சேய் தீர்த்தம் ஆய்	சிறந்த தீர்த்தமாகிய
ஆடாதே	நீராடுகையாகிற் கங்கைக்கப்ப	நின்ற	
	வேண்டாமல்	சேய் கண் மால்	செந்தாமரைக் கண்ணாண்
பந்த	(காரதசாயத்தானே மாய்ந்தே)	தன்னுடைய	கண்ணியானுடைய
புணர் மருதம்	இரட்டைமருதமாததை	வாய் தீர்த்தம்	திருவாயிலுள்ள தீர்த்தத்திலே
சாய்த்து நீர்த்தம்	முடித்துச் சன்னினை கண்ணியா		
	ஆடைய	பாய்ந்து ஆட	
கைத்தலத்து ஏழ்	திருக்கைத்தலத்தின் மீதேறி	வல்லாய்	

***—தூதர்வருவதில் புண்யதீர்த்தங்களிற் படிந்து குடைந்தாடவேனுமென்னும் ஸிறப்பில்லாதாரில்லை; அங்ஙனம் விருப்புற்றாரெல்லாரும் ஆயிரக்காதம் ஐந்தாறுகாதம் வசு கட்டிப்போய் ஒரு குளத்திலும் குட்டையிலும் முழுச்சுக்கிட்டு வருவார்கள்; ஒருதடவை புண்ய தீர்த்தத்திற் பாய்ந்தாடுவதற்கு எல்லாரும் படாப்பாடுகள் படாதிருக்க, பாஞ்சசன்னியமே! நீ அப்படிப்பட்ட வருத்தமொன்றும் படாமல் எம்பெருமானுடைய திருக்கைத்தலத்திலேயே வளிதாய்க் குடியிருந்துகொண்டு அவனுடைய வாயமுதமாகிற லோகோத்தரமான புண்ய தீர்த்தத்திலே ஸர்வகாலமும் அவகாலந்திருக்கின்றாயே! உனது அத்தருஷ்டமே அசருஷ்டம்- என்று கொண்டாடுகின்றான்.

“வலம்புரியே! (நீ மற்றவர்களைப்போல்) போய் தீர்த்தமாடாதே—செங்கண்மால் தன்னுடைய வாயத்தீர்த்தம் பாய்ந்தாடவல்லாய்” என்று அவ்வயக்கரம். சேய்த்தீர்த்தமாய் நின்ற வன்ற அடைமொழி செங்கண்மாலுக்கு மாகலம். செங்கண்மால் தன்னுடைய வாயத்தீர்த்தத்திற்குமாகலாய். சேய்த்தீர்த்தம் என்றது—ஒருந்தரத்திலுள்ள தீர்த்தமென்றபடியால், அதுதான் அநுபவ காட்டப்பட்டதாய், அதுதான் மிக்க கிறப்பு காட்டப்பட்டதாகமென்க. (6)

செங்கமலநாண்மலர்மேல் தேனுகருமன்னம்போல் * செங்கண்கருமேனி வாசுதேவனுடைய * அங்கைத்தலமேறி அன்னவசஞ்சேய்யும் * சங்கரையாவுன்செல்வம் சாலவழகியதே. (7)

அப்போதலர்ந்த	அங்கைத்தலம் ஏறி	அழகிய கைச்சாத்திச் செந்நீர்
செங்கமலர்மேல்-செந்தாமரைப் பூவில் (படிந்து)	அன்னவசம் செய்யும்	கண்வளர்கின்ற
தேன்	சங்கு வரையா	சங்குகளிற் கிறத்த பாஞ்சசனாயே!
செந்நீர்	உன் செல்வம்	உன்னுடைய செல்வமாத
சென்னமேல்	சால	மிகவும்
செங்கண்கரு	அழகியது	கிறத்ததுகலம்.
மேல்-மேல்	கருணையுமுடைய கண்ண	
மேல்	பிராந்த	

***—அப்போதலர்ந்தசெந்தாமரை மலர்ன்மேலே அன்னம். படிந்து மதுபானம் பண்ணுமாபிராவே கண்ணபிரானுடைய அழகிய திருக்கையின்மேலேறி மதுபானம் பண்ண வாய்க்கிடாக உறக்கங்கொள்ளுகிற திருச்சங்கே! உன் போகத்தின் பொருளமைய தான் மன்ன சொல்வேன் என்கிறார். வெண்மைநிறத்தில் வாய்ப்புச்சென்றொன்றைச் சங்கை அன்னைச்சென்றி லுப்பிட்டுள்ள அங்கைத்தலமானது செங்கமலர்மேல் மலர்ன்மேல் மலர்.

செங்கமலநாண்மலர்மேல் மது உள்ளமையால் அசனை என்றும் பருகுதலத்திற் திங்குச் செங்கமலமலராசர் சொல்லப்பட்ட திங்கையின் மது திங்கையே; திங்கையில்தானே மது வந்தி; “சங்கைத்தலமே” என்ற பஞ்சமாலே இந்த மதுபிராபமையபாவம் அங்கிறே மதுபானம்? என்ற மதுபானம் சங்கப்பாசன்; உன்னபானம் செங்கமல நாண்மலர்ன்மேல் மலர்ந்தபாசன். செங்கமலநாண்மலர்மேல்—என்று அவைத்தமாகக்கொண்டால் இந்த மதுபானம் பிறா மாகும். செங்கமலநாண்மலர்மேல் அன்னத்தின் திறப்புக்கும் வாசுதேவனுடைய அங்கைத்தலத்தில் சங்கை திறப்புக்கும் உபமாபொப்பேயபாவம் விசேஷமென்க.

அன்னவசஞ்சேய்தல் = உண்ட உணவங்கிடாக இடம்வலங்கொள்ளுதல், உறங்குதல். சங்கரையா = அரையன்- ஆசன்; சங்கு வரின் கிறத்தது.

புண்யவாநுசிச்சேய்த ஸுந்தரபாநுஸ்தவத்தில் * பூநீமத்வநாந்ரிபதி பாணிதாலாபுற மச்சம் ஒருடையோர் விமலசங்கரதாங்கயோஸ்து-ஏசோப்ஜமாசீர்த இவோத்தமராஜ ஹம்ஸ: பத்மப்ரி தேவச்சத்வதீபமே தவீதீய” என்ற செலாகத்தில் திருச்சங்கைப்பற்ற வருணித்திப் பதின் பெயர்ப்பெயர் வருத்து அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றமை அறியத்தக்கது.

உண்பதுசொல்லில் உலகளந்தான்வாயமுதம்* கண்படைகொள்ளில் கடல்வண்ணன்கைத்தலத்தே*
பெண்படையாருன்மேல் பெரும்பூசல்சாத்துகின்றார்* பண்பலசெய்கின்றார் பாஞ்சசன்னியமே. (8)

பாஞ்சசன்னியமே!	சங்கே!	பெண்படையார்	பெண்குத்தவர்கள் அனைவரும்
உண்பது சொல்லில்	நீ உண்பது என்னவென்றால்	உன் மேல்	உன் விஷயமாக
உலகு அளந்தார்	உலகங்களை அளந்தவரான எம்பெ		
வாய் அமுதம்	ருமானுடைய திருவாயிலுள்ள		
	அம்ருதம்;		
கண்படை	நீ படுத்திக்கொள்வது எங்கே	பெரு பூசல்	பெரிய கோஷம் பேசும்பெருக்கள்;
கொள்ளில்	யென்றால்	சாற்றுகின்றார்	[எங்கள் ஜீவனத்தை இடவே
கடல் வண்ணன்	கடல்போன்ற நிறத்தைபுடைய		கொள்ளை கொள்ளுகிறாருண்டு
கை தலத்தே	அன அல்லெம்பெருமானுடைய	பண்பு அல	செய்கின்றார்கள்];
	திருக்கையிலே;	செய்கின்றும்	(இப்படி அவர்கள் வருத்தம்படி)
			அநியாயமான காரியத்தைச்
			செய்கிறும்
(இப்படி உனக்கு ஊனுமுறக்கமும்		[இஃது உனக்குத் தகுதியில்ல என்னை.]	
அங்கேயிருப்பதனால்)			

ஓ பாஞ்சசன்னியமே! நீ செய்வது சிறிதும் நியாயமில்லை; பெண்ணாய்ப்பிறந்தவர்க ளெல்லாரும் உன்மேல் வசைசூறும்படியான காரியம் நீ செய்கிறாய்; அது என்னவென்றால்; நீ கண்ணிரானுடைய வாயமுதத்தை உண்பதும் அவனுடைய கைத்தலத்தில் உறங்குவதுமா யிருக்கிறாய்; கோவில் சோற்றைத்தின்று குளத்தில் நீரைக்குடித்துக் கோபுரவாசலிற் கிடந் துறங்குவார்க்குப்போலே உனக்கும் பகவதஸ்ஸம்பந்தம் ஒருநொடிப்பொழுதும் இடையறுதிருக் கின்றதா? இப்படி எம்பெருமானோடேயே ஸதா போதுபோக்கவேணுமென்று ஆசைப்பட் டிருக்கிற பல்லாயிரம் பெண்களை வயிறொரிந்துநிற்கவிட்டு நீயொருவனே இப்படிப் போது போக்குவதானது நியாயமேயல்ல; 'இப்பாவி இப்படி அநியாயம்செய்கிறானே' யென்று முறை விடாதாரில்லைகாண என்கிறான்.

கண்படை = உறக்கம்; பெண்படையார் = திரள்திரளாயுள்ள பெண்கள் என்றபடி; திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளாரும் பூமிமதையிலுள்ளாரும். பூசல் = பேரொலிசெய்தல். பண் பல = பண்பு அல —, பண்பு-நியாயம், அல-அல்ல = அல்லாதது, நியாயமல்லாதது அநியாயம். பகவதஸ்ஸயத்தில் அவகாஹித்தவர்கள் "வணக:வாடி-ஹவா-ஹீ" [எக்ஸ்வாதபுஞ்ஜீதி] [இன்கனிதனியருந்தான்] என்றபடி மற்றும் முகியுடையாரையுங் கூட்டிக்கொண்டு திரளாக சிரித்த அநுபவிக்கவேண்டியிருக்க, நீ ஏகாநியாய அநுபவிப்பது அநீதியென்கை.

பாஞ்சசன்னியமே! = நீ நல்லகுடியிற்பிறந்து வளர்ந்திருப்பாயாகில் "வாழாட்பட்டு சிவநிருவந்திரேஸ் வந்து மண்ணும்மணமுங்கொன்மின்" என்றும் "நீராட்போதுவிர் போது மிகே" என்றும் எங்களைப்போலே பாஸிருத்திக்கு ஆசைப்படுவாய்; உப்புக்குழியிலே பிறந்து அசுரன் வயிறநிலே வளர்ந்தவனெல்லாம் பிறரைத்தன்பப்படுத்துவதிலேயே ருசி புகுடையையாயிராநின்றாய் என்ற கருத்துத்தோன்றப் பாஞ்சசன்னியமே! என்றாள்போது.

பதினாறுமாயிரவர் தேவிமாப்பார்த்திருப்ப * மதுவாயிற்கொண்டாற்போல் மாதவன்றன்வாயமுதம் *
போதுவாகவுண்பதனைப் புக்குநீயுண்டக்கால் * சிதையாரோவுன்னோடு செல்வப்பெருஞ்சங்கே. (9)

பெரு செல்வம்	பெரிய செல்வம் படைத்த	போது ஆக உண்	பகவதஸ்ஸம்பந்திகளெல்லாரும்போது
சங்கே	சங்கமே!	பது மாதவன் தன்	வாக உண்ணவேண்டியதான அவ்
		வாய் அமுதத்தை	வெம்பெருமானது வாயமுதத்தை
பதினாறுமாயிரவர்	பதினாறுமாயிரம் தேவிமாக்கள்	நீ புக்கு	நீ யொருவனே ஆக்கமித்து
தேவிமார்		மது வாயில்கொண்	
		டால்போல் உண்	தேனை உண்கிறுப்போல் உண்டாக்
		டக்கால்	
பார்த்த இருப்ப	(கண்ணிரானுடைய வாயமுதத்	ன்னோடு சிதை	(மற்றபேர்கள்) உன்னோடு விவாதப்
	தை நாம் பருகவேணுமெனவிரும்பி	யாரோ	படமாட்டார்களோ?
	எதிர்பார்த்திருக்கையில்		

பெருஞ்செல்வம் படைத்த சங்கே? அல்லும் பகலும் உண்கிற கண்ணபிரான்தன் வாயமுதமானது உனக்கொருவனுக்கே உரிமைப்பட்டதன்று. அக் கண்ணபிரானுக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட பதிறையிரம் பெண்கள் இவ்வமுதத்தைப் பருகுவதற்குப் பங்குடையவர்கள். அன்னவர் இதனை அருபவிக்க அவசரம் பார்த்திருக்க நீ ஒருவனே மேல்விழுந்து புழித்தால் அவர்கள் உன்னோடு பிணங்காதிருக்கமுடியுமோ? அவர்களுடைய மனவருத்தத்திற்கு நீ ஆளானாயாகில் உன்னை ஸாதுகோஷ்டியில் மதிப்பாருண்டோ? என்கிறான்.

பாகாசான் தான் மணஞ்செய்து கொள்ளவேணுமென்று அங்கங்கிருந்து தெரிந்து பொறுக்கிக்கொண்டு வந்து திரட்டிவைத்திருந்த கன்னிகைகள் பதிறையிரத்தொருநூறு பெரையும் கண்ணபிரான் அவ்வசரனைக் கொன்றொழித்துத் தானே மணஞ்செய்துகொண்டன னென்பது அறியத்தக்கது. (9)

பாஞ்சசன்னியத்தைப் பற்பகாபனோடும் * வாய்ந்தபெருஞ்சுற்றம் ஆக்கியவண்பதுவை * வய்ந்தபுகழ்ப்பட்டார்பிரான் கோதைதமிழ்ரைந்தும் * ஆய்ந்தேத்தவல்லா ரவருமனுக்கரே. (10)

பாஞ்சசன்னி	} சங்கை	பட்டார்பிரான்	} பெரியாழ்வாருடைய திருமகனான கோதை
யத்தை		ஆண்டான் (அருளிச்செய்த)	
பற்பகாபனோடும்	எம்பெருமானோடே	தமிழ் ஈழமும்	இத்தமிழ்ப் பாசரங்கள் பத்தையும்
வாய்ந்த பெரு	கிட்டினபெருமையுடையதாக	ஆய்ந்து	அதாவத்திதது
சுற்றம் ஆக்கிய	வாய்ந்த சொன்ன	ஏத்த வல்லார்	} (இதுகொண்டு எம்பெருமானோடு)
வண்பதுவை	அழகிய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் திரு	அவரும்	
	வவதரித்தவரும்	அணுக்கர்	(பாஞ்சஜன்யம் போல்) அந்தரக்க
வய்ந்தபுகழ்	வலந்த புகழை யுடையவரும்		ராகப்பெறுவர்கள்.

இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லி முடிக்கிறான் இதில். ஸ்ரீ பாஞ்சஜன்யத்தை போக்கி “பாதவன்றன் வாய்ச்சுவையும் நாற்றமும் விருப்புற்றுக் கேட்கின்றேன் சொல்” என்றபடியால் இச்சங்குதான் எம்பெருமானுக்குக் கிட்டின வறவுடையது என்று ஆண்டாருடைய கருத்தாயிருந்தது; அதுதோன்ற அருளிச்செய்கிறான் — “பாஞ்சசன்னியத்தைப் பற்பகாபனோடும் வாய்ந்தபெருஞ் சுற்றமாக்கிய” என்று; நெருங்கின பத்துத்தவ முடையதாகக் கொண்டு சொன்ன என்றபடி. ஆக்கிய என்ற அடைமொழி கோதைக்குப் பாசலாம், கோதை தமிழ்க்குமாகலாம். “வய்ந்தபுகழ்” என்ற அடைமொழி பட்டார்பிரானிடத்தே அவ்வயிச்சுத் சுதுமாயினும் சொல்கப்பட்டது அவ்வயிச்சுருளினர் பெய்வாச்சு என்பவன். தமிழ் = தமிழா ல் = வாய் பாசரங்காட்டு ஆகுபெயர்.

ஆய்ந்து ஏத்தவல்லா ரவரும் = இத்திருமொழி முழுதும் பாஞ்சஜன்யத்தைப்பற்றிச் சொல்லிற்றையான் எம்பெருமானைப்பற்றி இதில் புன்றுமெல்லியென்று கருதிவிடாமல் இவ்வய் எம்பெருமானுடைய பெருமையில் தான் சென்று முடிசின்றதென்று ஆராய்ந்து அதனைச் சுவல்லவர்கள் என்றபடி. எம்பெருமானுடைய திருவாயமுதத்தின் இனிமையும் அவனுடைய ஆர்ந்தபுகழ்பாதமும் இத்திருமொழியில் விளங்கக்காண்க. அணுக்கர் = அன் பையன், அந்தரக்கர். (10)

அடிவரவு:—கருப்பாய். கடல் தடவரை சந்திரன் உன்னோடு போய் செங்கமலம் உன் பது பதிறைய பாஞ்ச வின்.

ஏழாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆண்டான் திருவடையே சரணம்.

ஸ்ரீ

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாத்திருமொழி - விண்ணீலமேலாப்பு.

உரையவதாரிகை:—கீழ்த்திருமொழியில் திருச்சங்காழ்வானோடு வார்த்தையாடி ஒரு பாடு போதுபோக்கினான்; இவன் எவ்வளவுபேசிலும் அச்சங்கு மறுமாற்றமொன்றும் 'சால்லக்கானுதொழியவே ஸோடியகை வரவர' [போதயந்த: பரஸ்பரம்] என்றபடியே ஈர்க்கப்பெற்றான்; ஆற்றுமை மீதுர்ந்து செல்வத்தொடங்கிற்று; காலமோ காரகாலமாயிருந்த; மேகங்கள் மின்னி முழங்கிக்கொண்டு வந்து தோன்றின. பண்டு எம்பெருமான் கைந்திரிந்து போம்போது மீண்டு வருங்காலத்தைப்பற்றிப் பரஸ்தாவிக்குங்கால் சார்சாலத் தில் நலமுது வருவேன் என்று கூறிப்போனது நினைவுக்கு வந்தது. ஆப்படியே அவனும்தான் அந்த மேகங்களோடு கூட வந்திருக்கக் கூடுமென்று சினைத்தான்; மேகங்களே! எம்பெருமான் நல வந்தானே? என்று கேட்டான். அவை மறுமாற்றமுஞ் சொல்லவில்லை; அவ்வெம்பெருமானும் தென்படவில்லை; ஆகவே, மேகங்களைநோக்கி நீங்கள் என் தசையை ஆங்குச் சென்று அறிவிக்கவேணுமென்று இரக்கினான். இங்ஙனம் மேகத்தைத் தூதுவிடுவதாகச் சொல்லுமொது இத்திருமொழி.

....

....

....

....

விண்ணீலமேலாப்பு விரித்தாற்போல்மேகங்காள் *
தெண்ணீர்பாய்வேங்கடத்து என்திருமாலும் போந்தானே *
கண்ணீர்கள்முலைக்குவட்டில் துள்சோரச்சோர்வேனை *
பெண்ணீர்மையீடழிக்குமிது தமக்கோர்பெருமைமே. (1)

ஆகாசம் முழுவிதமும்	போந்தானே	(உங்கோங்கேட) எடுத்தான்
மேல்மேல்பு	மேற்குடைய விரித்த	குறையே
மேல்மேல்பு	துக்கமொழிப்போன்ற	முலை குவட்டில்
மேகங்கள்!	மேகங்களே!	கண் நீர்கள்
மேகங்கள்!	தெளிந்த நீர்க்கண் பாடியிட	துள் சோர்
மேகங்கள்!	மேகங்கள்	சோர்வேனை
மேகங்கள்!	தெளிந்த நீர்க்கண் பாடியிட	பெண் நீர்மை
மேகங்கள்!	தெளிந்த நீர்க்கண் பாடியிட	அழிக்குமிது
மேகங்கள்!	தெளிந்த நீர்க்கண் பாடியிட	அவர்தமக்கு
மேகங்கள்!	தெளிந்த நீர்க்கண் பாடியிட	ஒரு பெருமையே
மேகங்கள்!	தெளிந்த நீர்க்கண் பாடியிட	ஒரு பெருமையே

***—ஆகாசப்பரப்பு முழுவதும் இடமடையும்படி நிலநமாயிருப்பதொரு மேற்குடைய கட்டிமுற்றப்போன்ற மேகங்களே! என் திருவேங்கடமுனையானும் உங்களோடு கூட இவ்விட மெழுந்தருளினானே? என்று ஆண்டாள் மேகங்களை நோக்கிக்கேட்சு, அங்கு அவை மறுமொழி பொன்னுஞ் சொல்லாதொழியவே, 'அவன் வராமையானறோடு இவை பேசு திருக்கின்றன' என்று கண்ணீர் வெள்ளமிடத்தொடங்க, 'மேகங்களே! இப்படி நான் கண்ணீர்விட்டு அழும்படி அனன் என்னப் பரிதாபப்படுத்துவது அவனுடைய பெருமைக்கு உற்றதா? நீங்களே சொல்லுங்கள்' என்கிறான்.

திருவேங்கடமுடையானும் தானுமாக ஒரு படுக்கையிற் கிடந்து லீலாராம் அருப விக்கும்போதைக்கு ஆகாசத்தில் காளமேகங்களின் பரப்பானது மேற்கட்டி கட்டினும் போலத் தோற்ற லிண்ணிலமேலாப்பு விரித்தாற்போல் மேகங்கள்! என்கிறான். திருவேங்கட வன் முன்பு இவனொடு புணரவந்தபோது பிராட்டியார் தானுமாக வந்தமை தோன்றுமாய் எந்திருமாலும் என்றதனால்.

பெண்ணீர்மையீடழிக்குமீது = சுடழித்தலாவது - சீர்கெடுப்படிசெய்தல்; பெண்ணீர்மையாவது பெண்களுக்கு உரிய தன்மை; அதனைச் சீர்கெடுத்தலாவது 'எதுவும் நாயகனுடைய மனக்கருத்தின்படி நடக்கக் கடவது; அவன் வந்தபோதாவருக; அவனது வரவைப்பற்றி நாம் சிறிதும் விசாரப்பட்டத்தகாது' நாம் திருவகை முயற்சியும் செய்பவராகாது' என்று அவ் பூபாதுபூபமாக திராமல் 'என் திருமாலும் போந்தானே?' என்று கேட்கும்படியாகவும் கண்ணீர்சன் முகக்குவர்டில் தளிரோச சோரும்படியாகவும் பதற்றமான சசையிலே சொண்டு விளங்குக.

சமக்கு ஓர் பெருமையே? = 'சரிய:பதி' என்று கூடுதலுக்கும் புகழ்ப்பெற்றவர், அந்த ஸ்ரீராமாலங்குமிக்குக் காமரூபி அவயவவந்தாரீயையாயிடுங்கிற என்னையும் அவனைப்போலே யாகிடுங்கிற பெருமையாகுமெயன்றி, இப்படி முகங்கொடாதே நோவுபடுத்தவது பெருமையாகுமாட்டாது, பழியாகவே தீங்ககட்டுமென்கை. திருவேங்கடமுடையானைப் பெரியாழ்வார் திருமகள் ஆசைப்பட்டிப் பெறதொழிந்தாளென்றால் அவனுடைய பெருமை என்னும்? என்றபடியாயும். (1)

மாழுத்தந்திசொரியும் மாழுகில்காள் * வேங்ஸடத்துச்

சாமத்திநிறங்கொண்ட தாளானன்வார்த்தையென்னே *

சாமத்திபுள்புருந்து கதுவப்பட்டிடைக்கங்குல் *

எமத்தோர்தென்றலுக்கு இங்கிலக்காய்நானிருப்பேனே.

(2)

சாமத்தி	இந்த மூத்தக்கனையும் டொன்	உ' புருந்து	உள்ளே பருந்து
சாமத்தி	கோடக் கொண்டு பொத்திற்	கதுவப்பட்டி	கடல், அசுரர் பாசைப்பட்டு
முதிர்காள்	காளோசக்டேன!	கங்குல்	இரவி
பெருமையாக	இருப்போடு புத்தருளியானன்	இடை ஏமத்து	நயோமத்திலே
சாமத்தி	சீர்தரவட்டயமு	ஒ' தென்'லுக்கு	ஒரு தென்றற் காந்துக்கு
சொண்ட	எம்பெருமானையா	சம் இலக்கு ஆய்	சான் இலக்ககி
சாமத்தி	எமதோர்தென்றலு முண்டே	கிக்கு இரப்பே	கிக்கு இரப்பே (இது சகுதியோ?)

***— சாஸ்யமாய்க்கொ! நீங்கள் எனக்காக எள்தாரியத்தில் இன்று புதிதாகப் பரிசுப் பண்ணுவேனோ? வள்ளல்தனமே இயல்பாக இப்பவரிசனன்றே நீங்கள்; எப்படிப்பட்ட முத்தங்கொடு பொன்சனையும் ஒருவரும் வேண்டாமா? ருக்குத்தானே நீங்களே பொன்சனரிசனா? இப்படிப்பட்ட நீங்கள், அடிவிழந்து வேண்டுகின்ற எனக்காக எப்படிச் சொல்வதென்காது? திருவேங்கடமுடையானுடைய ஸமாசாரம் உங்களுக்குத் தெரியுமா? பதமந்த சொல்லலாகாது? பிறர்க்குப் பொன்னையும் முத்தையும் பொழிந்து நீங்கள் என்சொல்வார்ச்சொல் பொழிய அருமையோ? என்கிறான் முன்னடிகளில்.

இவள் அப்படிச் கேட்டவளாவதும் ஆம்முகல்கள் இன்னையாசாரமுண்டென்று மறுமாற்றம் சொல்லப்பெருமையாலே தனது ஆற்றாமையின் கனத்தைச் சொல்லி வருந்து கின்றாள் பின்னடிகளில்;—அவ்வெம்பெருமானிடத்து வைத்த காமமாகிற நியானது வெவியி லுள்ள அவயவங்களை நிச்சேஷமாக டிறித்துவிட்டு இரை கானாமல் உள்ளே புகுந்து தவிர்க்க, தென்றற்காற்றினது அதற்குத் துணையாயிருந்தகொண்டு சேரபை அதிகப்படுத்த இப்படி இரண்டின் கையிலும் அகப்பட்டுக்கொண்டு எத்தனைநாள் நான் தடுமாற்றக்கடப்பேனென் றுள்.

சாமம்=‘சபாமம்’ என்ற லட்சொல்லுகாரம். தாளாளன்=பெருமைபாராட்டி நிற்பவன். இங்கே வியாயான ஸ்ரீஸூக்தி:—“பிறக்காகக் கண்டவுடம்பைத் தனக்கென் றிருக்கு மவனுய்த்து: “ஊதாநா” [பக்தாராம்] என்றிருக்கிற வுடம்பைத் தனக்கென்றிருக் கிறவன்; ‘இவ்வடிவ படைத்த நாமோ சென்றனைவோம்? இதில் அபேகைபுடையார் வேனுமாகில் தாங்களே வருகிறார்கள்’ என்று எதுவாங்கியிருக்குமவன்”—என்று. இதனால், பாத்வம் கொண்டாடி நிற்பவன் என்றதாயிற்று. தாள் என்று திருவடிக்குப்பேராய் அத லால் திருமேனியை உபலக்ஷித்ததாக்கி, திருமேனியை அடியார்கட்கு போக்யமாக்காதே தனக்கே போக்யமாக ஆக்குமவன் என்று ஒருவர் பொருள் விவரித்தார். இதனை ஆராய்வது.

வார்த்தை என்னே? = அவர்தாம் இங்குவந்திலாகிலும் ஒரு வார்த்தையாகிலும் சொல்லியனுப்ப வமையுமே, அதுவுமில்லையோ என்கை. சங்குலிடை=இரளிலே, ஏமத்து= கட்டுக்காவலுமாயுள்ள விடத்தில் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (2)

ஒளிவண்ணம்வளைந்த உறக்கத்தோடென வயெல்லாம் *
எளிமையாலிட்டுன்னே யீடழியப்போயினவால் *
குளிரருவிவேங்குடத்து என்கோலிந்தன்குணம்பாடி *
அளியத்தமேகங்காள் ஆவிகாத்திருப்பேனே.

(3)

அளியத்த மேகங் காள்	அருள்பரியக்கடவ மேகங்களே!	நடு அழிய போயின	என் சீர் குலைப்பம் தெளிப்போயினிடன;
ஒளி வண்ணம்	சேவத்தின் கந்திடம் நிறமும்	ஆர் குளிர் அருவி	அத்தோர்; குளிர்ந்த அருவிகளையைய
வளை	வளைகரும்	மேகங்கடத்து	திருமலையிலே பூத்தருளியிருக்கிற
சின்னத	நெஞ்சம்	என் கோலிந்தன்	எனது கண்ணியினைய
உறக்கத்தோடு	உறக்கமும் ஆகிய இவை	சுணம்	திருக்கல்யாண சூன்களை
இவையெல்லாம்	யெல்லாம்	பாடி	வாயாப் பாடிக்கொண்டு (அத்த பாட்டே சேர்க்கை)
எளிமையால்	என்னுடைய ஐதரியமே	ஆகிய	பிரானை
என்னை இட்டு	என்னை உபேகித்துவிட்டு	காத்திருப்பேனே	காத்திருக்க என்ஞர் முடியுமே?

***—எம்பெருமானைப் பிரிந்துபட்ட துக்கத்தினால் சரிசோபைமாறி நெறமழிந்து வளைகழன்று நெஞ்சதளர்ந்து உறக்கமொழிந்து இப்படியெல்லாம் நான் சீர்குலைந்து தடுமாற யிருக்கும்புப்பை என்சொல்லவல்லேனென்கிறாள் முன்னடிகளால். ஒளிவண்ணம்=ஒளி பொருந்தியவர்ணம் என்றுமாம். எம்பெருமானேடு ஸம்சலேஷிக்கப்பெறுங்காலத்தில் மேனி புகர்த்தி ருப்பதும் பிரிந்துபடுங்காலத்தில் “என்மங்கையிழந்தது மாமைநிறமே” என்னுமபடி வைவார்ணியப்பட்டிருப்பதும் மெய்யன்பர்களின் இலக்கணமாமென்க. மேனி மெய்யவே வளைகளும் கழன்றொழியும்; நெஞ்சம் உருக்குலையும்.

[illegible]

(4)

*—பாபா பாணுக்கடய கரிய துறையிலே மின்னற்சொடிகொண்ட பொட்டி
பாபுசெய் கீழ்ப்புறம் சொண்டு மின்னியொழுகின்ற மெகங்களை! நீங்கள் திருவேங்
டபயான்பக்சிலே சென்று அவைக்கை சொல்லவேணும்; அநாவது—என்மாரி
யைமீட்டி ஆன்மொழியோன் விட்டி ஆனைத்து சொண்டே இடைவிடாது
மனம் தான் அசைப்பாடி மாரிட்டு சொற்பதை நீங்கள் பொய்ச் சொல்
வது உம்.

ஆகும் என்ற உட்படிந்து மர்வுச் சப பெயர். முதலடியில் ஆகத்து என்றது—
 “என்றபடி: சிந்நாலை பாபாகசொலப பெற்றிருக்கிற உடம்பபாணிய
 சந்தனம்! என்றபடி, மேசங்காள்! என்றபடி, “நதிலே பெரியயுடையார் (ஐடாடி
 உட்க தொழிந்த, பொலெய்ருத்தி! அலுவல்பிரிந்து கோலபடுகிற ஸமயத்திலே
 சந்தனம்! பொலெய்ருத்தி” என்றபடிச் சேய்வர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை. இரண்
 டாவது. தன்னுடம்—தன்னிடத்திலே என்றபடி. “சீர்மர்வந்தச் செப்பமினே” என்று

மற்றையோருடைய முல்லைபோலல்ல என்னுடைய முலை; அவை ஆற்றியிருக்கும்; இவை
 “என் விஷயத்தைக் காட்டு, என் விஷயத்தைக் காட்டு” என்று எப்போதும் பதர்நபடியே
 யிருக்கும் என்பதுதோன்ற என்னுடையதிளங்கொங்கை என்குளுக்காணும். இளங்கொங்கை =
 ஒரு வஸ்துவனிலே விருப்பமுள்ள இளம்பின்னிகளைத் தாய்ச்சந்தையர் எவ்வளவு ஸமாதானப்
 படுத்தினாலும் ஸமாதானமடையாமல் விரும்பின வஸ்துவைப் பெற்றல்லது விடாத பிடிவாதச்
 கொள்வதேபோல என் முலைகளும் அவ்வெம்பெருமானது திருமார்வோடே ஆணந்தேறி
 வேனுமென்ற பிடிவாதமுடையன என்கிறான்.—“சொற்றேளோத பாலையனைப்போல
 மாய்த்து முலைகளின்படி” என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. கொங்கை என்றவிடத்து இன்
 டாம் வேற்றுமை யுருபு தொக்கக் கிடக்கிறது; என்னுசத்து இளங்கொங்கையை அவர் தாம்
 வோடோடும் விரும்பித் தமது பொன்னுகத்தாலே புலகுதற்கு என் புரிவுடைமை செப்புரின்
 என்பதாகக் கொள்க. போன் ஆகம்—விரும்பத்தக்க திருமார்பு. பரிவடைமை—உன்புல
 டை, அசைபுடைமை.

வான்கொண்டுகிளர்ந்தெழுந்த மாமுகில்காள் * வேங்கடத்துத்
 தேன்கொண்டமலர்சிதறத் திரண்டேறிப்பொழிவீரகாள் *
 ஊன்கொண்டவள்ளுகிரால் இரணியனையுடல்புந்தான் *
 தான்கொண்டசரிவனாகள் தருமாகில்சாற்றும்னே. (5)

வேங்கடத்து	திருமலையிலே	ஊன் கொண்ட	} மலர்ந்த மலையின் கிளையினால், வையான வங்கையோடு
தேன்கொண்ட	} தேன் நிறந்ததான் புஷ்பங்கள் செதும்படி	உள் உகைர்	
மலர்ந்தான்		} திரண்டேறிப் பொழிவீரகாள்	இரணியனை உடல்
வள்ளுகிரால்	} திரண்டேறிப் பொழிவீரகாள்		இடந்தான் தான்
தான்கொண்ட	} திரண்டேறிப் பொழிவீரகாள்	கொண்ட	} என்னிடத்தைக் கொண்டு கொண்டு
சரிவனாகள்	} ஆகாயத்தைக் கயர்க்கரித்துக் கொண்டு ஒங்கிக்கொம்புகின்றவை, மாயமுன்ன	சரிவனாகள்	கைவன்களை
தருமாகில்		தரும் ஆகிச்	திருப்பிக் கொம்பாகவிரும்புதான்
சாற்றும்னே		சாற்றும்	எனது உவனாய் அளித்தது

***—முன்னாடிகளினின்றும் மெசளின்; ஆசாசத்தை விளக்குகின்ற சொண்டு—உட்பு
 பார்த்தாலும் நீங்களேயாய்ப் பார்த்து கிடக்கின்ற மெசங்களே! சென் நிறந்த நல்ல புஷ்பக்
 கள் சிதற விழுப்படி அவற்றுக்குக் செருதியை விளைத்துக்கொண்டு நீங்கள் பழைபொழிவுச
 னால் என்ன பயன்? பிறர்க்குத் தங்கை விளைப்பதோ உங்களுக்குப் புறவுர்த்தம்; இடப்பட்ட
 மரண இன்பக்கடலில் ஆழ்த்தவேண்டாவோ நீங்கள்?—என்பது முன்னாடிகளின்
 மரிகர்த்து.

விசிலேஷ உலத்திலே எனக்கு உத்தியகங்களாய்க்கொண்டு தோற்றுவிக்கும் மலர்களை
 நீங்கள் சிதறவிடப்பது எனக்குச் சந்தோஷந்தான்; ஆகிலும் அவ்வளவு செய்தார்த்திர்த்தால்
 பயனில்லை; திருவேங்கடமுடையானோடே நான் ஸம்சலேஷம்பெற்று இம்மலர்களைப்
 போகோபகரணமாகக் கொண்டு கவிஞ்குரம்படியாசச் செய்தவைக்களெனும் என்பகாசவுங்
 கருத்தாக்கொள்வர். அநிஷ்டத்தைத் தவிர்ப்பதொடு இஷ்டத்தைச் சொற்ப்பதன் செய்ய
 வேண்டியதாசலால், இப்போது எனக்கு அநிஷ்டங்களான மலர்களைச் சிதறவிடப்பது மாத்தி
 யம் போதாது; பகவத் ஸம்சலேஷமாகிற இஷ்டப்பாத்தியையும் பண்ணிச்சாவேனுமென்கை.

தான்கொண்ட சரிவனாகள் தருமாகில் சாற்றும்ன் = எம்பெருமான் ஆண்டார்ப்பிடித்து
 சரிவனாகள் கொண்டானேவென்னில்; அவன் இவளைவிட்டுப் பிரிந்ததனால் இவன் மென்

மேலித்து வளைகள் சுழன்றுபோகப் பெற்றாளாதலால் இவ்வளை நீங்குதலுக்கு அவளே காரணமாகின்றமைப்பற்றித் தான்கொண்ட சரிவளைகள் எனப்பட்டதென்க. தருமாகில் என்று வளையைத் தருகையாவதென்னென்னில், மறுபடியும் ஸம்ச்சேஷித்த வளைகள் தங்கும்படிசெய்தல். ஆகவே, சரிவளைகள் தருமாகில் என்றது—அவ்வெம்பெருமான் என்னோடுவந்து புணரத் திருவுள்ளப்பற்றி யிருக்கிறாருகில் என்றபடி. சரி என்பதே கைவளைக்குப் பெயராயிருக்க; சரிவளை என்றது “கர்ணகுண்டலம், கரிகலபம்” என்பனபோலவாம். சாற்றும்பின் அவனுடைய ஆபிரக்யத்தை அறிந்துகொண்டு என் நிலைமையை அவனுக்குச் சொல்லுங்கள் என்கை. இங்கே வியாக்கியான பூரிஸூக்தி—“[சாற்றும்பினே] அவன் தரிசும் தருகிறான், தவிரும் தரிசுகிறான்; நீங்கள் அறிவித்துப்போருங்கோள்”.

அன்றியே; அவனுடைய திருவுள்ளத்தை நீங்கள் அறிந்துகொண்டு அதனை என் னிடம்வந்து சொல்லுங்கள் என்றுமாம். (5)

சலங்கொண்டுகிளாந்தெழுந்த தண்முகில்காள் * மாவலியை
நலங்கொண்டான்வேங்கடத்தே நிரந்தேறிப்பொழிவீரகாள் *
உலங்குண்டலிளங்கனிபோல் உள்மெலியப்புகுந்து * என்னை
நலங்கொண்டநாரணற்கு என்னடலைநோம்புசெய்புமினே. (6)

சுட்டிசொந்த காந்த எழுந்த தன் முகில்காள் மேலினை	ஸமுத்ர ஜலத்தை முகந்துகொண்டு மேற்கிளம்பி விளங்குகின்ற குணரித்த மேகங்களே!, மஹாபலியிடமிருந்து புதியை கவாதினப்படுத்திக் கொண்டவனான எம்பெரு மான் எழுந்தருளியிருக்கிற திரு மலையே	உலங்கு உண்ட விளங்குளிபோல் உள் மெலிய	பெருங்கொசுக்கள் புஜித்த விளம்பழம்போல் நான் உள் மெலியப்படி
சுட்டிசொந்தான் மேககடத்து	புதியை கவாதினப்படுத்திக் கொண்டவனான எம்பெரு மான் எழுந்தருளியிருக்கிற திரு மலையே	புகுந்து என்னை நலம் கொண்ட நாரணற்கு என் டடலை நோம்ப செய்புமின்	என்னுள்ளே பிரவேசித்து என்னுடைய நிறைவுகளை அபஹரித்த நாராயணனுக்கு எனது சுஷ்டலயாதிபை தேரிவிடக்கள்.
சுட்டிசொந்தான் மேககடத்து	புகுந்து என்னை நலம் கொண்ட நாரணற்கு என் டடலை நோம்ப செய்புமின்	புகுந்து என்னை நலம் கொண்ட நாரணற்கு என் டடலை நோம்ப செய்புமின்	என்னுள்ளே பிரவேசித்து என்னுடைய நிறைவுகளை அபஹரித்த நாராயணனுக்கு எனது சுஷ்டலயாதிபை தேரிவிடக்கள்.

***—இதிலும் முன்னடிகளிரண்டும் மேகவிளி. “கடலில் நீரை முகத்தகொண்டு கிளம்பின குளிர்த்த மேகங்களே!” என்றது—உங்களுடைய வடிவமும் குளிர்ச்சிபுமெல்லாம் போக்யமாகத்தானிருக்கிறது; அதில் ஒரு குறையில்கை என்றபடி. பின்னை எந்த அம்சத்தில் குறையுள்ளதென்றல்; அதுதோன்றச் சொல்லுகிறான் “மாவலியை நலங்கொண்டான் வேங்கடத்தே நிரந்தேறிப்பொழிவீரகாள்.” என்று; பாயோஜனாத்தாயாரான தேவர்களுக்காகத் தன்னை யாசகருக்கிக் காரியம்செய்த பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற தேசத்திலே வர்த்திக்கிற நீங்கள் அரத்தப்பா யோஜனையான எனக்காகக் காரியஞ்செய்ய வேண்டாவா? எம்பெருமான் அஸுரன்பக்கலிலே போய்க் காரியம் செய்ததுபோல நீங்களும் ஒரு அஸுரன் பக்கலிலே போய்க் காரியஞ்செய்ய வேண்டுமென்று நான் சொல்லுகிறேனோ? உடையவன் பக்கலிலே பன்றி உங்களைப் போகச்சொல்லுகிறேன்; என் காரியத்தைச் செய்யாதது உங்களுக்குக் கூறாமன்றோ என்கை.

“[ஏறிப்பொழிவீரகாள்!] சாய்கரகத்தை உயரவைத்துத் தண்ணீர்வார்ப்பாரைப்போலே, சாணவெவிடாய்செடும்படி உயரவேறி வர்ஷிக்கிறீர்களே; அவன் வர்த்திக்கிற தேசத்திலே உடையவன் உங்களுக்கு ஒரு ஸம்பந்தமுண்டானால் அவன் ஸ்வபாவமுண்டாகவேண்டா” என்பது வியாக்கியான பூரிஸூக்தி.

முதலாயிரம்-நாச்சியார் திருமொழி 8, விண்ணிலமேலாப்பு.

உனக்காக யாம் செய்யத்தக்கது என்னவென்று அந்தமேகங்கள் கேட்க, அவற்றுக்குச் செய்யத்தக்கது சொல்லுகிறான் பின்னடிகளில். உலங்கு என்பது பெருநுளும்பு; (விளாம்பழத்தை மொய்க்கிற கொசுக்கள்); அவை விளாம்பழத்திலே மொய்த்தவாறே அதின் மெல்லாம் சுவற்போம்; அதுபோல என்னுடம்போடே அணைந்து என் ஸர்வஸ்வத்தைப் அபஹரித்த பெருமானுக்கு நான் இப்படி நோவபட்டுக் கிடக்கிறேன் என்பதைச் செரிப்பான் என்கிறான்.

சலம் = ஜலம். நலம் = பெண்மைக்கு உரிய நான், படம், அச்சம் முதலிய குணங்கள். (6)
 டடிலோய் = திற்பது இருப்பது விழுவது எழுவதாய்ப்படுகிறதோட.

சங்கமாகடல்கடைந்தான் தண்முகில்காள் * வேங்கடத்துச்
 செங்கண்மால்சேவடிக்கீழ் அடிவிழ்ச்சிலிண்ணப்பம் *
 கொங்கைமேல்குங்குமத்தின் குழம்பழிய்ப்புகுந்து * ஒருநாள்
 தங்குமேல் என்னாவிதங்குமென்றுரையீரே. (7)

சங்கம்
 மா
 கடல்
 கடைந்தான்
 வேங்கடத்து
 தண்முகில்காள்
 செங்கண்மால்
 கொங்கைமேல்
 குங்குமத்தின்
 குழம்பழிய்ப்புகுந்து
 ஒருநாள்
 தங்குமேல்
 என்னாவிதங்குமென்றுரையீரே

கொங்கைமேல்
 என்னாவிதங்குமென்றுரையீரே
 குங்குமத்தின் குழம்பு
 குங்குமத்தின் குழம்பு
 அடிய
 ஒருநாள்
 பஞ்சுதாக்குமேல்
 என் அடி தங்குமேல்
 உறையீரே

***—தன்னா சீரடப்படுத்திப் பிறர் காரியமே சமுத்தாகச் செய்த போதுகள் எம் பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற தோசத்தில் வாழ்கிறவர்களுக்கு அவனுடைய குணம் படிப்பவனோ? என்னகை ஸர்போதனத்தின் உட்கருத்து. தங்கள் திருவெங்கடமுடையானது தோவடிவாரத்திலே அடியேனுடைய உரு நிண்ணப்பத்தைச் சொல்லவேணும்; நிண்ணப்பம் செய்யும் வாக்யமென்னெனில்; “கொங்கைமேல் குங்குமத்தின் குழம்பழிய்ப்புகுந்து ஒருநாள் தங்குமேல் என்னாவிதங்குமே” என்று சொல்லுங்கொள். அவர் என்னேடு சலவியெய்திய வாக்யமென்று நம்பி முனைந்தாக்களிலே குங்குமாக்குழம்பு பூச அலங்கரித்த வாக்யமே கிறேன்; அது பரியோஹமுடையதாய்ப்படி பண்ணுவாகில் தரிசுவாய் என்று சொல்லக் கொள் என்கிறான்; அநாயவழிச்சிக் சாந்தியாகிடு (பாடி) காலாச்சேஷத்தில் உள்ள விருப்பத்தை உணர்த்துகிறபடி. குங்குமத்தின் குழம்பு = குங்குமாப்பூவையால்தீர்த்த சூது பாக்கிப் பூசின பூச்சு.

இவளுடைய பாரிப்புச்செல்லாம் ஒருநாள் அணைக்கால் போதுமோ? ஐயெல்லாம் மனைத்துக்கிடந்தாலும் திருப்தி பெறமாட்டாது அநிதிவேசானோடு இவளது; அப்படிப்பட்ட அநிதிவேசம் ஒருநாள் வந்து தங்கினவளவாலே திருப்திபெறுமோ என்னில்; என்னுவிதங்குமே என்ற சொல்லைத்தே நோக்குமின்; ஒருநாள் அணைத்தவளவால் (பொது) போகத்தகுந்த போராது, பாரணாசுண்ணத்துக்குப்போரும் என்கிறுளாய்க்கு.

“[ஒருநாள் தங்குமேல் என்னால் தங்கும்.] குணஜ்ஞானத்தாலே சரிபாளோ என்றிருக்கவொண்ணாது; அணைமுகில் தரிக்கலாம்” என்பது விபாகப்பான ஸ்ரீஸூக்தி.

அடிவீழ்ச்சி — அடியாள்; பெயர்ச்சொல்.

....

....

(7)

கார்காலத்தெழுகின்ற கார்முகில்சாள் * வேங்கடத்துப்
போர்காலத்தெழுந்தருளிப் பொருதவனார்பேர்சொல்ல *
கீர்காலத்தெருக்கில் அம்பழலிலுபோல்வீழ்வேணை *
வார்காலத்தொருநாள் தம்வாசகம் தந்தருளாரே.

கார் காலத்தெழுந்தருளிப்	வார்காலத்தெழுந்தருளிப்	சொல்ல	செய்திருந்தனம் உண்டி.
போர்காலத்தெழுந்தருளிப்	இருமுகிலே வந்து சொன்ன	கீர்காலத்தெருக்கில்	மனவழகத்தில் எருக்கம் உருட்டிக்
கார்முகில்சாள்	கார்மேகக்கோ,	கிள் அம்பழலில்	கன் அன்று விழுவதோர் செ
போர்காலத்தெழுந்தருளிப்	புத்தவையத்தெ	போல் வீழ்வேணை	துவிருக்கிற் றாகத்
செய்திருந்தனம் உண்டி	(போர்க்களத்தில்) எழுந்தருளி	வார்காலத்தெருக்கில்	செங்கிசென் லுக்கிற் கார்த்திலே ஒரு
	மேய்செய்து வெற்றிபெற்ற இராம	சாள்	சாள்
	பிராணதைய	தம் வாசகம்	தம்முடைய ஒரு வார்த்தையைய
	தருவாய்க்கே	சந்திரன்	

*** — வர்வாகாலத்திலே தவறாமல் வந்துசேருகிறவர் என்று பெருமான் வாராதொழிந்தாலும் அவனுடைய வடிவச் சர்ப்பு போளியான கீர்வளாவது வந்ததொன்றினைக் கீர்கோள் என்ற உகைவதொன்றாக் கார்காலத்தெழுகின்ற கார்முகில்சாள் என்ற வரிக்கிறான். அவ்வெம்பெருமான் வாராதொழிந்தாலும் நாம் திருநாம ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணிக்கொண்ட பவதூதரான தரித்திருப்போமென்று பார்த்து அடியார்க்குடைய கார்த்தியைத் தொழிலாகக்கொண்டு ஸிரோதிரிஸந்தில் உத்தரவழங்கொண்டு கிளப்புவதென்ற வர்வார்த்தி திருமகனுடைய திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தனம் பண்ண ஆரம்பிக்கின்றவர்களை வாராதொழிந்தவருடைய கைதில்பயலாக்கினான்; அவ்வாறு வந்தவர்கள் பழுப்புகள் அற்றவற்று வழுவதொழிவார் செய்து சுவர்த்த சுவர்த்த விழாபடியை நிலையாகில் சிந்தென்று நிவ்வளவி நூல் அப்பெருமான் எனக்கு அர்ச்சைய நினைத்திலன்; அவர் வாழ்கொல்லாம் உய்ய நமஸ்காரமாகவொரு அடியிடுவாகி, நகு? உரு நானாகிறார் தருவாப்பச்சொல் சொல்லி மனம்மயமாபாட்டாபோ? என்கிறான்.

....

....

....

(8)

மதயானைபோலெழுந்த மாமுகில்சாள் * வேங்கடத்தைப்
பதியாசவாழ்வீர்தான் பாம்பணையான் வார்த்தைமென்னே *
சதியென்றுந்தானாவான் கருதாது * ஓர்பெண்சொடியை
வதைசெய்தானென்னும்சொல் வைபகத்தார்தயாரே.

9)

மேய்செய்து	இருமுகிலே	சொல்ல	அவ்வெம்பெருமானார்
பதியாசவாழ்வீர்தான்	இருட்டியமாகக்கொண்டு	எடுத்து	எப்போதெதே
சதியென்றுந்தானாவான்	வாழ்கின்ற மையாய்	சிறிது	(அச்சிசுக்கிட்டு) கடிதன விரும்பு
வதைசெய்தானென்னும்சொல்	மத்தெழுந்தருளிச்		வதை
	கார்மேகக்கோ	செய்தாது	அந்தன்மையை நனைப்பார்
	செய்சாயிதான் எப்பெருமா	ஒரு பெண்கொடியை	ஒரு பெண்பிள்ளையை
	வதை	வதை செய்வான்	கொடுப்பன்னுள்
	என்னும்சொல்	என்னும்சொல்	என்கிட்டு சொல்லி
	வைபகத்தார்	வைபகத்தார்	இப்பழியினுள்ளவர்கள் (கேட்டவர்)
	மகிமையே	மகிமையே	மகிமைப்படுத்தினே.

மேகங்களைக் கொண்டாடி இருகால் ஸம்போதிக்கிறாள்; திருவேங்கடமுடையானை நீங்கள் இடைவிடாது ஸேவித்துக்கொண்டு அத்தாலே மத்தகஜம்போலச் செருக்கி யிருக்கி நீங்களன்றோ என்பது முதல் விளியின்கருத்து.

சூக்ரர்மமே சூடியிருப்பானவர்கள் வந்தேற்களாய்த் திருநாள் ஸேவித்துவிட்டுப் போவதுபோலன்றியே திவ்யதேசத்திலேயே நித்யவாஸம் பண்ணப்பெற்றீர்களே! என்ன பாக்கியம்!!—என்ற கொண்டாட்டம் இரண்டாம் விளியின்கருத்து.

பாம்பணையான் வார்த்தை என்னே! = திருவனந்தாழ்வானிடத்து ஸகலவித கைக்கரியங் களைபுன் கொள்வதுபோல என்னிடத்தும் கொள்வன் என்றிருந்தேன்; “நாகபர்யங்க முத் ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்” என்றபடி சேஷசயந்தை விட்டுத் திருமதுரையிலே வந்து பிறந்த கண்ணபிரான் தேர்த்தட்டில்நின்று சொன்ன வார்த்தையை [சரமச்ஸோகத்தை] மெய் பென்று நம்பியிருந்தேன்; பாம்போடே அணைந்து பாம்பின் தன்மையே தனக்குமுண்டாகப் பெற்றான்: அதற்கு நாக்கு இரண்டாயிருப்பதுபோல இவனும் இரண்டுநாக்குப் பெற்றான்; அதாவது பொய்யனுய்விட்டான்—என்ற கருத்துக்காண்க.

பலபேர்களுக்கு மெய்யனாகப் பரிமாறின அவன் உன்னளவிலே பொய்யான மாத் தி ரத்தால் அவனுக்கு யாதொரு அபகீர்த்தியும் விளையமாட்டாதென்று மேகங்கள் சொன்ன தாக்கக்கொண்டு மறுமொழி கூறுகின்றாள் பின்னடிகளில்;—“ரக்ஷிதா ஜீவலோகஸ்ய ஸ்வஜநஸ்ய ரக்ஷிதா” என்று ஸாமாந்யரக்ஷகனன்றிக்கே ஸ்வஜநங்களுக்கு விசேஷித்து ரக்ஷகனாகப் புகழ் பெற்றிருக்குமவன் ஒரு பெண்பிள்ளையைக் கொலைசெய்தான் என்றசொல் உலகில் பரவுமா கில்: பின்னை அவனைமதிப்பாருண்டோ? என்கிறாள்.

கதி = மகி. கருதாது = தன்னுடைய ரக்ஷகத்வத்தை மறந்து என்றபடி அன்றியே: “ஒரு பெண்கொடியை வதைசெய்வதால் நமக்கு ஸ்வரூபஹாநி விளையப்போகிறதே!” என்று கருதாமல் என்றதாகவுமாம். பெண்கொடியை வதைசெய்தானே வென்னில்; [தூர்கொடி] கொம்பிலே சேர்க்கவேண்டும் கொடியைத் தரையிலே இட்டுவைப்பது அதனைக் கொலை செய்வ தொக்குமிறே. வதை = வல: என்ற வடசொல் விகாரம். “பெண்ணீர்மை யீடழிக்கு மிது தமக்கோர் பெருமையே” என்று முதற்பாட்டில் மெழுகினுற்போற் சொன்னதை இப் பாட்டில் விளங்கச் சொன்னுளென்க. (9)

நாகத்தினையானை நன்னுதலாள் நயந்துரைசேய்

மேகத்தை * வேங்கடக்கோன் வினோதில்விண்ணப்பம் *

போகத்தில்வழுவாத புதுவையர்கோன்கோதைதமிழ் *

ஆகத்துவைத்துரைப்பா ரவ்ரடியாராகுவரே.

(10)

உதலாள்	விலக்ஷணமான முகத்தை	உரை செய்	அருளிச்செய்ததாய்
போகத்தில் வழுவாத புதுவையர்கோன் கோதை	புகலதபுவத்தில் குறையாதவரான பெரியாழ்வாருடைய மகளான ஆண்டான்	மேகத்தை விடுத்து தில் விண்ணப்பம் தமிழ்	மேகத்தைத் தூது விடுவதாக அமைந்த விண்ணப்பமாகிய இத்தமிழ்ப்பாகரங்களை
போகத்தின் அணையான் வேங்கடக்கோனை	திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக வுடையான திருவேங்கட முடையானை	ஆகத்துவைத்து உரைப்பாரவர் அடியார் ஆருவர்	ஹருதயத்திலே வைத்துக்கொண்டு ஒதவல்லவர்கள் எம்பெருமானுக்கு நித்ய கைக்கரியம் பண்ணப்பெற்றவர்கள்.
மயத்து	ஆசைப்பட்டு		

***—இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன்சொல்லித் தலைகட்டுகிறாள் இப்பாட்டி. வேண்டினபடியெல்லாம் பகவதநுபவத்தைப் பெற்று மகிழ்ந்தவரான பெரியாழ்வார்க்கு போகத்தில் வழுவாத என்னுமடைமொழி மிகப்பொருந்தும். அவர்க்குத் திருமகளாகப் பிறக்கப்பெற்றதுவே ஹேதுவாகத் தான் எம்பெருமானை விரும்பப்பெற்றாள் என்னுமிடம்தொற்றப் புதுவையார்கோன்கோதை என்கிறாள்; நன்னுதலாள்—முகத்தைப் பார்க்கும்போதே 'இவள் பகவதநுபவத்தில் விஷயனை' என்னத்தக்க விதுடையவள் என்றபடி. "நயத்து உரைசெய் நினைப்பம்" என்று ஆவயம். "மேகத்தை வேங்கடக்கோன் இவ் தூதுவரி னண்ணப்பம்" என்று அவ்வயிக்கவுமாம். இல்—இடம்.

ஆகத்துவைத்தி உரைக்கையாவது—"ஒருத்தி பகவதவிஷயத்திலே ஆசைவைத்த என்னபாடுபட்டாள்!" என்று உருக்கத்தோடே அதுஸந்திக்கையாம். அடியாராகுவரே—ஆண்டாள் மேகத்தைத் தூதுவிட்டு வருந்தினதபோல அவர்கள் வருந்தவேண்டா; இவள் தூதுவிட்டதுவே நெறுவாக இவள்பெற்ற பேற்றை அவர்களும் எந்திற்பெறுவர்கள் என்கை. போகம்—விஷய என்ற வடசொல்லாகும். பெரியாழ்வார் தமது திருமொழியில் சாம் நிரும்பினபடியெல்லாம் குறையற அதுபவிக்கப் பெற்றாராகையாலே "போகத்தில் உழுவாக புதுவையார்கோன்" எனப்பட்டார். (10)

அடிவாவு—விண் மா ஒளி மின் வான் சலம் சங்கம கார் மத நாகச் சிந்துயம்.

எட்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம். ஐயர் திருவடிகளே சரணம்.

புரீ:

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாந்திருமொழி—சிந்துரச்செம்பொடி.

உடையவளார்கை—கண்ணெதிரே வந்ததோன்றி கார்பூங்குகளை நோக்கி "நீங்கள் எம்பெருமானிடத்திற் சென்று மனதநிலைமையை அவனுக்கு உணர்த்தி என்னைமரணமும் கூட்டவேண்டும்" என்று பலநாறாகப் பிழைத்ததாள் கிழத்திருமொழியில்; இவள்வேண்டின படி காரியம்செய்யவல்ல ஆற்றல் அம்பேகங்களுக்கு இவ்வேயே; அவை தாங்கள்வந்தகாரியத் தரச்செய்தன; அதாவது நன்றாக மனழிபொழித்தன. உடனே வர்ஷாகாலத்தில் புஷ்டிக்கக் கூடிய புஷ்பங்களெல்லாம் புஷ்டிக்கத்தொடங்கி, சில மலர்கள் நன்றாக மலர்வதும், சில பாதி பாகம் மலர்வதும், சில மலர் உபகம்பிப்பதமான நிலைமையாய்த்து. மழைகாலத்தில் களித் தர்திரிமவையான சிலபிரானிகளும் ஸம்ப்ரதத்தோடு வந்துலாவப்புக்கன. ஆக இப்படிப் பட்ட பதார்த்தங்களெல்லாம் இவளுடைய இந்த விபலாசையிலே வந்துதொற்றவே இவ் னுடைய ஆற்றமை மீதுவந்து உயிர்கொண்டு தப்பிப்பிழைக்க முடியாத அவஸ்தையாயிற்று; அதுதான் அவள் துவண்டு பேசுகிறபாசாமாயிருக்கிறது இத்திருமொழியும்மேல்திருமொழியும்.

சிந்தூரச்சேம்பொடிப்போல் திருமால்நஞ்சோலையெங்கும் *

இந்திரகோபங்களே யெழுந்தும்பரந்திட்டனவால் *

மந்தரம்நாட்டியன்று மதுரக்கொழுஞ்சாறுகொண்ட *

சுந்தரத்தோளுடையான் சுழலையில்நின்றய்துங்கொலோ.

(1)

திருமால்நஞ்	திருமால்நஞ்சோலையில் பார்த்த	மந்தரம்	மந்தரமையை
சோலை எங்கும்	பார்த்தவிடமெங்கும்	நாட்டி	(பாற்கடலில் மத்தாக) நாட்டி
இந்திர கோபங்கள்	பட்டுப்பூச்சிகளானவை	கொழு மதுரம்	(கடல் கடைத்து)
சேம்	சுந்த	சுது	மிகவும் மதுரமான
சிந்தும் பொம்	சிந்தூரப்பொடிபோல	கொண்ட	அம்ருதரத்தை
போல்			எடுத்துக் கொண்ட
சுந்த	மேலெழுந்து		
பார்கிட்டன	பரவிக்கிடக்கின்றன;	சுந்தரம் தோள்	} மூலீ ஸாந்தர பரவாநாச னுடைய
சூன்	அந்தோ!	உடையான்	
அன்று	(கடலைக் கடைத்து அமுதமளிக்க		
	வேணுமென்று தேவர்கள் சரணம்	சுழலையில் நின்ற	சுழலையில் நின்றம்
	புகுந்துவொண்ட) அக்காலத்		
	திலே	உய்தும் கொல்	பிழைப்போமோ?

***—மழைகாலத்திலே பட்டுப்பூச்சிகள் விசேஷமாகப்பறக்கும்; அவை காதலனுடைய அதரத்தின் பழுப்புக்கு ஸ்மாரகங்களாயிருக்குமாதலால் தலைவிக்கு உத்தேபகமாயிருக்கும். ஐயோ! திருமால்நஞ்சோலைப் புறமெங்கும் பட்டுப்பூச்சியமாய்க்விட்டதே! விசலேஷகாலத்திலே இவை வந்துதோற்றினால் இனி உயிர் தரிக்கவழியுண்டோவென்று வருந்துகின்றனர். “இந்திரகோபங்கள் எம்பெருமான் கனிவாயொப்பான், சுந்தம்புறவில் தென்திருமால்நஞ்சோலையே” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழி இங்கே நினைக்கத்தக்கது.

எம்பெருமானுடைய வடிவுக்குப் போலியான திருமலையைக் கண்ணிலே ஸேவித்துக் கொண்டிருந்தாகிலும் ஒருவாறு தரித்திருப்போமென்று பார்த்தால் அதற்கும் ஆசையில்லாத படி பாழும் பட்டுப்பூச்சிகள் அம்பலையைச் சூழ்ந்துகொண்டு மறைக்கின்றனவே! என்று கருத்தாகவுங் கொள்ளலாம்.

மந்தரம்நாட்டி மதுரக்கொழுஞ்சாறு கொண்டவரலாறு கீழ் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. அந்தச்சிந்திரத்தை ஆண்டான் இங்கெடுத்து அநுஸந்தித்ததற்குக் கருத்து யாதெனில்; ஒருவரிடத்தில் ஒன்றுகொள்ள நினைத்தால் பின்னை அவர்எட்டு ஒன்றும் மிகாதபடி ஸாமானவற்றைக் கொள்ளுகொள்பவன்னரே அவன்! மந்தாமலையைக்கடலின் நடுஞ்சேலே நட்டு நெருக்கிக்கடையும்வன்னரே அவன்! ஒருவரால் கலக்கவொண்ணாத பெரிய தத்வங்களையும் கலக்கி ஸாராம்சத்தைக் கொள்ளுகொள்ள வல்லவன்னரே அவன்; அப்படிப்பட்டவன் அபலையான வென்னை அழியச்செய்க்குருன்னென்றால் இஃது என்ன அற்புதம்? என்றவாறு.

மதுரச்சாறு என்று அம்ருதாஸத்தைச் சொல்லிற்றாய், மதுரக்கொழுஞ்சாறு என்று அதிற்காட்டிலும் போக்யதைவிஞ்சின பெரியபிராட்டியாயைச் சொல்லிற்றாகலாம். தேவர் கட்டு அமுதமெடுத்துக்கொடுக்கிற வியாஜத்தினால் லோகோத்தரமான அமுதமென்னலாம்படியான பிராட்டியை ஸம்பாதித்துக்கொண்டானிறே; “விண்ணவரமுதுனை அமுதில்வரும் பெண்ணமுதுண்ட வெம்பெருமானே!” என்ற திருமங்கையாழ்வார் மூலஸூத்தியை நோக்குக.

கூரத்தாழ்வான் அருவிய ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் “உடியிமநாடி” [உத்திகமந்தாதி] என்கிற காலகாவது ச்லோகத்தின் முற்பாதியில் இவ்விசேஷார்த்தம் நன்கு விளங்கக் காண்க.

சுழலை = சூழ்ச்சி; அகாவது வஞ்சகம் செய்யும் தந்திரம். இங்குத் திருமாலிருஞ்சோலை யழகர் செய்த தந்திரமாவது—தாம் தோக எழுந்தருளாமல் தமதுவடிவுக்கு ஸ்மாரகங்களான பேகங்களை வாக்காட்டுதல், இத்திகோபங்களைப் பவச்செய்தல் முதலிய காரியங்களால் ஆண்டாளுக்கு உத்திரவுச்செய்தல். சுழலையில் நின்றும் துங்குகோலோ? என்றது—இந்த சூபத்தைத் தப்பிப்பிழைக்க நம்மாலாகாது என்றபடி. ஒரு பெரியகைகாரன் நம்மை அகப்படுத்திகைக்குவைத்த வலையைத்தப்பி நாம் பிழைக்கமுடியுமோ? இனி முடிந்திப்போம் தன் பெயர்வது என்கிறான்.

சிந்தாம், இத்திகோபம், மந்தாம், மதும், சுந்தாம் — வடசொல் விகாரங்கள். உய்தும்—உய் என்றும் விடப்பகுதியடியாப்பிடுந்த தன்மைப்பன்மைவினைமுற்று. (1)

போர்க்களிறுபோரும் மால்ருஞ்சோலையம்பூம்பறில் *
தார்க்கொடிமுல்லைகளும் தவளகைகாட்டுகின்ற *
கார்க்கொள்படாக்கள்கின்ற சுழற்ச்சீர்க்கத்தூரீயேன் *
ஆர்க்கிகோதோழி அவன்தான்செய்தபூசலையே. (2)

போர்க்களிறு	போர்செய்வதையே தோழியாக வுடையயானைகள்	சுழற் சிரிச்ச	{ ‘எமக்குத் தப்பிப்பிழைக்க முடியாது’ என்று சொல்லிக்கொண்டே சிரிப்பதுபோல விளக்க (அதன்கூடு) தரிக்கமாட்டுகின்ற வேள்;
தொருந்தோழி	பெருந்த வியாபுரிடமான திருமால்ருஞ்சோலை மலையினுடைய	தரிப்பேன்	
அப்பூயாழி	மிகவுயர்ந்த நாயகனாகவே		
அக்கோம	{ அருட்புகழையுடைய கோம	தோழி	எனது உயிர்த்தோழியே!
முல்லைகளும்	{ முல்லைகளும்		(நம் ஆசைப்பட்ட)
தவளகை	(அதிகருடைய) வெண்தக புன்	அவன் தான்	அவனுடைய தோர்மையானது
காட்டுகின்ற	சிரிப்பை	செய்த	உண்டுண்ணீர்
கார்க்கொள்	நினைப்பிட்டா நன்றன்; (அன்றியும்)	பூசலை	பரிமாற்ற
படாக்கள்	சேரகொண்ட		
என்று	படா என்னுள் கொடுகள்	அந்த இரகை	பரிமாறாத முறையிட்டேக்கொள்வது?
	புர்து என்னுள்		

***--யானைகள் கரைபொது விளையாடா நிற்கப்பெற்ற திருமாலிருஞ்சோலை மலைச்சாலைகளில் அருட்புகொண்டு விளங்குகின்ற கொடிமுல்லைகளானவை, அவ்வெம்பெருமான் ஸம்போக ஆரம்பமாயத்தல் பண்ணும புன்முறுவலை நினைப்பூட்டிக்கொண்டு என்னைத் துன்பப்படுத்துகின்றன; அத்தருமேலே, படாக்களானவை புழங்கித்து, ஸம்சேஷமும் நடந்தென்னின்பு ஒருதலையில் வெற்றிக்கு படாகப்பண்ணும் பெருஞ்சிரிப்பை நினைப்பூட்டாநின்ற கொண்டு என்னை உருவழிக்கின்றன. தோழி! அவ்வெம்பெருமான் திருத்தோவில்சாத்திக் கொண்டாநின்ற மாலையை ஆசைப்பட்டமையாலன்றோ நான் இப்படிப் பரிவப்பட்டேய்ந்தேன்; இந்தப்பரிவத்தை நான் மாட்டத்திடுகின்ற முறையிட்ட ஆறுவேன் என்கிறான்.

புறவு = சோலைகள் வாயிய ஆரம்பம். தவளம் = யவன என்ற வடசொல் விகாரம். காட்டுகின்ற = வினைமுற்று. படாக்கள் = பெருங்கொடிகள். கார்க்கொள்ளுகை = அழகு கொண்டு நக்கையாராம். (2)

கருவினையொண்மலர்காள் காயாமலர்காள் * திருமா
லுருவொளிகாட்டுகின்றீர் எனக்குய்வழக்கொன்றுரையீர் *
திருவினையாடுதிண்டோள் திருமால் குஞ்சோலைநம்பி *
வர்வனையில்புகுந்து வந்திபற்றும்வழக்குளதே.

(3)

ஒன்	அக்கப	உரைபா	சொல்லுங்கள்;
கருவின மலர்காள்	காக்கணம் பூக்களே!	திருவினையாடு	பெரியபாட்டியார் வினையாடு மிட
காயாமலர்காள்	காயாம் பூக்களே!		மான
	(நீங்கள்)	இன் தோள்	இன்னிய திருத்தோளையுடையான
திருமால்	எம்பெருமானுடைய	திரு மாலிருந்து	} அங்கு
உரு ஒன்	திருமேனியின் நறத்தை	சோலை நம்பி	
காட்டுகின்றீர்	நனைப்பூட்டாநின்றீர்கள்	இல் புகுந்து	(எனது) வீட்டினுள் புகுந்து
எனக்கு	(அந்நை நனைத்து வருந்துகின்ற)	வரிவளை	(எனது) அழகிய வளை
	எனக்கு	வந்தி பற்றும்	} பரந்தகாமாகக் கொள்ளுகொண்டு
உய் வழக்கு ஒன்று	பிழைக்கும் வகை யொன்றை	வழக்கு உளதே	
			போவதும் காயாமே?

***—மழைகாலத்தில், கருவினைப்பூக்களென்கிற காக்கணம் பூக்களும் காயாம்பூக்களும் சிசொஷ்யாகப் புஷ்பிக்குமாதலாலும், அவை எம்பெருமானுடைய திருமேனிநிறத்தோடொத்த நிறத்தாலுடையவாயிருக்கு மாதலாலும் அவற்றின்காட்சி தனக்கு விடாதுதனையில் உத்தீப கமாயிருப்பதபற்றி உண்டாகும் வருத்தத்தை அம்மலர்களைவித்தே உரைக்கின்றான். எம் பெருமானுடைய திருநிறத்தை கினைப்பூட்டாநின்றானுள்ள கருவினைப்பூக்களே! காயாம்பூக்களே! நீங்கள் என்னை முடிக்கும்வகை ஒன்றுமோதான் சுற்றத? நான் பிழைக்கும்வகையை அறிவிப்பனாகிற் சொல்லுங்கள் என்கிறான் முன்னடிகுவில்.

இங்ஙனம் பாடிக்கப்பட்ட அம்மலர்கள் ஆண்டாளை நோக்கி, 'நாங்கள் உமக்கு ஸ்ரீமேனியாய்சொல்லவேண்டுமபடி இப்போது உமக்குநெரிந்த அகர்த்தம் என்ன?' என்று கேட்டனவாகக் கொண்டு, அவ்வகர்த்தத்தை முறைநிகுந்துள்ள பின்னடிகுவில்; திருமா ிருஞ்சோலையில் அவாப்தனாச்சயமாபெழுந்தருளியிருக்கிற பெரியவர், நானொருத்தி திருப்பதாகவும் வினையாமல் தாது தி த்திதோனை பெரியபாட்டியார்க்கு வித்யாதுபவபோக்ய மாகக்கொடுத்து அவளால் தழுபு பாயாபுள்ளாய் அநுபவம் நடத்தா நிற்பதைப்பற்றி நான் ஒன்றும் விசாரப்படாமல், 'அவர் முன் விருப்பிப்பேந்த வளைகள் நம்கையில் இருக்கின்றனவே, அவற்றைக் கண்டுசொண்டுவத ரித்திறப்பேம்' என்றெண்ணி நான் என் விட்டுநிக்குள்ளே கதவடைத் தடுத்துண்டு கிடந்தால், அப்பெரியவர் அகலாரும்பொருமல் சடக் கொன ஸுடிவந்து என்விட்டினுள்புகுந்த பலச்சய மாக அவ்வளைகளைப் பறித்துக்கொண்டு ஸுடினோ, இதனை எந்ததீதியிற்செய்ய? இதற்குமேற்படலானக்கு வேறோர் அகர்த்தம் வினைய வேண்டுமோ என்கிறான்.

காட்டுகின்றீர்=வினையுற்றுகச்சொள்ளாமல் எம்போதமராகக்கொள்ளுதலுமாம். உரை யீர்=சொல்லுங்கள் என்றபடியுமாம், சொல்லமாட்டீர்களோ என்றபடியுமாம். உய்வழக்கு உரைத்தலாவது—அம்மலர்கள் தங்களை வெளிக்காட்டிக்கொள்ளாமல் அடங்கிப்போதலாம். "நீ அஞ்சாதேகொள்; நாங்கள் மறையகின்றோம்; என்று அநுவர்த்தகை சொன்னவாகாதோ? பூப்போலே வந்து புலியானிக்காவீ?" என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி நோக்கத்தக்கது.

திருமாலிருஞ்சோலை நம்பி இல்புகுந்து வரிவளைகளை வந்திபற்றினதாகச் சொல்லுகிற விதற்குக் கருத்து யாதெனில்; எம்பெருமான் தானாகவே வந்து எம்சல்லேஷித்தக் தானாகவே

பிரிந்துபோனான் என்கை. வந்திப்பற்றுகை=பிறர் இசையாதிருக்க நிர்ப்பந்தப்படுத்திப் பிடுங்கிக்கொள்ளுதல். (3)

பைம்பொழில்வாழ்குயில்காள்மயில்காள் ஒண்கருவினாகாள் *

வம்பக்களங்கனிகாள் வண்ணப்பூவைநறுமலர்காள் *

ஐம்பெரும்பாதகர்காள் அணிமாலிருஞ்சோலைநின்ற *

எம்பெருமானுடையநிறம் உங்களுக்கென்செய்வதே, (4)

என் டெய்ன் வந்து	பாத்த சோலையில் வாழ்கின்ற	ஐ பெரு பாதகர்	} (ஆசிரிய) பஞ்சமஹாபாதகர்களே!
சங்கரர்	கு ள்களே!	காள்	
பயிர்காள்	மயில்களே!	உங்களுக்கு	உங்களுக்கு,
ஒன் கருவிகாள்	அழகிய காக்களும் பூக்களே!	அணி மாலிருஞ்	} திருமாலிருஞ் சோலைமீதுள்ள அழக பெருமானுடைய ருடைய திருமேனி ந்தமராத நறம் என் செய் } எதுக்காக?
வட்டச் சூர்	} புதிய களாப்பழக்களே!	}	
கனிகாள்			
வண்ணம் உறு	} அழகிய நிறத்தையும் பரிமாறத்தையு முடைய சூட்டும் பூக்களே!	}	[அந்த நிறத்தை நீங்கள் ஏற்றுக்கொண்டது என்னை ஹிம்ஸிப்பதற்காகவே என்கை.]
பரிமாறகாள்			

***—குறியில், மயில், கருவினை, களங்கனி, காயாம்பூ என்னும் இவ்வைந்து வஸ்துக்களை பஞ்சமஹாபாதகிகள் என்கிறார். பொற்களவு, களாழுத்தல் முதலிய மஹத்தான ஐந்து பாதகஞ் செய்தவர்களைப் பஞ்சமஹாபாதகிகளென்று சாஸ்திரம் கூறும்; அப்பாதகங்களிலும் மேற்பட்ட பாதகங்களை இக்குறியில் முதலியவை செய்கின்றனவாகக் கொண்டு ஆண்டாள் இவற்றைப் பஞ்சமஹாபாதகிகளென்கிறாராயிற்று. இவை தனக்குப்பொறுக்கவொண்ணாத ஹிம்ஸையைப் பண்ணுவதுபற்றி இங்ஙனம் கூறினளென்க. பெரும்பாதகர்=பெரியபாத கத்தைச் செய்பவர்; பாதகம்=பாவம். அன்றி “பெரும்பாதகர்” என்று பெரிய வாயகர் என்றபடியுமாம். (பொறுக்கமுடியாத) வேதனையை உண்டுபண்ணுவர்கள் என்கை. இங்கு இரட்டுறியொழிதலாகக் கொள்க.

பாமசேத்ருனா எம்பெருமானேடு, அற்பசேதங்களான குறியில்மயில்களோடு, அசே தங்களான கருவினை முதலியவற்றேடு வாசிய, எல்லா வஸ்துக்களும் எனக்குத் திங்கு ளினைக்க ஒதுப்பட்டால் நான் எங்ஙனே பிழைக்குமபடி? அவன் பிரிந்துபோன ஸமயத்தில் முகங்காட்டி என்னைத் தேற்ற வெண்டியவைகளும் பாசங்களானால் நான் எங்ஙனம் பிழைக்கவல்லேன்? பிரிந்தவன் ஒருவனும், பாதகங்கள் பலவானால் பிழைக்கமுடியுமோ? என்குள்பொது.

எம்பெருமானுடைய நிறம் உங்களுக்கு என்செய்வதே? =என்னை உயிர்க்கொலிசெய் கின்ற அலனுடைய நிறத்தை நீங்கள் எதுக்காக ஏற்றுக்கொண்டீர்கள்? என்னை நிறம் விக்கவேறுமென்றே நீங்கள் அவனது நிறத்தை ஏற்றுக்கொண்டீர்கள் போலும் என்னை.

“பூவைபூங் காயாவும் சிலமும் பூக்கின்ற, காவிலவென்றுங் காண்டோறும்.—பாவி யென், மெல்லாவி மெய்யிகவே பூரிக்கும் அவ்வவை, யெல்லாம் பிரானுருவே யென்று” “கொண்டல்தான் மால்வதாதான் மாகடல்தான் கூரிருந்தான், வண்டறும் பூவைதான் மற்றுத்தான்—கண்டநாள், காருருவங் காண்டோறும் நெஞ்சோடுங் கண்ணொர், பேருரு வென் றெம்மைப் பிரிந்து” என்ற பெரிய திருவந்தாதிப் பாசங்கள் இங்கே அதுஸந்திக்கத் தக்கனா.

களங்கனியை எம்பெருமானது திருநிறத்தோடொத்ததாகக் கூறுதல் “சூழிகளா புலகேழு முண்டானென்றிலம்” என்ற திருவிருத்தப் பாசுரத்திலும் காணத்தக்கது. “களங்கனியண்ணு கண்ணனே !” என்றார் கலியனும்.

....

...

....

14

துங்கமலர்ப்பொழில்சூழ் திருமால் ருஞ்சோலைந்ந *
சேங்கட்கருமுகில் திருவருப்போல் * மலர்மேல்

தோங்கியவண்டினங் காள் தோகுபூஞ்சனைசாள் * சுணையல்

தங்குசேந்தாமரைகாள் எனக்கோர்சரண்சாற்றும்மனே.

(5)

துக்கம் மலர்	}	துக்கம் மலர்கோடியுடைய சோலைகள் ! மலர் மேல் தொங்கிய	}	மலர் தங்கியிருக்கிற வண்டிக்	
பொழில் சூழ்		சூழ்ந்த		வந்து இரங்கினார்	கூட்டங்களை !
திருமால் ருஞ்சோலை	}	திருமால் ருஞ்சோலைகள்	}	தொகு	
சுண்ட		நின்ற திருக்கோயில் எழுந்தருள்		பூசனைகாள்	செருக்கியிருக்கின்ற
சேங்கட்கரு	}	யிருக்கிற	}	சுணையல்	
		செந்தாமரை போன்ற திருக்கள்		சுணையல் தங்கு	சுணையலின் உயர்வு
		கூடம் காள்மேகம்போன்றம		சேம் சாமரைகள்	செந்தாமரை மலர்கள் !
முனிலன்	}	வையமுடைய எம்பெருமா	}	எங்கு	
சேங்கட்கரு		ஹஸ்ய		(மகிழ்வு மனது சங்கராச நாயக்கன்)	
திருமொழி	}	அழகிய வடிவப்போலே	}	எனக்கு	
சேங்கட்கரு		துவரன் என்மும் திருமுகங்கோடு சொல்லுக.			

*** திருமால் ருஞ்சோலைப் பொழில்சாள் மலர்ந்துள்ள பூக்களில் தங்குகின்ற வண்டு வரும் சுணையனும் அழகருடைய திருவருவ வண்ணப்பூட்டி வலிசெய்தலும், சுணையலில் ஆவந்த செந்தாமரை மலர்சாள் அவருடைய நிவ்யாவயவச்சுளக்கு வயாசகங்களாய்க்கொண்டு ஹிம்மப்பதனும் அந்த ஹிம்னையைப் பொறுக்கமாட்டாத ஆண்டாள் ஆவற்றைநோக்கி ‘ஆந்தோ ! நான் உங்களுக்குக் கப்பிப் பிழைப்பதொரு வாய்ப்பு சொல்ல வல்லியிருக்கிறேன் ? என்கிறேன்.

துங்கம்—வடசொல். கருமுகில்—முற்றுவரை; “தாழியவயச் சொண்ட தாத்தாமரை கட்டை” என்றார்பேல. சுணை—நீர்நிலை. சாண்—பூவாய்.

நாறுநறும்பொழில் மால் ருஞ்சோலைநம்பிக்கு * நாண்

நூறுதடால்வெண்ணெய் வாய்நோந்து பரால்வைத்தேன் *

நூறுதடாநிறைந்த அக்காரவடிவ்ச்சோன்னென் *

ஏறுதிருவடையான் இன்றுவந்தவைசொள்ளுந்நோலோ.

(6)

நறு பொழில்	}	பரிமாணம் மிகுந்தபொழில்கள் மணம்	}	நூறுதடா நிறைந்த
நாணம்		சமழாநித்கப்பெற்ற		அக்கார அழகின்
மால் ருஞ்	}	திருமால் ருஞ்சோலைகள்	}	சொன்னென்
சோலை		(எழுந்தருள் இருக்கிற)		இவை
நம்பிக்கு	}	எம்பெருமானுக்கு	}	இந்த வெண்ணெயையும் அக்கார
நாண்		அடியேன்		வடிவிலும்;
நூறு தடாவில்	}	நூறுதடாக்களில் நிறைந்த	}	ஏறுதிரு உடை
வெண்ணெய்		வெண்ணெயை		பாள்
வாய் நோந்து	}	வாயாலே சொல்லி	}	நிற வாய்ப்பதை உடையவா
பாடிவைத்தேன்		மறைப்பித்தேன்;		இன்று வந்து
(இன்னமும்)				கொள்ளும் சொல்
				திருவாய்ப்பு பற்றுவேன் ?

***—இப்பாட்டும் மேற்பாட்டும் இத்திருமொழியில் விவசூணமாக அமைந்த பாசுரங்கள். கிழச்சென்ற பாசுரங்களின் சைலியும் மேல்வரும் பாசுரங்களின் சைலியும் வேறுபாடுருக்க

இப்பாட்டின் சைலியம் மேற்பாட்டின் சைலியம் விஜாதியமாக அமைந்திருக்கிறபடியைக் காண்மின். கீழ்ப்பாட்டில் “எனக்கோர் சரண் சாற்றுமினே” என்றவாறே தளர்ந்து தவயாநுஸந்தானம் பண்ணினான்; உத்தரகண்டத்தை நன்றாக அதுஸந்தித்தான்; அதற்கு அர்த்தமாகிய கைங்கரிய ப்ரார்த்தனையிலே ஊன்றினான்; காயிகமான கைங்கரிய மொன்றும் செய்யமுடியாதபடி தளர்ந்திருக்கும் தசையாகையாலே வாசிகமான கைங்கரியம்செய்ய விரும்பினான்: அதுசெய்தபடியைச் சொல்லுகிறான் இப்பாட்டில்; இப்பாட்டுக்கு சேஷபுகம் மேற்பாட்டு.

மணங்கமழாநின்ற சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருமாலிருஞ்சோலைமையில் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனும் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பிரானுக்கு அடியென் தூறுதடா நிறைந்த வெண்ணையும் தூறுதடாநிறைந்த அக்காரவடிசிலும் வாசிககைங்கரியரூபமாக ஸமர்ப்பிக்கிறேன்; இவற்றை அவ்வெம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றுவானா? என்கிறான்.

எம்பெருமானார்; நாய்ச்சியார் திருமொழி காலகேஷபம் ப்ரஸாதித்தருளும்போது இப்பாட்டளவிலே வந்தவாறே “ஆண்டாளுடைய மனோரதம் வாசிகமாத்ரமாகப் போச்சுதே பொழிய, கார்பபர்யவஸாயியாகவில்லை; அதனை நாம் தலைக்கட்டவேணும்” என்று அப்போதே புறப்பட்டுத் திருமாலிருஞ்சோலைமையிலே எழுந்தருளி * தூறுதடாநிறைந்த வெண்ணையும் தூறுதடா நிறைந்த அக்காரவடிசிலும் அழகருக்கு அமுது செய்வித்தருளி அப்படியே ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரே வெழுந்தருளி ஆண்டானே அடிவணங்கி நிற்க, தன் கினைவற்றது இவர் செய்த காரியத்துக்கு மனமுகந்து “நம் அண்ணரே!” என்றுசொல்லி அர்ச்சாவதாரஸமாதியைக் கடந்து தழுவிக்கொண்டான்—என்பர் பெரியோர். இதுபற்றியே “பெரும்பூதூர் மாமுனிகுக்குப் பின்னாளுள்வாழியே” என்று ஆண்டான் வாழ்த்தப்படுவதும்.

“அந்யத் பூர்ணாதபாம் கும்பாத் அந்யத் பாதாவநேஜநாத், அந்யத் குஸஸம்ப்ரஸநாத் நசேச்சதி ஜநார்தந்” என்கிறபடியே ஒரு பூர்ணகும்பத்துக்கு மேற்பட அதிகப்படியானவற்றை விரும்பாத எம்பெருமான் விஷயத்திலே தூறுதடாநிறைந்த வெண்ணையும் தூறுதடாநிறைந்த அக்காரவடிசிலும் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டுவானேன்?—என்று நஞ்ஜீயர் ஸந்தியிலே நம்பின்ன கேட்க; “திருவாய்ப்பாடியிற் செல்வத்துக்கு இதெல்லாம் கூடினாலும் ஒரு பூர்ணகும்பத்துக்குப் போராதகானும்” என்று ஜீயர் அருளிச்செய்தாராம்.

தடா=பாண. பராவதல்=வணங்குதல், துதித்தல் பாப்புதல். ஏறுதிருவுடையான்—“பூரஸூரி” என்று மொழிபெயர்த்தார் கூர்த்தாழ்வான். ஸ்ரீஸூர்தரபாஹுஸ்தவத்தல்.

இன்றுவந்து இவை கொள்ளுங்கோலோ?—“இது ஒருவாங்மாதாமேயாய்ப்போகாமே இத்தை அநுஷ்டானபர்யத்தபாக்கி ஸ்விகரிக்கவல்லதே?; அகிர்பகவானுச்சரமத்திலே ஸாயம் ஸமயத்திலே சென்று “நான் ராமன், இவன் மைதிலி, இவன் லக்ஷ்மணன்” என்று நின்றபு போலே வந்து நின்று இவற்றை ஸ்விகரிக்கவல்லதே?” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூரக்தி அநுஷ்டிக்கத்தக்கது.

....

...

....

....

(6)

இன்றுவந்தித்தனையும் அமுதுசெய்திடப்பெறில் * நான் ஒன்றுநூருயிரமாக்கொடுத்துப் பின்னுமாளும்செய்வன் * தேன்றல்மணங்கமழும் திருமாலிருஞ்சோலைதன்னுள் கின்றபிரான் * அடியேன்மனத்தேவந்துநேர்படிவே.

(7)

தென்றல்	தென்றல் காற்றினது	அடியேன் மனத்தே	அடியேனுடைய	ஹ்ருதயத்திலே
மணம் கமழும்	மணத்தைக்கொண்டு வீசுகின்ற	வந்து சேர்பமல்	நித்யவாமை	பண்ணப்பெற்றல்
இருமாநிருஞ்சோலை	இருமாலிருஞ்சோலை மலையிலே	நான்	அடியேன்	
தன்னுள்				
கன்	எழுந்தருளிப்புகுகிற	ஒன்று	ஒரு தடாவுக்கு	
பொன்	சுவாமியா அழகர்			
இன்று	இன்றைக்கு	தமிழ்நீர்	தருமம் தடாக்களாக	
உத்த	இவ்விடமெழுந்தருளி	ஆகோதத்து		எமப்பித்த
இதசுட -ம்	தூய தடா நிறைந்த வெண்ணெயையும் அக்கரவழிகிலையும்	பின்னும்	அதற்கு மேலும்	
அமுது செய்கிட	அமுது செய்தருளப் பெற்றார்	ஆளும் செய்வன்	சகலிக் கைக்கரியங்கடும்	
பெரிச்	(அவ்வளவுமர்நீ)			பண்ணுவேன்.

“இன்று வந்து இவை கொள்ளுங்கொலோ?” என்று (கீழ்ப்பாட்டில்) மகோத்திரம் படியே திருமாநிருஞ்சோலையெம்பெருமான் இன்று இவ்விடமெழுந்தருள், அடியேன் (வாழி) வாசா எமப்பித்த தூயதடா நிறைந்த வெண்ணெயையும் அக்கரவழிகிலையும் அமுதுசெய்தருள்வனாகில் இந்த மஹோபகாரத்துக்குக் கைம்மாறாக அடியேன் இன்னும் தூயிரம் தடாநிறைந்த வெண்ணெயும் அக்கரவழி லும் எமப்பிப்பேன்; அவ்வெம் பெருமான் இங்கெழுந்தருளி இவற்றை அமுதுசெய்துநிட்டு மீண்டு போய்விடாமல் என்றருதயத் திலேயே ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாக இருந்துநின்று பசுத்தில் “தழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மலர்நிவழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்று பெரியோர் மகோத்திரம் கைக்கரியங் கொண்டவற்றையும் குறையநச் செய்திடுவென் என்கிறார். “சென்றல் மணங்கமழும் திருமாநிருஞ்சோலை தன்னுள் திருமால் இன்று வந்து இத்தையும் அமுது செய்திடப்பெறல் நான் செய்த தூயிரமாக்கொடுப்பேன்; அடியேன் மனத்தே வந்து சேர்பமல் பின்னு மாளுநர் செய்வேன்” என்று போலப்பது. ஒன்றுநூறாயிரமாக் கொடுத்தலாவதுதான் எமப்பித்த தடாக்களில் ஒரு தடாவை அமுதுசெய்தால் அதற்குக் கைம்மாறாகப் பின்னும் தூயிரம் (வசூலம்) தடா எமப்பித்தல். இப்படியி ய பார்த்தன்கொள்வ. இதனால் ஆண்டான் உனது பார்ப்பின் மிகுதியை வெளிவிட்டபடி.

சாலையெழுந்திருந்து கரியகுருவிக்கணங்கள் *
மால்ன்வரவசோல்ல மருள்பாடுதல்மெய் மைசொலோ *
சோலைமலைப்பெருமான் துவராபதியெம்பெருமான் *
ஆவ்லினைப்பெருமான் அவன்வார்த்தையரைக்கின்றவே.

8

கரிய குருவி	கரியகுருவிக்கணங்கள்	வார்த்தை	வார்த்தை
கணங்கள்		உணக்கார்	சொல்லின்றன;
கலை	விமயங்காவிதே		(இப்படி)
எழுந்திருந்து	எழுந்து,	மன்னி	எம்பெருமானுடைய
சோலைமலை	இருமாநிருஞ்சோலை மலையிலே	வாடி	வருகையை
பெருமான்	தலைவரும்	சொல்லி	சொல்லிக்கொண்டு
தவாரவி எம்	தவாரகாபுரிக்குத் தலைவரும்	மருள் படுத்த	மருள் படுத்த பண்ணப் பற்ற
பெருமான்			
ஆவ்லி இவ் பெரு	ஆவ்லிவ் வளர்த்த பெருமானுட		உனது
பார்ப்பார்	மூர்ப்பார் அந்த வார்த்தையுடைய	மெய்மை கொ	மெய்குத்தலைக்கட்டிமா.

***—ஆண்டான் பிரந்தனில் தீயக்குக்களும்கூட எம்பெருமானைப்பற்றின சித்தனையே மிக்கிருக்குமாதலால், சில கருங்குருவிகள் காலையெழுந்திருந்து கூட்டங் கூட்ட

மேய்ப்பிமை கொலோ? என்றதற்கு இரண்டு வகையாகக் கருத்தாகலாம்; கம்முடைய சித்தப்பிரமத்தால் இவை பாடுகின்றனவாகத் தோற்றுகின்றதா? அல்லது மெய்யாகவே பாடுகின்றனவா? என்பது ஒரு கருத்து; இக் கரிய ருருவிக்கணங்கள் இதற்கு முந்திய பலகால் பாலின் வாவுசொல்லி மரூள்பாடியும் ஆவ்மெபெருமான் வாச்சாண்பையாடே இந்நகரையில் இவற்றின் பாட்டு பொய்யாயொழிந்தத; இப்போதாவது அங்கனன்றி மெய்யாய் சங்கடமொடும்! என்பது மற்றொரு கருத்து.

கோங்கலரும்பொழில் மால்ருஞ்சோலையில் கொன்றைசள்மேல் *

தூங்குபொன்மாலைகளோடு உடனாய்வின்றுதூங்குகின்றேன் *

பூங்கொள்திருமுகத்து மடுத்தாதியசங்கொலயும் *

சார்ங்கவில் நானொலையும் தலைப்பெய்வதெஞ்ஞான்றுகோலோ.

(9)

[illegible]

***—திப்பாசுதின் கருத்து மிகவும் ஆழ்ந்தது. திருமான்ருஞ்சோலைப், கொன்றை மடங்களின்மீது தொக்குகின்ற கொன்றைப்பழ மாவைவோடெப்ப ஏனும் தாக்குகின்றேன் என்று கூறுகின்ற ஆண்டாறுமடம் கருத்து யாதெனின், கொண்மின்; திருமான்ருஞ்சோலை மீது ணாதினா புருஷர்கள் எறிப்போகின்ற மண்நீர் அனைதாமன புருஷர்கள் எறிப்போக மாட்டார்கள். கொன்றைமடங்கள் சிவன் யுரையே தேவதார்த்தங்களின் ஆராதனைக்கு உபயோகப்படுத்தியமனவ மாநலன் ஆர்மலர்கள் மாண சாமன புருஷர்க்கு உபயோகமாகியமன்றி எறிந்த புருஷர்க்கு அனவகொண்ட பயனிலின். இனி, ணாதினகமாத் திற்போக திருமான்ருஞ்சோலையில் மலர்கின்ற கொன்றைமலர்க்கு ஏதாவது உபயோகமுண்டொருவென்ற சிந்தித்தல், அவை அங்கே மலர்த்து அங்கே விழுவதொழிய நிறைமயிராயுள் உருவாக்க நிலையென்றே சொல்வென்றும். ஆகவே, ஆர்மலர் மடமடப்பட்டு, திருமான்ருஞ்சோலை மலர்ந்து விழுகின்றேன் என்கிறார்.

பாண்டிபுரம். ஸ்ரீபதி சோதான், ஸாத்திகர் இலகொண்டு காரிடம்சொன்
பாயாந்லார் வந்தினை பிரதது பகவாத்ரறமான வந்து இங்ஙனே இழந்
"லாப்பெயலே" என்ற பிபாக்கபாணாதித்தியின் போக்யதைகைய நோக்கு

மின். “கன்னவிலும் காட்டகத்தோர் வல்லிக்கழமலரின் நன்னறுவாசம் மற்றானு மெய்
தாமே, மன்னும் வறுமிலத்து வானாங்கு உருத்ததுபோல், என்னுடைய பெண்மையும் என்
னவனு மென்முலையும், மன்னுமலர் மங்கைமைந்தன் கணபுரத்துப்; பொன்மலைபோல் நின்ற
வந்தன் பொன்னகலம் தோயாவேல், என்னிவைதான் வானா எனக்கே பொறையாகி
முன்விருந்து மூக்கின்று மூவாமைக் காப்பதோர், மன்னுமருந்திற்விடிலையே.” என்ற
பெய் திருமடற் பாசுரங்கள் இங்கு நினைக்கத்தக்கன.

[பூங்கொள் திருமுகத்து இய்யாதி.] கண்ணபிரான யன்றி மற்ற எவனையும். கன்னவிலும்
கருதாதிருந்த ருக்மிணிப்பிராட்டியுக்கு சிசுபாலனோடு விவாஹம் நடப்பதாகக் கோடித்து
லீட்சுமாயிருந்த மையத்தில் கண்ணபிரானது வாவை எதிர்பார்த்திருந்த அப்பிராட்டியின்
நெஞ்சு முறிந்துபோய் இனி நாம் உயிர் துறப்பதே நல்லுபாயம் என்று சிச்சயித்திருந்த
கூணத்தில் கண்ணபிரான் பதறி தடிவந்து பறச்சோலையிலே நின்று தனது பூரிபாஞ்சஜை
பத்தை னைது, அவ்வோசையானது அந்த ருக்மிணிப்பிராட்டியின் செவியிற்புகுந்து எப்படிப்
பட்ட ஆந்தத்ததை உண்டாக்கிறோ அப்படிப்பட்ட ஆந்தம் எனக்கு என்றைக்கு உண்டா
கும்! இராவணனுனைவன் லீசையிடம் வந்து இராமபிரான் இறந்தானாக ஒரு பொய்க்கூற்றக்
கூற மாயாசுரன்னைக் காட்டினபோது அப்பிராட்டி உலுக்கிக்கிடக்கும் கூணத்திலே இராம
பிரான் கடற்கரையிலே நின்று தனது சார்ங்கசலிலை எதிர்த்து, அவ்வெவ்வாறதை லீசை
யின் செவியிற்புகுந்து எப்படிப்பட்ட ஆந்தத்ததை உண்டாக்கிறோ அப்படிப்பட்ட ஆந்தம்
எனக்கு என்றைக்கு உண்டாகும்! என்கிறார்.

“இரண்டவதாரத்தில் இரண்டு பிராட்டியமார்க்கு சிசுவனை தனக்கொருத்திக்குமே
வேண்டிப்படியாய்த்து இவள் நசை; சிசுபாலன் உடம்பொன்றத்தமாக எழுப்பிட்ட மையத்
திலே, புறச்சோலையிலே பூரிபாஞ்சஜைக்கொடியானது வந்து செளட்டிநி தரிப்பிச்சுத
ருக்மிணிப்பிராட்டியை; ராவணன் மாயாசுரன்னைக் காட்டினபோது பூரிசார்ங்கத்தின் உட
கோஷமானது வந்து செவியப்பட்டு தரிப்பிச்சுது பூரிநகராறன் திருமகளை; இரண்டவதாரத்தி
லுள்ளவையும் மருத்தொலெக்க வேண்டிப்படியாய்த்து இவள்விடாய்; அவர்களையெல்ல
வாய்த்து இவளாற்றினம்” என்ற பெயர்க்கியான பூரிநகத்தியை அந்நன்றிப்பத. (9)

சந்தோசோகிலும்சமந்து தடங்கள்பொருது

வந்திழியம்சலம்பாறுடை மாறாருஞ்சோலையிற்ற

சந்தானை * சுரும்பார்குழற்கோதை சொகுத்துணைத் *

செய்மீழ்ப்புத்தும்வல்லார் திருமாவுசேர்வர்களே.

(10)

சந்தானை	சந்தானைக்கொடுக்க	சுரும்பு ஆகுது	சுரும்பு ஆகுது
சந்தானை	சந்தானைக்கொடுக்க	சுரும்பு ஆகுது	சுரும்பு ஆகுது
சந்தானை	சந்தானைக்கொடுக்க	சுரும்பு ஆகுது	சுரும்பு ஆகுது
சந்தானை	சந்தானைக்கொடுக்க	சுரும்பு ஆகுது	சுரும்பு ஆகுது
சந்தானை	சந்தானைக்கொடுக்க	சுரும்பு ஆகுது	சுரும்பு ஆகுது
சந்தானை	சந்தானைக்கொடுக்க	சுரும்பு ஆகுது	சுரும்பு ஆகுது
சந்தானை	சந்தானைக்கொடுக்க	சுரும்பு ஆகுது	சுரும்பு ஆகுது
சந்தானை	சந்தானைக்கொடுக்க	சுரும்பு ஆகுது	சுரும்பு ஆகுது
சந்தானை	சந்தானைக்கொடுக்க	சுரும்பு ஆகுது	சுரும்பு ஆகுது
சந்தானை	சந்தானைக்கொடுக்க	சுரும்பு ஆகுது	சுரும்பு ஆகுது

***—இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன் சொல்லித் தனிக்கட்டுகிறார். பிறந்தகத்தில்.

நின்றும் புக்கசத்துக்குப் பொய் பெண்கள் வேண்டிய தனங்களைக் கொண்டுபோயாவே

சந்தனமாங்கனையும் காகில்மாங்கனையும் வேரோடே பறித்து இழுத்துக்கொண்டு, வழியிடையே உள்ள பலபல தடாகங்களையும் அழித்துக்கொண்டு பெருவேகமாக வந்து ப்ரவத்யா என்ற சிலம்பாற்றையுடைய திருமாலிருஞ்சோலைக்குத் தலைவரான அழகர் விஷயமாகச் சுரும்பார் குழற்கோதை யருளிச்செய்த இப்பத்துப் பாட்டையும் ஓதவல்லவர்கள் தன்னப்போலே வருத்தாமல் திருமாலின் திருவடித்தாமரைகளை யணுகி நித்ய கைங்கர்ய ஸம்பத்துடனே வாழப்பெறுவார்கள்—என்றவாய்த்து.

சத்து—‘சந்தனம்’ என்ற வடசொற் சிதைவு. தடங்கள்பொருது=தடம் என்று கரைக்கும் பெயராகையாலே, இருகரையும் அழித்துக்கொண்டு என்று பொருள் கொள்ளுதலும் என்று. “ஒரு மத்த கஜம் கரைபொருதவருமாபோலே” என்பது வியாக்யானம்.

சிலம்பாறு—தூபுரங்கை யென்று வடமொழிப்பெயர்பெறும். திருமால் உலகளந்த காலத்தில் மேலே ஸத்யலோகத்திற்கென்ற அப்பெருமானது திருவடிச் சிலம்பில்லின்று தோன்றியதனால் சிலம்பாறு என்று பெயராயிற்று. தூபுரங்கை என்ற வடமொழித்திருநாம டும் இதபற்றியதே. தூபுரம்=சிலம்பு; ஒருவகைக் காலணி.

இனி, இதற்கு ரஸோக்தியாக ஒருபொருள்கூறலாம்; அதாவது—ஆழ்வான், ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில், “வகுளதூ ஸரஸ்வதீ விஷக்ஸ்வரஸபாவயுதாஸா கிந்நரீஷா, த்ரவதி த்ருஷதப் ப்ரஸக்தகாநாஸ்வீஹ வஸைஸதடிஷா ஸுந்தரஸ்ய” என்றருளிச்செய்தபடி மரங்களு மிடங்கும்வகை மணிவண்ணவோ வேன்று கூவின ஆழ்வார் பாசுரங்களைக் கின்னரிகள் பாட, கூப்பாட்டலைக்கொட்ட குன்றுகள் உருகிப் பெருகா நின்றமையால் சிலம்பாறென்று பெயராயிற்று. சிலம்பு=குன்றுக்கும் பெயர்; *சிலம்பொலிஒருகிழி குன்றும்* என்பதுகுளாமணி நிகண்டு.

சுரும்பார் குழற்கோதை=தேன் நிறைந்த மலர்களையணிந்த குழல்முடியையுடைய ஆண்டாள் என்றபடி. ஒரு குழற்குற்றையாலே எம்பெருமானை மயச்சுவல் விதுடையளான விவள் தான் இப்படி மயங்கி வருத்தினனே! என்று நாம் சுதிபடுவதற்காகச் ‘சுரும்பார் குழல்’ என்ற அடையொழி இட்டுக்கொண்டாளென்க.

தோகுத்துஉரைத்த=தொகுத்தல்—ஒழுங்குபடுத்துதல், திட்டிடுதலாயும். அப்பொருளில், எம்பெருமானுடைய கல்யாணகுணங்களைத் திட்டிப் பாசுமாக்கி அருளிச்செய்த என்னை. இத்தொடரொழியில் எம்பெருமானுடைய கல்யாணகுணம் விளங்கும்வகை என்? கூவன் இவ்வாறு இப்படிச் சுடிச்சுவிட்டான் என்கிற தோகுத்து உரைத்தல்—விவள் தான் திருத்தல் சுதிபடுத்தி வருத்தாகக் கொள்ள வேண்டாமோ? “வேதாசுக்ஷியண யாவநு படிநாநி த்வீஜாதிபி, தாவந்தி ஹர்நாமாநி கீர்த்திநாநி நஸம்சய:” என்றபடி வேதத்தில் ஒவ்வொருமுத்தம் பகவந்ராமமானது போல, அருளிச்செயலில் ஒவ்வொருமுத்தம் பகவத்குணகர்ப்பிதம் எனக்கொள்க.

அடிவரவ—சந்தரப் போர் கருவினை பைம்பொழில் துங்கநாறு இன்று காலை கோங்கு சிந்தாசாங்கோடல்.

ஒன்பதாந் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம். ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாந்திருமொழி—கார்க்கோடல் பூக்காள்

உரையவதாரிகை—இத் திருமொழியும் கீழ்த்திருமொழியின் சைலியோடு ஒத்திருக்கும். வர்ஷாகாலத்திலே எம்பெருமானுடைய திருவுருவ வநினைப்பூட்டிக்கொண்டு வந்துதோன்றன சில புஷ்பவிசேஷங்களைக் கண்டு ஆற்றுகாளாய்ச் சிலபாசுரங்கள் பேசுகிறான். அப்படிப் பேசிக்கொண்டேவந்து, “இனி நாம் எவ்வழியாலே உயிர் தரிக்கப்பெறுவது? பண்டு நமக்கு அநுகூலமாயிருந்த வஸ்துக்களும் இப்போது ப்ரதிகூலமாய்விட்டனவே; ‘ந தஜீஜே யம் கயம் அந’ [நத்யஜேயம் கதஞ்சந] என்று - எப்போதும் கைவிடுவதில்லையென்பதாகப் பிரதிஜ்ஞப்பண்ணித் தந்த பெருமானும் கைவிட்டொழிந்தானே! இனி நாம் ஜீவிப்பது எங்ங நம்? என்று சிந்திக்கையில்; “நமக்குப் பெரியாழ்வார் வயிற்றிற்பிறப்பு கிடைத்திருக்கையாலே அதுகொண்டு நாம் உஜ்ஜீவிக்கப் ப்ராப்தமாயிருக்க இப்படிச் சித்திப்பதென்?” என்று ஓடுவாறு சிந்தை நீங்கித்தரிக்கும் உபாயமற்றது அதுதன்னைச் சொல்ல முடிக்கிறான் இதில்.

கார்க்கோடல்பூக்காள் கார்க்கடல்வண்ணனெம்மேல் * உம்மைப்
போர்க்கோலஞ்செய்து போரவிடுத்தவனெங்குற்றான் *
ஆர்க்கோலினிநாம் பூசல்வேது * அணிதுழாய்த்
தார்க்கோடும்நெஞ்சத்தனைப் படைச்சவல்லேனத்தோ.

(1)

கார்க்கோடல் பூக்காள்!	கறத்த காந்தள் பூக்களே!	நாம்	(உககொல் மிகவுந் தன்மெய்தல்)
உம்மை	உங்களை	இனி	இனிமேல்
போர்க்கோலம்	புத்தத்திற்கு உபயோக	ஆர்க்கு	மாசிடத்தின்போய்
செய்து	அங்களிக்கு	பூசல் இடவிரை	முறையிட்டிச்செய்தோ
எம்மேல்	எம்மேலே		(அறியேன்)
போவீர்த்தவன்	(அப்படி)	கண்	அழகிய
கண்ணின்	அனுப்பினவனா	கண்ணுக்கு	திருத்தவழியைப் கூர்ச்சு
	நமக்கு உபயோக	நமக்குஞ்சம்	பெற்ற
	தன்னை உடைக்க	தன்னை உடைக்க	ஒங்கின்ற நெஞ்சப்படையனை
			யிராசுந்தேனே! ஐயோ!!

***—கொடல்பூக்கள் என்று ஓடு புஷ்பஜாத உண்டு; அது காந்தள்பூ என்றுஞ் சொல்லப்படும். அப்புஷ்பங்கள் கார்க்காலத்திலே மிகுதியாக மலரும். அவை விஹகாலத் திலே காரகங்களுக்கு மிகவும் உத்திபகங்களாயிருக்கும்; பலவகைப்பட்ட நிறங்களைமுடைய அப்புஷ்பபூதியில் கரியநிறமுள்ள பூக்களும் உண்டு; அவை எம்பெருமானுடைய திருநிறத் துக்கு ஸ்மாரகங்களாய்க்கொண்டு ஆண்டாளை விசேஷமாக வருத்துகின்றமையால் ‘இம் மலர்களை எம்பெருமான் படைத்தது நம்மக் கொலைசெய்வதற்காகவே போலும்’ என்று அறுத்திட்டு அம்மலர்களையே நோக்கிக் கூறுகின்றான்; “ஓ கோடல்பூக்களே! என்னைக் கொலைசெய்வதற்கென்று உங்களை அழகாகக்கோடித்து அனுப்பின மஹாநுபாவன் எங்கிருக் கிறான்?” என வினாவுகின்றான் முன்னடிகளில்.

என்ற என்னை
மற்றும் பட்ட
கட்டத்து } இதை பிரக்குதி மண்டலத்தை
வைத்துக்கொள் } கொண்டு சேர்க்க வந்தீர்களா?

***—கீழ், கோடல்பூக்கள் பண்ணின் ஹிம்ஸையைப் பொறுக்கமாட்டாமல் அவற்றில் நின்று கண்ணைமீட்டு மேலொருபக்கத்திலே வைத்தாள்; அங்கே, மேல்தோன்றிப்பூக்கள் மலர்ந்துதோன்றின. அவை எம்பெருமானுடைய சிறப்பைக் கோட்சொல்லிக்கொண்டு நலியவே, அவற்றை நோக்கிக் கூறுகின்றாள். தோன்றிப்பூ என்றதும், காந்தப்பூ என்றதும், கோடல்பூ என்றதும் புஷ்பஜாதி ஒன்றேயாம்; மேல்தோன்றிப்பூ என்றமையால் கீழ்ப் பாட்டிற்கொன்ற கோடல்பூக்கள் கீழே படர்கின்றவையென்றும், இவை மேலே படர்கின்றவையென்றும் அவாந்தபேதம் அறியத்தக்கது; லீலாம்பங்கி, கொடிவாங்கி என்றப்போலே.

“தருஷ்டிஷ்டிப்போலே கோடல்பூக்கள் பாதகமாகப் புக்கவாடு” அவற்றுக்கு திறுத்துக் கண்ணை மேலவைத்தாள்; அங்கே மேல்தோன்றிப்பூக்களாகக் கிடந்தது; அவற்றை நோக்கி “மேல்தோன்றிப்பூக்காள்” என்கிறாள்; அதுக்குத் தப்பினாலும் அடிக்கக்கூட யோவென்று அதுக்கு ஒருபேரும் பெற்று நீங்கள் மேலேபுக்கு சிறப்பே” என்ற விபாக்கி பான பூரிஸிக்குகாண்க.

மேலுலகங்களின்மீதுபோய் மேல்தோன்றுஞ்சோதி என்றது—பரமபதமாகிற் சோதி மிக்க திட்டத்தையாம். அவ்விடத்திலே எழுந்தருளியிருக்கின்ற வேதவேதமுதன பரமபுரஷ னுடைய வலத்திருக்கையின்மேல் விளங்குகின்ற திருவாழியாழ்வானுடைய வெவ்விட சுடர் அச்சுநிறுத்திருக்களை தழிப்பதுபோல என்ன சிங்கள தழிக்கவேண்டாமென்று வேண்டிக் கொள்கிறாள். இதனால், மேல்தோன்றிப்பூக்களின் தாய் அனற்பரமபுரீசன் சொல்லிப் பட்டது.

எம்மை மாற்றேலைப்பட்டவர் கூட்டத்து வைத்துக்கொள்கிறீரே—எகவல்யமொகா பவம் பண்ணுகிறவர்களுடைய சொஷ்டியிலாவது என்னக்கொண்டுபோய் வைப்பீர்களா வென இரக்கமுன்னா திருமலைமீது அருளிச்செய்வாம். திவன் நிச்சலேஷத்தாலே மிக விரைந்தபொருளையாலே “எமக்கு பகவதபவம் கிடைக்காற்போனாலும் போகிறதும் தீர்ப்பும் கழிந்தால் போதும்; அதுவே பாமனாகும்” என்று நினைத்து திவனே கூறுகின்ற பொருள். “மாற்றேலைப்பட்டவர்” என்றல் எகவல்யமொகாபவம் என்கு எப்படிச் சொல்லுமென்றிவ்; பகவதபவத்தக்கு மாறுவர்கள் என்று உணரப்பட்டவர்கள்—சேவர்கள் என்கொள்க. (ஒலைப்பட்டவர்கள்—சீலையில் எழுதப்பட்டவர்கள்.)

சேவலர்கள் தனித்தனியாக ஆத்மா நுபவம் பண்ணுவார்களெயன்றி, இவ் கூட்டமாக இரந்து அநுபவம் பண்ணமாட்டார்களாகையாலும், இங்கு “கூட்டத்து” என்று அருளிச் செய்தியுட்பதாலும் அந்த அர்த்தம் அவ்வளவு ஸ்வஸம்ஸல்வென்று எமபர் வேறுவகையாக அருளிச் செய்தவராம்—மாற்றேலைப்பட்டவர்கூட்டமாகக் கூடமார்கள் சூழாக்களாம்; என்னை நியமத்தாக்கின் திவன்கறவேகொண்டுபோய் வைப்புகளாவென்கிறாள் என்று அருளிச்செய்வாம். இப்போது, மாற்றேலைப்பட்டவர் என்கிறதும் ஸ்வஸம்ஸல்வென்று மாற்றப்பட்டவர் என்றபடி.

அன்றையே: “மாற்றோலைப்பட்டு - அவர் கூட்டத்து” என்றும் பிரித்து உரைப்பர் சில ஆசிரியர். யமன் தனது தூதர்களை நோக்கி ‘இன்னுனைப் பிடித்து என்னிடம் கொண்டு வாருங்கள்’ என்று சொல்லி ஒலைச்சாசனம் எழுதித் தந்தனுப்பினால், சிலஸமயங்களில் அத் தூதர்கள் மாறுபாடாக வேறொருவனைப் பிடித்துக்கொண்டுபோய் விடுவதுண்டு; அப்படியே, இப்போது இவ்வாண்டான ஹிம்ஸிக்கும்படியாக இப்புஷ்பங்கள் எம்பெருமானுள் நியமித்தனுப்பப்பட்டிருந்தாலும் அந்த நியமனத்தை மாறாது இவனைக் கொண்டுபோய் அவ்வெம்பெருமானுடைய கோஷ்டியிலே நிறுத்திவிடக்கூடுமென்கிற எண்ணத்தினால், நம் மேல்தோன்றிப்பூக்களே! என்னை ஹிம்ஸிக்கவேணுமென்கிற பகவதாஜ்ஞையையாறாடி அவ்வெம்பெருமானுடைய கோஷ்டியிலே என்னைக்கொண்டுபோய் நிறுத்துங்கள்’ என்கிறு னென்க. இப்பகூத்தில், மாற்றோலைப்பட்டு—ஒலைமாற்றப்பட்டு - அவருடைய ஆஜ்ஞையை மாறாடி என்கை. இன்னும் பலபடியாகவும் பொருள்கொள்ள இடமுண்டு. (2)

கோவைமணட்டி நீயன்கொழுங்கனிகோண்டு * எம்மை

ஆவிதோலையேல் வாயழகார்தம்மையஞ்சுதும் *

பாலியேன்தோன்றிப் பாம்பணையார்க்குந்தம்பாம்புபோல் *

நாவமிரண்டுளவாயிற்று நாணிலியேனுக்கே.

(3)

கோவை மணட்டி! அம்மா! கோவைக் கொடியே!!
உன் உன்னுடைய
கொழுங்கனி } அழகிய பழங்களாலே
கொண்டு }
என்னை உன்னுடைய
ஆவி உயிரை
தோலையேல் போக்கலாகாது;
வாய் அழகச் } அழகிய வாய்படைத்த
தம்மை } பெருமான் விஷயத்திலே
அஞ்சுதும் } பயப்படா நின்றேன்!

பாலியேன் பாலியான நான்
தோன்றி பிறந்த பின்பு
நாணிலியே } வண்ண யற்றவளான என்
னுக்கு } விஷயத்திலே
பாம்பு அணை } சேஷ சாயியான
யார்க்கும் } பெருமானுக்கும்
தம் பாம்பு } தமது படுக்கையான திருவண
போல் } தழுவாதுக்குப்போல்
நாவம் இரண்டு } இரண்டு நாக்குகள்
உன் கூப்பிற்று } உண்டாயின.

***—மேற்புறங்களில் நின்று கண்ணைமீட்டுப் பக்கங்களில் நோக்கினால், அங்கே ஓடி செடியிலே கோவைக்கொடிபடர்ந்து பழுத்துக்கிடந்தன: அவற்றை நோக்கிப் பேசுகின்றான். கோவைக்கனிகள் எம்பெருமானுடைய திருவதாரத்திற்கு ஸ்மாரகங்களாயிருப்பவையாதலால் அவ்வழியாலே அவை தன்னைநாயவே, அந்த நலிவு பொறுக்கமாட்டாமற் சொல்வதுகொண்டேன்க.

கீழ்ப்பாட்டுக்களில் “கார்க்கோடல்பூக்களாள்!” என்றும் “மேல்தோன்றிப்பூக்களாள்!” என்றும் சொன்னதுபோல் இப்பாட்டிலும் “கோவைக்கொடிகளாள்!” என்றாவது, “கோவைக்கனிகளாள்!” என்றாவது சொல்லாமல் கோவைமணட்டி! என்றதென்னென்னில; “கொடியாகையாலே ஸாபத்தயத்தாலே நலிந்தாப்போலேயிராகின்றது” என்றருளிச்செய்வர் பெரிய வாசனாப்பிள்ளை. வடமொழியில் கொடிக்கு வாசகமாகிய வதா, வல்லி முதலிய ஸப்தங்கள் ஸ்ரீலிங்கபாதல் ஆறிக. ஸ்திரீகளைக் கொடிகளாகவே கூறுதலும் வழக்கம். இனி, மணட்டி என்று மணமுடனா சொல்லிற்றுகவாராம். அதாவது—பரிமளத்தை மணுப்தாகை.

—! கோவைக்கொடியே! நீ உனது சிறந்த கனிகளைக்காட்டி என் உயிரைச் சிதைக்க வேண்டா; உன்கனிகளைக் காணும்போதே திருமாளிருஞ்சோலையழகானுடைய திருவதாம்

ஈனவுக்கு வந்து மிகவும் தளர்த்தொழிவேன்; அதுபற்றி எனக்கு மிகவும் அச்சமாயிருக்கிறது என்கிறான் முன்னடிகளில். [அபயம் ஸர்வ பூதேப்போ ததாமி] என்று அபயப்;தாநம் பண்ணியருளினவன் விஷயத்திலே பயப்படப் பரவக்தி ஏது? என்று அவை கேட்கக்கூடுமென்றுகொண்டு, அவ்வெம்பெருமானுடைய வாக்கு என்னளவில் பொய்யாய் விட்டதென்கிறான் பின்னடிகளில். பாவியான நான் பிறப்பதற்குமுன் அவன் “ஒன்றே யனர்ப்பான் ஒருசொல்லே சொல்லுவான்” என்னும் ஸத்யவாக்காயிருந்தானாகிலும், நான் சேர்ந்தபிறகு என்னுடைய பாவத்தினால் அவன் அஸத்யவாக்காய்விட்டான். சொல்வதொன்றும் செய்வதொன்றுமாய்விட்டான். நாக்கு ஒன்றாயிருந்தாலன்றோ சொல்லும் செய்கையும் ஒன்றாயிருக்கும்; இரட்டை நாக்குப் படைத்தவனான திருவனந்தாழ்வானோடு இடை விடாத சேர்த்தியாலே இவனும் அவனைப்போலே இரண்டுநாக்குப்பெற்றானாயினான்; ‘சஃயம் ஷரீரீ’ [அபயம் ததாமி] என்ற நாக்கு இப்போது இல்லை என்கிறான்.

தம்பம்புபோல் = ‘தனிஷ்வர’ என்றும், ‘தனிஸர’ என்றும் சொல்லப்படுமிதேயாய்ப்பு. [நாவும்இரண்டளவாயிற்று.] நாக்கு ஒன்றாயிருந்தால் வாக்கும் ஒன்றாயிருக்கும்; வாக்கு இரண்டு பட்டபடியால் வாக்கும் இரண்டாய் விட்டதென்றிருக்கிறான்.

நாணிலியேனுக்கே = நான்தனி மற்புரேபர்கள் விஷயத்தில் அவன் ஸத்யவாக்காகிவ் இரூக்கக்கூடும். வெட்சங்கெட்ட என்னிஷயத்தில் அவன் தனிஷ்வரவனுய்விட்டான் என்கிறான். இப்படி அவன் பொய்யனுயிருக்கச்செய்தேயும் தான் அவனையே வாய் வெறுவாரின்றமைபற்றித் தனியே வெட்சமற்றவனாகச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறான்.

முல்லைப்பிராட்டி மூன்றுவல்கள்கொண்டு * எம்மை

கல்லல்லினாலியேல் ஆழ்நங்காடன்னடைக்கலம் *

கொல்லையரக்கியைபூக்கர்ந்திட்ட குமரனார்

சொல்லும்பொய்யானால் * நானும்பிறந்தமைபொய்யன்றே. (4)

மு. அந்நாகர்!	உம்மா! முல்லைக்கொடியே!	கொல்லை	} வாய்புகடந்தவான
ச	செட்டிவாழ திரைமலையாட்டம்!	ஆக்கலை	
உன் முதுகில்	(எம்பெருமானது முதுகில்)	நுத்த அசிந்திட்ட	நுக்கறுத்துத் துத்தின
கர் சொந்த	(போன்ற) உனது விசுவத்தசை	தமரூர்	சர்வர்த்தி திருமகனாருடைய
என்ப	என் விசுவத்தசை	சொல்லு	சர்வத்தையே
அல்லல் கொடு	(வந்ததற்கு உண்டாகக்)	பெய் ஆறு	பெய்யாய் விட்டாய்
யே	வேண்டி;	நான் பிறந்தமைபம்	நான் பெரியாழ்வார் வயிற்றில் பிறக்
உன் அண்டக்	(இரங்காக) உன்னைச் சாண	பொய் அன்றே	தது = பொய்யாகச் சடவுள்ளனோ.
கார	படைக்கொள்;		

***—கோவல்கொடியில் நின்றும் கண்ணைத்திறப்பி வேறொருபுறத்தே வைத்தான்; அங்கே முல்லையானது நன்றாகப் பூச்சுத்தக்கிடந்தது; அதைக்கண்டவானே எம்பெருமானுடைய முதுகில் நினைவுக்கு வரவே ஆற்றாமாட்டாதாளாய் அதின் காலிலே விழுக்கிறான்.

வழிபற்றக்கவந்த கள்ளனைக்கண்டால் ‘பிரானே? நாயனே! அப்பனே!’ என்னுமா போலே முல்லைப்பிராட்டி என்கிறான். அப்பா முல்லைக்கொடியே! கோடல்பூச்சுநிற்கும்.

மெல் தொன்றிப்பூச்சுவுக்கும் கோவைக்கொடிக்கும் ஒருவாறு சம்பிப் பிழைத்தோமென்று
கான் மகிழ்ந்திருக்கையில், நீ உன் விகாஸத்தக்காட்டி என்னைத் துன்பப்படுத்துவது
சகுதிடா? இனி இப்படி என்னைத் துன்பப்படுத்தாது; உன் காலிலே விழுந்த உன்னை
மெல்லிச் சொன்னாகிறேன்; என்னை நிமிஷிக்கவேண்டாமம்மா! என்கிறான் முன்னடிகனில்.

ஆழி நங்கூர் = ஆழியென்றதனால் - கும்பிர்யமுடைமை சொல்லப்படுகிறது; நங்கூர்
என்றதனால் - பரிசுத்தம் சொல்லப்படுகிறது. உலகில் துன்பப்படுகின்ற இப்படிப்பட்ட குணங்
களைவிட்டுத் துன்பப்படுவதற்குமாதலால் ஆண்டாடும் திம்முல்கைக்கொடியை ஆங்கனே
பித்திச்சென்றுணைச. இனி, ஆழி என்றதனால் - வட்டமாயிருக்குத்தன்மை சொல்லிற்றுக்கொ
டுகிறது. பூச்சிக்கொடிவை முட்டாச்சிட்டாற்பொல்புஷ்பங்கள் வட்டமாகப் பூத்திருக்கும்படி.

இவன் பெரியபூவார் நிறமகளாயிருந்தனவந்த எம்பெருமானும் தன்காங்கிடு
வந்ததெல்லையிருக்க இவன்பொய் அசேகநங்கனின் காலிலே விழுப்படி என்னே!
என்று சுவர் சிங்கங்கொடுமென்றெண்ணி, “எனக்குப் பெரியபூவார் நிறுவயிற்றிற் பிறப்பு
கூர்ந்திராம” என்று இவ்வினாவுகனில்.

கொல்லியக்கியை மூக்கரித்திட்ட குமாருன்-இ-மபிரான்; அவருடைய சொல்லா
வது-“ஆசைவெந ஸம்பாஜம் உ தந்நெய் சுலாது” [பெரியாவேச எம்பாய்ப்பம். ந
த்யபொய் சுதஞ்சா] அதாவது - புவன் மெய்யான அன்போடு என்னை வந்த பற்றுவிட்
டாது, ஆன்பன்போல பாவனை செய்துகொண்டு வந்துசென்றானேனும் அவனையும் கான்
பற்றுவித்தேன். மையபாட்டேன் - என்ற வார்த்தை. இரபசல் மாறுடினும் என்
கொல்லிய வார்த்தையானது வந்த சுதந்திரம் என்னவாம் மாறுடாட்டாது என்ற அவ
னையும் வார்த்தைய என்னவெனில் பொய்யாட்டிப்போது, பெரியபூவார் வயிற்றிற்
பிறப்பு என்குந் தாய்க்காமாசப்போது, த? என்று அதிதம் அசுசுக்கிக்குள்.

கொல்லியாச்சி என்றா--உப்பு அழிச்செய்யுடையவன், அதாவது மரியாதையைத்
தாழ்த்திக்கொள் என்றபடி. கொல்லியபூவார் சொன்ன பெருமானிடப்பற்றி
பற்றுவித்த பொய்யாட்டித்தான் செய்தாட்சி. பித்திச்சென்ற பெரியான என்னால்
சொல்லி அவனை நிறுவியபொது விடும்.

பூப்பொய் மூச்சுடிப்புகிப் பொய்யாட்டியாசு தந்தித்தொடும் பரிபவத்தொடா
காங்கிக்கொண்டு பாகிஷன், பெய்யனை மையப்பொய்யெ தந்திக்கவேண்டி விருக்கச்
செய்தியம். “தருணை நுஸம்பங்களை” என்று பருவத்தக்கும் அழகுக்கும் சொன்னும்
பெரியானகமகாலில் “அாக்கியை மூக்கரித்திட்ட குமாருன்” என்கிறான்.

ஆறுபுதுர் சொல்லும் பொய்யாலும் நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே” என்றற்கு
“பெய்யாட்டிய வார்த்தை பொய்யாய்விட்டாலும் என் பிறப்பு பொய்யாய்விடா
து” என்று பொய் சொல்லவாமாசிறும் விபாக்கமானத்திற்குச் சொரது.—“பொய்
பிறப்பு பொய்யாய்விடுதே என்னை” என்றறே பெரியவாச்சானபிள்ளை அருளிச்
செய்த. ... என்றே = அந்தே என்றபடி. (4)

பாடும்சூயில்காள் ஈதென்னபாடல் * நல்வேங்கட
நாடர்நமக்கொருவாழ்வந்தால் வந்துபாடுமின் *
ஆடும்கருளக்கொடியுடையார் வந்தருள்செய்து *
கூடுவராயிடில் கூலிநும்பாட்டுக்கள்கேட்டுமே.

(5)

பாடும்	பாடுகின்ற	ஆடும்	(ஆனந்தத்தாலே) ஆடுகின்ற
சூயில்காள்!	சூயில்களே!	கருளார்	பெரிய திருவடியை
என்ன பாடல்?	(காண் கடோரமான) இக்கூசல்	கொடி உடையார்	தவஜமாகக்கொண்டிருக்கிற அப்பெருமான்
நல்வேங்கடம்	} விலகதனமான திருவேங்கடமையை } இருப்பிடமாகவுடைய பெருமான்	அருள் செய்து	கருபைபண்ணி
காடர்		வந்து கூடுவர்	} (இங்கே) வந்து சேர்வானுக்கள்
மகத்து	} ஒரு வாழ்ச்சியைப் பண்ணிச் } கொடுப்பானுதல்	ஆயிடில்	
கூடுவராய்		கூவி	(அப்போது உங்களை) வரவழைத்து
சந்தம்	(அப்போது)	தம் பாட்டுக்கள்	உங்களை பாட்டுக்களை
சந்தம்	(சீக்கள் இங்கே) வந்து பாடுங்கள்;	கேட்டும்	கேட்போம்.

***—எந்தப்பக்கம் நோக்கினாலும் ஒவ்வொரு புஷ்பம் கண்ணிலே தோற்றி ஹிம்ஸக
யிற்ருந்தபடியாலே ‘கண்ணை மூடிக்கொண்டோமாகில் சுகப்படலாம்’ என்று நினைத்துக்
கண்ணை மூடிக்கொண்டான். உடனே சூயில்களின் பாட்டுக்கள் செவிப்பட்டன. அவற்
றைக்கேட்டுத் தரிக்கமாட்டாதாளாய் அக்குயில்களை நோக்கி ‘சீக்கள் என் இப்படி கர்ண
கடோரமாகக் கத்துகின்றீர்கள்! போரும் போரும்; உங்கள் பாட்டை நிறுத்துங்கள்’
என்கிறான்.

இவ்வாறு நெருப்புப்பற்றி யெரிபா நிற்கச்செய்தே நடுவேயிருந்து சந்தனம்
பூசலாலைப்போலேயிருந்தது. சீக்கள் பாட்டைக் கேட்கும்படியாகவோ இப்போது என்
னுடைய தலைப்புப்பது; ஸ்போ! என்னபாட்டுப் பாடுகிறீர்கள். ஸம்சலேஷா ஸாதுபவம்
செல்லும்போது பாடத்தக்க பாட்டுகளை சீக்கள் விசிலேஷத்தில் பாடாதின்றிருக்கோ! பாதி
சான்! பாடினது போரும்; எம்பெருமான் இங்கே யெழுந்தருள் என்னை வாழ்விக்குங் காலம்
வாய்க்குமாகில் அப்போது சீக்கள் இக்குவந்து ஆசையிப் பாடுங்கள் என்கிறான் முன்னடி
களில்.

“எம்பெருமான்” என்று பொதுப்படையாகச் சொல்லாமல் ‘நல்வேங்கடநாடர்’
என்று சிறப்பித்து அருளிச்செய்துள்ளமையால், அந்த ஸ்வாஸ்யத்தக்கு இணங்கப் பெரிய
வாச்சான்பின்னை அருளிச்செய்கிறார்—“ஆற்றுப்பெருக்கில் முன்னே சினையாறுபடுபா
போலே அவன் வரவுக்குறுப்பான கற்குறிகள் உண்டாயிரின்றன; ஆது பஸ்திகால் வந்து
பாடப்பார்கோள். அச்சிதற்கு அருமைப்படவெண்டாதபடி வந்து நிற்கிறவாய்த்து. பாட
பதம் கவனிருக்கையாயிருக்க, அத்தையிட்டு திருமலையிலே வந்து முகங்காட்டினார். பூநிலை
புத்தரிலேபோலேயிருந்தது பயனாம்.”

நமக்கொருவாழ்வந்தால் என்றது - உங்கள் பாட்டைக் கேட்கும்படியான காதை
எனக்குத் தந்தால் என்றபடி; இப்போது ஸர்வேத்தரியங்களும் அவனுலே அபஹரிக்கப்பட்டு
அழிந்தகிடக்கின்றனமே அளிக. வந்துபாடுமின்=இப்போது உங்களுடைய யதார்த்த எணக்கு
அஸாயமாயிருக்கையாலே அழிந்துபோங்கள் என்றபடி.

தெய்வாடகாட்வந்து உனக்கு வாழ்வுகொடுக்கும் ஸமயம் எங்களுக்கு எப்படித்தெரி
 ம்? தெரிந்தாலன்றோ அந்த ஸமயத்தில் நாங்கள்வந்து பாடக்கூடும்' என்று அக்குயில்சன்
 கேட்பனவாகக்கொண்டு கூறுகின்றான் [ஆடுங்கருளக்கோடியுடையா இத்யாதி] அவருடைய
 வாய்க்கு ஸஞ்சகமாகப் பெரிய திருவடிநாயனார் சிறைகவித்துக் கூத்தாடிக்கொண்டுவருவர்;
 அந்த அடையாளத்தைக்கொண்டே நீங்கள் தெரிந்துகொள்ளலாம். அப்படி நீங்கள் தெரிந்
 துகொள்ளாவிட்டாலும் அப்போது நானே உங்களை வரவழைத்து உங்கள் பாட்டைக்கேட
 ப்பென் போங்கள் என்கிறார். (5)

கணமாமயில்காள் சண்ணப்ரான்திருக்கோலம்போன்று *
 அணிமாநடம்பயின்றருகின்றீர்க்கு அடிவீழ்கின்றேன் *
 பணமாடரவணைப் பற்பலகாலமும்பள்ளிகொள் *
 மணவாளநம்மைவைத்த பரிசிதுகாண்மினே. (6)

கூட்டமாயிருக்கிற	(இந்த கூட்டத்தை நிறுத்தங்கள்.)
மாமயில்காள்!	பணம் ஆகி
செறந்த மயில்களே!	அவ அணை
கண்ணியானுடைய	படமெடுத்து ஆடுகின்ற திருமொழி
திருக்கோலம்போன்று அழகிய வடிவு போன்ற வடிவை	தாழ்வானாகிறபடுக்கையிலே
யுடையிராய்க்கொண்டு	பல்பல காலமும் காலமுள்ளதனையும்
அணி மாடம்	பள்ளிகொள் பள்ளிகொண்டருளாநின்ற
பயின்றது	மணவாளன் அழகியமணவாளப்பெருமான்
ஆடுகின்றீர்க்கு	கம்மை வைத்த பரிசு எனக்கு உண்டாக்கித்தந்த வகை
அந்	இது காண்மின் இப்படி உங்கள் காலிலே விழுப்படி
வீழ்கின்றேன்	யானதாயிற்று.

சிலமயில்கள் கூட்டங்கூட்டமாக இருந்துகொண்டு கூத்தாடுவதைக்கண்டு தரிக்க
 மாட்டாதாளாய் 'இக்கூத்தாடுதலை நிறுத்துங்கள், உங்கள் காலிலேவிழுக்கிறேன்' என்கிறார்.
 "நின்றருகணமயில்போல் நிறமுடையநெருமால்" [பெரியாழ்வார் திருமொழி] என்
 னப்பபட்ட எம்பெருமானுக்கு இவை ஸமராகங்களாய்க்கொண்டு நலிகிறபடியால் "கண்ண
 பிரான் திருக்கோலம்போன்று" என்கிறார். அடிவீழ்கின்றேன் = இக்கூத்து ஒழியவேணு
 மென்று பரபத்திபண்ணுகிறேனென்றபடி.

இப்படி இவள்சொன்னவாறே, அந்தோ! "பெரியாழ்வார் திருமகளாகப்பெற்ற
 பெருநாயகாய்ந்த நீ இப்படிச்சொல்லத்தகுமோ? உன்காலிலேயன்றோ நாங்கள் விழக்கூட
 வோம்" என்று அம்மயில்கள் சொல்வனவாகக்கொண்டு, கூறுகின்றான் [பணமாடரவணை
 மித்யாதி] "சென்றவகுடையாம் இருந்தால் சங்கராசனாய்" என்றபடி-திருவனந்தாழ்வானை
 ஸர்வபாகராகங்களாய் அடிமைகொண்டு சிறப்பிக்குமவர் என்ன உங்கள் காலிலே விழும்
 ப பரிசெய்தின்பு நான்செய்யலாவதுண்டோ? என்கிறார்.

"பணவாளவணை" என்றும் பாடமுண்டு; அப்பாடத்தில், படங்களையும் ஓர்வையா
 யுடைய அரவ என்க. வாள்—தூள். (6)

நடமாடித்தோகைவீர்க்கின்ற மாமயில்காள் * உம்மை
 நடமாட்டங்காணப் பாலியேன்நானோமுதலிலேன் *
 குடமாடுகூத்தன் கோவிந்தன்கோமிறைசெய்து * எம்மை
 யுடையோகோண்டான் உங்களுக்கினியொன்றுபோதுமே. (7)

உம் ஆடி	சுத்தாடிக்கொண்டு	கோமிறை செய்து	கேட்பாற்ற மிறுக்குக்களைப்
தோகை விரிக்கின்ற	தோகைகளை விரிக்கிற		பண்ணி
மாமயில்கள்	சிறந்த மயில்களே!	எம்மை	என்
உம்மை		உடைமாடு கொண்	டர்வல்வாபலாரம் பண்ணினான்;
உம் ஆட்டம் காண	சுத்தைப்பார்ப்பதற்கு	டான்	
மாயியை நான்	பாலியான நான்	இனி	இப்படியிருக்க
ஓ முதல் இலேன்	ஒரு கைமுத லுடையேனல்லேன்;	ஒன்று	(என்முன்னே சுத்தாடி என்னை
ருடம் ஆடு சுச்சன்	குடக்கத்தாடினவனான		ஹிம்ஸிக்கையாகிற) ஒருகாரியம்
கோவீச்சன்	கோபாலகிருஷ்ணன்	உங்களுக்கு	உங்களுக்கு
		போதுமே	தகுமோ?

***—‘உங்கள் சுத்தை நிறுத்துங்கள்’ என்று மயில்களின்காலிலே இவள் விழுந்து வேண்டிக்கொள்ளவே, அம்மயில்கள் இவளுடைய எளிமையை நன்கு தெரிந்துகொண்டு ‘இவளுக்கு நாம் அரிஷ்டமானதைச்செய்தால் நம்மை இவள் கண்டிப்பாளோவென்று நாம் அஞ்சவேண்டாம்; இவள் புகலாதுக்கிடக்கின்றாள்; இவளை நாம் எப்படி ஹிம்ஸித்தாலும் கேட்பாரில்லை’ என்று எண்ணி முன்னிலும் அதிகமாகத் தோஷசனை விரித்துக் சுத்தாடத் தொடங்கின; அவற்றை நோக்கி மீண்டும் தன் அவஸ்தையை முறையிட்டுக்கொள்கிறாள்.

நடமாடித் தோகை விரிக்கின்ற மாமயில்கள்—தோகைவிரித்து நடமாடுகின்ற மாமயில் கால்! என்க. உள்ளபடியே அர்வயிப்பதும் ஒக்கும். [உம்மை இத்தாதி.] கண்ணுடைய வர்கள் உங்கள் சுத்தைக் கண்டால் பரமாத்மம் பெறுவர்கள் என்பதில் தட்டில்லை; கண் இழந்திருக்கிற நான் உங்கள் சுத்தை எங்கனோ காவல்லேன்? முதல் இலேன் என்றது காவப்பதற்கு முகப்பளாதமரான கண்ணையுடையேனல்லேன் என்றபடி. “என் ஐம்புலனும் எழிந்துக்கொண்டு” என்றபடி. எல்லா இரத்திரங்களைக் கொள்ளுகொண்டானிறே எம் பெருமான்.

“பாஷியென் நாடுநீர் முச்சிலேன்” என்று சொன்னதை விரித்துரைக்கின்ற பின் னடிகளில். நாற்சந்தியிலே குடக்கத்தாடி அக்கூத்திலே எல்லாநாயும் சுடுபடுத்திக்கொண்ட வனாய், பசுக்களுக்கும் இடையாக்குங்கூட ஸுலபனாவன், எவதர்தார் பண்ணும்படியான மிறுக்குச்சனை என்னவெய்திலே பண்ணி என்னுடைய எவ்வெவச்சையும் கொள்ளுகொண்டான்; இப்படிப்பட்ட சகையிலே நீங்களும் என்ன வந்து ஹிம்ஸிப்பது தகுதியோ? என்றாள்.

கோமிறை—கோ—ஆசர்கள்; மிறை—மிறுக்கு; ஆசர்கள் செய்யப்படியான மிறுக் காவத-சாடுஞ்ச இளநெஞ்ச இல்லாபல் புரிவக் கொடுமைகள். கொடுமைகள்-கோக்கள் மிறுக்குசெய்யுமாபோலே செய்து என்றபடி. ஆசர்கள் எதசெய்காலும் கெட்பாரில்லையே.

[எம்மையுடை மாடு கொண்டான்.] எம்மை-எங்களுடைய, உடை—ஆடையையும், மாடு—செல்வத்தையும், கொண்டான் என்றும்; எம்மையுடை—எங்களுடைய, மாடு—ஸ்ரீ வஸ்வத்தையும் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். “மாடு பொன் பக்கஞ் செல்வம்” என்ற விகண்டி அறியத்தக்கது. திருவாய்மொழியில் “மாலுக்கு வையமளந்தமனாளுக்கு” என்ற திருவாய்மொழியிற் கூறியபடி எல்லாவற்றையும் இழந்துகிடக்கிற என்னை நீங்களும் நன்கை பார்ப்பதமன்று என்கிறாள். (7)

மழையேமழையேமண்புறம்பூசி உள்ளாய்நின்ற

மெழுகுற்றிறாற்போல் * ஊற்றுநல்வேங்கடத்துள்ளின்ற *

இப்பாட்டையும் மேற்பாட்டையும் திருமலை நம்பி அநுஸந்திக்கும்போதெல்லாம்
நெய்தற்போது கண்ணுங் கண்ணீருமாயிருந்து உருகிப்போவாம்; அதுபற்றி இவ்விஷ்ட
பாட்டையும் நம்புநவாசாரியர்கள் மிகவும் ஆதரித்துப் போருவர்களாம். ... (8)

சடவேகடவேயுள்ளைக்கசடைந்து சலக்குறுத்து *
உடலுள்புக்குதுநின்று ஊறலறுத்தவறுகு * என்னேயு
முடலுள்புக்குதுநின்று ஊறலறுக்கின்றமாயற்கு * என்
நடலைகளெல்லாம் நாகனைக்கேசென்றுரைத்தியே.

(9)

[illegible]

தர்த்தம், கடலின் புற கரையில் நிதர் தொடங்கியது; கடலை! என்று உறுகால்
புச்சு! தொக்கிச் சொன்னவனாயிற்று. அது சன் சொன்னதே. தெருக்கி கையங்கி சொன்ன
மதர்ச்சு, புச்சுக் சொன்னதற்கு கிட்டிநிதிர் சன் உறுகால் தர்த்தம், கடலைகடலை!
கையங்கி நிதர் சொன்னதற்கு கிட்டிநிதிர்.

“மாவூங்கு சதுக்கமே! என்னைதான்! உய்யாபுரன்மாதிரி இந்த மூலி, மாவூங்கு மான்-கொலு, கருவேளிச் செவ்வண்ணாற் சண்பலாடாவின்றும், நெடுமேனி தேயிலைப் பெரும.” [முதல் திருவந்தாதி] என்பது - எம்பெருமானுக்குப் பட்டினத்தும் செருக்கினுள் பந்தம் இருக்கின்றமையால் ஆட்சைப்பந்தந்தையே பற்றுசாகக்கொண்டு கடலைப் பிரித்திருக்கிறான்—என்பதும் பாட்டை *அருளைப்பெற்பன்புகொண்ட முகில்வண்ணன் பக்கலிலே தேறிவிக்க வேறுமென்கிறான்.

சனாத்த உபகாரம் செய்யுமாவுக்கே வேண்டியபடிநிம் ஐந்திவ்ந்து அலர்ச்சிவிடத் தள்ள
லாந்ததையும் கொள்ளுகொள்பவன் எம்பெருமான் - என்னுமிடம் விளங்கக் கூறுவன
முன்னடிகள். 'கடலானது மகக்கும் படுக்குமிடமாயிற்றே' யென்று சிறந்தம் சொக்காமல்
மேலையெல்லாக் கொணர்ந்து உன்னுள்ளேபோட்டு உன்குடல்சூழும்படிபடி உன்னைக்

கடைத்து கலக்கின்றமல்லாமல் உன்னோடே அன்புடன் அணைந்துகிடக்கிறப்போற்கிடந்து உண்பக்கல் வாய்மாயிருந்த அம் நகுத்தைக் கொள்ளுகொள்வீத்தவனன்றோ அவன் என்கிறான்.

“கீதான் என்செய்தாய்? தூசித்தலைமேலே படையறுப்பாணைப்போலே உன்னை உன்னை நெருக்கிக்கடைத்து கலங்கப்பண்ணிற்று; படுக்கையென்றும் பாராதேயன்றோ நெருக்கிற்று; இடங்கொடுத்தார் நெஞ்சிலே கல்லையிட்டுநெருக்கிச் சாறுபெறுத்தமலரன்றோ” என்ற நியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி ஸேவிகைத்தக்கது.

உன்ன இப்பாடுபடுத்தியதுபோலவே என்னையும்படுத்தா நின்றனென்கிறான். மாயற்கு என்றது - அவன் இப்பாடுபடுத்தச்செய்தேயும் “ஆகலுங்கொடிய வென்னெஞ்சு உன்னென்றே கிடக்குமெல்லே!” என்றபடி அவனையே பற்றிிற்கும்படியான மாயமுடையவன் என்றபடி. நடலை = நக்கம். நாகணைக்கே சென்று உரைத்தி = “சென்றால் குளையா பிழ்த்தால் சங்காசனமாம்” என்றபடி ஸர்வவித கைங்கரியங்களும். திருவனந்தாழ்வாரேரு, வனிதத்தில்தானே கொள்ளவேண்டும்; அத்தகைய கைங்கரியங்களுக்கு அடியேயாம் உரிமைப் பட்டே மல்லோமோ? என்று சொல்லவேணுமென்பது உள்வற்றை. அன்றியே திருவனந்தாழ்வாரைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு சொல்லவேணுமென்பதாகவுமாம். (9)

நல்லவென்றோழி நாகணையிசைநம்பரர் *
செல்வர்பெரியர் சிறுமானிடவாநாஞ்செய்வதென் *
வல்லபுதுவை விட்டுசித்தர்தங்கள்தேவரை *
வல்லபர்சுவருவிப்பரேல் அதுகாண்டுமே. (10)

என்ன செய்தாய்?	எனது உயித்தோழியே,	என் செய்வது	என்னசெய்யலாம்?
அணையிசை	நெருங்காநெருங்கு படுக்கை	வல்லபுதுவை	ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்குச் சுவரகாண
செய்யுது	யிதே செயனித்திருக்கி	விட்டுசித்தர்	பெரியாழ்வார்
செய்யுது	சம்பெருமான்	தங்கள் தேவை	தங்கு விதேயா யிருக்கிற அப் பெருமனை
செய்யுது	பெருஞ்செய்தம் படைத்தவர்	வல்லபரிசு	தம்மார் கூடாமனைகளாகவே
செய்யுது	எல்லாரினும் மேற்பட்டவர்;	வருவிப்பரேல்	அழைப்பவர்கில்
செய்யுது	சாமோடுசெல்லுந்	அது காண்டம்	அப்போது (அவனை) நாம் ஸேவிகைப் பெறுவோம்.
செய்யுது	கூடாநெருங்கியா யிடைக்கின்றேன்.		

(திருப்பெட்டி 10)

ஆண்டான் இப்படி பகவத்பிரபந்தாலே ஆற்றமாட்டாதானாய்ப்படுகிற அவமாய்ப்பைச் சண்ட உயிர்த்தோழியானவன் ‘ஐயோ! இவன் இப்பாடுபடுகின்றானே! இவனை நாம் எப்படிச் சேற்றுவிப்பது? ஒருவழியும் தெரியவில்லையே!’ என்று கிந்தித்து வ்யஸித்திருக்கையில், ஆண்டான் அவயுரிச்சுதோழியைநோக்கி ‘கீ அஞ்சவேண்டா; ஜீனிப்பதற்கு ஒருவழி உண்டி நானான்’ என்கிறான்.

திருவனந்தாழ்வான்மேல் ஸயனித்தாரூருமவராய் சீரிய: பதியாய்ப் பாம்புருஷா பிழக்கிவரை அதிகாராநாயிருக்கிற நாம் எங்கனே அணுகமுடியும்? “அம்மானாழிப்பிசை நான் எவ்விடத்தான்யாறார்?” என்றுமாபோலே அவருடைய பெருமைக்கும் நம்முடைய துன்பத்திற்கும் எவ்வளவோ வாசியுண்டாயிருக்க அவரை நாம் வளைப்பிடமுடியுமோ? மாயாபகம். ஆகில் நாம் இழந்தேபோகவேண்டியதோவென்னில்; இழுவாமைக்கு ஒருவழி உண்டி அப்பெரியவர் நாகுவுசப்பட்டமாட்டாநாயினும் நம் அண்ணலான பெரியாழ்வார்க்கு

வசப்படாதிருக்க அவரால் முடியாது. அந்த நாகணியிசைநம்பரர் தாமே பெரியாழ்வாரிடத் தில் கோற்கீழ்க்கன்றாயிருப்பர். “பூச்சுட்டவாராய்” என்றும் “நீராடவாராய்” என்றும் “காப்பிடவாராய்” என்றும் அவர் அழைத்தவாறே அப்பெரியவர் பதறி ஓடி வருவர்; அப்போது நாம் எளிதாக அவரைஸைவிக்கப்பெறுவோமென்கிறார்.

வல்லபரிசுவருவிப்பரேல் = “ஒருபூவையிட்டு வரப்பண்ணவுமாம்; ஒரு இசையைச் சொல்லி இசைவிக்கவுமாம்; கிழியையறுத்து வரப்பண்ணவுமாம்; திருமஞ்சனத்தைச்சேர்த்து அழைக்கவுமாம்; திருக்குழல்பணியைச் சேர்த்துவைத்து அழைக்கவுமாம்; திருவந்திக்காப் பிட்டழைக்கவுமாம்;.....அன்றிக்கே, நான் அவர்தம்மை முன்னிட்டாப்போலே அவர் தமக்குப்புருஷகாரமாவாரை முன்னிட்டு வரப்பண்ணவுமாம். அவ்வழியாலே பெறக்கடவோம்.” என்ற வியாக்கியானஸூக்தியின் போக்யதை அதுபவிக்கத்தக்கது.

இத்திருமொழிக்குப் பலச்சுருதி அருளிச்செய்யாமல் இப்பாட்டே அதன் ஸ்தானத்தில நின்றது. பாகவதஸம்பந்தத்தைக்கொண்டு உஜ்ஜீவிக்கப்பெறுவார்கள் என்பதே இத் திருமொழிக்குப் பலச்சுருதியாகக் கொள்ளத்தக்கது. (10)

அடிவரவு:—கார் மேல் கோவை முல்லை பாடுங்கண நடமாடி மழை கடலே நல்ல தாம்.

பத்தாந் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம். ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

பதினோர்த்திருமொழி—தாமுக்ககும்.

உரையவதாரிகை:— “ஒன்றையுரைப்பான் ஒருசொல்லே சொல்லுவான்” என்று புகழ்பெற்ற பெருமான் ஒருகால் பொய்யனுய்விட்டாலும், அப்பொய்ம்மையடியாக அவனால் நாம் உபேக்ஷிக்கப்பட்டோமாயினும், பெரியாழ்வாருடைய ஸம்பந்தம் நமக்கு உண்டாத லாலும் அது பலனைத் தந்தேதிருமாதலாலும் அவ்வழியாலே நாம் உஜ்ஜீவிக்கக்குறையிலலை யென்று அத்யவஸாயங்கொண்ட ஆண்டாள் பகவதவிச்சிலேஷத்தாலே மிகவும் நோவுபட்டிருக் கிறபடியைக்கண்ட தாய்மார் தோழிமார் மற்றுமுள்ள ஊர்ப்பெண்டுகளுமடங்கலும் ‘இவளுடைய நிலைமை இன்னதென்றியவேணும்’ என்று அருகேவந்து திரண்டுகிடக்க, அவர்களை நோக்கித் தன்னுடைய அவஸ்தை இருக்கும்படியையும் எம்பெருமான் தன்னை உபேக்ஷித்திருக்கும்படியையும் விவராகச்சொல்லி வருத்தப்பட்டுக்கொண்டுபோய், என்னை போன்ற ஒரு ருக்கிணிப்பிராட்டிக்குக் குறைதீர்த்தபெருமான் என்னுறையையும் தீராமற் போகமாட்டான் என்று ஒருவாறு தைரியங்கொண்டு தேறியிருப்பதாகச் சொல்லி முடிக்கிறார் இத்திருமொழியில்.

தாமுக்ககும்தங்கையில் சங்கமேபோலாவோ * யாமுக்ககும்மென்கையில் சங்கமுமேந்திழையீர்* தீழுக்குநாகணமேல் சேரும்திருவரங்கர் * ஆழகத்தைநோக்காரால் அம்மனையம்மனே. (1)

எந்த இழையீர்!	ஆய்நாக்கோ பனீந்துள்ள மாதர் சனே!	நாக அணைமேல்.	திருவனந்தாழ்வானுகிற டிசைகை பின்மேலே.
யாம் உகந்த என்	நான் உகந்து தரித்துக்கொள்	சேரும்	பள்ளிகொண்டருளாகின்ற
சகயம் உகந்து	மருங்கில் எங்கையின் மீசைகள்	திரு அரங்கம்	பூங்காநாதன்
மீசைகள்	நான் உகந்து தரித்துக்கொள்	முகத்தை	(என் டுடைய) முகத்தை
மீசைகள்	மீசைகள் தரித்துக்கொள்	நோக்கார்	நோக்குகின்றாரினை;
மீசைகள்	மீசைகள் தரித்துக்கொள்	ஆ!	ஐயோ!
மீசைகள்	மீசைகள் தரித்துக்கொள்	அம்மனே! அம்மனே!	அத்தோ! அத்தோ!!

***—எப்பெருமானுடைய விசேஷமும் நெடுகச்செல்லவே, அதுதான் உடல் காக்குப் பொல் மெய்த சையனைகளெல்லாம் கழன்ற நுழிந்தமையாம், இவ்வளவிலும் வந்து முகங் காட்டாத எப்பெருமானுடைய கொடுமையையும் கூறி வருத்துகின்றான். எந்தீழையீர்! என்று சொல்லுக வந்ததிலிருந்தும் பெண்களை விளக்கிறபடி. “பெண்களா! ,—தோழிகளா!” என்றே சொல்வது எந்தீழையீர் என்றத—என்னிப்போலே வளையிழந்து வருந்தாதே, ப்ளாயத்துக்குத் தப்பிப் பிழைப்பாமைப்போலே கீங்குள் மாத்திரம் அவனுடைய கிரஹத்துக்கு எப்படித் தப்பிப் பிழைத்தீர்கள்? என விவந்து சேட்கிறபடிபோலும். “எந்தீழையீர்! யாமுகக்கு மென்னையில் சங்கமும் தாமுக்கும தம்சையல் சங்கமே போலாவோ? என்று அப்பெருமானைக் கொடியவன்” என்று வாச்யசேஷம் பூரித்துக்கொள்ளவேண்டும். “நம் கையிலுள்ள சங்கம் எப்போதும் தம்சையலேயே இருக்கவேண்டும்” என்று அவர் ஆசைப்படுவதுபோல், நானும் “நம் கையிலுள்ள சங்கம் நம் கையிலேயே இருக்கவேண்டும்” என்று ஆசைப்படப் பார்த்தி லிவ்வையோ? அவருடைய ஆசையாத்திரம் வருவாமல் பறித்துவிடவேண்டும், என்னுடைய ஆசையாத்திரம் பாழ்ந்துப்போகவேண்டுமென்று இஃது என்ன விபரிதாஸங்கல்பம்? என்று அவ்வாய் பொய்க் பேறுங்கள் என்கிறான். இரண்டடியிலும் சங்கம் என்றது சப்ச்சிலே ஆம். பாஞ்சாலியத்துக்கும் கைவளைக்கும் பெயர்.

தான் சங்கிழந்தமைக்குக் காரணம் சொல்லுகிறான் பின்னடிகளில். திருவனந்தாழ்வான் அருத்தாசுவே பகவத்பவந்தைக் கொள்ளுகொள்ளுகிற நினென்ற வயிற்றொரிச்சளினால் நீமுசுத்தநாகையே என்கிறான் — அரிழுஞ்சித்தையம். சுநிழுஞ்சிப்பாம்பு—என்கிறப்போலே. *ஆய்ந்த ஆவாயாடுபெட்டு, ஆழுவாயும் பூங்காராவாகையாலே ஆஸ்தானே பயசங்கை யினால் எப்போதும் சிவையக் கங்கிக்கொண்டேயிருப்பனிடே திருவனந்தாழ்வான். “வாய்த்த மதுவாய் பாய் வயிறு தி மான்டார்” இப்பாதிப்படியே உகவாதார் வந்துகிட்டலொன் றுதபடி யிருந்தாவது திருவனந்தாழ்வான் என்கிறானாகவுமாம். திருவராயப்படுக்க வேண்டிய படுக்கையிலே திருவராயப்படுத்தாதே. அவருடைய நெஞ்சு என்ன நெஞ்சு! என்ற பரிதாபம் சொற்கள் கூறுகின்றான் அணைமேல் சேரும் திருவரங்கர் என்று. ஆர்த்தாணை படிப்பவரையே தொழிலாசக கொண்டவர் கல்ல வாய்ப்பாகப் படுக்கை கிடைத்ததென்று சாய்த்துகிட்டது தாக்குகிறார்—என்கிறானாகவுமாம். திருவரங்கத்தில் வந்தும் என்னிப் பிழைக்கிற பறங்கிவிடத்தான் கில் இதைவிடப் பாம்புத்தத்திலேயே சுகமாக விற்றிருக்க ளாயிடு; இவ்வளவாய் நான் ஓடி வரவேண்டும்? என்றும் வருதுகின்றான். தன்னாகை கைப் பிடிச்சுத்தான் திவ்யார்த்தத்தில் உரையுபயன்படத்ததாம் என்றிருக்கிறார்போலும்.

முசுத்தை நோக்கார்=உடம்போடே அணைய வராவியிலும் சண்வட்டத்திலே னேவை யாதிப்பதும் பாவியேனுமோ? என்றமுகத்தை நோக்குவதற்கும் அவர் கூசும்படி. நான் உண்டாயின செப்தேனே அறியேன். ஆ, ஆல்=ஐயோ! ஐயோ!! என்றவாறு. அம்

மனே! அம்மனே !! = இப்படிப்பட்ட அவரை இப்போது நினைப்பதும்—புலி, சிங்கம் முதலியவற்றை நினைப்பதுபோல் பயங்கரமாயிற்றே! என்கிறன்போலும். (1)

எழிலுடையவம்மனைமீர் என்னரங்கத்தின்னமுதர் *
குழலழகர்வாயழகர் சண்ணழகர் * கொப்புழில்
எழுகமலப்பூவழகர் எம்மானார் * என்னுடைய
கழல்வளையெத்தாழும் கழல்வளையோக்கினரே. (2)

எழில் உடைய அம்மனைமீர்	அழகையுடைய தாப்மார்களே!	கொப்புழில் எழு கமலம் பூ அழகர்	} திருநாயிவினுண்டான தாமரைப்பூ வாலே அழகு பெற்றவராய் எனக்கு வளையான அழகிய மணவாணர்
அங்கத்து என் இன் அமுதா	திருவரங்கத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற என்னுடைய இனிய அமுதம் போன்றவராய்	எம்மானார்	
குழல் அழகர்	அழகிய திருக் குழல்கற்றையை யுடையவராய்	என்னுடைய கழல்வளையை	என்னுடைய 'கழல்வளை' என்று இழுநிற்பெயர் பெற்ற கைவளையை
வாய் அழகர்	அழகிய திருவதரத்தையுடையவ ராய்	தாழும் கழல்வளையே	அவர்தாம் 'கழல்வளையே' என்று கார ணப்பெயர் பெற்றவையாக
கண் அழகர்	அழகிய திருக்கண்களையுடையவராய்	ஆக்கினர்	ஆக்கினார்.

***—“சங்கஞ்சரிந்தன சாயிழந்தேன் தடமுலை பொன்னிறமாய்த் தளர்ந்தேன்”
என்னும்படி நான் அழகழிந்து கிடக்கச்செய்தே நீங்கள் அழகுபொலிந்து நிற்பதும் உங்கள்
பாக்கியமே—என்பாள்போல எழிலுடைய வம்மனைமீர்! என விளக்கின்றாளுளென்க.

திருவரங்கத்திலே எனக்கு போக்யமான அமுதம்போன்று எழுந்தருளியிருப்பவராய்,
திருக்குழலழகரும் திருவதரத்தினழகரும் திருக்கண்ணழகரும் திருநாடிகமலத்தழகும் பொலிய
நின்று இவ்வழகையெல்லாம் காட்டி என்னை ஆட்படுத்திக்கொண்டவரான பெரியபெரு
மாள் தப்பாக ஒன்றுஞ்செய்யவில்லை; புத்தமாகவே செய்தார்; நான் கழலாதவளையை
இட்டுக்கொண்டிருந்தேனாகில் அவரும் அரணைக் கழலாத வளையாகவே அமைத்துவைப்பார்;
நான் கழல்வளையையிட்டுக்கொண்டேனாகையாலே அவர் அதை அந்வர்த்தமாக்கினார்; என்
மேல் குற்றமேயன்ற அவர்மேல் என்ன குற்றமிருக்கிறது? உள்ளதை உள்ளபடிசெய்பவ
ரன்றோ அவர். நான் கழலாதவளையை இட்டுக்கொண்டிருந்து அவர் அதைக் கழல்வளையாக
ஆக்கினாராகில் அப்போது ஒருவாறு அவர்மேல் குற்றஞ்சாட்டலாம்; நானே கழல்வளையிட்டுக்
கொண்டேனானபின்பு அதை அவர் அந்யதாகரிக்க எப்படி கடவர்? என்று ரஸோத்தியாக
அருளிச்செய்கிறான். இது நாமோக்தி எனவும்படும். கைவளைக்குக் கழல்வளையென்று இடு
குறிப்பெயர். அதனைக் காரணப்பெயர்போலக்கொண்டு “தாழும் கழல்வளையே யாக்கினரே”
என்றான். கழன்றெழிபுள்ளியாதலால் கழல்வளை எனப் பெயர்வந்ததென்கிறாராய்த்து.
*புஞ்சே வாணனாடொலையம் லாடாறு தெ வாரணாடி-உரு: [புத்தோ வாரணலாபோயம் ல்யாவ!
தே வாரணர்த்திந:] என்ற வடமொழிச்சீலாகத்தை இதனோடு ஒருபுடை ஒப்பிடலாம். வட
மொழியில் வாரணம் என்றால் யானைக்கும்பெயர், கழுத்தைப்பிடித்துத்தள்ளுதலுக்கும்பெயர்.
ஒருவன், தனக்கு ஒரு யானைகொடுக்கவேண்டுமென்று நாடோறும் ஒரு அர்சனிடத்துச்
சென்றுகொண்டிருந்தான்; இப்படி நீ யானை கேட்பது தகுதியல்லவென்று சேவகர் நெடு
நான் அவனுக்கு ஹிதமாசச் சொல்லியும் அவன் கேளாதொழியவே, ஒருநாள் சேவகர்
அவனைக் கழுத்தைப்பிடித்து நெட்டித்தள்ளிவிட்டனர்; அதைக்கண்ட ஒருநாடிகன் அவனைநோக்

கிக்கூறுகின்றான்—வாரணம் விரும்பிய நீ வாரணம் பெற்றதுதகுதியே என்றான். அதுபோல ஆண்டாரும் “என்னுடைய கழல்வனையைத் தாமுங் கழல்வனையேயாக்கினரே” என்கிறான். (2)

பொங்கோதும்சூழ்ந்த புவனியும்வண்ணிலாகும் *
அங்காதுஞ்சோராமே ஆள்கின்றவெம்பெருமான் *
செங்கோலுடைய திருவரங்கச்செல்வனார் *
எங்கோல்வனையால் இடர்தீர்வராகாதே. (3)

பொக்கு	அம்பெநியா நன்னன்ன	திரு அரங்கம்	} கோயிலிலே பள்ளிகொண்டிருப்பவரான மஹாதபாவர்
ஒத்த	கடலாலே	செல்வனார்	
சூழ்ந்த	குழப்பட்ட	என்	} என்னுடைய கைவனையாலே
புவனியும்	இப்படிண்டலரும்	கோல்வனையால்	
விண் உலகம்	டரமபதரும்	இடர் தீர்வர்	} தங்குறைகளெல்லாம் தீர்ந்து நிறைவுபெறுவான்றோ.
ஆதம் சோராமே	சிறிதும் குறைவுபடாதபடி	ஆகாதே	
ஆள்கின்ற	நீர்வழித்துக் கொண்டு போருகிற		
எம் பெருமான்	கவாயாய		
செங்கோல்	} செங்கோல் செலுத்த வல்லவராய்		} (அப்படியே என்வனையைக் கொள்ளுகொண்டு அவர் நிறைவுபெற்றுப் போகட்டும் என்றபடி.)
உடைய			

***—கடல்சூழ்ந்தமண்ணிலாகும் விண்ணிலுமாமைய உபயவிபூதியையும் அபாய வேலுமுமின்றி ரகித்தருளவளையு, என்னை ஒரு மூன்றும் விபூதியாக ஆளுமவளையு, திருவரங்கத்திலே பள்ளிகொண்டருளினபடியே செங்கோல் செலுத்தாமவளான எம்பெருமான் இப்படி அவர்ப்தனமஸ்தகாமனியிருந்துவைத்தும் குறைவாளன்போன்று என்னுடைய கைவனையைக் கொள்ளை கொண்டுபோனான்; போயிடுக; இவ்வனையினால் அவனுடைய தாரிதீரிய மெல்வரம் ஹதமாகட்டும் என்கிறான்.

இரண்டாமடியின் முதலிலுள்ள அங்கு என்பது ஓர் அசைச்சொல்; அதற்கு இவ்விடத்தில் பொருள் இல்லை. எம்பெருமான் என்றவிடத்து வியாக்கியான பூரிஸுக்கி:—“ஸப்தாதிக ளாலே களிக்கும்படி பண்ணிவைத்தான் இவ்விபூதியை; தன்னையநுபவித்துக் களிக்கும்படி பண்ணிவைத்தான் அவ்விபூதியை; இங்குள்ளாரிக்கும் கூட்டன்றிக்கே அங்குள்ளாரிக்குங் கூட்டன்றிக்கே நடுவே நோவுபடுபடி பண்ணிவைத்தான் என்னை யொருத்தியையும்.” (4)

மச்சணிமாட மதிரளங்கர்வாமனனார் *
பச்சைப்பசுந்தேவர் தாம்பண்ணீரேற்ற *
பிச்சைக்குறையாகி யென்னுடையபெய்வனாமேல் *
இச்சையுடையரேல் இத்தெருவேபோதாரே. (4)

மச்ச	மேல் தாக்களாலே	பண்டு	முன்பு (மஹாபவியிடத்தில்)
அணி	அலங்கரிக்க	நீர் ஏற்றபிச்சை	} உதகதாரா பூர்வகமாகப் பெற்ற பிச்சையிலே குறையுண்டாகி (அக்குறையைத்தீர்ப்பதற்காக)
மட்டம்	மாடக்களையும்	குறை ஆகி	
மதின்	மதின்களையுடைய	என்னுடைய	என்னுடைய
	திருவரங்கத்திலே எழுத்தருளியிருப்	பவராய்	
பண்ணார்	(முன்பு) வாமகாவதாரம் செய்ய	பெய்வனாமேல்	(கைவில்) இடப்பட்டுள்ளவனாமேல்
	தருளினவராய்	இச்சை உடையர்	} விருப்பமுடையவராகில்
பச்சைப் பசுந்தேவர்	} பச்சைமத்தக்கிய தேவரான பெரிய பெருமான்	இத்தெருவே	
தம்		தாம்	போதாரே

***—“மற்றபேருடைய கைகளில் வளை இருக்க உன் கைவளைகளைமாத்திரம் எம் பெருமான் கொள்ளுகொண்டது உன்னிடத்துள்ள அன்பு மிகுதியாலன்றோ ஆகவே, அதற்கு நீ மகிழவேண்டியிருக்க ஸோகிக்கலாமோ?” என்று சிலபெண்கள் ஆண்டாளை நோக்கிக் கூற, அவர்களை நோக்கிக் கூறுகின்றனர்.

மச்சுக்களாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட மாடங்களைமும் மதிங்களைமுடையதான திரு வங்கம் பெரியகோயிலிலே வந்து நம் உடைமையைப் பெறுகைக்குத் தாம் அர்த்தியாய்க் கண்வளர்ந்தருளுபவராய்ப் பசுருபசுகென்று ஆகர்ஷகமான தீவ்யமங்களை விக்ரஹத்தை யுடையாரான பெரியபெருமாள் முன்பு தாம் மஹாபலியிடத்திலே யாசகராக எழுந்தருளி அவனிடத்தில் உதகதாரர பூர்வகமாக பிசுஷ வாய்க்கொண்ட பிச்சையில் குறையுண்டாகி அக்குறையை என் கையாலே தீர்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்ற ஆவலுடையவராய் என் கைவளையிலே ஆசையுடையவராகில் அஸுரனுடைய யஜ்ஞபூமியிலே நடந்த நடையை இத் தெருவே என் கண்வட்டத்திலே நடந்துகாட்டலாகாதோ? என்கிறார்.

பச்சைப்பசுந்தேவர் = “மேகச்யாமம்” என்றபடி பசுமைநிறம்மிக்க பெருமாள் என்றவாறு. அன்றியே, “பச்சைப்பசும்பொய்” என்றால் மெய்கலசாதபொய் என்று பொருளாகிறுப்போலே ‘கீழ்மைகலசாத மேன்மையுடையவர்’ என்றும் பொருளாம். கலப்பற்ற பரதேவதை. (4)

பொல்லாக்குறளுருவாய்ப் பொற்கையில்நீரேற்று *

எல்லாவுலகும் அளந்துகொண்டவேம்பெருமான் *

நல்லார்களவாழும் நளிரங்கநாகணையான் *

இல்லாதோம்கைப்பொருளும் எய்துவானேத்துளனே. (5)

பொல்லா குறள் உரு ஆய் }	விலகணவாமக ருமியாய்	களிர் அரங்கம்	எவ்வதாபஹமான திருவரங்கத்தில்
பொன் கையில்	அழகிய கையாலே	நாக அணையான்	திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக
நீர் ஏற்று	பிசுஷபெற்று	இல்லாதோம்	உடையான பெரியபெருமான்
எல்லா உலகும்	வகலலோகங்க்கையும்	கைப்பொருளும்	அகிஞ்சகையான என்னுடைய
அளந்து கொண்ட	தன்வசப்படுத்திக்கொண்ட		கைம் முதலான வந்துவையும்
எம்பெருமான்	ஸ்வாமியாய்	எய்துவான்	[சீர்த்தையும்]
நல்லார்கள் வாழும்	நன்மைமிக்க மஹான்கள் வாழ்கிற	ஒத்து உளன்	கொண்கொணவான் போலிரா
			நின்றான்.

***—விசுஷணமான வாமநரூபத்தைப் பரிசுரஹித்து அழகிய கையிலே நீரேற்றுப் பிச்சைவாங்கி, பிச்சையிட்டவன் குடிவாழ்வதற்கும் ஓரடிமண் மிகாதபடி ஸகல லோகங் களையும் அளந்து ஸ்வாதிநப்படுத்திக்கொண்ட மஹாதுபாவராய், ஸிஷ்டர்சள் வாழ்கிற திருவரங்கத்திலே அநந்தஸாயியாய் எழுந்தருளியிருக்கிற பெரியவர் தரிசாரான நம்முடைய கைப்பொருளையும் [அதாவது—இந்தவுடம்பமயம்] கொள்ளி கொள்வார்போலே இரா நின்றார் என்கிறார்.

பொல்லாக்குறள் = ‘நல்லகுறளுருவாய்’ என்னவேண்டியிருக்க, ‘பொல்லாக்குற ளுருவாய்’ என்றது என்னென்னில்; நல்லதென்றால் கண்ணெச்சில் படுமென்று நினைத்து, நல்ல வந்துக்களின் மேலே கரிபூசுவாரைப் போலே பொல்லாக்குற ளென்கிறுளென்பர். அன்றியே, அழகிய குறளுருவாய் என்றால் நாட்டிலுள்ள அழகோடு ஸமமாக நினைக்கக் கூடுமென்று விஜாதியத்வம் தோற்றப் பொல்லாக்குறள் என்கிறுளென்றும் கூறுவர்.

நல்லார்கள் வாழும் நளிரங்கம் என்றவிடத்து, “மறைப்பெருந்திவளர்த்திருப்பார் வருவிருத்தை யளித்திருப்பார், சிறப்புடைய மறையவர்வாழ் திருவரங்கமென்பதுவே” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழி நினைக்கத்தக்கது.

இல்லாதோம்—‘இல்லாதார்’ என்பதன் தன்மைப்பன்மை—அந்த நாகணையில் ஏற பாக்யமில்லாத என்னுடைய;—மஹாபலியைப்போலே தம் அபேக்ஷிதம் பூர்ணமாகக் கொடுக்க சக்தியில்லாத வென்னுடைய;—அவரைத்தவிர வேறொரு துணையில்லாத வென்னுடைய—என்றிப்படி மூன்றுவிதமாகப் பொருள் அருளிச் செய்வார். அகிஞ்சகையா யிருக்கிற என்னுடைய என்றபடி. கைப்பொருளாவது இங்கே ஸரீரம். மிகுந்திருப்பது ஸரீரமேயிதே.

நளிரங்கம் என்றவிடத்தில், திவ்யதேசுத்தின் போக்யதையிலே ஈடுபட்டு இரண்டு ஐதீயங்களாருளிச்செய்வார்:—“பட்டர் முதுகில் புண்ணுலே நொந்திருக்கச்செய்தே பெருமான் அருள்பாடிட்டு ‘வாராய்! அஞ்சுகியோ?’ என்று கேட்டருள, ‘நாயன்றே! எனக்குச் செய்து தந்தருளாத தரமில்லை; இங்கேயிருக்கச் செய்தேயும் பரமபதம் என்கிற முறிப்படி செல்லும்படி பண்ணியருளிற்று; அதிலொரு குறையுமில்லை; இங்கே குளிர்ந்த முகத்தையும் திருநாமத்தழும்பையும் முறுவலையும் இழக்கவென்றால் அடியேன் அஞ்சமாட்டேனே” என்றாராம்.

ஆளவந்தார் மகனார் சொட்டைநம்பி ஓரளவிலே திருக்கோட்டியூர் நம்பியை நெகிழ ஒரு வார்த்தை சொன்னாராய் ‘நீ கடக்க வர்த்தி’ [என்கண் வட்டத்தில் நிலுவாதே தூரந்த் தனய் ஒழிந்தபோ] என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ய, அவரும் படைவிட்டிலே ராஜஸேவை பண்ணித் திரிந்தாராய் பின்பு. இவருடைய சரமஸமயத்திலே இவருடைய அத்தவலாபமறிய வேணுமென்று ‘நீ நினைத்துக்கிடக்கிறதென்?’ என்று கேட்டார்களாய், ‘ஆளவந்தார் ஸ்ரீ பாதத்தின்ஸம்பந்தம் பரமபத ப்ராப்தி பண்ணித் தத்தல்வது விடாது; அங்கே போனால் ஸ்ரீ வைகுண்டநாதன் முகம் நம்பெருமான் திருமுக மண்டலம் போலே குளிர்ந்திருந்ததில்லையாகில் முறிச்சுக்கொண்டு வருவதாக நினைத்திருந்தேன்’ என்றாராம். இவ்விரண்டு ஐதீயங்களும் நளிர என்ற விசேஷணத்தினால் ஏற்படுகிற போக்யதாப்ரகரஷத்தை விளக்குவன. (5)

கைப்பொருள்கள்முன்னமே கைக்கொண்டார் * காவிரிநீர்

செய்ப்புரளவோடும் திருவரங்கச்செல்வனார் *

எப்போருட்கும் நின்றார்க்கும் எய்தாது * கான்மறையின்

சோற்பொருளாய்கின்றார் என்மெய்ப்பொருளும்கொண்டாரே. (6)

காவிரி நீர்	காவிரியின் திர்த்தமானது	நால் மறையின்	} நான்கு வேதங்களிலுள்ள சொற்களுக்கும் பொருளாய் நிற்பவருமான பெரிய பெருமான் ஏற்கெனவே கையிலுள்ள பொருள்களையெல்லாம் கொள்ளை கொண்டவராயிருந்து வைத்து
செய் புரள ஓடும்	பயிர் நிலங்களிலெல்லாம் ஓடிப்புர ளும்படியான நீர்வளம் மிகுந்த	சொல் பொருள் ஆய் நின்றார்	
திரு அரங்கம்	திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற	முன்னமே கைப் பொருள்கள் கைக்கொண்டார்	(இப்போது)
செல்வ	ஸ்ரீமானாயும்,		
எப்போருட்கும்	} எல்லாப்பொருள்களிலும் அந்த ராத்மாவாய் நின்ற	என் மெய்ப்பொருளும்	எனது சரீரமாகிற வஸ்துவையும்
அகத்து எய்தாது		கொண்டார்	கொண்டுகொண்டார்.

***—எல்லாப்பொருள்களிலும் அந்தர்யாமியா யிருந்துகொண்டு ஒருவர்க்கும் கைப் பட்டால் வேதவேத்யாயிருக்கும் பெரியபெருமான் என் கையிலுள்ள பொருள்களை முன்னமே கைக்கொண்டார் ; கடைசியாக ஸரீரமென்கிற ஒரு வந்து மிகுந்திருந்தது ; அதையும் கொள்ளை கொண்டாடென்கிறான்.

“கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார்” என்றவிடத்து வியாக்கியான ஸ்ரீலுத்தி பரம்போச்சயமானது;—“இவனுக்கு முலைப்பாலோடே கூடப் புருந்தத்திறே பகவதஸம்பந்தம் ; * ஸ்ருஷ்ட ஸ்தவம் வநவாஸாய போலே பிறக்கிறபோதே வனையிழந்து கொண்டபோலே காணும் பிறந்தது.”

சாவிரீநீர்செய்ப்புரளவோடும் திருவரங்கம் = அசேதநமான தீர்த்தமுந்கூட மக்யவர்க்கம் பாடாமல் நோக்கும் தேயம் என்றபடி. அசேதநமான வஸ்துக்களும் தங்கன் தங்கள் பரம்பலர்க்கங்களே நோக்குமிடமான திருவரங்கத்திலே வாழப்பெற்ற பரமசேதநன் மக்யய கோடியலே ஒருத்தியான என்னை நோக்காதிரப்பது சகுதியன்று என்று குறிப்பித்தபடி.

எப்பொருட்கும் நின்று = வேடுவிச்சி, குாங்கு, தயிர்க்காரன் முதலிய ஸாமான்யமான பிராணிகட்கும் ஸுலபமாய் நிற்கச் செய்தோடும், ஆர்க்கும் எய்தாது—எவ்வளவு ஜ்ஞாநாதிக யாயிருந்தாலும் ஸ்வயதந்ததாலே கிட்ட நினைப்பார்க்குக் கிட்டக்கூடாதவனாய் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

மேய்ப்பொருளும் கொண்டார் = மேய் என்று ஆத்மாவைச் செல்லக் கடவுடாகை யாலே, ஆதீயப்பனை எந்தெனவே கொள்ள கொண்டவர் இப்பொது ஆத்மாவையும் கொண்டுகொண்டார் என்பதாவது உரைக்கலாம். (6)

உண்ணுதநங்காது ஒல்கடலையுடறுந்து *

பெண்ணுச்சையாப்பண்டு தாமுற்றபேதேல்லாம் *

திண்ணுமிதில்குழி திருவரங்கச்சேல்வனார் *

எண்ணுதேதம்முடைய நன்மைகளையெண்ணுவரே.

(7)

சின் ஆர்மநிர்	} (மறாப் பளபத்தத்தம் அதுபாச படி) திண்மைபொருத்திய மறா	ஒல்கடலை	(தினக்கிளப்பத்தோடு) கோஷக்
குன்		கடலை	கின்ற கடலை
சிற அங்கம்	கோயிலிலே எழுந்தருளியிருக்கிற	ஊடு அறுத்த	இடையறம்படி பண்ணி [அனை
செல்வனார்	சரியப்பதியான பெருமான்	தாம் உற்ற	கட்டி;
	(புநீராமலுத் திருவவதரித்த போது)	பேது எல்லாம்	(இப்படி) தாம் அடைந்த
பெண் ஆக்கை	} (சுவையென்கிற மோரு) பெண்	எண்ணுது	ஐத்தியத்தை மேல்லாம்
ஆப்பனாடு		எண்ணுது	மதத்துபோய்
	னினை சரீரத்தின் ஆகைக்குக்கட்டு	பட்டு	(இப்போது)
		தம்முடைய	தம்முடைய
உண்ணுது	உண்ணுமலும்	என்மைகளே	பெருமைகளே
உங்காது	உட்காமலும் (வருத்தி)	எண்ணுவர்	எண்ணுகின்றார்.

***—தமக்கு மேற்பட்டாரொருவருமில்லாதபடி பரம்புருஷாயிருக்கும்வரை ஒருமானிடப் பெண்ணாகிய நீ இப்படியெல்லாஞ் சொல்லுவது சகுதியே? அவருடைய மேன்மை எங்கே? உன்னுடைய கீழ்மை எங்கே? இதை ஆராயாமல் நீ அப்பெரியவரைப் பழிப்பது சிற்தும் பொருந்தாது என்று சில மாதர்கள் ஆண்டாளை நோக்கிக்கூற, அதற்கு மறுபிறந்த முறை

கின்றான். அப்பெரியவர் ராமாவதாரத்தில் பட்டபாடுகள் தெரியாதா? ஒரு பெண் பெண்டிடமிடின் உடம்பிலே ஆசைகொண்டு அந்த ஆசாபாசு பரவசப்பத்தாலே ஊனுமின்றி உறக்கமுமின்றி அவளுடைய பிரிவுக்கு ஆற்றாமல் நோவுபட்டு வானரப்படைகளைத் துணிகொண்டு கடலிலே அணைகட்டுகையாகிற அருந்தொழிலிச்செய்து இப்பழிகளாலே தாம் வெளிப்படுத்திய பைத்தியத்தை ஸ்ரீராமாயணம் நடையாடுந்தேசத்திலே அறியாதாருண்டோ? [“அந்திவதைத் தம்ராம:”] என்றும் [“ந மாம்ஸம்ராகவோ புங்க்தே நசாபி மது ஸேவதே”] என்றும் ஸ்ரீராமாயணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கவில்லையா? பரம்புருஷராயிருப்பவர் ஒரு பெண்ணுக்காக அப்பாடுபடலாமோ? அது அவளுடைய மேன்மைக்குத்தகுமோ? அது தகுமாகில், எனக்காகவும் அவர் அப்பாடுபட்டிருக்க வேண்டாவோ? என்னிடத்தில் மாத்திரமேயோ அவர் மேன்மை பாராட்டி யிருக்கவேணும்? என்கிறான்.

தாமுற்ற பேதெல்லாம் என்றவிடத்தில், ஸுகீர்வணீச சரணமடைந்தது ஸமுத்ரா ஜனீச சரணமடைந்தது முதலிய மற்றுள்ள இழிவான செயல்களும் அநுஸந்திக்கத்தக்கவை. பெண்ணுக்கையாப்புண்டு என்ற விடத்து, “ஒரு பெண்கோடியாலே கட்டுண்டு” என்ற வியாக்கியான ஸூத்திரஸ்க்கத்தக்கது. (7)

பாசிதூர்த்துக்கிடந்த பார்மகட்குப்பண்டொருநாள்
மாகடம்பில்லீர்வாரா மானமிலாப்பன்றியாம் *
தேசுடையதேவர் திருவரங்கச்செல்வனார்
பேசியிருப்பனகள் போர்க்கவும்பேராவே. (8)

பண்டு ஒருநாள்	முன்னொருகாலத்தில்	திரு அரங்கம்	} ஸ்ரீரங்கநாதன்
பாசி தூர்த்து கிடந்த-பாசிபடர்ந்து கிடந்த		செல்வனார்	
பார்மகட்கு	ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டிக்காக	பேசி இருப்பனகள்	(முன்பு) சொல்லியிருக்கும் பேசு
மாக உடம்பில் நீர்	} அழுக்கேறின் சரீரத்தில் ஜலம் ஒரு வ ராமானம் இலா } காரிந்தும் ஹேயமானதொரு பன்றி ஆம் } வராஹவடிவுகொண்ட	பேர்க்கவும் பேரா	(நெஞ்சிலிந்தும்) பேர்க்கப்பயர்த் தாலும் பேரமாட்டாதவை.
தேச உடைய தேவர்-தேஜன்மையுடைய கடவுளாகிய			

ஸ்ரீ தேவிக்காகப்பட்டபாட்டைச் சொன்னான் கீழ்ப்பாட்டில்; பூமிப்பிராட்டிக்காகப்பட்டபாட்டைச் சொல்லுகிறான் இப்பாட்டில்.

ஹிரண்யகசியுடின் உடன்பிறந்தவனுன ஹிரண்யாக்ஷனென்னும். கொடிய அசுராஜன் தன்வலிமையாற் பூமியைப் பாயாகச்சுருட்டி யெடுத்துக்கொண்டு சடலில் பூழ்கிச் சென்றபோது, தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் திருமால் நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இருபாத மஹாவராஹரூபமாகத் திருவவதரித்துக் கடலினுப்புக்கு அவ்வசுரனை நாடிக்கண்டுபொருது கோட்டினாற்குத்திக்கொண்டு, பாதாளலோகத்தைச் சார்ந்திருந்த பூமியைக்கோட்டினாற் குத்தி அங்கு நின்று எடுத்துக்கொண்டுவந்து பழையபடி விரித்தருளினான் என்ற வரலாறு அறியத்தக்கது. இப்பொழுது நடக்கிற சுவேதவராஹ கல்பத்துக்கு முந்தின பாதம் கல்பத்தைப்பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஏகான்வமமான பிரளய ஜலத்தில் முழுகியிருந்த பூமியை மேலேயெடுக்க நினைத்து ஸ்ரீவராஹாவதாரத்தைச் செய்தருளிக் கோட்டு நுனியாற் பூமியை எடுத்துவந்தனென்ற வரலாறும் உண்டு.

பூமிப்பிராட்டியானவள் வெகுகாலம் ஜலத்துக்குள்ளே முழுக்கிடந்தபடியால் பாசிபடர்ந்து கிடந்தமைபற்றிப் “பாசிதூர்த்துக்கிடந்த” என்று அடைமொழி கொடுக்கப் பட்டது. மாசுடம்பில் நீர்வாரா மானமிலாப்பன்றி—ஒரு பூமிப்பிராட்டி பக்கலிலே அமர்ந்த ஆசையினால் ஒரு ஸரீரத்தைப் பரிசுரஹித்தவன், அழுக்குடம்பினரான நாமெல்லாருட்கூட அருவருக்கும்படியாய் அத்யந்தஜெயமான பன்றி வடிவத்தையோ பரிசுரஹிக்கவேணும்? ‘உடம்பு அழுக்கேற்று’ என்று லஜ்ஜைக்கடிமறியாத ஜன்மத்தையன்றோ ஏற்றுக்கொண்டது. நீர்வாருதல்—நீர் பெருருதல். மானமிலா என்றவிடத்து வியாக்கியானம்:—“மாயா மருகத்தைக்கண்டு அல்லாதம்ருகங்கள் மோந்துபார்த்து வெருவியோடினவிறே; அப்படியன்றிக்கே லஜாநியங்கள் மோந்துபார்த்தாலும் ‘நம் இனம்’ என்று மருவுப்படியாய்த்து; சர்வாபிமானம் வாஸனையோடே போனபடி.”

பன்றியாந்தேகடையதேவர்—அஸ்மதாதிசுளுக்குப்போலே கர்மமடியாக நேர்ந்த ஜன்ம பன்றே; ஸ்வேச்சையாலே ஏற்றுக்கொண்ட ஜன்மமாகையாலே தேஜஸ் பொலியிற்குமென்கிறது. “நிலைவரம்பில பலபிறப்பாய் ஒளி வரு முழுநலம்” என்ற திருவாய் மொழியையுங் காண்க.

ஆண்டாள் தன்னுடைய ப்ணையோஷத்தின் மிகுதியினால் “மானமிலாப் பன்றி” என்று சொன்னதையும், ஆனாய்ப்புருதிகளாய்ப் பழிக்குமவர்க்கு இடமறுப்படி தேகடைய ப்ணை என்று உடனே சொல்லுவன்கிறாள்.

[பேசியிருப்பனகள் திச்யாதி] பூ வராஹ சாயனா பேசியிருக்கும் பேச்சுக்களாவன *ஸ்திதே மாவி ஸுஸ்வஸ்தே சரீரேஸ்தி யோரஃ—தாது ஸாம்யே ஸ்திதே ஸ்மர்த்தா விச்வரூபஞ்ச மாமஜம், ததச்சம் ம்ரிதமானந்த காஷ்ட பாஷாண ஸந்திபம், அஹம் ஸ்மராயி மச்சப்சம் சயாமிபரமாம் சதம்.* என்றவை. வராஹசாமஸ்தோசமிறே திவை. ஸரீரம் மனம் முதலியவை பங்காயிருக்கும்போது என்னை ஓடவன் ஸ்மரிப்பானாகில் பின்பு அவன் மூச்சடங்கி முடியுமளவானபோது அவன், நான் ஸ்மரித்திருந்த நற்கதியை நண்ணுப்பேன்—என்றதே சொல்லிவைத்திருக்கிறார். அப்பேச்சுக்கள் தன்னளவில் பலிக்கக் காணாமையாலே உத்தரம்.

பேசியிருப்பனகள் என்றவிடத்திற்கு வியாக்கியானத்தில் அருளிச்செய்யும் பொருள் வேறாம சரியதாயிருக்கும்:—

[செல்வனார் பேசியிருப்பனகள்.] ‘செல்வர் சொல்லுக்கஞ்சாபே.’ விபூதி விஷயமாகவும் ஆசிரிதர் விஷயமாகவும் சொல்லியிருக்கும்வை யென்னுதல்; அன்றக்கே, நினைப்பிரியேன், பிரியிலுமாற்றேன்’ என்றற்போலே கூடியிருந்தபோது சொன்னவையென்னுதல். [பேர்க்குவம்பேராவே.] இவற்றை மறந்து பிழைக்க வென்றுபார்த்தால் நெஞ்சில் நின்று பேர்க்கவும் பேருகிறதில்லை; * தாமுற்றபேதெல்லாம் எண்ணுதே தம்முடைய நன்மைகளே யெண்ணி அவர் நம்மை மறந்தாலும் ‘கொடியவென்னெஞ்சமவனென்றே கிடக்கும்’ என்னும்படியே நம்மால் மறந்து பிழைக்கப்போகிறதில்லை யென்கிறார்.” என்பது வியாக்கியான ஸூக்தி.

தேச = தேஜஸ் என்ற வடசொற்சிதைவு.

....

...

(8)

கண்ணாலங்கோடித்துக் கன்னிதன்னைக்கைப்பிடிப்பான் *
 திண்ணாந்திருந்த சிசுபாலன்தேசழிந்து *
 அண்ணாந்திருக்கவே ஆங்கவனைக்கைப்பிடித்த *
 பெண்ணாளன்பேணுமூர் பேருமரங்கமே

(9)

கண்ணால்	} கல்யாண ஸந்நாஹங்கையெல்லாம் பரிஷ்காரமாகச்செய்து முடித்து கல்யாணப்பெண்ணை ருக்மிணிப்	அவளை	அந்தருக்மிணிப்பிராட்டியை
கோடித்து		கை பிடித்த	பாணிக்கிரஹணம் செய்தருளினவ
கன்னிதன்னை	பிராட்டியை		ஆம்
கை பிடிப்பான்	பாணிக்கிரஹணம் செய்துகொள்ளப் போவதாக	பெண்ணை	{ பெண்பிறந்தார்க் கெல்லாம் தனை வன் என்று ப்ரஸித்தருள பெரு
தின் ஆர்ந்து இருந்த-ஓம்சயமில்லாமல் நிச்சயமாக	நினைத்திருந்த	பேணும்	விரும்பி எழுந்தருளியிருக்கிற
சிசுபாலன்	சிசுபாலனுவன்	ஊர்	திவ்யதேசத்தி னுடைய
தேச அழிந்து	அவமானப்பட்டு		
அண்ணாந்திருக்க	} ஆகாசத்தை நோக்கிக்கிடக்கும் படியாக நோக்க		
ஆங்கு			

— தலையை நாமெல்லாரும் விச்வஸித்திருக்கிறோமிறே ; அதுபோல்.

ருக்மிணியைக் கைப்பிடித்த வரலாறு:—விதர்ப்பதேஸத்தில் குண்டினமென்கிற பட்டணத்தில் பிஷ்மகனென்கிற அரசனுக்கு ருக்மி என்கிற பிள்ளையும் ருக்மிணி என்கிற பெண்ணுமிருந்தனர். அந்த ருக்மிணியானவள் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியின் அவதாரம். அவளுக்கு யுக்தவயது வந்தவுடன் க்ருஷ்ணன் சென்று இப்பெண்ணை எனக்கு விவாஹஞ் செய்துகொடுக்கவேணுமென்று கேட்ட, ருக்மியென்பவன் அவளைச் சேதிதேசத்தரசனான பரிஸாபாவனுக்குக் கொடுக்க விரும்பியவனாதலால் க்ருஷ்ணனுடைய விருப்பத்திற்கு உடன்படாதொழிந்தான். சிலநாள் கழிந்தபின் அந்த ருக்மிணியின் கல்யாணத்துக்காக ஸ்வயம்வரம் கோடித்து ஸகலதேஸத்து அரசர்சனையும் ருக்மி வாலையுடையவர்கள் வந்து சேர்ந்தவுடனே க்ருஷ்ணனும் பலராமாதிகளைச் கூட்டிக்கொண்டு அப்பட்டணத்திற்குப் போய்க் கல்யாணத்துக்கு முதல்நாள் அந்தருக்மிணியை மாயமாய் அபஹரித்துக்கொண்டு வந்துவிட்டான். பின்பு அங்குள்ள 'தத்தவக்தான்' முதலியபல அரசர்கள் போர்செய்ய எதிர்த்துவர், அவர்களைப் பலராமனும் கண்ணபிரானும் முதலுக்காட்டியோடும்படி செய்து விட்டனர். பிறகு ருக்மிணிப்பிராட்டியின் தமையான ருக்மியானவன் "இஃது என்ன அநியாயமான காரியமாயிருக்கிறதே என்று எதிர்பொருது மீட்பதாக நினைத்துவந்து கண்ணைத்தகைய, அப்போது ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், இவனைக்கொன்றால் ருக்மிணி மனம் வருந்துவாள் என்று அவளைப்பிடித்துத் தனது தேர்க்காலிலேகட்டி அம்பாலே அவனது தலையைச் சிறைத் திட்டு மானபங்கஞ்செய்துவிட்டுப் பின்பு ருக்மிணியை விதி பூர்வகமாகக் கல்யாணஞ்செய்து கொண்டான்—என்பதாம். இவ்வரலாற்றில் இன்னுஞ்சில விஸ்தாரங்களுமுண்டு

ருக்மிணிப்பிராட்டியொருத்திக்கு உதவினைதப் பெண் பிறந்தார்க்கெல்லாமுதவினது போல் தினைத்துப் பெண்ணாளன் என்கிறுளென்ப.

பேரும் அரங்கமே = பேரும் என்கிற உம்மைக்குக் கருத்தென் எனில்; அவனும் பெண்ணுள், அவனுடைய ஊரின் பேரும் அரங்கம்—, அதாவது—அரங்கமென்றால் கூத்தாடு மட்டத்துக்குப் பெயர்; ஸ்ரீரங்கமென்றும் திருவரங்கமென்றுமுள்ள ப்ரஸித்தியால், பிராட்டி கூத்தாடுமிடம் அரங்கம் என்று கூறப்படுதலால், அவனும் பெண்ணை வாழ்க்பவன், அவ னிருக்குமூறும் பெண்கள் களித்து வாழுமிடமாய்த்து; இனி நமக்கு என்ன குறை யென்கை. (9)

சேம்மையுடைய திருவரங்ஸ்தாம்பணித்த *

மெய்ம்மைப்பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர்கேட்டிருப்பர் *

தம்மையுடையபாரைத் தாமுக்கப்பென்னுஞ்சொல் *

தம்மிடையேபொய்யானால் சாதிப்பாராரினியே.

(10)

செம்மையுடைய	{ (மனமொழி மெய்கன் மூன்றும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கையாகிற) செம்மைக்குணமுடைய	கேட்டு இருப்பர்	{ (குருமுகமாகக்) கேட்டு; (அதில் சொல்லியிருக்கிறபடி) கிர்ப்பா ராயிருப்பர்;
திரு அரங்கர் தாம்பணித்த	ஸ்ரீரங்கராதர் (முன்பு) தம்வாயாலே அருளிச் செய்த	தம்மை உகப்பாரை தம் உகப்பர் என் னும் சொல்	“தம்மை விரும்பினவர்களைத் தாம் விரும்புவன்” என்ற படிமொழியானது தம்மிடத்திலேயே பொய்யாய்ப் போய்விட்டால் அதற்குமேல் (அவர் தம்மை) கியமிப்பார் ஆ? (யாருமில்லை.)
மெய்ம்மை	எத்யமானதும்	தம் இடையே	தம்மிடத்திலேயே
பெருவார்த்தை	பெருமை பொருத்தியதானது	பெய் ஆனால்	பொய்யாய்ப் போய்விட்டால்
தம்மையுடைய	சரமச்சொருபுடைய வந்தையை	இவர்	அதற்குமேல்
விட்டுசித்த	(என் விடுதல்கட்பாரா) டெரி	சாதிப்பார் ஆ?	(அவர் தம்மை) கியமிப்பார் ஆ? (யாருமில்லை.)

***—மேல்கில் கீழ்ப்படது ஒன்றும் உயரற் சொல்வது வேறொன்றும், பின்பு அந்நிபிப்பது மற்றொன்றிருக்கும் செவ்வகச்சேட்களை ஒருங்க விடுகைக்கு மனோவாக்கா யங்கள் மூன்றும் ஒருபடிப்பட்டிருக்குமவாய் அக்குணம் விளங்குமாறு கோயிலே கண்வளர்ச்சுநாளுமவான பேருமார், முன்பு அர்ஜுனனை வ்யாஜீகரித்து அவனுடைய தேர்த் தட்டிலே விளையுமாறு, யதார்த்தமுமாய் ச்லாங்கிடமுமான ஒருவார்க்கையைய அருளிச் செய்தார்; அதாவது—“உன்சாரிடங்களை மெல்லாம் குறையுறத் தலைக்கட்டிவைக்க நானி ருக்கிறேன்; நீ ஒன்றுக்கும கவலைப்படவேண்டியதில்லை; உனது ஸகல பாரங்களையும் என் பக்சல் ஸம்பிபித்து கிர்ப்பாலும் திரு” என்று உரைத்த சரம ச்லோகம். அவ்வார்த் தையையக்கேட்டு அசம்படியே நிஷ்டையடையாயிருப்பர் பெரியாழ்வார் என்கிறார் முன் வடிகளில்; அவருடைய மகனான தனக்கும் அந்த அத்தயவஸாயமே புசல் என்று காட்டிய வாகு.

[தம்மையுடையபாரை இத்யாதி.] நாட்டில் ஒருவன் ஒருவனை நோக்கி “நீ ஆர்க்கு நல்லவன்?” என்றால், அதற்கு அவன் “நான் நல்லார்க்கு நல்லன்” என்று மறுமொழி கூறுவது ஸர்வஜநீகம். “நல்லார்க்குத் தியாருண்டோ?” என்றும் ஒரு உலகநீதியுண்டு. இந்த உலகவழக்குச்சொல் அவ்வெம்பெருமானிடத்தப் பொய்யாகப்போய்விட்டால் “என் நீர் இப்படி அநியாயம் பண்ணுகிறீர்?” என்று அவரைக்கேட்பதற்கும் “இனி நீர் இன்ன படி வர்த்திக்கவேணும்” என்று நியமித்துச்சொல்வதற்கும் வல்லாருண்டோ? வேலியே பயிரையேய்கிறுப்போலே, * நெறியெல்லாமெடுத்துரைத்தவனே நன்னெறிக்கு மாறுபாடாக நடந்தானாகில் நாமோ அவனுக்கு நெறியுரைப்பது? “மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ” என்று

அவர் நமக்கு விதித்த காரியத்தை நாம் குறையறச்செய்து தலைக்கட்டினோம். “மோக்ஷபிஷ் யாமி” என்றும் “மாஸு-சு” என்றும் ஸ்வக்ருத்யமாக அவர் சொல்லிற்றை அவர் நிறைவேற்றதொழியில் நாம் என் செய்வது? என்கிறாள் போலும்.

“ஸாஸிப்பார்” என்பது தமிழ்நெறிக்கணங்கச் “சாதிப்பார்” என்று கிடக்கிறது. ஸாஸித்தல்=நியமித்தல். இங்கே வியாக்கியான ஸ்ரீஸூகத்தி:—“உம்மையுதந்தவனை நீரும் உகக்கவேணும் என்று கஸையெடுத்துக் கற்பிக்கவோ.” [இவ்விடத்தில் அச்சப்பிரதிகளில் “கஸையெடுத்து உகப்பிக்கவோ” என்றிருப்பது பிழையேயாம். கஸையடித்துக்கற பிக்கவோ என்றும் பாடமுண்டு. கஸையாவது-மாடுகுதிரை முதலியவற்றைத் தூர்த்தங் கருவியான சாட்டை. தாடநதர்ஜநாதிகள் பண்ணி மாணுக்கர்களுக்குக் கற்பிக்குமாபோலே எம்பெருமானுக்குக் கற்பிக்க யாரால் முடியும் என்றவாறு.

கண்ணபிரான் எந்தத்தேரில் இருந்துகொண்டு கீதை அருளிச்செய்தனனோ அந்தத் தேர் பெரிய திருவடியின் அபராவதாரமென்பது ஸம்பந்தாயம்; விட்டுசித்தரும் பெரிய திருவடியின் அபராவதாரபூதர், ஆகவே விட்டுசித்தர் அப்போது தேராக இருந்துகொண்டு கீதையைக்கேட்டிருப்பார் என்கிற கருத்துப்பட இப்பாசுரத்தில் இரண்டாமடி அமைந்திருக்கிற அழகு காண்மின். (10)

அடிவரவு:—தாம் எழில் பொங்கு மச்சு பொல்லாக் கை உண்ணப் பாசி கண்ணாமை செம்மை மற்று.

பதினேராந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

பன்னிரண்டாந்திருமொழி—மற்றிருந்தீர்க்கு.

உரையவதாரிகை:—கீழ்த்திருமொழியில் இவள்பட்ட ஆர்த்தியை எம்பெருமான் உடனேவந்து பரிஹரித்தருளவில்லை. அந்த ஆர்த்தியோ இவளால் ஆற்றமுடியவில்லை; “அவன் திருவுள்ளமானபோது வந்து நம்மைத்திருவுள்ளம் பற்றுகிறான்” என்று ஆற்றிருக்குந்தன்மையில்லை இவளுக்கு. அவ்விளம்பிதமாக அவனோடே ஸம்ச்சேஷித்துத் தீர வேண்டும்படி த்வரை மிக்கது. தானே காலால் நடந்து அவனுள்ளவிடத்தே போகப் பார்த்தும் அஸுத்தியாலே கால்நடை தாராமையாலே தன்னிடத்தில் பரிவுள்ளவர்களை நோக்கி “நீங்கள் என்னை இப்போதே அக்கண்ணபிரானெழுந்தருளியிருக்கு மிடத்திலே கொண்டு போய்ப்போடுங்கள்” என்கிறாள். ஒவ்வொரு பாட்டிலும் ஒவ்வொரு உத்தேச்ய பூமியை அருளிச்செய்கிறாள்.

மற்றிருந்தீர்கட்கறியலாகா மாதவனென்பதோரன்புதன்னை *

உற்றிருந்தேனுக்குரைப்பதெல்லாம் உண்மையரோடுசேவிடர்வார்த்தை *

பெற்றிருந்தானியோழியவேபோய்ப் பேர்த்தோருதாயில்வளர்ந்தநம்பி *

மற்பொருந்தாமற்களமடைந்த மதுரைப்புறத்தென்னையுய்த்திடுமின்.

(1)

மற்று இருந்தீர்க்கு	(என்னுடைய துணிவுக்கு) மாறு	பேர்த்து ஒரு தாய்	வேறொரு தாயாகிய யசோதையின்
பாடாக இருக்கின்ற உங்களுள்		இல்	கருவத்திலே
அற்பல் ஆகா	அறிய முடியாததாய்	வளர்ந்த	வளர்ந்தவனும்
மாதவன் என்பது	மாதவன் விஷயமான அபிதி		(மல்லபுத்த பூமியிலே) மல்லர்கள்
ஓர் அன்பு தன்னை	வேசத்தை	மல் பொருந்தாமல்	வந்து சேர்வதற்கு முன்னே
உற்றிருந்தேனுக்கு	அடைந்திருக்கிற எனக்கு	களம் அடைந்த	தான் முற்பாடாயுப் போய்ச்
உரைப்பது எல்லாம்	நீங்கள் சொல்லுவதெல்லாம்		சேர்ந்திருப்பவனுமான
மையரோடு	ஊமையும் செவிடனுங் கூடி வார்த்	நம்பி	கண்ணபிரானுடைய (நகரமாகிய)
செவிடர் வார்த்தை	தை சொல்லிக்கொள்வதுபோல்	மதுரை	மதுராபுரிவினுடைய
இப்போது எனக்குச் செய்யத்தக்கது எது வென்றும்;		புறத்து	மீம்பரதேசத்திலே
பெற்றிருந்தானே	பெய்நொந்து பெற்ற தாயான	என்ற	
ஒழிய போய்	தேவனியை விட்டொழிந்து	உய்த்திடுமீன்	கொண்டு சேர்த்துவிடுங்.

* * *—எம்பெருமானே இப்போதே பெறவேனுமென்று

ஆண்டானே நோக்கித் தோழியரும் அன்னையரும் ‘அம்மா! நம் தலையால் ஆவதொன்றுமில்லை; பேறு அவன் தலையாலே ஆகவேணும் என்பது லித்தாந்தமான பின்பு நீ இப்படிப்பதறு வதில் பயனென்றுமில்லையே; அடைவிலே பேறு பெறலாகுமென்று ஆறியிருப்பதன்றோ முறைமை; அஸோக வநிகையிற் பிராட்டியின் அச்யவலாயம் உனக்குத் தெரியாததன்றே; அவனைப்போலே நீயும் ஆறியிருக்கவேணுங்காண்; நீ இப்படிப் பதறலாகாது’ என்றும் போலே சிலஹிதவசநங்களைச் சொல்லப்புக, அவர்களைக்குறித்துக் கூறுகின்றாள்—‘எனக்கு இப்போது சிபுக்ர ஆவன்னை இப்படிப்பட்டதென்று சிந்தும் அறியகில்லாத நீங்கள், பசுவுக்கிவசு காமத்தின் மேலெல்லியலே நிற்கிற எனக்குச்சொல்லுகிற வார்த்தைகள் வீண்; உங்கள் பேச்சு என்சாதிற் புகவுடமாட்டா; புருந்தாலும் அவற்றுக்கு மறுமொழி கூறுமள விலே நான் நிற்கின்றேன்; ஆகையாலே நீங்கள் எனக்கு ஹிதஞ்சொல்லப்பார்ப்பதை நிறுத்திவிட்டு * ஒருத்திமகனுய்ப்பிறந்து ஓரி. வினெருத்தி மகனாய் ஒளித்து வளர்ந்து சாணூ முஷ்டிகாதி மல்லர்களோடே போர்புரிந்து, வேற்றபெற்ற கண்ணபிரானெழுந்தருளி யிருக்கிற மதுராபுரியின் ப்ராந்தத்திலே என்னைக்கொண்டுபோய்ப் போடுங்கள்’ என்கிறாள்.

ஊமையரோடு செவிடர்வார்த்தை=செவிடரோடு ஊமையர் வார்த்தை சொல்லுமா போலே இராகின்றதென்றபடி. ஊமை வார்த்தை சொல்வதற்கு அரஹன்; செவிடன் வார்த் தைகேட்பதற்கு அரஹன்; அதுபோல, நீங்கள் என்னைப்பற்றிப் பேசுவதற்கு யோக்யதை யற்றவர்கள்; மர்யாதைமீறி நீங்கள் பேசினாலும் அப்பேச்சைக் கொள்வதற்கு எனக்குச் செவியில் துணியில்லை; ஆகையாலே நீங்கள் எனக்குச் சொல்வதெல்லாம் வீண் என்றவாறு.

‘இப்படி நீ வெட்டொன்று துண்டிரண்டாகச் சொல்லலாமா? நான் உன்னைப் பெற்ற தாய் அல்லேனோ? என்னைக் கைவிடப்பார்க்கலாமோ?’ என்று தாய்சொல்ல, ‘அம்மா! நான் என்செய்வேன்? பெற்றதானய உதறித்தள்ளிவிட்டு வேறிடந்தேடியோடு மவன் எனக்குத் தன்னோடு ஸாம்பாபத்தி கொடுத்தான்கான்’ என்பாள் போலக் கூறு கின்றாள் மூன்றாமடி. கண்ணபிரான் வஸுதேவ பத்தியான தேவகிக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்து நந்தகோப பத்தியான யசோதையின் மகனாக வளர்ந்தருளின வரலாறு அறியத் தக்கது.

மற்பொருந்தா மற்களமடைந்த நம்பி=‘தன்னுடம்போடே அணையவேனுமென்னு மாசையுடைய நானிருக்க, இத்தனைபோது புறப்பட்டு முரட்டுமல்லரோடே அணைகைக்குப்

போகாதிற்கும். மல்லரானவர்கள் மற்றொருகைக்கு யுத்த பூமியிலே சென்று கிட்டுங் காட்டில் தான் யுத்தபூமியிலே சென்று கிட்டுமாய்த்து. அவன் மல்லருடம்போடே ஆணை வதற்கு முன்னே இடையிலே நான் சென்று கிட்டிக்கொள்ளும்படி என்னை மதுரையின் பரிஸரத்திலே கொடுபோய்ப் போட்டுங்கோள்” என்ற வியாக்கியான பூரி ஸூர்த்தியின் போக்யதை அதுபவிக்கத்தக்கது.

மற்களமடைந்த வரலாறு:—கம்ஸனால் வலிய அழைக்கப்பட்டு பூரி க்ருஷ்ண பல ராமர்கள் அவனது ஸைபயிற் செல்லுகையில் அவர்களை எதிர்த்துப்போருது கொல்லும்படி கம்ஸனால் எவப்பட்ட சாணாரன் முஷ்டிகன் முதலிய பெருமல்லர்கள் சிலர் வந்து எதிர்த்து உகாமாகப் பெரும்போர்செய்ய, அவர்களுையெல்லாம் அவ்யாதவ்ரர் இருவரும் மற்றோரி னாலேயே கொன்று வென்றிட்டனர் என்பது மல்லவதஞ்செய்த கதை.

“மதுரையின் பரிஸரத்திலே” என்று வியாக்கியானத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்ட டிருத்தலால் “மதுரைப்புறத்து” என்றபாடமே ஏற்கும். “புரத்து” என்னக்கூடாத. இடையினரகரமல்ல, வல்லினரகரம்.

உய்த்திதேவ்=கொண்டு சேர்க்கையும், உஜ்ஜீவிக்கச்செய்கையும்..... (1)

நாணியினியோர்கருமில்லலை நாலயலாருமறிந்தொழிந்தார் *

பாணியாதேன்னைமருந்துசெய்து பண்பெண்டாக்கவறுதிராகில் *

மாணியுருவாயுலகளாந்த மாயனைக்காணில்தலைமறியும்*

ஆணையால்தீரென்னைக்காக்கவேண்டிலாய்ப்பாடிக்கேயென்னையுத்தீடுமீன். (2)

இனி	இனிமேல்	நீர்	நீங்கள்
ஓ கருமம் இல்லை	ஓ ந பயனில்லை;	என்னை	என்னை
	(ஏனெனில்)	யால்	தையமாக
நால் அயலாரும்	ஊரிலுள்ளாரெல்லாரும்	காக்கவேண்டில்	காப்பற்ற விரும்புகிறீர்களாகில்
அறிந்தொழிந்தார்	(எனது செய்கியை) அறிந்து கொ	என்னை	என்னை
பாணியாது	காலதாமதமின்றி [ண்டார்கள்.	ஆய்ப்பாடிக்கே	திருவாய்ப்பாடியிலே.
மருந்து செய்து	வேண்டும் பரிஹாரங்களைச்செய்து	உய்த்திடுமீன்	கொண்டு சேர்த்துவிடுங்கள்;
என்ன	என்னை		(அவ்விடத்தில்)
	பெய்தபொதைய விஹாரவஸ்தைக்கு		(மாவலியினிடத்தில்) வா ம ந ரு யி
பண்ட மண்டு	முற்பட்டதான லம் ச் லேஷ	மாணி உரு ஆய்	யாய்ச்சென்று (தீர்விக்காமலாகி)
ஆக்க உறுதி	தனைக்கும் முற்பட்டதான பக	உலகு அளந்த	உலகங்களை யெல்லாம் அளந்து
ஆகில்	வந்த விஷய வாலணையையே அறி	மாயனை காணில்	கொண்ட பெருமானை வேலிக்கப்
	யாத தனையிலிருந்த நிறத்தைப்		பெற்றால்
	பெற்றவனாகச் செய்ய நினைப்	தலை மறியும்	(இந்த நோயானது) தமையெடுத்தும்.
	புகளாகி;		

***—“பெண்ணே ! நீ ஆயிரந்தான் சொல்லு ! உன்னுடைய துணிவு உகக்கத் தக்கதாக மாட்டாது. நீ படிதாண்டாப் பத்தினியாயிருக்க வேண்டியவள் ; படிசுடந்த நீ செல்லுமளவில் அவ்வெம்பெருமானுக்கு அது பெருத்த அவத்யமாய் முடியும் ; பரபந்நஸந்தானத்திலே இப்படியொருத்தி கிளம்பினாளே” என்று ஊராரும் பழிக்கநேரிடும் ; இத்தெல்லாம் உனது பெண்மை நிறைவுக்குப் பாங்கல்ல ; உன்ஸ்வரூபத்தை நீ காத்துக்கொள்ள வேண்டாவா ?” என்று தாய்மார்சொல்ல, அவர்களை நோக்கிக் கூறுகின்றார்—நான் முறைகெட்டபடியை இனிமேலா ஊரார் அறியப்போகிறார்கள் ? என்றைக்கோ அறிந்து விட்

பர்கள் ! இனிமேல் அறியவேண்டும்படி இங்கு ஒன்றும் ரஹஸ்யமாயிருக்கவில்லை, ஏழர்ப் புஷ்பமும் மெய்ந்து எட்டுர்த்தண்ணீரையும் குடித்து வருகிற கொண்டிப் பசுவின் கிளைபோன்ற தன்றோ எனது நிலை ; இனி நாம் ஆர்க்கு லஜ்ஜைப்படவேணும் ; லஜ்ஜைப்பட்டுத்தான் பெறவேண்டியது என்ன இருக்கிறது ?

இங்ஙனே கூறின் ஆண்டானே நோக்கிப் பின்னையும் அவர்கள் “நீ இப்படித் துணிச்சலாகச் சொல்லிவிட்டாலும் உன்னை நாங்கள் இவ்வளவிலே விட்டுப் போவோமோ ? உனக்கு நன்மை தேடுகை எங்கள் காரியமன்றோ ? யானே தன்தலையில் தான் மண்ணை வாரியிட்டுக் கொண்டாலும் பாசன் அதனை ஸோதிக்கக்கடவனன்றோ ? அப்படியே நீயும் அறியாமை யாலே உன் தலைக்குத் தீங்குவிளைத்துக்கொண்டாலும் அத்தீங்கைத் துடைத்து நன்மை பெறுத்த வேண்டியது எமது கடமையாதலால் உன் துணிச்சலை நாங்கள் நிறைவேற்றவொட்டு வோமோ ?” என்றார்கள் ; அவர்களை நோக்கிக் கூறுகின்றான்—அன்னமீர் ! எனக்கு நன்மை விளைக்கவேண்டுமென்ற விருப்பம் உங்களுக்கு உண்மையாக உண்டாகில், இப்போதே என்னைத் திருவாய்ப்பாடியிலே கொண்டு செர்க்கப்பாருங்கள் ; இதுவே எனக்குற்ற நன்மை யாம் ; மற்றைப்படி நீங்கள் செய்யுமதெல்லாம் எனக்குத் தீமையேகிடர் ! என்கிறான். “என்னை மெய்யே நேசக்கப் பார்க்கிறீர்களாகில், தன்னுடைமை பெறுகைக்காகத் தன்னை இரப்பாளனாக்கினவனை என் கண்ணுக்கு இலக்காக்கப் பாருங்கோள்” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

பாணியாது=காலதாமதம் செய்யாமல் என்றபடி. பாணித்தல் என்னும் பதத்தை ஆழ்வாரச்ஞன் பெரியாழ்வாரும் இவளுமே பிரயோகித்தவர். “பாணிக்கவேண்டா நடமின்” என்றார் பெரியாழ்வார் தமது திருமொழியில்.

பண்டு பண்டாச்சு=“பண்டாக்க” என்றால் போராதோ ? “பண்டுபண்டாக்க” என்றதற்குக் கருத்தென் ? எனில், கேண்மின். இப்போதைய என் அவஸ்தைக்கு முற்பட்ட அவஸ்தைக்கும் முற்பட்டதான அவஸ்தையில் நான் எப்படி யிருந்தேனோ அப்படியானே இப்போது ஆக்க விரும்புவிர்களாகில் என்றபடி. இதனை விவரிப்போம் :—இப்போதைய அவஸ்தையாவது விரஹாவஸ்தை ; இதற்கு முந்திய அவஸ்தையாவது ஸம்ச்சலேஷா உஷ்ண ; அதற்கும் முந்திய அவஸ்தையாவது—பகவத் விஷயவாஸனையே தெரியாமல் அடியபாசப் போது போக்கினகாலம். * உண்டியே உடையே உகந்திருந்த காலம். அப்போது ஸாரம் வாடாமல் வதங்காமல் மாமைஞன்றாமல் பசுபசுகென்றிருக்கிறேன் ; சிர்சிசாரமாக உண்டுடுத்துத் திரியுங்காலத்திலே மேனி நித்யபுஷ்டமாயிருக்கும். பகவத் விஷயத்தில் வாஸனை பண்ணிப்போந்தது முதலாக “ஸம்யோகா விப்ரயோகாந்தா :” என்றபடி சுஷண்காலம் ஸம்ச்சலேஷமும் சிரகாலவிச்சலேஷமுமாய் வ்யஸைமே மீதார்த்து செல்லுகையாலே—இப்போதைய விரஹாவஸ்தைக்கு முந்தியதான ஸம்ச்சலேஷா வஸ்தையிலுள்ள நிறத்தை விருப்புவதில் ஸம்யஸ்தையென்று, அதற்கும் முந்தியதான அந்யபரத்வாவஸ்தையிலிருந்த நிறத்தை விரும்புகிறாயிற்று. இவ்வளவு அர்த்தங்களையும் இரண்டு வாக்கியத்திலே அடக்கி அருளிச்செய்தார் பெரியவாச்சான் பிள்ளை ; “ஸம்ச்சலேஷிப்பதற்கு முன்புத்தைப் பூர்த்தி எனக்குண்டாகப் பார்த்தீர்களாகில் ;—கலக்கப்படுக்கவன்று தொடக்கி மெலிவுக் கேபிறே க்ருஷிபண்ணிற்று.” என்று.—“என்னிறம் பண்டு பண்டுபோலோக்கும்” [பெரிய திருமொழி-11-1-9] என்ற விடத்தில் வியாக்கியானத்திலே சிறிது தெனியக்காட்டியிருனி

இர்—“அவன் வாய்புலற்றும் நிறம் அறப்பண்டுபோலேயாம் ; கலக்கையாகிறது பிரிவுக்கு அஞ்சாமிறே. கலந்து பிரிந்து லாபாலாபங்களறியாதே பூர்ணையிருந்தபோதை நிறம் போலேயாம். என்பது அவ்விடத்து அருளிச்செயல்.

தலைமறியும் என்ற வினைமுற்றுக்கு எழுவாய்வருளித்துக்கொள்ளவேணும்; உலகளந்த மாயனை ஸைவிக்கப்பெற்றான் என்னுடைய ஆற்றாமை தலைமடங்கு மென்கை. ... (2)

தந்தையும் தாயுமுற்றரும்கிறதத் தனிவழிபோயினுள்ளெனுஞ்சொல்லு *
வந்தபின்னைப்பழிகாப்பரிது மாயவன்வந்துருக்காட்டுகின்றான் *
கொந்தளமாக்கிப்பாக்கழித்துக் குறும்புசெய்வானோர்மகனைப்பெற்ற *
நந்தகோபாலன்கடைத்தலைக்கே நள்ளிருட்கணென்னையும்த்தீடுமின். (3)

தந்தையும்	“தகப்பனாரும்	உரு காட்டுகின்றான் தன் வடிவெக்காட்டி	புகைகள்
தாயும்	தாய்மாரும்		ருனே;
உற்றுமும்	மற்றுமுள்ள உறவினரும்	(இப்போது நீங்கள் செய்யவேண்டிய	
தந்த	இருக்கும்போது	தென்னவென்றால்)	
தனிவழி போயினான்	(இவன்) தான்தோன்றியாகத் தெரு	கொந்தளம் ஆக்கி	(பெண்களைக்குழுகெடுத்துத்
என்னும்	விடே புறப்பட்டான்” என்கிற	பாக்கழித்த	குறும்பு செய்யும் பிள்ளையப்
சொல்லு	வந்ததையானது	குறும்பு செய்வான்	பெற்றவனான
வந்த பிள்ளை	உலகில் பாவனை பிறகு	மகனை பெற்றா	
பதிகாப்பு அரிது	அப்பதியைத்தடுப்பது முடியாது;	நந்தகோபாலன்	நந்தகோபருடைய
(கான் தனிவழிபோகாநிருக்கவும் முடியவில்லை;	எனென்றால்)	கடைத்தலைக்கே	திருமாளிகை வாசலிலே
மாயவன்	ஆச்சரிய சேஷம்தங்கையுடைய	நள்ளிருட்கண்	நடுகிடையிலே
	கண்ணபிரான்	என்னை உய்த்திடுமின்	என்னைக்கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து
வந்து	எதிரேவந்து		கிடுக்கன்.

***—தாய் தகப்பன்மார் சுற்றத்தார் முதலானோர் இருக்கும்போது, அவர்களைக் கொண்டு தனக்குற்ற நன்மைகளைத் தேடிக்கொள்ளவேண்டியது சகுதியாயிருக்க, ஒரு பெண்பிள்ளை அவர்களுடையல்லாம். திராஸ்கரித்துவிட்டுத் தானேற்றியாகத் தானே புறப்பட்டாள் என்று சிலர் பழிக்கத் தலைப்படுவார்களும்; அப்பழியானது என்னளவிலே நிலலாமல் இக்குடிக்கே பெருத்த பழிப்பாய்த் தலைக்கட்டும்; அப்போது இப்பழிப்பைப் பரிஹரிக்க நீங்கள் முயலாதிருக்கப்போகிறதில்லை; ஆனால் அப்போது உங்களுடைய முயற்சி பயன்படமாட்டாது; பழி விளைவதற்கு முன்னே அதனைப் பரிஹரிக்கப் பார்க்கவேண்டுமேயல்லது பழி விளைந்து பாவனைபின்பு அது பரிஹரிக்கப்போமோ? பழிவிளைவதற்குப் ப்ரஸக்தியில்லாமல் அடங்கியிருக்க என்னால் முடியவில்லை; இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் நீங்கள் செய்யத்தக்கது யாதெனில், தானேற்றியாய், நானாகப் படிக்கடந்து புறப்பட்டுப்போனென்கிற வார்தைக்கு அவகாஸமில்லாதபடி என்னை நீங்களாகவே விரும்பி அழைத்துக்கொண்டுபோய்க் கண்ணபிரானருகில் சேர்த்துவிடுங்கள்; அப்படிச்செய்யுமளவில் என் மனோரதமும் நிறைவேற் றானும் வாழ்த்தேனுகிறேன்; நீங்களும் புகழ்பெற்றுப் போகிறீர்கள். பழிக்க நீனைப் பார்க்கும் அவகாஸமில்லாமே போகிறது. இந்த ஓளசியத்தை நீங்கள் நன்றாக கண்டறிந்து இப்படிச்செய்து முடிப்பீர்களென்று நம்பியே நான் விரைந்து புறப்பட்டாதே நிற்கின்றேன் என்கிறேன்.

தாய் தகப்பன்மார் முதலானவர்களைத் திராஸ்கரித்தாகிலும் தான் புறப்பட்டுப்போயே சாவேனுமென்கைக்குக் காரணஞ்சொல்லுகிறான் மாயவன்வந்து உருக்காட்டுகின்றான் என்று.

என்னைக் கண்ணபிரானுடைய திருவுருவம் கொள்ளுகொள்ளா நிற்கும்போது உங்களைப் பார்த்து நான் எங்ஙனே ஆறியிருப்பேனென்கிறுள்போலும். கண்ணபிரானுடைய வேணு காரம் செவிப்பட்டபோது ‘கோவலர் சிறுமியரினங்கொங்கை குதுகலிப் ப உடலுள்ளவழித் தெங்கும், காவலுங்கடந்து கயிறுமாலையாகி வந்து கவிழ்ந்து நின்றனரே’ என்றபடி பெண்க ளெல்லாரும் பதறி ஓடினபடி உங்களுக்குத் தெரியாதா; நானும் அப்படிக் காவல்கடந்து ஓடவேணுமென்று உங்களுக்கு ஆசையோ? என்கிறுள் போலும்.

தன்னைக்கொண்டுபோய் விட வேண்டுமிடத்தைக் கூறுகின்றாள் பின்னடிகளில். * மச் சொடு மாளிகையேறி மாதர்கள் தம்மிடம்புகுக்கு, கச்சொடு பட்டைக்கிழித்தக் காம்புதுகி லவை கீறி, நிச்சலுந்திமைகள் செய்பவனாய், * ஆற்றிலிருந்து விளையாடுவோர்களைச் சேற்று வெற்றிந்து வளை துகில் கைக்கொண்டு, காற்றில் கடியனாய் ஓடி அகம்புகுமவனாய் இப்படித் திமைகள் செய்து திரியுமவனுன மகளைப்பெற்ற நந்தகோபனுடைய திருமாளிகை வாசலிலே என்னைக்கொண்டுபோய்ப் படுக்கவையுங்கொள்கிறாள். நந்தகோபாலன் சடைத்தலையென்றால்— “வைத்யர்களின் விட்டுவாசல்களில் நோயாளிகள் படுகாடுகிடக்குமாபோலே கண்ணபிரா னால் புண்பட்ட பெண்கள் படுகாடு கிடக்குமிடமென்று ப்ரஸித்தமாயிருக்கும்” என்று பட்ட ருளிச்செய்வராம்.

“கோந்தளம்=சிலுகிடுகை; பரக்கழிக்கை=பழிவினைச்சுக்கை.” என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீனிவாசரீர. அதாவது—“கண்ணன் பெண்களைப் புண்படுத்தினவாறு என்னே! ‘நோவுபடுத் தினவாறு என்னே’ என்று அனைவரும் மனம் நொந்து பழிக்கும்படிக்கீடான குறும்புகளைச் செய்யுமவனென்கை.

நள்ளிருட்கணென்னையுத்திடுமீன்=நாலுபேர் கண்ணிலே தென்படுப்படியான ஸம யத்திலே நீங்கள் என்னை அங்கே கொண்டுபோனால் அவன் தாய்தந்தையார்க்கு வெட்கப் பட்டு முசும் நோக்காதேயிருப்பன்; ஆதலால், ஒருவார்க்கும் வெள்காமல் உடனே அவன் என்னை ஆணைக்கும்படி நடுநிசியிலே கொண்டுபோங்கள் என்கிறாள். (3)

உங்கைத்தலத்திடையாழ்கொண்டானவன் முகத்தன்றிவிழ்யேனென்று *
சேங்கச்சுக்கொண்டுகண்ண டையார்த்துச் சிறுமானிட வரைக்காணில்நாணும் *
கொங்கைத்தலம்வைநோக்கிச் காணீர் கோவிந்தனுக்கல லால்வாயில்போகா *
இங்குத்தைவாழ்வையொழியவேபோய் எழுனைச்சரைக்கென்னையுத்திடுமீன். (4)

அம் கைத்தலத் திடையாழ்கொண்டானவன்	அழகிய திருக்கைத்தலத்திலே	மாணிடவரை	கூடாந்ரமனுஷ்யர்களைக் கண்டால்
சூழ்கொண்டா னவன்	திரு வாழியை ஏந்தியிருப்பவனுன கண்ணபிரானுடைய	காணில் நாணும்	வெட்கப்படாநின்ற
முகத்து அன்றி விதியேன் என்று	முகத்தில் தவிர (மற்றபேருடைய முகத்தில்) விழிக்கமாட்டே	கொங்கைத் தலம் இவை	இக்கொங்கைகளை
		காணீர்	(தாய்மார்களை!) நீங்கள் உற்று நோக்குங்கள்;
செம் கச்ச ஆடை கொண்டு	நல்ல கஞ்சுகமாகிய ஆடையிலுலே		(இக்கொங்கைகளானவை)
கண் ஆர்த்து	கண்களை மூடிக்கொண்டு	கோவிந்தனுக்கு அல்லால்	கண்ணபிரானைத் தவிர்த்து

வாய்ப் போகா	மட்டுமே மருடைய விட்டுவாசலை	என்னை எழுனை	} என்னை பழுரா நதிக்கையிலே கொண்டு போட்டுவிடுங்கள்.
இத்தகைய வாழ்	(ஆகையாலே) நோக்கமாட்டான் இவ்விடத்திலே வாழ்வதை	நாக்கு உய்த்திடு மிச்ச	
மட்டுமே போய்	யோசித்தது		

***—“இப்படிப்பட்ட பதற்றம் உனக்கு ஆகாது” என்று அடக்கம்வேண்டும்’ என்று சொன்ன தாய்மாரை நோக்கிக் கூறுகின்றான்—என் சொங்கைகள் படுகிறபாட்டைப் பாருங்கள்; ‘கையாந்திருவாழிமுமான அழகுபொலிந்து நின்ற கண்ணபிரானுடைய முகத்தை நோக்குவோமேயன்றி மற்று எவளையும் நோக்கமாட்டோம்’ என்று திண்ணிதாக வங்கல் பஞ் செய்துகொண்டு சிவந்த கச்சினால் கண்ணை மறைத்துக்கொண்டு ஊட்டி பழுஷ்பார்களைக் கண்டால் நானிக்கிடக்கின்ற இம்முலைகளைக்கொண்டு நான் எங்கனோ ஆற்றுவேன்? கோவிந்தனுடைய விட்டு வாசலிலே புகுந்தாலன்றிச் தரிக்கமுடியாது இவற்றைப்போய்; “விழ்ச்சுங்கு கண்ணிலென் நினகண் பற்றல்லால் வேறொருவனோடு என்மனம் பற்றாது” என்றும் “பானிட வர்க்கென்று பேச்சுப்படிவ் வாழ்கில்லேன்” என்றும் வங்கல்பித்துக்கொண்டிருக்கிற இவற்றுக்கு நான் என்னஸமாதானம் கூறுவேன்? ஆகையாலே இங்கு கின்றும் என்னைக்கொண்டு போய் பழுஷ்க்கரையிலே எறியுங்களைக்கொள். * தூயபெருநீர்யமுனைத் துறைவனோடே ஜலகிரிபண்ணிவினியாட மனோநிக்கொளாய்த்து.

“கோவிந்தனுக்கல்லால் வாயிப்போகா” என்ற விடத்திற்கு விளக்கியானம்:— “பசுக்களின் பின்னேபோய்த் தீம்பிலே கைவளரும் க்ருஷ்ணனுக்கல்லது, வழியேபோய் வழிவந்து ஏகதாவாதனுமிருக்கும் சக்யவர்த்தி திருமகனுக்கு வழிபோகாது.” என்று. (4)

ஆர்க்குமென்றோயிதறியலாகாது அம்மனைமீர்துழிப்பபாதே *
கார்க்கடல்வண்ணனென்பானொருவன் கைகண்டயோகம்தடவத்தீரும் *
நீர்க்கரைநின்றகடம்பையேறிச் காளியனுச்சியில்கட்டப்பாய்ந்து *
போர்க்களமாகிருத்தஞ்செய்த போய்கைக்கரைக்கேனையுய்த்திடுமின். (5)

அம்மனைமீர்	தாய்மாரை!	நிருத்தம்செய்த	நத்தனம் செய்யப்பெற்ற
என்	என்னுடைய	பொய்கை கரைக்கு	மடுவின் கரையிலே
இது கோய்	இந்த யோதியானது	என்னை உய்த்திடுமின்	என்னைக் கொண்டு போய்ப்
ஆர்க்கும்தம்	எப்படிப்பட்ட ஞானிகளுக்குத்		போடுங்கள்.
அறியல் ஆகாது	அறிய முடியாதது; (ஆனால்	கார்க்கடல் வன்	} நீலக்கடல்போன்ற திரு நத்தனம்
தமிழிப்பபாதே	(இது அப்படிப்பட்ட கோயா! என்று) நீக்கித் தக்கட்டமல்,	என்பான்	
நீர் கரை நின்ற	கார்க்கடல் மடுவின் கரையிலிருந்த	ஒருவன்	
கடம்பை ஏறி	கடம்பை மாத்தின் மேல் ஏறி	தடவ	(தானது திருக்கைகளால் என்னைத்)
	(அங்கிருந்து)		தடவவானாகித்
காளியன் உச்சியில்	காளிய நாகத்தின் படத்தின்மேலே	திரும்	(இந்த ஸேய்) திர்த்துயிடுமின்;
கட்டப்பாய்ந்து	ஒரு நத்தன வகையாகப் பாய்ந்து	கைகண்ட யோகம்	(இதுதான்) கைமேலே பவிக்கக்
போய் காண ஆக	அப்பொய்கை தானே யுத்தக்கள		கூடிய உபாயம்.

***—நோய் இன்னதென்றுணர்ந்து அதுக்குத் தகுதியாகவன்றோ பரிஹாரம் பண்ண வேண்டும்; யமுனைக்கரையிலே கொண்டு போட்டுவிட்டால் என்னபரிஹாரம் செய்யப்பட்டதாகும்? இவனோ பித்தம் பிடித்தவன் போல வாய்வந்தபடி சொல்லுகிறனே; இவளுடைய உண்மையானசேய் இன்னதென்று நமக்கு விளங்கவில்லையே! என்று வருத்தப்படத்

தொடங்கின தாய்மார்சனை நோக்கிக் கூறுகின்றான்:—அம்மேலீர்! நீங்கள் என்னுடைய நோயை அறிந்து பரிஹரிக்கவா பார்க்கிறீர்கள்? என்னோய் உங்களால் அறியக்கூடியதன்று; இந்நோயை வினைத்தவனுக்கும் இது இவ்வளவென்று பரிச்சேதிக்க முடியாது; ஆதலால் இந்நோய்க்காக நீங்கள் துக்கப்படவேண்டா; நான் சொல்லுகிறபடியே பரிஹரிக்கப்பார்ப்பதே உங்களுக்கு நன்றும்; நான் சொல்லுமுபாயம் வ்யபிசிரித்துப் போகக்கூடியதன்று; கைகண்டவுபாயமாய்த்து நான் சொல்லுவது; அஃது என்னவுபாயமென்றால்; கடல் வண்ணனை எண்ணபிரான் தனது திருக்கையாலே என்னைத்தடவிக்கொடுக்கு பத்தனையே வேண்டுவது; அவ்வளவிலே எனது நோய் தீர்ந்துவிடுங்காண்மின்; ஆகையாலே என்னை இங்கு நின்றுகொண்டுபோய், அக்கண்ணபிரான் காரியனுச்சியிலே நடனஞ்செய்யப்பெற்ற திடமாகிய பொய்கையின் கரையிலே என்னைச் சேர்த்துவிடுங்களென்றான். காரியனுச்சியிலே கூத்தாடின இளைப்பு ஆறும்படி அவனை முலைத்தடங்களாலே அணைத்து கிடாயாற்றவேனுமென்று மனோர திக்கிருள்போலும்.

ரீப்பதேல்—துக்கப்படுதல். “கார்க்கடல்வண்ணை நென்பாநொருவன் தடவத் திரும்; (இது) கைகண்டபோகம்” என்று அந்வயம்: யோகமாவது உபாயம். நட்டம் = ‘நாட்டம்’ என்ற வடசொல் நட்டமெனத்திரிந்தது; ‘ந்ருத்தம்’ என்ற வடசொல்லின் திரிபாகவுமாம் ந்ருத்தமென்பது ந்ருத்தமென்றும் நட்டமென்றும் திரியக்கூடும். பொய்கை—யமுனை யாற்றில் ஓர் பகுதி. (5)

கார்த்தண்முகிலும்சருவ்னையும் காயாமலரும்சமலட்டிலும் *
 ஈர்த்திடுகின்றனவேன்னவந்திட்டு இருடிகேசன்பக்கல்போசேயென்று *
 வேர்த்துப்பிசித்துவயிறசைந்து வேண்டடிசிலுண்ணும்போது* ஈதென்று
 பார்த்திருந்துநோக்குக்கொள்ளும் பத்தவிலோசனத்துய்த்திடுமின். (6)

கார்த்தண்	வாஷா கால,	பசித்து	பசியினால் வருந்தி
முகிலும்	மேகமும்	வயிறு அசைந்து	வயிறுதளர்ந்து
சருவ்யம்	கருவினைப்பூவும்	வேண்டு அடிசில்	} வேண்டிய ப்ரணாதம் உண்ணவேண் டிய காலம் இது என்று
சமலட்டம்	காயம்பூவும்	உண்ணும்போது	
சமலம் படிப வந்திட்டு	தாமரைப் பூவுமாகி இவைகள் எதிரேவந்து நின்று	பார்த்திருந்து	(ரிஷி பத்தினிகளின் வரவை) எதிர் பார்த்திருந்து
இருடிகேசன பக் கல் போகு என்று என்னை ஈர்த்தி கின்றன	} “கண்ணபிரான் பக்கலில் நீயும் போ” என்று என்னை வலிக்கின் (ஆகையாலே) “பசுமேய்க்கிற ச்ரமத்தாலே வேர் வையடைந்து	நெடு நோக்குக் கொள்ளும்	} நெடுக் காலம் கடாக்கித்துக் கொண்டிருக்கும்படிமான பத்தவிலோசன மென்கிற வத்தானத் திலே (என்னைக்) கொண்டு சேர்த்து விடுங்கள்.
		பத்தவிலோசனத்து	
வேர்த்து		உய்த்திடமின்	

***—கறுத்துக் குளிர்ந்த மேகங்களும் கருவினைப்பூவும் காயாம்பூவும் கண்ணபிரா னுடைய திருமேனிக்குப் போலியாயிருக்கின்றமையாலும் தாபரைப்பூக்கள் அப்பிரானுடைய திவ்யாவயவங்களுக்குப் போலியாயிருக்கின்றமையாலும் அந்த மேகம் முதலியவற்றைக் காணும்போதே கண்ணபிரானுடைய ஸ்ரமனம் அவர்ஜநீயமாகி அப்போதே அவனைச் சென்று சேரவேனுமென்கிற குதுஹலம் கிளர்கின்றபடியை ஒரு சமத்தாகாமாகப் பேசு கிறான் முன்னடிகளில். “ஒக்கும்மானுருவமென்று உள்ளம் குழைந்து நானானும், தொக்க

மேகப் பல்சூழ்ச்சன் காணுந்தோடும் தோலைவன் நான்” என்ற திருவாய்மொழியும், பூவையுங் காயாயும் சிலமுடி பூக்கின்ற காவியலரென்றுங்காண்டோறும்—பாவினேன், மெல்லாவிமெய்ம்மிகவே பூரிக்கும், அவ்வவையெல்லாம் பிரானுலேயென்று.” என்ற பெரியதிருவந்தாதியும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கன.

பக்தவீலோசக மென்கிற புனையதேசத்திலே தன்னைக்கொண்டுபோய்விட வேணுமென்கிற பின்னடியில். ஒருநாள் கண்ணபிரானும் பலராமனும் பசுக்களுடனும் இடையர்களுடனும் யமுனையாற்றின் கரையிலே சென்று நெடும்போது பசுக்களை மேய்த்துக் களைத்து ஆற்றக்கரையில் ஓடித்தலே உட்கார்ந்தவளவில், இடைப்பிள்ளைகளெல்லாரும் க்ருஷ்ண பலராமர்களைநோக்கித் தங்களுடைய பசியின் கொடுமையைக்கூறி ‘அப்போதே நீங்கள் இப்பசியைப்போக்கியாளுவேனும்’ என்று மிக்க ஆர்த்திபுடன் பிரார்த்திக்க, அவர்களுடைய பரிதாபத்தையறிந்த கண்ணபிரான், ‘ஓ பிள்ளைகளே! ஸமீபத்தில் சிலமஹர்ஷிகள் ஆங்கிரஸமென்னும் வேள்வியை அதுஷ்டித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்; நீங்கள் அவர்களிடம்போய் என்பெயரையும் எந்தமையாலும் பெயரையும் சொல்லி, இன்னரால் நாங்கள் அனுப்பப்பட்டிருக்கின்றோமென்று கூறி அன்னம் விரும்புங்கள்; பசியுறும்’ என்று கட்டளையிட்டனுப்பினான்; அவர்களும் அவ்வநாமே அவ்விடஞ்சென்று விரயத்துடன் இவ்வண்ணம் வண்ணப் பஞ்செய்து அடிசில்வேண்டி, அவ்வந்தணர்கள் இவ்வாயர்களின்பேச்சைச் செவிகொடுத்துவர்களாதொழியவே ஆய்ப்பிள்ளைகள் க்ருஷ்ண பலராமர்களிடம் மீண்டும் வந்து செய்தியைச் சொல்ல; அதகேட்ட கண்ணபிரான் புன்முறுவல்செய்து, பிள்ளைகாள்! அந்த மஹர்ஷிகளுடைய தர்மபத்திகள் இருக்கிறார்களே, அவர்களிடஞ் சென்று நானும் பலராமனும் இங்கே இருப்பதாகச் சொல்லிப் ப்ரஸாதம் கேளுங்கள்; அப்பெண்டிர் தவறாது தந்திருவர்கள்’ என்று சொல்லி அவர்களை விஷிபத்திகளிடமனுப்ப, உடனே அவர்கள் அவ்விடஞ்சென்று அந்த விஷிபத்தியை நமஸ்கரித்து, ‘அம்மனமீர்! இதோ ஸமீபத்தில் கண்ணபிரானும் நம்பி மூத்த பிரானும் பசுக்களையேய்த்துக் களைத்திருக்கின்றனர்; அவர்களோடு அநுசரங்களாக வந்த அஸ்மதாதிகளும் களைத்திருக்கின்றோம்; எல்லாரும் பசிதீர்த்து மகிழும்படி ப்ரஸாதம்தாவேணும்’ எனவேண்டி; அப்பெண்டிர்கள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணநாமச் சவண மாத்ரத்திலே பரமாதந்தமடைந்து உடம்புமயிர்க்குச் செறித்து உடனே பக்ஷ்யம், போஷ்யம், லேஹ்யம், சோஷ்யம் என நான்கு வகைப்பட்ட அன்னவர்க்கங்களையும் நல்ல நல்லபாத்திரங்களிலெடுத்துக்கொண்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ண பலராம்களிருக்குமிடத்தை நோக்கிப் புறப்படுகையில், தந்தையர் தாய்மார் மக்கள் உடன் பிறந்தார் பர்த்தாக்கள் முதலானோர் எவ்வளவு துடித்தும் அவர்களுடைய தடைக்கு உடன் படாதாராய் சிலைன்ற பத்தி நிஷ்டையை யுடையவர்களாய் விரைந்து வந்து யமுனையாற்றங்கரைச்சோலைலே நம்பி மூத்தபிரானையும் கண்ணபிரானையும் ஸேவித்து, கொணர்ந்த அந்நவர்க்கங்களை ஸமர்ப்பித்துவிட்டுப் பரமாதந்தபூரிதர்களாய் மீண்டு சென்றனர்; அவ்வடிசிலைக் கண்ணபிரான் அவ்வாய்ப்பிள்ளைகளுக்குத்தந்து தானும் அமுதுசெய்தான்—என்ற வரலாறு ஸ்ரீபாகவதத்தில் தஸ்மஸ்கர்த்தத்தில் இருபத்து மூன்றாமத்யாயத்தில் விரிவாகக் காணத்தக்கது.

விஷிபத்திகள் இவ்வண்ணமாக அடிசில் கொணர்ந்துகொடுத்தது ஒரு நாளேயல்ல; நாடோறும் கண்ணபிரான் யமுனையாற்றங்கரைச் சோலைகளிலே வந்து ஆநிரையேய்த்துக் களைத்துப்போகிறானென்றுணர்ந்து அப்பெண்டிர் நெடுநாள்வரையில் நாடோறும் பகலில் பசுவேனையில் கொணர்ந்து கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார்களென்றும், ஒவ்வொருநாளும்

அவர்கள் அடிசில்கொணரும் ஸமயத்துக்குச் சரியாகக் கண்ணபிரானும் உணைப்புடன் அவ் வடிசிலை எதிர்பார்த்து அத்திக்கையே நோக்கியிருப்பனென்றும் இப்பாட்டின் ப்ரஸங்கத் திலே அழகியமணவாளசச்சியர் உபந்யஸித்தருளும்படி.

“வேண்டடி சிலுண்ணும்போது ஈதென்று பார்த்திருந்து நெடுநோக்குக்கொள்ளும் பத்தவிலோசனம்” = “நமக்கு ரிஷிபத்னிகள் ப்ரஸாதங் கொண்டு கொடுக்கும் வேளை அனு கிற்று” என்று அத்திசையை நோக்கி நெடிதாகக் கடாசுத்திருக்குமென்றபடி. ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் “ச்ரமணீவிதூ” இப்பாதி சூர்ணிகையின் வியாச்யானம் காண்க.

பத்தவிலோசனம் = பக்தமென்ற வடசொல்லுக்கு அன்னமென்று பொருள்; விலோ சனமென்பதற்குப் பார்வையென்றுபொருள்; சோறு பார்த்திருக்குமிடமென்றதாயிற்று. (6)

வண்ணந்திரீவும்மனங்குழைவும் மானயிலாமையும்வாய்வேளுப்பும் *
உண்ணலுறமையுமுன்மேலிவும் ஓதநீர்வண்ணனென்பாடுருவன் *
தண்ணந்தூழாயென்னுமாமலைகொண்டு சூட்டத்தணியும்பிலம்பன்றன்னை *
பண்ணீழியப்பலதேவன்வேன்ற பாண்டிவடத்தேனையுய்த்திடின். (7)

வண்ணம் திரீவும்	(என்னுடைய) மேனிநிறத்தின்	தணியும்	நீங்கும்;
	மாறுபாடும்	(அத்திருத்துழாய் மலை உக்கனாள் இக்கே கொண்டு	
மனம் குழைவும்	மனத்தளாசையும்		வந்து கொடுக்க முடியாதாகில்)
மானம் இலாமையும்	மானங்கெட்டுப் போனபடியும்		பலராமன்
வாய் வேளுப்பும்	வாய்வேளுத்துப்போனபடியும்		
உண்ணல் உருமையும்	ஆஹாரம் வேண்டியிராமையும்	பிலம்பன் தன்னை	ப்ரஸம்பாஸுரனை
உன் மெலிவும்	அறிவு சுருங்கிப்போனதுமாகிய	பண் அழிய	ஸந்தி பந்தங்கள் உருக்குறியும்படி
	இவையெல்லாம்		
	(எப்போது தணியுமென்றால்)		
ஓதம் நீர் வண்ணன்	கடல் வண்ணனென்றுப் ப்ரஸித்த	வென்ற	கொண்டமுடித்த இடமாகிய
என்பான் ஒருவன்	ரூப விலகணான கண்ணபிரா		
	னுடைய	பாண்டி வடத்து	பாண்டிமென்னும் ஆவரத்தினரு
தன் அம் துழாய்	சூரீந்த அழகிய திருத்துழாய்		கில்,
என்னும் மலை	மலையைக் கொண்டுவந்து	என்னை உய்த்திடின்—என்னைக்கொண்டுபோய்ச் சேர்த்	திடுக்கள்.
	சூட்டுமனவில்		

***—புதிதாகவந்த சிலபெண்பிள்ளைகள் ஆண்டாளுடைய அதிமாத்ரமான வைவர ன்பய முதலியவற்றை உற்றுநோக்கி ‘அம்மா! உனக்கு இந்த விகாரங்களெல்லாம் என்னைக் குத்தீரும்? என்னசெய்தால் தீரும்? பலவகைப்பட்டவிகாரங்களை அடைந்திட்டாயே; என்ன செய்தாலும் இந்த விகாரங்கள் தீரமாட்டாதவைபோலிருக்கின்றனவே! உனக்கேற்ற ஏதா கிலுமுபாயம் தெரிந்தால் சொல்லிக்காண்’ என்ன; ‘கண்ணபிரானுடைய திருத்துழாய் மலையைக் கொண்டுவந்து சூட்டினால் இவ்விகாரங்களெல்லாம் தணிந்துவிடும்’ என்று இவள் சொல்ல; ‘அவனுடைய திருத்துழாய்மலை எங்கள் கையில் எளிதாகக்கிடைக்குமோ? அதனை நாங்கள் எங்கனே கொண்டு வரக்கடவோம்? என்று அப்பெண்கள் திகைத்து நிற்க; ‘அஃது அர்தாகில் என்னை அப்பெருமானது திருவடிவரத்திலேகொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிடுங் கள்’ என்குறள்.

பலராமனாற்செய்யப்பட்ட ப்ரஸம்பாஸுரவதத்தைக் கண்ணபிரானருளே செய்தரு வியதாகக் கூறுதலுமுண்டு; “தேனுகள் பிலம்பன் காளியனென்னும்” “கருளுடைய பொழில்

யாம்; சிறந்த குணமே உங்களுக்குக் குற்றமாகத்தோற்ற நீங்கள் சிசுபாலன் பிறந்த முறுவர்த்தத்திலேயோ பிறந்தது? “எத்திறமுாலினோடிணைந்திருந்தேங்கிய எள்வே!” என்று ஈடுபடவேண்டிய விஷயம் உங்களுக்கு துஷணாஹமாயிற்றே!. இனி நீங்கள் இப்படிப்பட்ட அஸந்தர்ப்பமான நீசவார்த்தைகளை என் காதில் விழச் சொல்லுவீர்களாகில், நான் வாயில்வந்தபடி உங்களை நிந்தித்துவிடுவேன்; அப்படி நிந்தனைகளுக்கு நீங்கள் ஆளாகாமல்: அன்றொருகால் இந்திரன் ஏழுநாள் விடாமழை பெய்வித்தபோது அந்த மழையைத் தடுத்து அனைவரையுங்காத்த கோவர்த்தனமலையினருகே என்னைக்கொண்டு போட்டுவிடுங்களென் கிறுள். (8)

கூட்டிலிருந்துகிளியெப்போதும் கோலிந்தாகோலிந்தாவென்றழைக்கும் *

ஊட்டுக்கோடாதுசெறுப்பனாகில் உலகளந்தானென்றுயார்க்கவும் *

நாட்டிற்றிடை பட்டியெய்தி உங்களநன்மையிழந்துதலையிடாதே *

குடியோமாடங்கள்சூழ்ந்துதோன்றும் துவராபதிக்கென்னையுய்த்தீரென். (9)

கிளி (நான் வளர்த்த) கிளியானது
கூட்டில் இருந்து கூட்டில் இருந்துகொண்டு
எப்போதும் ஈடாகாறமும்
கோலிந்தா கோலிந்தா கோலிந்தாவென்று
சா என்று கூவாங்கின்றது;
அழைக்கும்
ஊட்டு கொடாது உணவுகொடாமல் [பட்டினி
கிடக்கும்படி]
செறுப்பன் ஆகில் துன்பப்படுத்தினானாகில்
உலகு அளந்தான் உலகளந்தபெருமானே! என்று
உயர கூவும் உரக்கக்கூவாங்கின்றது!
(இந்தத் திருநாங்கள் எங்காடில் வியம்போதே என்
சரீரம் புறப்படக்கொம்புகின்றது ஆகையால்)

நாட்டில் இவ்வுலகில்
தலை பழி எய்தி பெருத்த அபவாதத்தை எம்பா
உங்கள் நன்மை இழந்து } உங்களுடைய நல்லபேரைக்
தலை இடாதே } (பிரகு ஒருவரையும் முகம் நோக்
குடி உயர் மாடல் } தலைகவிழ்ந்து நந்த
கன் சூழ்ந்து } வேண்டாதபடி,
தோன்றும் } தலையுயர்ந்த மாடக்களால் சூழப்
பட்டு விளங்குகின்ற
துவராபதிக்கு த்வாராகையிலே
என்னை உய்த்தீரென், என்னைக்கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து
விடுங்கள்.

வள விரடித்தாலே நோவுபட்டிருக்கிற இச்சமயத்தில் இவள்வளர்க்கும்
சரிப்பினையொன்று இவள் முன்பு கற்பித்தவைத்த திருநாமத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு
நிந்தாய்ந்து நிதியத்தொடங்கிற்று; ‘இதை நாம் யதேச்சமாய்த் திரியும்படியாக விடவே
யன்றி, இது என்னென்னமேருமுறிக்கொல்லுகின்றது; இதைப்பிடித்து அடைத்திடுவோம்’
என்று பார்த்துக் கூட்டில் ஊட்டத்தான்; முதல் அங்கேயிருந்து “கோலிந்தா! கோலிந்தா!!!”
என்று கூவத்தொடங்கிற்று; ஆனந்தகேட்ட ஆண்டாள் ‘இது சொற்றுச்செருக்காலே
திப்படி சொல்லுகிறா, சொற்றான் துறைத்தோமாகில் தன்னடையே தவிருகிறது’ என்று
சிறித்ச் சர்ப்பட்டினியாகவிட்டுல உத்தான்; ‘ஊண்டக்க ஊண்டங்கும்’ என்று இவளுடைய
நினைப்போடும். ஆனால் உத்தப்பட்டினியானது இவளுக்கு விபரீதபலபாதமாயிற்று;
அனையர்ள் மிடற்றுக்கு எண்ணெயிட்டுப் பட்டினிகிடந்து மிடற்றில்கனத்தை ஆற்றிப் பாடு
வருபோல இச்சிவியும் பட்டினிவிட்டதே காரணமாக உயரப்பாடத்தொடங்கிற்று; “உல
களந்தான்!” என்று அது கூவம்போதை தவனியைக்கேட்டால் அவன் அன்றிவ்வுலகமளக்
கத் திருவடிகளைப் பரப்பினவிடமெங்கும் இதுவும் தன்மிடற்றேசையைப் பரவவிடா நின்ற
துபோலும்; அந்தக்கூவுதலைக் கேட்டவாறே நாமே பதற் றடியாகிலும் அவனைச்சென்று
கிட்டுவோமென்கிற காதல் கிளர்கின்றது; அப்படி நான் பதற் றடுவது நமது குடிக்குப்
பெருத்த பழிபாய் முடியும்; தடிதடியாகத் தாய்மார்களிருந்தும் ஒரு பெண்பிள்ளைக்கு நன்மை

செய்யாமல் தெருவிலே புறப்படப் பார்த்திருந்தார்களே! என்று நாளைக்கே நாடெங்கும் பழிபரவும்; அப்போது நீங்கள் தலைகவிழ்த்து தரையைக்கீறி நிற்கத்தான் நேரிடும்; அப்படிப்பட்ட பரிபவத்துக்கு நீங்கள் ஆளாகாமல் இப்போதே என்னை நீங்களாகவே த்வாரகையிலே கொண்டு சேர்த்துவிடுங்களென்கிறார்.

“உலகளந்தானென்றுயரசுகவும்” என்றவிடத்து வியாக்யான ஸ்ரீஸூக்தி:— “கூர்ஷ்ணவதாரத்தைவிட்டு அவ்வருகே போந்ததாகில் அத்தோடுபோலியான ஸ்ரீவாமநாவ தாரத்தைச் சொல்லியாய்த்து நலிவது.”

கிளியானது கோவிர்தா கோவிர்தாவென்றும் உலகளந்தானென்றும் கூறினால் அந்த நாமச் சுவராமே தாரகமாக இருக்கலாகாதா? அது திருநாமத்தைச் சொல்லக்கூடாதென்று திவன் தடைசெய்வதற்குக் காரணமென்? எனில் “உயிர்க்கதுகாலனென்றும்மை யானிரத் தைற்கு, தீர் குயிற்பைதல்காள்! கண்ணன் நாமமே குழறிக்கொன்றிர், தயிர்ப்பழுஞ்சோற் றெடு பாலடிசிலுந்தத்து சொல், பயிற்றியநலவளமுட்டினீர் பண்புடையே” என்ற திருவாய் மொழியை நோக்குக. ஸம்சுலேஷ காலத்தில் போகமாயிருப்பவை விசுலேஷ காலத்தில் வெறுக்கக்கூடியவையாமென்க. — ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் — “இந்த ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் கல்யாணகுணங்களிலும் திருச்சரங்களிலும் திருநாமங்களிலும் திருசுகுழலோசையிலும் காண லாம்,” [1—19] என்ற ஸூத்திரத்தின் வியாக்கியானத்தையும் ஸேவிக்க.

துவராபதியின்வரலாறு.—‘காலயவநன்’ என்பானொருவன் செருக்கித்திரிந்து கொண் டிருக்கையில் ஒருகால் நாரதரைப்பார்த்து ‘இவ்வுலகில் யாராவது குரர்களுண்டா?’ என்று கேட்க, அதற்கு நாரதர் ‘மதுரையில் யாதவர்களிருக்கிறார்கள்; அவர்கள் மிக்க பார்க்கிரம சாலிகள்’ என்றார்; அக்காலயவநன் அதைக்கேட்டவுடனே அங்கிருந்து யாதவர்களுடன் போர்செய்யத்தொடங்கினான்; அப்பொழுது கண்ணபிரான் இதையறிந்து மேற்கடலுக்குச் சென்று அங்கு ஸமுத்ர ராஜனையாசித்துப் பன்னிரண்டு யோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ள இடத்தை வாங்கி அங்கு த்வாரகை என்றொரு பட்டணம் அமைத்து மதுரையிலுள்ள யாதவர்களை அங்கு அழைத்துக்கொண்டு போய்ச்சேர்த்து அச்சங்கெடுத்தான். [பிறகு தான் மதுரைக்குவந்து காலயவநனையும் முடித்தான்.] (9)

மன்னுமதுரைதோடச்சுமரக வண்துவராபதிதன்னளவும் *

தன்னைத்தமருய்த்துப்பெய்யவேண்டித் தாழ்குழலாள் துணிந்ததுணியை *

போன்னியல்மாடம்போலிந்துதோன்றும் புதுவையர்கோன்விட்டுச்சீத்தன்கோதை *

இன்னிசையாற்சொன்னசெஞ்சொல்மாலை யேத்தவல்லாரக்கிடம்பைகுந்தமே. (10)

தாழ்குழலாள்	தாழ்த்தக் கந்தலை யடையனாய்	தமர்	தன் உறவினர்
பொன் இயல் மாட	பொன்மயமான மாடங்களினால் விள	உய்த்து பெய்ய	கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கவேண்டி
ம் பொலிந்துதோன்	ங்குத்தோன்றுகின்ற ஸ்ரீ வி ல் லி	வேண்டி	
றும் புதுவையர்	புத்தூரின்னார்க்குத் தலை வ	துணிந்த துணியை	கொண்ட அத்தவவரையம் விஷயமாக
கோன் விட்டுச் சித்	ராகிய பொரிபாழ்வாருடைய (திரு	இன் இசையால்	இனிய இசையுடன் அருளிச்
தன் கோதை	மகனான) ஆண்டார்	சொன்ன	செய்த
மன்னு மதுரை	ஸ்ரீ மதுரை முத்தக்கொண்டு ஸ்ரீ	செம் சொல் மாலை	அழகிய சொல்மாலையாகிய இத்
தொடக்கம் ஆக	த்வாரகை வரைக்கும் (சொல்லப்		திருமொழி
வண் துவராபதிதன்	பட்ட சில திவ்யதேசங்களில்	ஏத்த வல்லார்க்கு	ஒதவல்லார்களுக்கு
அளவும்]		இடம்	வாழியிடம்
கன்ன	தன்னை [ஆண்டானை]	வைகுத்தம்	பரமபதமேயாம்.

***—இத்திருமொழிதற்குக்குப் பலன்கூறித் தலைக்கட்டுகிறான். வடமதுரை தொடங்கித் தவாரகாபுரியளவாகப் பத்தெட்டுஸ்தானங்களைச் சொல்லி அவ்விடங்களிலே தன்னைக்கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கவேணுமென்பதாகத் தனது பந்துவர்க்கத்திலுள்ளாரை நோக்கி ஆண்டாளுளிச்செய்த இத்திருமொழியை ஓதவல்லவர்கள் ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலேபோய் நிப்பாதுவம் பண்ணப்பெறுவார்கள் என்றதாயிற்று. (10)

அடிவரவு—மற்று நாணி தந்தை அங்கை ஆர்க்கும் கார்த்தன் வண்ணம் கற்றினம் கூட்டில் மன்னு கண்ணன்.

பன்னிரண்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம். ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

பதின்மூன்றாந்திருமொழி—கண்ணனென்னும்.

உரையவதாரிகை:—கீழ்த்திருமொழியிலே என்னை இப்போதே கண்ணபிரானுள்ள ஏதாவதோரிடத்திலே கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிடுங்களென்று உறவினரையேண்டினான்; இவள்புகிற அவஸ்தையைக் கண்ணாற்கண்டவர்களும் காலநடைத்து போகக்கூடியவர்களோ? அவர்கள் போகமாட்டாதபடி தளர்த்திருந்தார்கள்; தவிர்வு, 'அம்மா! நீ இப்படிப் பதற்றமாகச் சொல்லலாகாது; பெண்பிறந்தார்க்கு இத்தனை பதற்றம் தகாது' என்றபோலே பழம்பாட்டுக்களையும் பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்—நீங்கள் என்னுடைய தலைக்குத்தகாதபடி ப்ரயோஜனமற்ற வார்த்தைகளைச் சொல்ல வேண்டா; என்னை அவன் பக்கல்கொண்டு போகமாட்டார்களாகில் அவனிடமிருந்தாவது ஏதாவதுபொருள் ப்ரஸாதத்தைக் கொணர்ந்து எனக்குத்தந்து அவ்வழியாலே என்னை வழிவிக் ப்பாருங்கள்—என்கிறான் இத்திருமொழியில்.

கண்ணனென்னுங்கருந்தெய்வம் காட்சிப்பழகிக்கிடப்பேனை *

டண்ணின்புளிப்பெய்தாற்போலப் புறநின்றழகுபேசாதே *

பெண்ணின்வருத்தடந்தியாத பெருமானரையிற்பீதக

வண்ணவாடைசோண்டு * என்னைவாட்டம்தணியவீசேரே.

(க)

கண்ணன் என்னும் கருந்தெய்வம் காட்சி	புரிந்துகொண்டிருக்கிற	பெண்ணின் வருத்	பெண் பிறந்தாருடைய வருத்தத்
கருந்தெய்வம்	கருந்தெய்வம்	தை அநியாதபெரு	தை அநியாதபெரு
காட்சி	காட்சியிலே	மாள் அரையில்	பெருமானுடைய திருவரையில்
பழகி கிடப்பேனை	பழகிக்கிடக்கிற என்னைக்குறித்து		சாத்திய
	(நீ தாமதமாகவே! நீக்கல்)	பீதக வண்ணம்	பீதாம்பரத்தைக் கொண்டு
புறநின்ற	அகல்க இருந்தகொண்டு	ஆனடொண்டு	வந்து
புண்ணிப் புளி பெய்	புண்ணிலே புளி ருத்தைச் சொரிந்	வாட்டம் தணிய	(என்னுடைய) வீரஹதாபம்
பெய்தாப் போ	தாற்போல்		தீரும்படி
அழகு தேசாதே	பணிக்கை சொல்வதைத் தவிர்த்து,	என்னை வீசேர்	என்மேல் வீசல்கள்.

***—கண்ணபிரானுடைய காட்சியிலே பழகிக்கிடக்கிற என்னை நோக்கி நீங்கள் ஹிதோபதேசம் செய்வதானது புண்ணிலே புளிரஸத்தைச் சொரியுமாபோலேயிராநின்றது;

‘பெண்ணே! நீ அப்படியிருந்தால் அழகாயிருக்கும், இப்படியிருந்தால் அழகாயிருக்கும்’ என்று எனக்குச் சொல்லுகிற வார்த்தைகள் போதும்; எனக்கு நீங்கள் ஒன்றும் அழகு பேசவேண்டா; உண்மையாக எனக்கு ஏதாவது நன்மை பெறுவிக்கவேண்டுமென்ற கருத்து உங்களுக்குண்டாகில், பெண்பிறந்தார்படும்பாட்டை அறியாதவனுள் கண்ணபிரானுடைய திருவரையிற் பீதாம்பரத்தைக் கொணர்ந்து அத்தாலேவிசி என்னுடைய தாபத்தைத் தணிக்கப் பாருங்கள் என்கிறார்.

கண்ணனென்றால் எல்லார்க்கும் மிகவும் எரிவவன் என்று ப்ரஸித்தமாயிருந்தது; அந்தப் ப்ரஸித்தியானது இப்போது மாறிப்போய் அவன் பரதேவதையாய்விட்டான்— ஸௌலப்பம்மாறிப் பரத்வம் பொலிய நின்றனென்னுங் கருத்துத்தோன்றக் கண்ணனென்னுங்கருந்தெய்வம் என்கிறார். காட்சி=தர்ஸனம்; அது பழகிக்கிடக்கையாவது—இப்போது அவன் ஸேவை ஸாதிக்காவிட்டாலும் முன்பு ஸேவைஸாதித்தபடியை ஸ்மிர்த்துக் கொண்டாகிலும் தரித்தருப்போமென்றால் அதுவும் முடியாதபடி முன்பு கண்டகாட்சி நினைவுக்கு வாராமல் அவ்வழி புல்முடிப்போகை. அவனை ஸேவித்து நெடுநாளாயிற்றுப்போலும். ஒரு பகலாயிரமுழியாய்த் தோற்றுமிதே. இனி, “கண்ணனென்னுங்கருந்தெய்வம் காட்சி பழகிக்கிடப்பேனை” என்பதற்கு ‘கண்ணபிரானைக்காணவேண்டுமென்பதையே அநவரதம் உருப்போட்டுக்கொண்டிருக்கிற என்னைக்குறித்து’ என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். பழகுதலாவது=அப்யாஸம் பண்ணுதல்; ஒன்றையே பலகால் ஆவ்ருத்திப்பண்ணுதல். பண்ணில் புளிப்பெய்தாற்போல=[சுஷதேசுஷாரமிவ] என்பர் வடநூலார். “புண்ணில புளிப்பெய்தாலொக்குந்திமை” என்றார் பெரியாழ்வாரும். புண்ணிலே புளிர்ஸத்தைச் சொரிந்தால் பாதை பொறுக்கமுடியாது. புறநின்று=எனக்கு நீங்கள் அந்தரங்கர்களாக இருந்து வார்த்தைசொல்லவேண்டியதுதவிர்த்து அசலாகநின்று வார்த்தை சொல்லுவது என்னே! என்கிறார். புறம் நிற்கையாவது—அசலாரென்று தோற்றுப்படியாக நிற்கை. அழகுபேசுகையாவது—பணிக்கைசொல்லுகை. எனக்கு நீங்கள் பணிச்கை சொல்லவேண்டாமென்கிறார்.

“பெண்ணின்வருத்தமறியாத பெருமான்” என்றவிடத்திலே வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி:—“மூலையெழுந்தார்படி மோவாயெழுந்தார்க்குத் தெரியாதிறே என்று பட்டாருளிச்செய்தாராக ப்ரஸித்தமிதே”—[மோவாயெழுக்கையாவது—மீசைமுனைக்கை]

“அரையில் பீதகவண்ணவாடைகொண்டு—என்கிறாளுே; திருவரையில் சாத்தின பீதாம்பரமாகவேயிருக்கவேண்டுமென்று என்ன நிர்ப்பந்தம்? மேலிட்ட உத்தரீயமானாலாகாதோ?” என்று நஞ்சீயர் பட்டரைக்கேட்க, “ஆண்டாள் கண்ணபிரானுடைய ஸ்வேதபரிமளத்திலே மிகவும் ஆசை கொண்டவள் காணும்; மேலிட்ட உத்தரீயத்தில் இது விசேஷமாகக்கிடக்காது; திருவரையிற் பீதாம்பரத்தில்தான் அது ஆசைதீர்க்கிடைக்குமென்று ‘அரையிற் பீதகவண்ண வாடைகொண்டு’ என்கிறார்” என்றருளிச்செய்தாராம்.

பீதகவண்ணவாடை=பீதமென்ற வடசொல் கப்ரத்யயமேற்றுப் பீதகமென்றயிற்று; பீதகவண்ணம்—பொன்வார்ணமான, ஆடை—பீதாம்பரம். ஆண்டாளுடைய தாபத்தின் மிதுதியைக் கண்ட தாய்மார்கள் விசிறியைக்கொணர்ந்து அதனால் விசிறத்தொடங்க; நீங்கள் இதனால் என்னுடைய தாபத்தைத் தணிக்கமுடியாது; அவனுடைய பீதாம்பரத்தைக் கொணர்ந்துஅத்தால் விசிறினுல்தான் வாட்டத்தணியுமென்கிறார்—என்று ஒருகால் அழகிய மனவாளச்சீயர் உபந்யஸித்தருளினபடி. (1)

பாலாலிலையில் துயில்கொண்ட பரமன்வலைப்பட்டிருந்தேனை *
வேலால்துன்னம்பெய்தாற்போல் வேண்டிற்றெல்லாம் பேசாதே *
கோலாலிரைமேய்த்தாயனாய்க் குடந்தைக்கிடந்தகுடமாடி *
நீலார்தண்ணந்தழாய்கொண்டு என்னென்மென்குழல்மேல்குட்டிரே. (2)

பால் ஆலிலையில்	பால் பாயும் பருவத்தையுடைய	கோலால்	(இடைச்சாதிக்கு உரிய) கோலக் கொண்டு
துயில் கொண்ட	கண்ணனந்தருளின	நிரை மேய்த்து	பகைகூட்டக்கூற மேய்த்தவனாய்
பரமன்	பெருமானுடைய	குடந்தை கிடந்த	திருக்குடந்தையில் திருக்கண் வளர்ந்தருளுமவனாய்
உலை	வலைவிலே	குடம் ஆடி	குடக்கூத்தாடினவனுமான கண்ணபிரானுடைய
பட்டிருந்தேனை	அகப்பட்டிக்கொண்டிருக்கிற என்னைக்குறித்து,	நீல் ஆர் தன் அம்	பசுமைபொருநதிக் குவிந்து அழ
வேலால் துன்னம்	வேலாயுத்தையிட்டுத் துளைத்தாற்	துழாய் கொண்டு	கிய திருத்தழாயைக் கொண்டு
பெய்தாற்போல்	போல் [கொடுமைபாக]	கெறி மென்	கெறிப்புக்கொண்டதாயும் மிருது
வேண்டிற்று எல்	உங்களுக்குத்தோன்றின படியெல்	என் குழல்மேல்	என கூந்தலிலே
லாம் பேசாதே	லாம் சொல்வதைத் தவிர்த்து	குட்டிரே	குட்டுக்கண்.
ஆயன் ஆய்	இடைப்பின்னையாய்		

***—தாய்மார்களை! நீங்கள் எனக்கு ஹிதஞ் சொல்வதாக நினைத்துப் பல பேச்சுக் களைப் பேசுகிறீர்கள்; எப்படியாவது என்னெஞ்சைச் சண்ணியிராவிடத்தில் நீண்டும் மீட்க வேனுமென்று பார்க்கிறீர்கள்; நான் அவ்விஷயத்திலே அவகாஹிப்பதற்கு முன்பு நீங்கள் ஹிதஞ்சொல்லியிருந்தால் ஒருகால் பாயோஜனப்பட்டிருச்சலாம்; வெள்ளம் சடத்தபின்பு அணைசுட்டுவாரைப்போலே, அவ்விஷயத்திலே நான் அற்றுத்திர்த்தபின்பு என்னை நீங்கள் மீட்கப்பார்த்துப்பயனென்? நானே, “பாலகனென்று பரிவவஞ்செய்யேல் பண்டொருநான், ஆலினிலுவளர்ந்த சிறுக்கனவனிலன்” என்றுமடியான சண்ணியிராவிடம் வலியுறுத்திக் கொண்டேன்; அதில் தப்பிநீங்க என்னதும். முடியாத, உங்களுடும் தப்புவிச்சமுடியாத; இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் நீங்கள் எனக்கு ஹிதஞ்சொல்வதுபோல் நீலத்த வாயில் வந்த படியெல்லாம் சொல்வதானது வெறும் பேச்சுமீட்டை; வேலாயுத்தையிட்டுத் துளைக்கிறப் போல் அத்தலை பாதகமாயிராவிட்டது, தப்பிப்போட எனக்கு நீங்கள் உண்மையாக ஏதாவது உண்மைசெய்ய விடமுடிந்தால், என்னெல்லாம் எவ்வளவாகி குணங்கள் விளங்குகின்ற அக் கண்ணனந்தருளினவனாய் பெய்தாற்போல் திருத்தழாய் மலரைக் கொணர்ந்து என் குழல்மேல் வந்தேன்; என் குழல்மேல் வந்தேன்; என் குழல்மேல் வந்தேன்.

பாலாலிலே என்றது பால்பா பருவமான ஆலிலை என்றபடியாய் மிச்சவும் இளைசான இலையைச் சொன்னபடி. சடத்தபின்பு முடியில் உலகங்கனையெல்லாம். எப்பெருமான் தன் திருவடிகளில் வைத்தார் ஆலந்திரிலே கண் வளர்ந்தருள்வதாக நூற்கொள்கை.

“வலைப்பட்டிருந்தேனை” என்றவிடத்து வியாக்கியான ஸ்ரீவைத்தி:—“பெரியாழ்வார் மயசுந்திரே; பரிவரில்லாதவிடத்திலே சாய்ந்தானென்று அதிலே கொஞ்சை வைத்திருக்கையாலே கால்வாங்கிப் போகமாட்டாதே சிறைப்பட்டிருந்தாள்காணும்.” (2)

கஞ்சைக்காய்ந்தகருவில் கடைக்கணென்னும்சிறைக்கோலால் *
நெஞ்சுருவவேவுண்டு நிலையும்தளர்ந்து நைவேனை *
அஞ்சேலென்னுனவனொருவன் அவன்மார்வணர்ந்தவனமாலு *
வஞ்சியாதேதருமாகில் மார்வில்கொணர்ந்துபுரட்டிரே. (3)

கஞ்சன்	கடல்	அஞ்சேல் என்ரு	'பயப்படாதே' என்றொருவாழ்ந்த
காய்ந்த	தேவத்தொழும்	எவன் ஒருவன்	
கருடம்	{ பெரிய விட்போன்ற புருவத்தை	அவன்	யும்சொல்லாதவனாய் விஜயபுர
	{ யுடையருய் மிருக்கிற கண்ண	மார்கு அணிந்த	அப்பெருமான்
கடைக்கண் என்	{ பிரானுடைய	வனமாவே	(தனது) திருமார்பில் சாதியருள்
	{ கடைக்கண்ணுகிற	வஞ்சியாதே	வாழ்க...
சிறை கோட்டில்	சிறைகையுடைய அம்பாலே	தரும் ஆகில்	மோசம்பண்ணுமல்
செஞ்சு ஊடுருவ	செஞ்சு முழுதும்	கொணர்ந்த	கொடுத்தருள்வருகில்
நெய்யுடைய	நெய்து போம்படியாகப்பெற்று	மார்விலே	(அம்மாலையைக்) கொண்டுவந்து
நெய்யுடைய தளர்த்து	நனைமை குலைத்து	புட்டமர்	(என்னுடைய) மார்பிலே
வாழ்க்கை	வருந்துகின்ற என்னை நோக்கி		(நெஞ்சினுள் வெப்பம் திருமாறு)
			புட்டுங்கள்.

***—கம்ஸனைக் கொன்றொழித்தவனும் சார்க்கனில்போன்ற திருப்புருவங்களையுடைய ஹமான கண்ணபிரானுடைய கடாசுங்கனிலே நான் மிகவும் ஈடுபட்டு ஆற்றமாட்டாயல் நிலைதளர்ந்துரைந்துபோக நின்றேன் ; இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் வேறு உதவியொன்றுஞ் செய்யாமற்போனாலும் 'நானிருக்கிறேன், பயப்படாதே' என்றொருவாய்ச்சொல்லாவது சொல்லலாமே அவன் ; அதுவும் சொல்லக்கானோம் நீங்களாவது அவனிடஞ்சென்று என் பரிதாப நிலைமையை விண்ணப்பஞ்செய்து அவனையே வாசுதந்தாக இங்கு அழைத்துவா முடியாமற் போனாலும் அவன் திருமார்பிலே சாத்திய வனமாலையையாவது சொடுக்குபாறு கேளுங்கள் ; அவனும் அதனை வஞ்சியாமல் கொடுத்தருளினானாகில் கொணர்ந்து * நெஞ்சுருவிலேவெண்ட எனது நெஞ்சில் தாபம் ஆறும்படி மார்பிலே புட்டுங்கள் என்கிறார்.

கஞ்சன் என்றசொல் இங்கே கஞ்சு எனச் சிதைத்து கிடக்கிறது ; காய்ந்த = காய்தல்—கோபித்தலாய், அதன்காரியமான முடித்தலைச்சொல்லுகிறது ; கம்ஸனுமுடித்த—என்றதா பற்று. கருவில்ல = 'எவ்விதமான புருவத்தைதானுடையவன்' என்னவேண்டுமிடத்து உபயோ யத்தைச்சொல்லாமல் உபமானமாகத்தீர்த்ததையே சொல்லியிருப்பது—முற்றுவமை. இதையே வடகுலார் அலங்கார மாகஸ்தரத்தில் சூபகாதிசயோக்தி என்பர்.

கடைக்கண்ணென்னும் சிறைக்கோலால் = “ ஏழையராவியண்ணும் இணைக்கற்றங்கோ லோ வறியேன், ஆழியங்கண்ணபிரான் திருக்கண்ண்கொலோ ” என்றும், பாடியேன்றனை யறிகின்ற கமலக்கண்ணதோர் ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமானுடைய திருக்கண் னோக்கம் விசுவேஷதஸையிலே மிகவும் துன்பப்படுத்தவற்றதல் பற்றிக் “கடைக்கண்ணென் னுஞ் சிறைக்கோலால் நெஞ்சுருவிலேவெண்டு ” என்கிறார். “ஆசிரிதோடு அநாசரித தோடு வாசியற எல்லாரையம் கோலாலேகொல்லுவன் எம்பெருமான் ” என்று அழகிய மணவாளச்சிபர் மனோத்தியாக அருளிச்செய்யப்படி : அதாவது—“கொல்லாமாச்சேலால்

கொலைசெய்து பாரதப்போர் எல்லாச்சேலையும் இடுநிலத்தனித்தவெந்தாய்.” [திருவாய்மொழி 3-2-3] என்னையாலே அநாசரிதரைக் கொல்லுவதற்கு ஒரு கோல் பரிசுமாயிற்று ; இங்கே “கடைக்கண்ணென்னும் சிறைக்கோலால் ” என்னையாலே ஆசிரிதரைக்கொல்லுகைக்கும் ஒரு கோல் பரிசுமாயிற்று என்க. சிறைக்கோல் = கோல் என்று அம்புக்குப் பெயர் ; சிறைக் கோலென்றது—இறகுகளையுடைய அம்பு என்றபடி ; அல்லது, சிறைச்சாலையில் உபயோகிக் கப்படும் அடிசொல் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம் ஹிம்ஸிப்பதில் வல்லமைவாய்ந்தகோல் என்பது தெரிந்த கருத்து. ஸாதாரணமான அம்புகளைப்போல் தோல்புரையே பட்டு நிலவா

வனமாலே—“சூல ஈடிவழியாட, ஞாவநூலுடைதினாட” [ஆபாதபதம் யாமாலாவநமா
லேதீஸா மதா] என்பர் வடநூலார்; வனம் என்பதற்குள்ள பல பொருள்களில் அழகு என்
னும் பொருளையும், துளசி என்னும் பொருளையும் இங்கே விவக்ஷித்து, அழகியமாலே, அல்லது
நிருத்தமாய்மாலே என்று பொருள்கொள்வதும் நன்றே. வஞ்ச்யாதே த்ருமாகில்—நீங்கள்
அப்பெருமானிடத்துச் சென்று “ஆண்டாளுக்காக உன்மார்வணிந்த வனமாலையைக் கொடுத்
தருள்” என்று கேட்டால் அவன் * வஞ்சக்கன்வன் மாமாயஞசையாலே தன்னுடைய புன்
முறுவலைக்காட்டி கடாசுஷிசுஷிண சாதுரியத்தைக் காட்டியும் உங்களைமயக்கி நீங்கள் வந்த
காரியத்தை மறந்தொழியும்படி செய்து மோசம்பண்ணிவிட்டாலும் விடுவன்; அப்படி வஞ்
சனைபண்ணாமல் திருமார்வு மாலையைத் தந்தருளினாலும்கூட அத்தனைக்கொணர்ந்து என் தலையில்
சூட்டப்பாராமல், புண்பட்டவிடத்தில் பரிஹரிக்கவேண்டுமாதல்பற்றி மார்பிலேபுட்டி *
நெஞ்சுநுருவவேவுண்ட பாயமெல்லாம் தணிபுட்டி செய்யுங்கள் என்கிறான். அவன்றன்
னையே நேராக மார்பிலே அணையவேனுமென்று பட்ட ஆசை அந்தோ! பாலியிலே சென்று
முடிந்தது

ஆரேயலகத்தாற்றுலார் ஆயிர்பாடிசுவாந்தண்ணம் *
காரேழைக்கல்வழக்குண்டு தளர்த்தும்புறிதும்புச்சட்டேனை *
ஆராவழைமனையான்நன் அமுதவாய்நாய *
நீர்தான்னகொணர்க்குடலாரே பருக்கயினைப்படைச்சிகரே.

(4)

[illegible]

***—இராமபிராணிதத்து ஆசைப்பட்டோமாகில், வஹுவொருவ! கஷ்டமான -
 ணை: [புறவோர்ருப! கல்யாணகுலபுத்தர்ய ணந்திதே] ஂன்றபடி அவன் குணக்கலாகை
 யாலே அந்த குணங்களை நமசிவநுஸ்தாரநஞ்சய்தகொண்டு ஒருவாறு தரித்திருக்க
 லாம்; [பிராட்டி தரித்திருந்தாற்போல.] க்ருஷ்ணனுடைய திப்பிலே புண்பட்டவர்கள்
 அப்படித்தரித்திருக்கமுடியுமோ? திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள அஞ்சலாஷங்குழற் பெண்களா

விலே செய்யவேண்டிய நம்புகனையெல்லாம் அவன் ஒருமடைசெய்து என்னொருத்தியளவிலே செய்யாவினால் நான் எப்படி பிழைக்கமுடியும்? அம்புப்பட்ட புண்வாயை மருந்திட்டு ஆற்றலாம்; அவனது நம்புகட்கு விஷயமாகித்தளர்த்தும் முற்றதுங்கிடக்கின்ற என்னை இவ்வுலகத்தில் சூழ்ந்துவாருண்டோ? என்று சொல்லிக்கொண்டே இளைத்துவிழ்ந்து நெடும்போது ஸம்ஸாரைப் பற்றுகிடந்தான் ஆண்டான்; அவ்வளவிலே ந்தானமந்த, சிலர், அம்ருதத்தை யிட்டு இவளுடைய மயக்கத்தைத் தீர்க்கவாமென்றெண்ணி ஆராவமுது இத்தயாதிகளான பகவந்தாமங்களைச் செவிப்பட உரைக்க அதுசேட்டவாறே தெளிந்தெழுந்து, பின்னடிகள ருளிச் செய்கிறான்.

அமுதத்திலே புண்டான ஓரமுதத்தைச் சொன்னாந்து, நான் சருகாய் உலர்ந்துபோவ தற்குமுன்னே என்னைப் பானம் பண்ணுகித்து என்னுடைய இளைப்பை நீக்கப்பாருங்க ளென்கிறான். (4)

அழிவும் தோழிலுமுருக்காட்டான் அஞ்சேலென்றானவனெருவன் *

தழுவியுமுசிப்புருந்தென்னைச் சுற்றிச்சுழன்றுபோகானால் *

தழையின்பொழில்வாப்பிரைப்பின்னே நெடோவாதிவருகின்ற *

குழலின் துளையாய்நீர்க்கொண்டு குளிரமுசத்துத்தடவீரே.

(5)

அழிவும்	அஞ்சாலும்		[இது உண்மையான அதபவமல்
தோழிலும்	தொழுதாலும்		லாமல் மாநராதிபவமாத்ரமான
உரு காட்டான்	தன் மடிவைக் காட்டாதவனாயும்		உரு வெளிப்பாடாகையாலே
அஞ்சேல் என் னானான்	{ உருவைக்காட்டாவிடிலும் 'அஞ் சேல்' என்ற சொல்லும் சொல் லாதவனுமாயுள்ள	தழையின்	துக்கம்;
ஒருவன்	ஒரு மஹாதபாவன் [கண்ணன்]	பொழில் வாய்	{ நிலக்குடைகளாகிற சோலையின்
புரத்த	இக்கே வத்து	நீரை பின்னே	கீழே
என்னை தழவி முழுதி-என்னை நெருக்கி யனைத்து		நெடு மால்	பசுக்கட்டங்களின் பின்புறத்திலே
சுற்றி சுழன்று	முன்னும் பின்னும் சூழ்ந்து	ஊதி வருகின்ற	வயாமுத்தான கண்ணபிரான்
போகான்	போகாமலிருக்கிறான்;	குழலின் துளையாய்	ஊதிக்கொண்டு வரப்பெற்ற
		நீர் கொண்டு	புல்லாங்குழலின் தவாரகலிலுள்
		முகத்து	டாகிற
		குளிர தடவீர்	நீரைக் கொணர்ந்து
			என்னுடைய முகத்திலே
			குளிர்த்தியாகத் தடவங்கள்.

***—அப்பெருமானை ஸாக்ஷாத்தரிக்கவேணுமென்றும் அவன் சோதவாயாலே அபயப்பிரதானம் அருளப்பெறவேணுமென்றும் ஆசை கரைபுரண்டு அதற்காகச் சிறுபயல்கள் செய்யப் உபாயத்தையுஞ் செய்வேன், மேலையார் செய்யுமுபாயத்தையும் செய்வேன்; (அசாவது:—சண்ணினைப் பெருகவிட்டு அமுவேன்; ப்ரஹ்மாஸ்தரப்பாயோகம் பண்ணிப் போலிவெ தொழுவேன்.) எது செய்தாலும் அவன் நேரிலே வந்து திருவுருவைக்காட்டுவது மில்லை; ஆகாஸவாணி சொல்லுமாயோல அஸரீரியாகவாகிலும் நின்று 'அஞ்சேல்' [பயப் படாதே, நானிருக்கிறேன்] என்னொருவார்த்தை சொல்வதும்மில்லை; இப்படி ஸர்வாத்மநா டபேசைபண்ணிக்கிடக்கிற அவனை மறந்தாகிலும் ஒருவாறு ஆறியிருப்போமென்று பார்த்தாலோ, அப்படியிருக்கவொண்ணாதபடி உருவெளிப்பாட்டாலே ஹிம்ஸிக்கிறானே!; [உருவெளிப்பாடாவது—மெய்யாகவந்து ஸைச்சிலேஷம் கொடாமல் மாநஸாநுபவ மாத்ரத் துக்கு விஷயமாப்படி நனது எல்லா அவயவங்களையும் அருகே உலாவச்செய்தல் : இத்தகைய

இந்த ஹிம்ஸைக்குப் பரிஹாரமுறை கூறுவன பின்னடிகள். பெரியாழ்வார் திருமொழியில் “தழைகளுந்தொங்கலுந் ததும்பியெங்கும் தண்ணுமையெக்கம் மத்தளி தாழ்பிலீக், குழல்களுக்கீதமுமாகி யெங்கும் கோவிர்தன் வருகின்ற கூட்டங்கண்டு” என்று தொடங்கிப் பத்துப்பாட்டாலும் விஸ்தாரமாக அருளிச்செய்தபடியே) பசுக்களின் பின்னே பரம்போசடமாக எழுந்தருளா நின்ற கண்ணபிரான் குழலுதிக்கொண்டே வருவனே ; அக்குழலின் துளைகளிலே அவனது சோதிவாயின் அமுதப்புனல் நிரம்பிக்கிடக்குமே; அந்த நீரைக்கொண்டுவந்து, குளிர்த்தியுண்டாம்படி என்முதத்திலே தடவுங்களைக்கிறுள். “குழலிறண்டு சுருண்டேறிய குஞ்சிக் கோவிர்தனுடைய கோமளவாயின் குழல் முழைஞ்சுகளினாடு குமிழ்த்துக் கோழித்திறிந்த வழைப்புனல் தன்னை” விரும்புகிறோளாய்த்து. வேயிச் குழலை வாயிலவைத்து ஊதும்போது வாயைக்கொப்பளித்தலால், உமிழ்நீர் குழலின் துளை வழியாக வெளிவருமென்க.

அவனோருவன் என்கிறான்-பேரையிட்டுச்சொல்லவும் வெறுப்புமிக்கது போலும்.
ஹிம்ஸையின் கொடுமை கோற்றும் இதனை..... (5)

பொழுத்தான்கொணர்ந்துபுசீர்கள் போசாவயிரேன்னுடம்பையே.

(6)

நான் துணிவிட்டு	{	என்ன வே! மாமாநகரனெல்லாம்	{	படை யொலம்	{	கிட்டி இப்படி அசைவத்தாலும்
கொஞ்சு		துயர் படுக்கை இல்லாததில்		இடலேன்		அசகதையிராநன்றேன்
நந்தகேடைய மகன்	{	'முந்தகேடைய மகன்' என்று	{	சூனியின்	{	
என்னும்		பாணித்தாய்		போடகன்		சனகேடைய அக்கண்ணபிரான்
கொடிய	{	இக்கடியை ஒருப்	{	மதித்த அடிப்	{	திருமடி பட்டு மதித்த இடத்தி
கடிய		பெய்ததானா		பட்டில்		வண்டான
திருமாவை	{	சரியாய்திரிபை [கண்ணுலே]	{	பெரிய தான்	{	பூரீபாததூண் னையாவது
நான்		அபகையானான்		கொண்டது		கொண்டவர்து
குரப்பக்கறு	{	மிகவும் துன்பப்படுத்தப்பட்ட	{	பேசா உயிர் என்	{	கிட்டுப் பிரியாதவையையுடைய
கொடப்பட்ட				உடம்பை		என் உடம்பிலே
				புதகன்		புதக்கன்.

***—ஏற்கனவே உலகத்தில் மரியாதையல்லாம் சீர்குலைந்து கிடக்கின்றன ; அதுக்குமேலே ஒன்று பத்தாய்ச் சீர்குலையும்படி நந்தகோபன் மகனென்கிற ஒரு மஹாநுபாவன் வந்து தோன்றினான் ; பாமஸாதுவான நந்தகோபனுக்கு இந்தக்கொடியவன் என்னுனே

பிள்ளையாசப்பிரந்தாடு எனியேன்; அவனால் மிகவும் துன்பப்படுத்தப்பட்ட நான் புடை பெயரவும் ஈண்ணாபடி துவண்டுபோனேன்; இந்தத்தவட்சி நீருவதற்கு மருந்து யாதெனில்; ஆர்தச் சுண்ணகோடன் நடந்து சென்ற நிலத்திலுள்ள பொடியைக்கொணர்ந்து என்னுடம்பிலே பூசப்பாடுங்கள்; அதுவே உற்ற மருந்தாகும் என்கிறான்.

கோடியகடியதிருமால் = கொடுமையாவது பிறரை வருத்தச்செய்கையாகிற சீரூத்தனம்; கடுமையாவது தன் காரியத்தை மாத்திரம் வினாந்து முடித்துக்கொள்ளுகையாகிற ஸ்வகாரியபரத்வம்: ("கடியன் கோடியன் கெடியமால்" என்றார் நம்மாழ்வாரும்) இப்போது திருமால் என்று பிராட்டி ஸம்பந்தத்தை அநுஸந்திப்பது-திக்கொடுமை கடுமைகளெல்லாம் இவனால் அவரிடத்திலே ருந்து தான் கற்றுக்கொள்ளப்பட்டனவேன்று அவனையும் சேர்த்த வெறுக்கின்றமையைக் காட்டுமென்ப. "இழுவையாப்போருகிற பங்குணாமாயையாவே பேற்றுக்குப் பரிசுமாகச் சொல்லலாமவற்றையெல்லாம் இழவுக்குப் பரிசுமாகச் சொல்லுகிறான்" என்ற பெரிவாச்சாரன்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்திகாண்க.

குளப்புக்கறுகொளப்பட்டு = அடிப்பட்ட இடத்திலேயே மேன்மேலும் அடிபடுத்தல் குளப்புக்கறுகொள்ளுதலாம் [குளப்பு—கூறு, குளப்புக்கூறு.] கால் நடைகளின் குளப்புள்ள எப்போதும் அடிப்பட்டுக்கொண்டேயிருத்தலால் அதுபோல மேன்மேலும் அடிப்பட்டுக் கொண்டேயிருத்தலைக் குளப்புக்கறுகொள்ளுதலாகக் கூறுவர்; கூறு என்னுஞ்சொல்லுக்குள்ள பலபொருள்களில் 'தன்மை' என்ற பொருள் இங்கே கொள்ளத்தக்கது; 'குளம் பித்தன்மையை உடையது' என்று ஸ்பந்தார்த்தமாய், 'துகையுண்டவிடத்திலேயே மேன்மேலும் துகையுண்டு' என்று தாத்தாயார்த்தமாகக்கடவது.

புடைபெயர்தல்—பக்கங்களில் அசைதல்; நோவினசனத்தினால் 'அசையவும் மாட்டா திருக்கின்றேனென்கிறான் "புடையும்பெயரகில்லேன்" என்று.

அடிப்பாட்டில்பொடி—திருவடிப்பட்டவிடத்திலுண்டான துகள் என்றபடி. அடிப்பாடு என்று வழிக்குப்பெயர். அவனுடைய திருமேனியில் ஸாக்ஷாத் ஸம்பந்தம்பெற்ற வஸ்துவே வேறுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை; பரம்பரா ஸம்பந்தம்பெற்ற வஸ்துவாயிருந்தாலும் உத்தேசயமேயாம் என்று இதனால் தெரிவித்தவாறு.

போகாவியேன்னுடம்பு = எத்தனைவிஷங்களை வாங்கித்தின்றாலும், எத்தனை சுத்திகளை யெடுத்துக் குத்திக்கொண்டாலும் இந்தப்பாழும் உயிர் என் உடம்பைவிட்டுப் போகமாட்டேனென்கிறதேயென்று மிக்க வருத்தத்தோற்றக்கூறுகின்றபடி பாரீர். போகாவியிர்—போகாத அபிரகாடைய, என்று பொருள் படுதலால் அன்மொழித்தொகை; வடமொழிநடை.... (6)

வேற்றிக்கருளக்கொடியான்தன் மீமிதாடாவுலகத்து *

வேற்றவேறிதேபெற்றதாய் வேம்பேயாகவளர்த்தாளே *

குற்றமற்றமுலைதன்னைக் குமரன்கோலப்பிணைத்தோளோடு *

அற்றகுற்றமவைதீர் அணையவழுக்கிக்கட்டிரே.

சுருள் வெற்றி கொடியான் தன் மீய்து ஆடா உலகத்து	பெரியதிருவடைய வெற்றிக்கொடி யாக வடைய எம்பெருமானுடை ய ஆணையை மீறிச்செல்லக்கடவ தல்லாத இவ்வுலகத்தில் [எம்பெருமானுடைய ஆணைக்கு உட்பட்டதான இவ்வுலகத்தில்]	வளர்த்தான் குற்றம் அற்ற முலை தன்னை	—வளர்த்து வா அவனைத் தவிர்ந்து வேறொருவன் விரும்புகையாகிற குற்றம் இல்லாத (என்னுடைய) எந்தநங்கிரை யெளவனத்தோடு தோள் திண்டி யான அப்பெருமானுடைய அழகியதாயும் கற்பகக்கிரைபோன்ற தாயுமுள்ள திருத்தோள்க
பெற்ற தாய்	அவனைப்பெற்றதாயாகிய யசோதை யானவள	கோலம் பனை தோளோடு	ளோடே, அழகுமுள்ள திருத்தோள்க
வெற்ற வெறிதே	(தனது புத்திரனை) ஒருவர்க்கும் பயனின்றியே (பயனிலை யென்கிற மாதிரியேயோ?)	அற்ற குற்றம் அவை தீர	(என்னைக்கெலிட்டு) அவற்றுக்கே அற்றுத்திரிந்த குற்றம் தீரும்படி
வேம்பு ஆகவே	வேம்புகாய்போல் கைக்கும் படியாகவே	அணைய அமுக்கி கட்டி	அமுக்கி யணைத்துக் கட்டி. விடுங்கள்.

***—கீழ்ப்பாட்டில், “நந்தகோபன் மகனென்னுங் கொடியசடிய திருமாலால்” என்று—பெற்றதகப்பனை வெறுத்துக்கறிஞள்; இப்பாட்டில்; பெற்றதாயை வெறுத்துக் கூறுகின்றாள். கண்ணபிரான் இவ்வளவு தீம்பனயிருப்பதற்குக் காரணம்—யசோதை அவனை வளர்த்த பொல்லாங்கு என்றிருக்கிறாள். அவன் செவ்வையாக நியமித்து பயபத்திக ஞண்டாம்படி சிஷித்து வளர்த்திருப்பாளாகில் இவன் இப்படித் தீம்பனயிருக்கமாட்டான்; “அஞ்சுவரப்பாளசோதை ஆணடவிட்டிட்டிருக்கும்” என்னவேண்டும்படி அவன் இவனைத் தான்தோன்றியாக விட்டு வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்ததனால் இவன் தலைவிரித்தாடும் தீம்பனாகப் பெற்றான் என்றிருக்கிறாள். “பெற்றதாய் வெற்றவெறிதேவேம்பேயாக வளர்த்தான்” என்று அர்வயகரமம்: ஒரு பண்ணைவிரும்பிப் பிறர்க்கு அளர்த்தத்தை விளைப்பா ருண்டு; அங்ஙனன்றியே யமோதை நிஷ்பாயோஜநமாகவே பரார்த்தத்தை விளைக்க இவனை வளர்த்தானே! என்கிறாள். வேம்பேயாக என்றவிடத்திலே வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி:— “வேர்பும் கரும்புமாக வளர்க்கைஉன்ற்கே வெறும்பேயேயாக வளர்த்தான்; அவன் வேம்பானது வளர்த்த பொல்லாங்கு என்றிருக்கிறாள்.” என்பதாம். வெற்றவெறிதே= சிறிதும் பலனில்லாதபடி என்கை: ஒருவரைக் குறிப்பிடைச்சோல். ‘செக்கஞ்செகவென்று’ ‘கண்ணங்கரேலென்று’ என்னுமாபோலே வெற்றவெறிதே என்பதும் ஒருவரை வழக்கச்சோல். “பொடிப்போலே வளர்த்தான்” என்றால், “வேம்பேயாக வளர்த்தான்” என்றது—தீம்பின் ிட்டிட வேண்டானவை வாய்நியத்தக்காட்டும்.

அவன் உட்பட்ட வேம்பாயிருந்தாலும் “வேம்பின்புழு வேம்பன்றியுன்னாது” என்னுங் கணக்கிலே என்னுங்கொளவை அந்தவேம்பிலே டிணைத்த கிணிகளோடே அணையத்தான் ஆசைப்படாவின்றை; ஆசையாலே அவன் தோனாம் என்னுணையாய ஒன்றுசேர்த்து விளக் கிட்டு வளங்கிவென்கிறான் பின்னாட்சரில்.

அவன் இத்தனை தீம்பனும் உபேசிக்கிருக்கச்செய்தேயும் “அவரைப்பிராயந்தோடங்கி யென்றுமாதிரித் தேழுந்தவென் தடமுலைகள், துவரைப்பிரானுக்கே சங்கற்பித்து” என்றும் “கொக்கைத்தலமிவை நோக்கிக்காணர் கோவிந்தனுக்கல்லால் வாயிப்போகா” என்றும் அவனையொழிய வேறொருவர் முகமகோச்சாதிருக்கும் முலைகளைக் “குற்றமற்றபுலை” என்கிறாள்.

அற்றகுற்றமவைதீர என்பதற்கு இம்முலைகள் இதுவரையில் அவனைப்பிரிந்திருந்தகுறை தீரும்படி என்று சிலர் பொருள்கூறுவரேனும், அது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியோடு பொருந்

தாது. “அத்தோளோடே அற்றதாய்த்து இம்முலைகள்; இங்கேகுடியிருப்பாய் அங்கே க்ருதஸங்கேதமாய்த் திருக்கிறது இவை. என்னைக்கூடாதே அங்கே அற்றகுறையிருப்படி.” என்றிற பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்துள்ளது.

“இவ்வுலகத்து வெற்றவெற்றதேபெற்றதாய் வேம்பெயாகவளர்த்தாள்” என்று இவ் வளவே சொல்லப் போதுமாயிருக்க, “வெற்றக் கருளக்கொடியான்தன் மீட்தாடா வுலகத்து” என்று கருளக்கொடியுடையனான பகவானுடைய ஆணையமீறச் செல்லக்கடவதல்லாத இவ்வுலகத்திலே என்று சொல்லுகைக்குக் கருத்தென் என்னில்; எம்பெருமான் தன் அன்ன ஞாயலே எல்லாரையும் கீழ்ப்படுத்தி எதுவும் எல்லாகடந்து நடவாமல் ஒரு மரியாதை யாய் நடந்துவரும்படி விஜயதவஜமெடுத்துச் செக்கொல் செலுத்தா நின்றவுலகத்திலே எல்லா மரியாதைகருங்கெட்டு மனம்போனபோக்கே செய்யுமவனான ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றான் யென்கதை—என்கருளைனக்கொள்க. (10)

உள்ளேயருகிணைவேனை உளளோவிலளோவேனென்து *

கொள்ளுகொள்ளிக்குறும்பனைக் கோவர்த்தனைக்கண்டக்கால் *

சொள்ளும்பயனென்றில்லாத கொங்கைதன்னைக்கிழங்கோடும் *

அள்ளிப்பறித்திட்டவன்மார்விலெறிந்து என்னழைத்தீர்வேனே. (18)

உள்ளே உருகி	} உன்னுக்குள்ளேயே கரைந்து கைத்து போகிற என்னைப்பற்றி 'இருக்கிறாள்? செத்தாளா?'	கொள்ளும் பயன்	} (ஆட்டுக்கழுத்தில் முலைபோலே) ஒன்று இல்லாதது உபயோகமற்றதான
காவேனே		கொங்கை தன்னை	
உளளோ இல்லோ	} என்றும் கௌதவனாய் என்றார்வன்வந்தையும் அபஹரித் துக்கொண்டவனாய்	கிழங்கோடும் அன்	} வேர்முதலோடே பற்றிப்பிடுக்கி வி பறித்திட்டு
என்னுத		அவன் மார்பில்	
கொள்ளே	(பெண்கள் திறத்திலே) பொல்	என் அழலை	} என் துக்கத்தை தீர்வேன் போக்கிக்கொள்ளப் பெறுவேன்.
குறும்பு	லாக்கு செய்யுமவனான		
சொல்லுதனை	கண்ணிராளை		
கண்டக்கால்	(ஒருகால்) நான் காணப்பெற்றேனாகில்		

***—உள்ளுக்குள்ளே உருகி கைத்துகொண்டிராநின்ற என்விஷயத்திலே சிந்து அராப்சிபுமில்லாதவனும், என்னை வெறுந்தரையாக்கினவனும், குறும்பு செய்வதற்சென்றே பிறந்தவனுமான கோபாலக்ருஷ்ணனை ஒருகால் நான் காணப்பெற்றேனாகில், ஆட்டின்கழுத் தில் முலைபோலே என் மார்பில் வயர்த்ததாக முனைத்துக்கிடக்கிற இப்பாழும் முலைகளை வேர் பரியாகப் பறித்து அவனுடைய மார்பிலே விட்டெறிந்து எந்துச்செம் தீர்ப்பெறுவேனென் கிறான்.

உளளோ இல்லோ என்னுத=இங்கேற வந்து முகங்காட்டாவிட்டாலும் ‘அவன் பிழைத்திருக்கிறாள் ஒழிந்தாளா?’ என்று ஸாமான்யமாகப் பிறரை விசாரிக்கலாமே; என்னைப் பற்றி அவனுக்கு உள்ளளவாவது கவலை இருந்தாலன்றோ விசாரிக்கப்போகிறான்; தன் பெரு மையின் தன் போகமுடிகே தனக்குப் பெருஞ் செல்வமாயிருப்பதால் நானொரு சாக்கு இருப்ப தாகவும் அவனுக்கு எண்ணில்லை என்றவாறு. கொள்ளை கொள்ளி=கொள்ளை கொள்ப வன்; ஸர்வன்வாபஹாய்செய்பவன். இ=பெயர்விருதி. “கோவர்த்தனை” என்றவிடத்த, “பெண்களை வெறுந்தரையாக்கும்; பசுக்களை ஒன்று நூறுயிரமாக்கும்.” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியின் அழகு காண்க, [கா:-வர்த்தயதீதி கோவர்த்தன:] என்ற வ்யுத்தத்தியில்

கோக்கு. “கண்டக்கால்” என்ற சொல்லாற்றலால், அவன் பசுக்களின் பின்னே போமவ னாகையாலே அவனைக்காண்பது அருமை என்பது விளங்கும்; வருந்தி ஒருகால் காணப் பெற் றேனாகில் என்க.

“கொள்ளும்பயனென்றில்லாத” என்றவிடத்து,—“கன்னவிலுங் காட்டகத்தோர் வலங்ககடிமலரின், நன்னறுவாசம் மற்றானுமெய்தாமே, மன்னும்வறுநிலத்துவாளாங்கு உருத்ததுபோல், என்னுடைய பெண்மையும் என்னலனுமென்முழையும், மன்னுமலர்மங்கை மைந்தன்-கணபுரத்துப் பொன்மலைபோல் நின்றவன்றன் பொன்னகலம் தோயாவேல், என்னி வைதான் வாளா எனக்கே பொறையாகி, முன்னிருந்து மூக்கின்று மூவாமைக்காப்பதோர், மன்னுமருந்தறிவிரில்லையே” என்ற பெரியதிருமடல் அதுணைக்கீழ்த்தக்கது. எம்பெருமானை அணைந்துகொள்வதற்கு உறுப்பல்லாத என்றபடி. “கிழங்கோடும் அள்ளிப்பறித்திட்டு” என்றதனால் அளவிற்ற ஆற்றமை புலப்படும். சத்துருவைநோக்கி “உன்னை வேரோடு களைந்து ஒழித்துவிடுகிறேன்கிடாய்” என்பாரைப்போலே உள்நாள்என்கோபமும் துக்கமும் தோன்றச்சொல்லுகிறபடி. இங்குக் கிழங்கு என்றது ஆத்மவஸ்துவை என்றருளிச்செய்வார். “தடம்புனலசடைமுடியன் தனியொருசூறமர்ந்ததையும் உடம்புடையான் சுவராத உயிரினால் குறைவிலமே.” என்றபடி பகவதனுபவத்துக்கு உபயுக்தமாகாத ஆத்மாத்மியங்களுள்லாம் உபேக்ஷிக்கப்படுமிதே ஆழித்த பத்தியையுடையவர்களுக்கு. [நதேனுந்நப்பராணந்தசஸுமகம சேஷாபிலவிதம் நாசாத்தமாநம் நாந்யத்திகமிபி தவ சேஷத்வ விபவாத-பஹிர்மூதம் நாதி! கூண மபி ஸதேற யாது ஸததா விராஸமதத், ஸத்யம் மதுமதந! விஜ்ஞாபநமிதம்.] என்ற ஆளவந் தார் பூஸலுக்கி அறியத்தக்கது.

“கொங்கைகண்ணைக்கிழங்கோடும் அள்ளிப்பறித்திட்டு எறிந்து என்னமுலைத் தீர் வேனே” என்றால் போராதோ? அவன்மார்வில் எறிந்து என்பானேன்? என்னில், இம்முலை களால் தான் படும்பாட்டை, * பெண்ணின்வருத்தமறியாத பெருமானான அவனும் பட வேனுமென்ற கருத்தினவென்க. இம்முலைகள் அவன்மார்வில் ஏறி அவனைக் கும்மிக் குமைக்கவேனுமென்று நினைக்கிறாய்த்து. இக்கஷ்டத்தை அவனும் பட்டானாகில் அதனே ி. உள் ஆழல் தீர்த்தபடிபோலே. அழல்—தாபம். (8)

கோம்மையுடைகரீர்தீரக் கோலித்தற்கோர்துற்றேவல் *
இம்மைப்பிறவியெய்யாதே யின்பப்போய்ச்செய்யும்தவந்தானேன் *
சேம்மையுடையதிருமார்வில் சேர்த்தானேனுமொருநான்று *
மெய்ம்மைசொல்லமுசம்நோக்கி விடைதான்தருமேல்மிகநன்றே. (9)

கோம்மை முலைகள்	(எனது) கிளர்ந்த பருத்த முலை	செம்மை உடைய	(அன்பர்கள் அணைவதற்கென்றே ஏற்பட்டிருக்கையாகிற) செல்வையைபுடைத்தான (தனது) திருமார்வில்
இடம் தீர கோலித் தற்கு ஒர் குற்றேவல்	குமைச்சல் திரும்படி கண்ணயிரா னுக்கு அந்தரங்கமான கைக்கரியத்தை	சேர்த்தா னேனும்	(என்னை அவன்) சேர்த்துக் கொண்டானாகில்
இம்மைப்பிறவி செய்யாதே இனி போய்	இந்த ஜன்மத்திலே செய்யப்பெருமல் இந்தப் பிறவிகழிந்த பின்பு வே ருருகு தேசவிசேஷத்திலேபோய்	நன்று	(நல்லது)
செய்யும் தவந்தான் என்?	செய்யக்கூடியதான தபஸ்ஸா ஏதுக்கு?	ஒரு நான்று	ஒருநாள்

முகம் கோக்கி என் முகத்தைப்பார்த்து
மெய்ப்பை சொல்லி மெய்யே சொல்லி

விடை தன் தரும் ஏன் மிக நன்று
“ஐ எனக்கு வேண்டாம், தே”
என்று தள்ளி விட்டமை தேன்
விடை கொடுப்பா நுகல்
அது உத்தமோத்தமம்.

***— கொங்கைதன்னைக்கிழங்கோடு மள்ளப்பறித்திடுவானேன்? கீழங்கு என்கிற ஆசாவுஸ்துவுண்டாகில் அவ்வாத்மவஸ்துதான் நித்யமாகையாலே ஒரு காலவிசேஷத்திலே ஒருதேசவிசேஷத்திலேபோய் நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறலாமே; அவ்வநுபவத்தைப் பெறுவதற்குப் பாரிததக்கொண்டு இங்கே ஒருவாறு ஆற்றியிருக்கலாமே என்று சுவர்சொல்ல; பெற்ற இவ்வுடம்போடே இங்கே அநுபவிக்க ஆவல் சோண்டிராநின்றான் தேவார்த்தத் திலும் தேசார்த்தத்திலும் நேருவதொரு பேற்றை, புகழ்ப்புவேனோ வென்கிறான்.

கடாமகாலத்திலே சொறு சொறு என்று கதறும் பாணைகளைப்போலே “எமக்கு வகுத்த விஷயத்தைக்காட்டு, எமக்குவகுத்த விஷயத்தைக் காட்டு” என்று நெருக்குகின்ற இம்முலைகளின் பசிநிறும்படி இந்தப்பிறவியிலே இந்த ஸார்த்தோடே கோபாலகிருஷ்ணனுக்குக் கைங்கர்யம். பண்ணாமல் இனி வேறொருதேசத்திலேபோய் வேறொரு தேவார்த்தப் பரிபாலித்து வேறொரு பாபுருஷனுக்குப் பண்ணுவதொரு கைங்கர்யமுண்டோ? என்கிற முன்னடிக்கால்.

‘அம்மா! இப்படியாச் சொல்லலாமோ? கண்ணபிரானுடைய அநுபவம் உனக்கு எளிதாயிருந்ததோ? அவன்தான் மிறுக்குப்பண்ணுகிறானே; தூர்லபத்தில் ஆசைவைத்தத் தளர்வதனால் பயனென்?’ என்று உற்றார்சொல்ல; அதன்மேல் தன்னுடைய அத்யவஸாயத் தின் உறுதியை உடைக்கின்றான் பின்னடிகளில். கண்ணபிரான் தனது திருமார்பிலே வளது கொங்கைகளை அணைத்துக்கொள்ள வேணுமென்று விரும்பியிருக்கிற என் விருப்பத்தின்படி அடல் அணைத்துக்கொள்வனெல் என்று; அப்படி அணைத்துக்கொள்ளத் திருவுள்ளமில்லையா ில் என்முகத்தை நோக்கப்பார்த்து “எனக்கு உன்மேல் அன்பு எள்ளளவுமில்லை; உன்னைக் கைவிட்டென்; நீ போ” என்று வாய்திறந்தொன்று சொல்லிவிட்டும்: அடுத்து எனக்கு மிகவும் பிரியம் என்கிறான். அவனுடைய ஸம்சலேஷத்தையே அல்லும் பகலும் வாய்வெருளிக் கொண்டு கிடக்கின்றவன் “விடைதான் தருமேல்மிகநன்றே” என்று சொல்லுதலுக்குக் கருத்தயாதெனில்; உன்னைக் கைவிட்டேனென்று சொல்லுகிறவார்த்தையாவது அவன், முகமகோக்கிச் சொல்லுவனாகில், அப்போதையனையவாவது கிடைக்குமே என்றும், பண்ணலே தென்பட்டானாகில் பிறகு அவனை உபாயங்களால் கவர்ந்தகொள்ளலாமென்றும் நினைத்துச்சொல்லுகிறபடி. “பாவிந்யென்றென்று சொல்லாய் பாவிந்யென் காணாவந்தே” (திருவாய்மொழி. 47-3) என்றதோடு ஒக்குமிது எம்பெருமான் சொல்லுகிறவார்த்தை. எதுவாயிருந்தாலும் அதில் கிறப்பந்தமில்லை; கண்முன்னே வந்து தோற்றிச் சொல்லவேணுமென்பதொன்றையையத்து கிறப்பந்தமுள்ளது; ஆழ்வார், “பாவிந்யென் காணாவந்தே—சொல்லாய்” என்றார்; இவளும் “முசம்நோக்கி” என்கிறான்.

இப்பாட்டில், சேர்த்தானேலும் என்ற பதத்திற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானமருளிச்செய்யாமிடத்து, சேர்த்தானேலும்—அம்மாவோடே சேர்த்து அணைக்கையாய்த் துப் பெருவது; அதுசெய்தலையெனையாகிலும் என்றருளிச்செய்திருப்பது கொண்டு சுவர் “சேர்த்தானேலும்” என்று திருத்துவார்கள்; வியாக்கியானத்தில் எதிர்மறைப்பொருள் கூறப் பட்டிருந்தலால் அது சேர்த்தானேலும் என்ற பாடத்திற்குப் பொருந்தாதென்று அவர்க

ளுடைய சுருத்துப்போலும். அத்திருத்தம் பொருத்தமுடைத்தன்று; வியாக்கியான விரோதம் யாதுமில்லை: காணமின்;—“அம்மார்வோடே சேர்த்தனைக்கையாய்த்துப் பேராவது” என்றவனவே சேர்த்தானேனு மென்பதற்கான தாத்பர்யார்த்தம். “அது செய்திலனேயாகிலும்” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி மேலுக்கு அவதாரிகை போன்றதேயாம். இப்பாட்டில் பின்னடிகள் ஒரேவாக்யார்த்தம்போல் தோற்றமாறு இருந்தாலும் இரண்டு வாக்யார்த்தமாகப் பிரித்து வ்யக்தமாக வ்யாக்யானித்தருளியிருக்கிறார் பெரியவாச்சான்பிள்ளை; “சேர்த்தானேல் நன்று; விடைதான் தருமேல் மிகநன்று” என்று யோஜனையைக்காட்டி “தன் மார்வோடே அணையுபடி ஸம்சலேஷிப்பித்தானாகில் அழகது; நீ வேண்டாவென்று முகத்தைப் பார்த்த அநுமதிபண்ணிவிடுமாகில் மிகவும் “ன்று.” என்று பொருளையும் விளக்கக்காட்டியருளினர்.

மெய்ம்மை சொல்லி விடை தருசையாவது—இவளுடைய பாவபந்தத்தைப் பரிசுப்பதற்காக வெறுமன் விடைதருகையன்றிக்கே, ஸத்யமாகவே இவளைக் கைவிடவேண்டுமென்று நெஞ்சார நிஷ்கர்ஷித்துக் கைவிடுதலாம். (முன்னடியில்) “முலைகவிட்டா” என்றதனால் இவள் சிறிற்வந்ததை விருப்பமுள்ளவன் என்பது குற்றேவல் என்ற சொல்லத்தால் விளங்கும். ஸ்வாபதேஸத்தில் முலை என்பது பக்தியையிறே. தலம்—தபஸ். (9)

அல்லலவினைத்தபெருமானை ஆயர்பாடிச்சணிவிளக்கை *
விந் லபுதுவைநகர்நம்பி விட்டுசித்தன்லியன்சோதை *
வில்லைத்துலைத்தபுருவத்தாள் வேட்கையுற்றும் கவிரும்பம் *
சொல்லித்துதிக்கவல்லார்கள் துன்பக்கடலுள் துவளாரே. (10)

வில்லை துலைத்த புருவத்தாள்	வில்லைத்தோற்கடித்த புருவத்தையுடையவள்	ஆயர்பாடிக்கு அணிவிளக்கை	{ திருவாய்ப் பாடிக்கு மங்களநிபம் போன்றபாசகலமான கண்ணியானை
விந் லபுதுவைநகர்	முந் தில்லி புத்தூர்க்குத் தலைவரான பெரியாழ்வாருடைய மகளாய்	வேட்கை உந்து மக விரும்பம்	{ ஆசைப்பட்டு மிக்க அபிஷேகம் தோற்ற அருளிச்செய்த இப்பாசகங்களை
வில்லைத்துலைத்த	ஆச்சரிய குணகாலினியான ஆன்டன்,	சொல்லி	{ எச்செய்த ஒதவல்லார்கள் மன்னாளுமுத்தர்தில் துவண்டு கோவு படமாட்டார்கள்.
விந் லபுதுவைநகர்	(திருவாய்ப்பாடி முழுதும்) நீங்கு வினாத்த அசுரன் டெயுடை	துதிக்க வல்லார்கள் துண்டம் கடலுள் துவளார்	

***—இத்கி ஸ்வாயம்பொழிகுந்ருங்குப் பலன்சொல்லி முடிக்கிறுள் இதில். * நிச்சலும் ஸைவன் ஸ்வாயம் பெருமானாகிய கண்ணபிரான் விஷயமாகப் பெரியாழ்வார் திருமகளார் அருளிச்செய்த இச்சொன்மாலையே புழங்கு. பாடவல்லவர்கள் ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலினெழுந்த நெய்படமாட்டார்கள் என்கிறார். *வ ஹவோ நரவசம்ஸூணமணா: வாசுதேவா, ஹனிதே—[பதாவொர் ப்ர: சல்யானகுண: புந்ஸ்யஸந்திதே] என்னும்படியாக ‘குணசா’ என்று திராமபிரான் டசுப்பெற்றுப்போலக் கண்ணபிரான் “அல்லலவினைத்த பெருமான்” என்று புழப்பெற்றிடுப்பனாய்த்து. இவன்செய்யும் தீம்புசுள் திருவாய்ப்பாடிக்கு விளங்கிட்டாற்போலி நகுது மென்பது தோன்ற “அல்லலவினைத்த பெருமானை ஆயர்பாடிக்கணிவிளக்கை” என்கிறார். “இவ்விந்மிடக்கு இவ்வினாக்காதபோது ணராக இருண்டு கிடக்குமாய்த்து” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகாண்க.

வில்லைத் துலைத்த புருவத்தாள்—‘துலைத்த’ என்னுஞ்சொல் ‘துலா’ என்ற வடசொல் லடியாகப்பிறந்ததென்று கொண்டால், வில்லை ஒத்திருக்கின்ற புருவத்தைபுடையவள் என்று

பொருளாகும். (தலா-ஒப்பு.) பெரியவாச்சான்பிள்ளை இவ்வர்த்தத்தைத் திருவுள்ளம்பற்ற வில்லை. “தன்னோடு ஸாய்ங்கொண்டாடியிருக்கு மவற்றையெல்லாம் அழிக்கும்படியாய்த்து அவயவஸோபையிருக்கும்படி. விஷதான் ஒப்பாகப் போராதபடியான புருவத்தையுடைய வன்.” என்றோ வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. ஆகவே துலைத்த என்பதற்கு, ‘தாஸ்கரித்த’ என்று பொருள் கொள்ளத்தகும.

தோலைத்த என்றபாடம் ஏற்கும்.

(10)

அடிவரவு:—உண்ணன் பால் கஞ்சை ஆரே அழில் நடை வெற்றி உள்ளே கொம்மை அங்ஙல் பட்டி.

பதின்கூன்றந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம். ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

பதினொன்பதாந்திருமொழி—பட்டிமேய்ந்தோர்.

உரையவதாரிகை:— “தையொருதிங்களும்” என்று தொடங்கிக் கீழ்த்திருமொழி யளவும் ஆண்டாள் பட்ட க்லேசமெல்லாம் திரும்படி கண்ணபிரான் வந்து ஸேவைந் தருளினபடியைக் கூறுவதாய்த்து—இத்திருமொழி. திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வார் “என் அவாவறச் சூழ்ந்தாயே” என்னும்படியாகப் பெற்றபேற்றை ஆண்டாளும் பெற்றாளாய் அப்பேற்றை நோக்கப் பேசாதே “கண்ணபிரானைக் கண்டதுண்டோ” என்று கேட்பாரும், “ஈம் நன்றாகக்கண்டதுண்டு” என்று விடையளிப்பாருமாக இத்தகைய அந்யாபதேசப்ரக் ணையாலே அமைத்து அருளிச்செய்கிறார்.

இத்தத்திருமொழியில் சுற்றுப்பாட்டொழிந்த ஒன்பது பாட்டிலும் முன்னடிகள் “கண்டோ” என்ற முடிவிலுல் வந்த வினாவாகவும், பின்னடிகள் “விருந்தாவனத்தே கண் டோமே” என்ற முடிவிலுல் வந்தவிடையாகவும் நிகழும். ஒரு வ்யக்தியாகிய ஆண்டாள் தானே அநேகவ்யக்திகளின் அவஸ்தையை ஏககாலத்தில் அடையுமாறு பொருந்துமோ எனின்; எம்பெருமானது அருளின் மிகுதியால் ஞானத்தில் தடையற்றால் பொருந்தாதது ஒன்றுமில்லை. இவளுடைய திருத்தந்தையான பெரியாழ்வார் தமது திவ்ய ப்ரபந்தத்தில் “என்னைத்தே ஈக்கு” என்ற திருமொழியில் இரண்டு ஆயர் மங்கைகளின் அவஸ்தையை அடைந்து ஒருத்தி க்ருஷ்ணவதார வ்ருத்தார்த்தத்தைப் பாடுவதாகவும் ஒருத்தி ராமாவதார வ்ருத்தார்த்தத்தைப் பாடுவதாகவும் கொண்டு பரஸ்பரம் எதிரியாய் நின்றுசொல்லி உந்திபறந்த பாசுரத்தாலே உபயாவதாரகுண சேஷ்டிதங்களையும் பேசி அநுபவித்தாற்போலவும்; திருமங்கையாழ்வார் பெரியதிருமொழியில் “மானமரு மென்னேக்கி” என்ற திருமொழியில் இரண்டு பிராட்டிமார் தசையை ஏககாலத்திலே பெற்றுப் பேசினாற்போலவும் இவளும் பேசுகின்றாளென்க. பரம பதத்தில் நித்யமுக்தர்கள் ஏககாலத்தில் பல சரீரங்களைப் பரிஈரஹிப்பதாக உபநிஷத்தங்கள் கூறுகின்றன; அது பொருந்துவது எம்பெருமானருளானோ; அப்படியே இங்குக் கொள்ள லாமென்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி.

பட்டிமேய்ந்தோர்காரேறு பலதேவற்கோர்கீழ்க்கன்றாய் *

இட்டறிட்டுவினாயாடி இங்கேபோதக்கண்டரே *

இட்டமானபசுக்களை யினிதுமறித்துநீருட்டி *

விட்டுக்கொண்டுவினாயாட விருந்தாவனத்தேகண்டோமே.

(1)

ஓர் கார் ஏறு	(கண்ணிரானென்கிற) கறுத்த	கண்டரே	பார்த்தீர்களோ?
பட்டிமேய்ந்து	காசையொன்று	இட்டம் ஆன	(தனக்கு) இஷ்டமான
பலதேவற்கு	காவலில்லாமல் யதேச்சமாய்த்	பசுக்களை	பசுக்களை
ஓர் கீழ் என்று ஆய்	திரிந்துகொண்டும்	இனிது	தருப்பியாக
பலதேவற்கு	பலராமனுக்கு	மறித்து	மடக்கிமேய்த்து
ஓர் கீழ் என்று ஆய்	ஒப்பற்ற தம்பியாய்	நீர் ஊட்டி	தண்ணீர் குடிப்பித்த
இட்டறிட்டு	ஊர்தோஷத்துக்குப் போக்குவீடா	விட்டுக்கொண்டு	(இப்படியாக) அவற்றை மேயவிட்
கீளையாடி	கப் பலவகையான கோலாஹல்	வினாயாட	டுக்கொண்டு
இங்கே போத	கண்பண்ணி	விருந்தாவனத்தே	(அப்பெருமான்) வினாயாடாநீர்க
	இப்படிவர	கண்டோம்	புருந்தாவனத்திலே
			கேவீசுதோம்.

***—சிறைக்கூடத்தில் கட்டுண்டு கிடப்பாரைப்போலே பாம்பதத்தில் திடுவனந்தாழ் வான்மடியிலும் னேனை முதலியார் பிரம்பின் கீழிலும் பெரியதருவடி சிறைக்கீழிலும் ஒடுங்கி வர்த்தித்த பெருமான் இந்நிலத்தே போந்து யதேச்சமாகத்திரிந்து வினாயாடாநீர்க்குக் கண்ட துண்டோ? என்று கேட்பவர்களின் பாசும் முன்னடிகள். தனக்கு மிகவும் பீர்தி பாத்ர மான பசுக்களைப் புல்லும் தண்ணீருழுள்ள விடங்கனிலே கொண்டுபோய் மேய்த்துப் பாமா னந்தத்துடனே வினாயாடா நிற்குங்கால் ஸ்ரீபுருந்தாவனத்திலே காணப்பெற்றோம் என்று விடையளிப்பார் பாசும் பின்னடிகள்.

பட்டிமேய்கையாவது — தடைசெய்வாரில்லாதபடி கண்டவிடங்களிலும் சுற்றிச் சுழன்று மேய்கை. இப்படி ஸ்வச்சந்தவிஹாரம் செய்வதற்காகவேயிறே எம்பெருமான் திருநாட்டைவிட்டுத் திருவாய்ப்பாடியில் பிறந்தது. திருநாட்டிலே இவனுக்குப் பட்டிமேய வொண்ணாதே * வானின வரசாயிருக்கவேணுமே. அந்தச் சிறையிருப்புக்குறைதீர இங்கே வந்து பட்டிமேய்கிறபடி.

“ஆன கருப்பந்தோட்டத்தே புக்கால் திரியுமாப்போலையாய்த்து இவனும் னாரை ழுட்டபடியே திரிய்ப்படி. பாம்பதத்தில் தூல்பிடித்தப் பரிமாறுமதுபோலன்றக்கே ‘வெண் ணைய் சனையபோய்த்து; பெண்கள் சளவுபொய்த்து’ என்னும்படியாக வாய்த்து மர்யாதை சனையதித்தசொண்டு திரிய்ப்படி.” என்ற விமாங்கியான ஸ்ரீஸூர்த்திகள் இங்கே அதுஸந் திக்கத்தக்கவை.

இவ்விடத்தில் காரேறு என்சையாலே, பாம்பதத்திலே உடம்பு வெளுத்திருக்கும்போ லும். இஷ்டப்படி பரிமாறலாம்படியான இடத்திலே உடம்பு தண்ணிரம் பெற்றிருக்கும். அது உள்ளது இங்கேயாய்த்து.

பலதேவற்கு ஓர் கீழ்க்கன்றாய்=பட்டிமேயும் கண்ணிரான் பலராமனுக்கோர் கீழ்க்கன்றாய் இருப்பதுவேன்னில்; பெண்கள் திறத்திலே சிச்சலும் தீமைகள் செய்து திரியு மவன் பலராமனானிலே பல்வழியுருப்பனும், அபிரதவிஷயங்களிலே தண்ணீர் சேரவிடு கைக்கு அவன் தணைவனாகையாலே அவன் கினைவின்படியே அவனளவில் அடங்கி வர்த் திப்பனென்க,

இட்டறிட்டு என்பதற்கு த்ருப்திகரமான பொருள் விளங்கவில்லை. பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் உள்ளதாவது—“இட்டறிட்டு = இச்சேதனன் முக்தனனால் பகவதனுபவத்தால் வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு * ணதஜ்ஜாமாயஹ்லே * [தத் ஸாமகாயந்தாஸ்தே] என்று ஸாமகானம் பண்ணுமாபோலே அவனரூன் இங்கேவந்து அவதரித்து இப்பரிமாற்றத்தைப் பெறுகையாலே வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டுப் பண்ணும் வியாபாரமிருக்கிறபடி.” என்றவ்வளவே உள்ளது. இவ்விடத்திற்கு அரும்பதவுரையிட்டபொருள்—“இட்டறி - செருக்கால் வந்த வியாபாரம்” என்றெழுதினவர்த், “இட்டறிந்கை—ஸபதமிந்கை” என்றும் எழுதி உள்ளார். இனி, தெளிவுடையார் பக்கல் திவ்வடங்கக் செட்டறிக்.

விருந்தாவனம் என்பது—கண்ணன் அவதரித்த வடபதரைக்குச் சிறிது தூரத்தில் யமுநா நதிக்கரையிலுள்ள இடம். கண்ணன் வளர்ந்த இடமான கோகுலமெனப்படுகிற திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள நத்தகோபர் முதலான ஆயர்கள் அங்குப் பூதனை வந்த இறந்தல், சுகநிபாதி விழ்த்தல், இரட்டை மருதமாம் முற்றத்து முதலியவற்றை உற்பாதக்கொளனக் கொண்டு அஞ்சி பற்றாவனமெனப்படுகிற அவ்விடத்தைவிட்டு கன்றுகாலை முதலிய எல்லாப் பொருள்களோடும் ப்ருந்தாவனத்திற்கென்று குடியேறினர். நெடுஞ்சிக் காடாய்க்கிடந்த அந்த ப்ருந்தாவனம் க்ருஷ்ணபகவான் குவிர்த்த திருவுள்ளத்தோடு அநுகூலித்ததால், பசுக்கள் முதலானவை வந்ததியடைதற்கு ஏற்ப மிகச்செழிப்புற்றது. பின்பு அங்கு நெடுநாள் கண்ணன் கன்றுகளையும் பசுக்களையும் மேய்த்துக்கொண்டு பல திருவிளையாடல்கள் செய்துகொண்டு வளர்த்தருளினன். ப்ருந்தாவனம் என்ற வடசொல் விருந்தாவனமென விகாரப்பட்டது. நெடுஞ்சிக்காடென்பது பொருள். (1)

அனுங்கவேண்ணைப்பிரிவுசெய்து ஆயர்பாடிகவந்தண்ணும் *
குணங்குநாறிக்குட்டேற்றைக் கோவர்த்தனைக்கண்டிரே *
கணங்களோடும்மேகம் கலந்தாற்போல்வனமாவே *
மினுங்கநின்ருவீனையாட விருந்தாவனத்தேகண்டோமே. (2)

அனுங்க	நான் வருந்துப்படியாக	கோவர்த்தனை	கண்ணபிரானை
என்னை பிரிவு செய்து	என்னைப் பிரிப்பவிட்டுப்போய்	மின் மேகம்	மின்னனும் மேகமும்
ஆயர்பாடி	திருவாய்ப்பாடியை	கலந்தால்போல்	ஒன்றோடொன்று சேர்ந்தாற்போலே
கவந்து	ஆகாமித்து	வனமாவே மினுங்க	(கருத்த திருமேனியிலே மின்னல் போன்ற) வனமாவே திகழப்பெற்றது
கண்ணும்	அதப்பிக்கின்றவனும்	கணங்களோடு	(தோழன்மாருடைய) கூட்டங்க ளோடு கூட
குணங்குநாறி	கண்ணையிற் கொச்ச நாற்றம்	விளையாட	விளையாடாநிற்க
குட்டேற்றை	நாறுமவனும்	கண்டோமே	கண்டோமே—
	இளைய ரிஷபம்போன்றவனான		விருந்தாவனத்தே கண்டோமே—

***—நான் மிகவும் தளர்ச்சியடையுப்படி என்னைப்பிரிந்துபோய்த் திருவாய்ப்பாடி முழுவதையுங் கொள்ளுகொண்டு திரியுமவனாய், *வேண்ணையனைந்த குணங்கு நாற்றம் கமழுவவனான கோபாலகிருஷ்ணனைக் கண்டதண்டோ? என்று கேட்பார் பாசரம்—முன்னடிகள். மின்னனும் மேகமும் சேர்ந்தாற்போலே, ச்யாமமான திருமேனிக்குப் பரபாகமாய் உற்றுலலமான வனமாவே அசைய அசையத் * தன்னோராயிரம் பிள்ளைகளோடு விளையாடாநிற்க விருந்தாவனத்தே கண்டோமென்று விடையளிப்பார் பாசரம் பின்னடிகள்.

(3)

21

இதன் கருத்து—தருநாள் கண்ணபிரான் பிறர்மனையில் புழுத்து வெண்ணெய்த்தாழியில் கையிட்டவளவில் ஆம்மனையுடையாள் சடக்கெனவந்து பிடித்துக்கொண்டு ‘பயலே நீ ஆள்!’ என்ன; ‘நான் பலராமன் தம்பி’ என்ன; ‘இங்கு ஏதாக்கு வந்தாய்? என்ன, ஏன் அகம என்று மயங்கிவந்து விட்டேன்’ என்ன; ‘அது சரிதான்; வெண்ணெய்த்தாழியில் கையிட்டாயே அஃது ஏன்? என்ன; ‘ஆம்மா! ஒரு கன்றுகுட்டி கைகழித்துபோயிற்று; அதைத் தேடுவதற்காக வெண்ணெய்க்குடத்திற் கையிட்டுத் துழாவிப்பார்க்கேன்’ என்ன; இதுகேட்ட அவ்விடைச்சி ‘தெண்ணைமரத்தில் புல் பிடுங்க ஏற்றேன்’ என்பாரைப்போல இவன் உத்தரமுரைக்கும் ஸாற்றன்மென்னென்று கினந்து தாம்பால்கட்டி அடிக்கப்புக, கண்ணபிரான் அழித்தோடங்க, அடக்கண்ட அவ்விடைச்சி “இச்செய்தி பசோதையின் காதில் எட்டுமாகில் “என்றுமென்பின்கைக்குத் திமைகள் செய்வார் அங்குமாவர்களே” என்று சபிப்பனே’ என்றாற்சி, ‘கண்ண! அழேல் அழேல்’ என்று ஸமாதானப்படுத்திப் போகவிட்டான் என்க. இங்ஙனே ஸாப்பொய்களுரைத்தல் பல்லாயிற்.

மேலால் என்றது—மேலே என்றபடி. கண்ணபிரான் விதியிலே எழுந்தருளும் போது மேலே வெய்யில்படாமையக்காசப் பெரியநிருவடி தன் சிறகைக்குடையாக விரித்தாழிற் செய்வன்; அஃது கண்ணபிரானுக்கு மேற்கட்டி பிடித்தாற்போலிருக்கும்; அதன்கீழே அழகாக எழுந்தருள்வனென்க. கருடனுடைய தாய்க்கு விநா என்று பெயர்.

மேலாப்பு = மேற்கட்டி; விநாகம். (3)

கார்த்தன்சமலக்கண்ணென்னும் ஈடுங்கயிறுபடுத்து * என்னே

சர்த்துக்கொண்டுவினாயும் ஈசன்றன்னைக்கண்ணே *

போர்த்தமுத்தின்குப்பாயப் புகர்மால்யானைக்கன்றேபோல் *

வோர்த்துநின்றுவினாயாட விருந்தாவனத்தேசண்டோமே. (4)

கார்த்தன்	காமேகத்திலே கலிநா	வினாயும் ஈசன்றன்னைக் கண்ணே?— பேர்த்த முத்திற் } போர்வையாகப்போர்த்த முத்திச் சுட்டையைய யுடையதாப் குட்டாயம் }
கண்ணன்	திருக்கண்கள் என்கிற பெரிய பாசத்திலே	புகர் மால் } தேஜஸ்ஸையுடையதாய் பெரிதான
தேடுகயிறு	என்னை அகப்படுத்தி	யானை கன்றுபோல் } யானைக்குட்டிபோலே
என்றோ பர்த்து	{ (தான்போமிடமெங்கும் என்றோக் செய்யும் கூடலே) இழுத்தல் கொண்டுபோய் }	வோர்த்து நின்று } வேர்வையுந்து நன்று வினாயாட } வினை
புதுக்கொண்டு		விருந்தாவனத்தே கண்டோம்—

***—மேகத்திலே அழகிய இரண்டு தாமரைப்பூக்கள் பூத்தனவோ? என்னும்படியமைந்த திருக்கண்களாகிற வலையிலே என்னை அகப்படுத்தித் தான் போகுமிடமெங்கும் என்னாயும் [அதாவது—என் நெஞ்சையும்] இழுத்துக்கொண்டு திரியுமவனான பெருமானைக் கண்டதுண்டோ? என்று கேட்பார் பாசரம்—முன்னடிகள். முத்துச்சட்டையிட்டாற் போலே குருவெயர்ப்பு அரும்பிப் புகரையுடைத்தான யானைக்கன்றுபோலே வோர்த்து நின்று வினாயாடும்போது விருந்தாவனத்திலே கண்டோமென்பார் பாசரம்—பின்னடிகள்.

கார் — மேகம்போலே, தண் — குளிர்ந்த, என்றும் உரைக்கலாம். “குப்பாயமென நின்று காட்சிதருங் கோவர்த்தனமென்னுங் கொற்றக்குடையே” என்றார் பெரியாழ்வாரும்.

“மெய்ப்பை கஞ்சுகரி கஞ்சுகம் வாரணம் சூப்பாயமங்கி சட்டையாகும்” என்பது தீவாகரம். கண்ணபிரான் யானைக்குட்டிபோலவும், அவன் வேர்வையாரும்புகளை அணிந்து நிற்கும் நிலைமையை மூத்துச்சட்டையணிந்திருக்கை போலவும் உவமிக்கப்பட்டுள்ளமை காண்க. (4)

மாதவனென்மணியினை வலையில்லிழைத்தபன்றிபோல் *
எதுமொன்றும்கொளத்தாரா ஈசன்றனைக்கண்டே *
பதகவாடையுடைதாழப் பெருங்கார்மேகக்கன்றேபோல் *
விதியாரவருவானே விருந்தாவனத்தேகண்டோமே. (5)

மாதவன்	சீரியப்பியாய்	ஈசன் தன்னை கண்டே?—;
என் மணியினை	எனக்கு நீலமணிபோலே பாரா	பிதகம் ஆடை திருப்பிதாம்பரமாகிற
	பேய்யாழப்	உடை திருப்பரிவட்டமானது
வலையில் பிழைத்த	வலையில் நின்றுத் தப்பிப் பிழைத்த	தாழ தெக்கத்தொகை விளங்க
பன்றி போல்	தொரு பன்றிபோலே செருக்கி	பெருசார் மேகம் பெருத்துக்கூறுத்தொரு மேகம்
	குறும்	கன்றுபோல் குட்டிபோலே
ஏதும் ஒன்றும்	(தன்பக்கனுள்ள) யாதொன்றையும்	விதி ஆர் வருவானே திருவிதி நிறைய எழுத்தருளும்
கொள தாரா	பிறர்கொள்ளும்படிதாராதென	பெருமானே
	(ஒருவர் கைக்கும் எட்டாததென)	விருந்தானத்தே கண்டோம்—.

***—திருமகள் கொழுநனாய், எனக்கு நீலமணிபோலே அநுபாய்யனாய், வலையிலே அகப்பட்டிருந்துத் தப்பின பன்றிபோல் செருக்கி ஒருவர் கைக்கும் பிடிக்கொடாதவனான பெருமானைக் கண்டதுண்டோ?... உண்டு; திருவரையில் பிதாம்பரத்தைத் தொங்கத் தொங்க அணிந்துகொண்டு காளமேகக்குட்டிபோல் திருவிதி நிறைய எழுத்தருளப்போது விருந்தாவனத்திலே கண்டோம்.

“மாதவனென் மணியினை” என்று பாதிக்கெடுத்து—“தன்னுடைய வலிக் கவம் எனக்கு முடிந்தாளாம்படி பவ்யனாயிருக்கிறவனை” என்று தாத்பர்யமருளிச்செய்த பெரியவாச்சான் பின்னையின் திருவுள்ளத்தின் ஆழத்தை என்சொல்வோம்!. “சுவையன் திருவிண்மனனான்” என்ற திருவாய்மொழியை அடியொற்றி மாதவனென்பதற்கு வலிகனென்றே பொருள் கொண்டார்; உ. சிறந்த மணியானது பெருவினை யுடைத்தாயிருப்பினும் தனியின் தலைப்பில் மூட்டிச் சாண்டியடி எச்சரிக்காயிற்றுமென்பது திருவுள்ளம்பற்றி என்மணியினை என்பதற்கு உடன்கு முடிச்சாண்டியடி என்ப பொருள்கொண்டார். இனி, ஸம்பலிப் பாடிய வித்தான தாத்பர்யமருளிச்செய்த பரிபாட்டிபாட்டமாக அருளிச்செய்தார்.

வலியின்—வித்தான வித்தான உன்வித்தான வலியில் அகப்படாத தொன்றை எடுத்த உட்ப்பாட்டினாய்; உட்ப்பாட்டிப் பிதாம்பரத்தை உடுத்திய உட்ப்படுத்தமுடியாதது; உட்ப்படுத்தியபின் பிதாம்பரம் அதுக்குள்ளே வந்தும் வந்தாய்மொழியுட்கும். அப்படிப் பிதாம்பரம் செருக்குவண்ணையோலுக்கும் செப்பனதக் காட்டுதற்பொருட்டு வலியிற் பிழைத்த பன்றி போல் எனப்பட்டதென்க விதும் ஒன்றும்—ஆலமத்தாரும், கோள—பிறர் கொள் ளப்படும், தாரா—தன்னிடத்திலே ஆட்கொள்வத—செருக்கு மிதவிக துன்பவம் (கைக்கு எட்டாமை) பிதாம்பரம்சென்றபடி, கொள்ள என்பது கொள என்று தொக்கிக்கிடக்கிறது.

விதியார வருவானே—மொகாலாய அசுசுப்பாப்பாடல் தனக்கு இடமாக்கிக் கொண்டு வருவானே என்கொள விதிப்பாடல்பயமெல்லாம் தனக்கு இடமாக்கிக் கொண்டு எழுந்தருள்வனென்க.

பொருத்தமுடையநம்பியைப் பறம்போலுள்ளும் கரியானை *
கருத்தைப் பிழைத்து நின்ற அக்கருமாழ்க்கைக்கண்டோ *
அருத்தித்தாராகணங்களால் ஆரப்பெருகுவானம்போல் *
விருத்தம்பெரிதாய்வருவானை விருந்தாவனத்தேகண்டோமே.

(7)

பொருத்தம்	} பொருத்தமுடைய நம்பியாய்	அருத்தி	விருத்தம்பெருகின்
உடைய நம்பியை		தாராகணங்கள்	சுருத்தமுடையன
புறம் போல் உள்		ஆர பெருகு	மிகவும் தாழ்த்துதல்
நும் கரியானை		வானம்போல்	ஆசாய்போ
சுருத்த பிழைத்து	} நான் என்னும் என்னத்தைத்	} விருத்தம் பெரிது	} பெருக்கப்படும்
நின்ற			
அக்கரு மா முகிலை	கறுத்துப்பெருத்த முகிப்போன்றவ	வருவானை	எழுந்தருளாக நம்பெருமானை
	கண்டோமே—?		விருந்தாவனத்தேகண்டோமே.

***—கீழ்ப்பாட்டில் பொருத்தமில்லையக் கண்டோ என்றவுகந்த தீய்பாட்டில் “பொருத்தமுடைய நம்பியை” என்றது என்? என்னில்; பத்தையடிவர்த்து எவ்வளவுன பெருமானையோ நாம் பொருத்தமில் என்பது; அப்படிச் சொல்லுதல் தகுதியில்ல; அவன் பொருத்தமுடையவனையாவன் என்று திருவள்ளமபற்றிச் சொல்கிறான் என்பர் சிலர். அங்ஙனன்றியே “இந்தப்பிள்ளை பாமனாது” என்றால் அஃது எதிர்மறை துவக்கணையாம் தஷ்டன் என்று காட்டுமாபோலே இங்கும் பொருத்தமுடைய நம்பி உன்றது பொருத்தமில்லாமையே சொல்லிற்றாகக் கொள்க. இதுவே பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவள்ளமபற்றின கருத்தாம். “பொருத்தமில்லையன்பது நாட்டில் பொருத்தாவனவில் சிந்தாமன்றன்றோ.” என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி.—பொருத்தமில்லாதவர்கள் உலகிலும் பலபெருண்டு; அவர்களைப் பொருத்தமிலிகள் என்று சொல்லுகிறப்போலவே எம்பெருமானையம் பொருத்த மில் என்று சொல்லிவிட்டால் நாட்டாருடைய பொருத்தமின்மைக்கும் எம்பெருமானுடைய பொருத்தமின்மைக்கும் வாசி ஏற்படாமற் போகுவென்று அதற்காக விலக்கணப்படுத்திய யிலே சொல்லுகிறபடி. அதாவது விபரிதலாகினை.

புறம் போலுள்ளும் கரியான்—திருமொழி கறுத்திருந்தாலும் திருவள்ளம் சுத்தமாயிருக்கலாமே; அதுவும் அசுத்தமாகவே இருக்கிற தென்று நர்மோத்த. உதாவது—திருவள்ளம் விபரிதலாகினை; உள்ளே ஒருவிதமாகவும் வெளியில் ஒரு விதமாகவும் திருப்பவனல்லன்; உள்ளும் புறமும் ஒத்திருப்பவன்; மனஸ்யயத் வசஸ்யயத் கர்மஸ்யயத் தாபம்சம் என்பதே கோடியில் சேர்ந்தவனல்லன்; “மனஸ்டேசப வசஸ்யேசப கர்மஸ்யேசப மஹாத்மகாம்” என்கிற கோடியிலே சேர்ந்தவன் என்று மேலெழுச் சொல்லுகிறபடியாய், விபரிதலாகினை யால், உள்ளேயொன்றும வெளியே ஒன்றுமாய் நுப்பவனென்று காட்டுகிறது.

கருத்தைப் பிழைத்து நின்ற—ஸம்ஸ்க்ருத்திருக்கும் காலத்திலே “மாதே! உன்னை நான் விட்டுப்பிரியேன்; பிரிந்தால் தரியேன்” என்று அவன் சொல்ல அளதமெய்தானென்று நம்பியிருக்கிற நம்பிக்கையைப் போக்கடித்தவன் என்றவாறு. இப்படிச் சொல்லுகிறவன் ஒருகாலும் நம்மைவிட்டுப் பிரியமாட்டான் என்று கொண்டகருத்தைத் தப்பி, பிரித்திருப்பவனென்றபடி.

[அருத்தித்தாராகணங்களால் இத்தயதி.] அருத்தி என்றது விருப்பத்திற்கும் கிரும்பப் படும் பொருளுக்கும் பெயர். மனையங்களான தாராகணங்களால் என்றபடி. இங்ஙனே

தமிழர்கள் நிர்வஹிக்கும்படி. பூருவர்களின் விபாக்கியானர்தியோவென்னில், சுயி-அன் னும் வடசொல் ஆர்த்தியெனத்திரிந்து, 'பிரார்த்திக்கப்படுகின்ற' என்று பொருள் பெற்றுக் கிடக்கிறதாய், சேதநர் பிரியோஜநார்த்தமாக நவகந்தாங்கம் உடையன பண்ணுதலையாலே அனைப்பற்றி அருத்தி என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது.

விருத்தம்—வடிஹி 'ப் நுத்தம்' என்னும் வடசொல் விருத்தெனத்திரிந்து கிடக்கிறது.

வேளியசங்கொன்றுடையானைப் பிரவாடையுடையானை *

அளின்குடையதிருமலை ஆழியானைச்சண்டரே *

களவண்டெங்கும் கலந்தாற்போல் கமழ்பூங்குழலசந்தர்தோன்மேல் *

மளிரளினறுவினாபாட விருந்தாவனத்தேகண்டோமே.

(8)

வேளிய சக்து	} வெருத்த ஸ்ரீபாஞ்சஜம்மின் உன்று உடையானை பெகம் ஆடை உடையானை	என்கும்	எட்டம், தீயம்
ஆறியானை		சுடர் தால் போல்	பாம்பினுந்தே-ரே,
திருமலை		கமழ் பூ குழலசன்	பரிமளிக்கின்ற அசுடப நிருத்தல் களானனை
களி வண்டு	நன்றாகக் குடையுடையவரும் திருவாழியாழ்வானையுடையவரும் சரியபதியான கண்ணனை கண்டோ?— (மதுபானத்தாலே) களித்துள்ள வண்டுகளானனை.	சட தோன்மேல் மளிரி நன்று வினாபாட	பெரியிருத்தோள்களின்மேலே (தந்தாது) வாங்குகின்ற பிரபாட

விருந்தாவனத்தே கண்டோமே.

***—கடல்போலே கறுத்த திருமேனிக்குப் பரபாகமான வெண்மையுடைய விலகலுண்டான ஸ்ரீ பாஞ்சஜயத்தைக் கையிலேபுடையவனும், பிரதம்பதானும், பிராட்டி யோட்டைச் சேர்த்தியடியாகக் கருணையுடையனும் திருவாழியாழ்வானையுடையனுமான பெருமானைக் கண்டதுண்டோ?—மதுபானத்தாலே மதித்தவனாடுகள் பரம்பினுற்போலே, பரிமளப்ரகாமாய் அழகான திருக்குழல்களானவை திருத்தோள்களிலே நின்றனவே வினா யாடா நிற்க விருந்தாவனத்திலே கண்டோம்.

வேளிய=வெள்ளிய என்பதன் தொகுத்தல். இப்பாட்டுக்கு அழகியமணவாளச் சிபர் மூலத்தின்மேல் பொருள் அருளிச் செய்யும்போது 'வேளியசங்கொன்றுடையானை, என் றதன் பக்கத்திலே ஆழியானை என்பதைக்கொண்டு சேர்த்து "வாடுக லாடிமுகுலொளவி யாடு" [பாடக்:மாத் அர்த்தக்மோபவியாந்] என்கிற வ்யாயத்தாலே 'வேளியசங்கொன் றுடையானை ஆழியானை' என்று அந்வயித்தப் பொருள் கொள்ளுதல் நன்று என்றாற்ச் செய்து, மேலே வியாக்கியானம் லேவிக்குமிடத்து,

"ஆழியானை=ஸ்ரீபாஞ்சஜயத்தோடே சொல்லில் அண்ணொச்சிலாமென்று பிரித்து பிரித்து அதுபவிக்கிறான்." என்ற ஸ்ரீஸூகந்தியைத் திருச்செவியாத்தி, "ஐயோ! இந்த ஸ்வா ரஸ்யத்தை அறியப்பெற்றிலேனே! இப்படி அர்த்தாருளிச்செய்ய ஆர்க்குத் தெரியும்?" என்று செந்ம்போது கண்ணங் கண்ணி ருமாயிருந்தருளினர்.

எம்பெருமானுடைய திருக்குழல்கள் "மையண்ணநறுங்குஞ்சி குழல்வினதாழ்" என்றபடி தோள்களில் அலையாநிற்பதைக் களிவண்டுகள் பரம்பினதாக உத்ப்ரோகிக்கிறபடி

“செங்கமலப்பூவில் தேனுண்ணும் வண்டேபோல் பங்குகள்” என்று டெரியாழ்வாரும்.
“லலமதுங்” (ஸர்வகந்த) என்கிற திருமேனியாகையாலே வண்டுகள் மொய்க்குமே.

மீளிர்தல்—விளங்குதல். (8)

நாட்டைப்படையென்றயன்முதலாத்தந்த நள்ளாமலருந்தி *
வீட்டைப்பண்ணிவினாயாமே விமலன்தன்னைச்சண்டரே *
காட்டைநாடித்தேனுகளும் கள்ளும்புள்ளுமுடன்மடிய *
வேட்டையாடிவருவானே விருந்தாவனத்தேகண்டோமே. (9)

காட்டைப்படை	} உலகங்களைக் கருத்திட்டு என்று	தேனுகளும்	கள்ளோர்—
அயன் முதலா		களும்	தேவர்களையும்
தந்த	யிரான் முதலான பிராந்திகள்	புள்ளும்	தெய்வத்தையும்
நள்ளாமல் உந்தி	உண்டாக்கின	கள்ளும்	கள்ளோர்
வீட்டை பண்ணி	குளித்த டெரிய மலையாட்டைத்	கள்ளும்	கள்ளோர்
	தான் திருநாமியாகி விட்ட	கள்ளும்	கள்ளோர்
	யாட்டாச்சி	கள்ளும்	கள்ளோர்
விளையாமே	இப்படியாக கள்ளோர்க்கு	கள்ளும்	கள்ளோர்
விமலன் தன்னை	பரமபரிசுடை பெருக்கி	கள்ளும்	கள்ளோர்

***—சிறிதுஇடத்தைத் தானே வைத்தொட்டு எருத்தித்த மேலுள்ளதெல்லாம்
நீங்கள் எருத்தியுங்கள் என்று உருத்தி முதலான பிராந்திகளை உண்டாக்கினவனுமே, அந்த
நான்முகனுக்கிப்பிடமாகச் திருத்தி கமலத்தை உண்டாக்கித் தந்து இதவே விளையாக
இருப்பவனுமான பரமபுருஷன் கண்டதுண்டோ? — சம்ஸன் எனின ஆனாராவேசம்
பெற்ற எருத்திக்கொல்லாம முடித்தக்கொண்டு வேட்டையாடிவந்த அப்பெருமானே விருத்
தாவனத்திலே கண்டோம்.

“அயன் முதலானவர்களை” என்றதற்கிணங்க “காட்டைப்படையின்” என்று பன்
மையாகவன்றோ இருக்கவேணும்; படை என்று ஒருமையாக இருத்தல் கூடுமோ? எனின்;
அயன் முதலானவர்களைத் தனித்தனியே விளித்து “காட்டைப்படை” என்று விதித்ததாகக்
கொள்ச. “அயன் முதலாத்தந்த” என்பதைவிட “அயன்முள்ளுத்தந்த” என்று பாடமாகில்
புதுபுதுக்குமென்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்வாம். அடன்—பிரமண, முதலா—முதன்மை
பாசு. தந்த—, என்றும் பொருள் கொள்ள இடமுண்டு. அயன்—அறு: என்ற வடசொல்
பிரமண அப்பெருமான் பக்களில், ஜன்—தோன்றினவன். விமலன்—விவராளத்தவி
வெற்றி பலன் விருப்பனாயாகிற துய்மையுடையவன் என்கை.

தேனுகள் மட்டும் உலாறு—சண்ணபிரான் பலராமனோடும் ஆயர் சிறுவர்களோடும்
மாடுபெய்த்துக்கொண்டு, பழங்கள் அழகாக மிகுதியாய்ப்பழத்து வானின் விசிக்கொண்
டிருந்த ஒரு பனங்காட்டை அடைந்து அப்பனம்பழங்களை விருப்பி உதித்திக்கொண்டு வரு
கையில் அவ்வனத்துக்குத் தலைவனும் கம்ஸன்பரிவாரத்தில் ஒருவனுமாகிய கழுதை வடிவங்
கொண்ட தேனுகாஸூரன் கோபங்கொண்டு ஓடிவந்து எதிர்த்தப் போர்செய்ய, உடனே
கண்ணன் அதிலாகவமாய்ப் பின்னங்காலாண்டடும் பற்றி அவ்வுக்கழுதையைச்
சுழற்றி உயிரிழக்குமபடி பனைமரத்தின்மேலேறிந்து அழித்தனன் என்பதாம். தேனுகளைத்
தொலைத்த நம் களிற்றைக் கொன்றதும் புள்ளின்வாய் கிண்டதும் வெவ்வேறு ஸமயங்கள்
லாகிலும் சண்ணபிரானுடைய ஏகப்பரோகத்தாலேயே இவை மூன்றும் தொலைத்தன என்று
ஆண்டாள் கருதுகின்றனள் போலும்—உடன்மடிய—என்கையாலே. (9)

பருந்தாள்கள் றுக்கருள்செய்த பரமன்றனிலைப் பாரின்மேல் *
 விருந்தாவனத்தேகண்டமை விட்டுச்சந்தன்சொந்தசொல் *
 மருந்தாமென்றதம்மனத்தே வைத்துச்சொன்றோ ழ்வார்கள் *
 பெருந்தாளுடையபிராணடிச்சிழிப் பிரியாதென்று ருப்டாரே. (10)

பருந்தாள்கள் } பருந்த காக்கையுடைய கஜேந்திர தம்மனத்தே தங்கள் சிந்தையிலே
 றுக்கு } சந்தானத்து
 அருள் செய்த } கருபபண்ணின னைத்துக்கொண்டு } அம்மனத்தித்தக்கொண்டு வரு
 பாமன் தன்னை } திருமலை மருந்தார்கள் } மருந்தார்கள்
 பாரின் மேல் } இக்கண்டிலே
 விருந்தாவனத்தே } ஸ்ரீ பருந்தாவனத்திலே வேட்கம் பெருந்தாருடைய } பெருமை பொருந்திய திருமடிகளை
 கண்டமை } பெற்றமையப்பற்றி பின் அகத்தி } டைய எம்பெருமானுடைய
 விட்டுசித்தன் } பெரியாழ்வார் திருமடான ஆன் } திருமடிகள் கீழே
 கோதைசேர் } டானாள்செய்த திட்டசாக்கை என்னும் } என்னும்
 மருந்து ஆம் என்று } (பிவிசேயத்தி) மருந்துகள் மருந்து திருந்தா பிரியாமலிருந்து நய்யாமடம்
 கொண்டு } பண்ணப்பெறுவார்கள்.

***—இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது இப்பாட்டு. ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வான் முதலையின் வாயிலகப்பட்டு நெடுநாள் துடித்த, பிறகு பெருமா ளுடைய ஸேவையைப்பெற்றுத் துயர்தீர்த்து பரமான்ந்தத்தை அடைந்ததுபோல ஆண்டா ளும் நெடுநாள்பட்ட விச்வேஷுவயஸநம் தீர்த்து மகிழ்ப்பெற்றாளுள்ளுமிடம் முதலடியில் விளங்குமாறு காண்க. [பாரின்மேல்] “கொம்மை முலைகளிடர்திரக் கோலந்தற்கொர் குற் றேவல், இம்மைப் பிறவிசெய்யாதே இனிப்போய்ச்செய்யும் தவந்தானே?” என்று பரமபதாநுபவத்தை வெறுத்திருந்த இவளுக்கு இந்நிலத்திலேயே பேறு கைபுகுந்ததென்க; இப்படிப் பேறுபெற்ற ஆண்டாள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இப்பாசுரங்களை ஸம்ஸார பேஷஜ மாகக்கொண்டு சிந்திக்குமவர்கள் * எஞ்ஞான்று மெம்பெருமானிணையடிக்கீழ்ணியா திருப்பர்கள் என்று சலைக்கட்டிற்றாய்த்து.

மருந்து ஆம் என்று—இன்னதற்கு மருந்து, இன்னார்க்கு மருந்து—என்று சொல்லிற் றல்லையாகிலும், ஸம்ஸாரிகளான நமக்காகவே இத்திவ்யப்பிரபந்தம் அருளிச்செய்யப்பட்ட தாகையாலே, ஸம்ஸாரிகளுக்கு மருந்து, ஸம்ஸாரமாகிற நோய்க்கு மருந்து—என்று விளங் கக் குறையிலலை. “ஆர்மருந்தினியாகுவார்” என்றும் “மருந்தம் பொருளு மமுதமுந்தானே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமானன்றோ மருந்து என்னில்; அந்த மருந்துக்கும் கார்யகரத்வசக்தியதிசயத்தை வினாக்கவல்ல மருந்து இது என்றுணர்க. (10)

அடிவரவு:—பட்டி அனுங்க மால் கார்த்தன் மாதவன் தருமம் பொருத்தம் வெளிய நாட்டைப் பருந்தாள் இருள்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம். ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாச்சியார் திருமொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீ காஞ்சி. பிரதிவாதி பயங்கும

அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமியின்

திவ்யப்பிரபந்த திவ்யார்த்ததிகையில் நாச்சியார்

திருமொழி தீபிகை முற்றுப்பெற்றது.

